SERIE DE AUTOR

MIÉVILLE

REGELE ȘOBOLAN

TRADUCERE DE MIRCEA PRICĂJAN

PALADIN

China Miéville

Regele şobolan

Traducere din limba engleză şi note de
Mircea Pricăjan

Lui Max

CUPRINS

Mulţumiri

Le mulţumesc tuturor celor care au citit în manuscris acest roman. Toată dragostea şi recunoştinţa se îndreaptă spre mama mea, Claudia, pentru tot sprijinul pe care mi l-a oferit mereu, şi spre sora mea Jemima, pentru sfaturile pe care mi le-a dat.

Iubirea mea profundă şi mulţumiri pentru tot, desigur, Emmei.

Mulţumiri din suflet lui Max Schaefer, care a făcut nepreţuite comentarii critice, a transcris textul la calculator şi mi-a arătat toată prietenia în cursul unui an, în mare parte, trist.

Mulţumirile nu vor fi niciodată suficiente pentru Mic Cheetham. Sunt incredibil de norocos să o am de partea mea. Mulţumiri, de asemenea, întregului personal de la editura Macmillan, în mod special redactorului meu Peter Lavery.

Le sunt îndatorat prea multor scriitori şi graficieni pentru a-i putea menţiona aici, însă le port un respect deosebit lui Two Fingers şi James T. Kirk pentru romanul lor intitulat *Junglist.* Ei au deschis drumul. Multe mulţumiri, de asemenea, lui Iain Sinclair, pentru generozitatea de a-mi permite să păstrez metafora pe care i-am furat-o în mod întâmplător. Jake Pilikian mi-a schimbat viaţa făcându-mi cunoştinţă cu muzica *drum and bass.* Recunoştinţă veşnică tuturor DJ-ilor şi muzicienilor care mi-au oferit coloana sonoră. Respect nemărginit şi mulţumiri îndeosebi lui A Guy Called Gerald pentru sublima piesă *Gloc:* veche, acum, dar încă cea mai zdrobitoare demonstraţie de *guerrilla bass* înregistrată vreodată pe-un disc de vinil. Derulare de la capăt.

CEVA ANUME DIN LONDRA...
TEK9

Mă pot strecura printre clădiri prin spaţii pe care voi nici nu le puteţi vedea. Pot merge în spatele vostru atât de aproape, încât respiraţia mea vă încreţeşte pielea de pe ceafă, iar voi nu mă simţiţi. Aud contracţiile muşchilor voştri oculari, atunci când vi se dilată pupilele. Mă pot hrăni cu mizeria voastră şi pot locui în casa voastră şi pot dormi sub patul vostru, iar voi nu ştiţi asta nicio clipă, decât dacă vreau eu să ştiţi.

Pot urca deasupra străzilor. Toate dimensiunile oraşului îmi sunt deschise. Pereţii voştri sunt şi pereţii mei, la fel şi tavanele, şi podelele.

Vântul îmi flutură mantaua cu un foşnet ca de rufe întinse la uscat. O mie de zgârieturi pe braţele mele zbârnâie electric atunci când mă caţăr pe acoperişuri şi umblu prin crângul de hornuri pitice. Am de lucru în noaptea asta.

Mă scurg ca mercurul peste marginea unei clădiri şi alunec pe burlane spre alee, cincisprezece metri mai jos. Mă furişez neauzit printre mormane de gunoi în lumina sepia a felinarelor şi ridic capacele de canal fără cel mai mic zgomot.

Acum sunt în întuneric, dar eu tot pot să văd. Aud gâlgâitul apei prin tunele. Stau până la mijloc în dejecţiile voastre, simt cum mă trag în jos, le simt mirosul. Ştiu care e drumul prin pasajele acestea.

Mă îndrept spre nord, scufundat în torent, înaintând anevoie, ţinându-mă de pereţi şi de tavan. Vieţuitoarele se feresc din calea mea, târându-se şerpeşte. Străbat coridoarele întunecate fără pic de ezitare. A plouat în reprize, însă toată apa din Londra pare în noaptea asta că nu mai are răbdare să ajungă la destinaţie. Albiile subterane de cărămidă sunt inundate. Mă las sub apă şi înot în întunericul scârbos până când vine momentul să ies la suprafaţă şi să urc din adâncuri, ud leoarcă. Calc din nou, fără zgomot, pe caldarâm.

Înainte se înalţă clădirea din cărămidă roşie care reprezintă destinaţia mea. Un monolit mare şi întunecat, punctat de pătrate irelevante de lumină. Un licăr din umbra streşinii îmi reţine atenţia. Dau colţul clădirii şi înaintez precaut. Acum merg mai încet. Pe geamul spre care mă îndrept ies sunete de televizor şi miros de mâncare. Acum zgreapţăn la acel geam cu unghiile mele lungi, zgârii, un sunet ca de porumbel sau rămurică, un sunet ademenitor, momeala.

Partea întâi

Sticlă

Unu

Trenurile care intră în Londra sosesc aidoma unor corăbii care plutesc peste acoperişuri. Trec printre turnurile care se înalţă spre cer precum nişte bestii marine cu gât lung şi printre uriaşele rezervoare de combustibil care lâncezesc între buruieni asemenea unor balene. În adâncuri sunt şiruri de magazinaşe şi francize obscure, cafenele scorojite şi ateliere individuale pitite sub arcadele peste care trec trenurile. Graffiti colorate şi complicate împodobesc toţi pereţii. Geamurile de la etajele superioare sunt atât de aproape, încât pasagerii pot trage cu ochiul înăuntru, în birouri mici şi goale, şi pe rafturile magazinelor. Pot desluşi contururile calendarelor comerciale şi ale afişierelor de pe pereţi.

Acolo, în pusta lăbărţată dintre suburbii şi centru, se desfăşoară ritmurile Londrei.

Treptat, străzile se lărgesc şi numele magazinelor şi cafenelelor devin mai familiare, străzile principale sunt mai curate, traficul e mai greu, iar oraşul urcă pentru a întâmpina şinele.

La capătul unei zile de octombrie, un tren urma acest traseu spre King’s Cross. În câmp deschis, înainta pe deasupra pustietăţilor din nordul Londrei; oraşul creştea întruna sub el pe măsură ce se apropia de Holloway Road. Oamenii de jos îl ignorau cu desăvârşire. Doar copiii ridicau privirea, stârniţi de zdrăngănitul lui metalic, iar unii dintre cei foarte tineri arătau cu degetul. Când mai avea puţin până la gară, trenul coborî sub nivelul acoperişurilor.

În vagon erau puţini oameni care să vadă cum se înalţă în jurul lor clădirile de cărămidă. Cerul dispăru deasupra geamurilor. Un nor de porumbei se ridică dintr-un loc ascuns, de lângă şine, şi porni spre răsărit.

Acea vâltoare de aripi şi corpuri distrase atenţia unui tânăr voinic din spatele compartimentului. Încerca de o vreme să nu se uite insistent la femeia din faţa lui. Îmbibate cu balsam, buclele ei strânse fuseseră îmblânzite şi acum părul îi cădea în şuviţe spiralate asemenea unor şerpişori. Fâlfâitul păsărilor întrerupse ocheadele furişe ale tânărului; îşi prefiră în schimb degetele prin propriul păr tuns scurt.

Trenul era acum sub nivelul caselor. Străbătea defileul adânc, săpat în oraş, ca şi când cimentul de sub şine s-ar fi erodat de-a lungul anilor din cauza trecerii lui. Saul Garamond aruncă iarăşi o ocheadă femeii din faţa sa, după care îşi îndreptă atenţia spre geamuri. Lumina din vagon le transformase în oglinzi şi acum el îşi studia propria reflexie, propria faţă puhavă. Dincolo de chipul lui se întrevedea un strat de cărămizi, iar dincolo de acesta, pivniţele caselor care se înălţau de ambele părţi aidoma versanţilor stâncoşi ai unor munţi.

Trecuseră multe zile de când Saul nu mai fusese în oraş.

Fiecare trosnet al şinelor îl aducea mai aproape de casă. Închise ochii.

Afară, falia prin care treceau şinele se lărgise treptat, pe măsură ce se apropia gara. Zidurile din ambele părţi erau punctate de firide întunecate, peşteri mici, pline de gunoaie, la câţiva metri de şine. Siluetele macaralelor se arcuiau deasupra liniei orizontului. Zidurile care flancau trenul se îndepărtară. Şinele se desfăcură şi ele în evantai când trenul încetini şi intră încet în King’s Cross.

Călătorii se ridicară în picioare. Saul îşi aruncă geanta pe umăr şi coborî din vagon cu paşi târşâiţi. Aerul rece ca gheaţa umplea clădirea gării, până sus la tavanele boltite. Frigul îl luă prin surprindere. Saul se grăbi prin clădiri, prin mulţimi, croindu-şi drum printre grupuri de oameni. Mai avea încă puţin de călătorit. Porni spre metrou.

Simţea prezenţa oamenilor în jurul lui. După zile bune petrecute într-un cort pe coasta din Suffolk, greutatea a zece milioane de oameni atât de aproape de el părea că face aerul să vibreze. Metroul era plin de culori ţipătoare şi de piele expusă vederii – oamenii se îndreptau spre cluburi şi petreceri.

Probabil că tatăl lui îl aştepta. Ştia că se întoarce şi în mod sigur avea să facă un mic efort de a-l întâmpina cum se cuvine, renunţând la obişnuita lui seară la pub. Lui Saul deja îi displăcea asta. Se simţea stingher şi nerecunoscător, dar dispreţuia încercările şovăielnice de comunicare ale tatălui său. Era mai fericit atunci când se evitau reciproc. Era mai uşor să fii posac; şi părea un lucru mai sincer.

Pe când metroul ieşi valvârtej din tunelele Liniei Jubilee era deja întuneric. Saul cunoştea drumul. Bezna transforma mizeriile din spatele lui Finchley Road într-un ţinut al nimănui abia întrezărit, însă el putea completa din memorie detaliile pe care nu le vedea, până la inscripţii şi graffiti. Burner. Nax. Coma. Cunoştea numele micilor rebeli intrepizi mânuitori de markere şi ştia pe unde umblaseră aceştia.

Turnul grandios al cinematografului Gaumont State urca spre cer în stânga sa, bizar monument totalitarist printre băcăniile de rând şi maghernițele de pe Kilburn High Road. Saul simţea frigul prin ferestre şi, pe când trenul se apropia de gara Willesden, îşi înfăşură haina în jurul corpului. Numărul călătorilor se împuţinase. Când cobori din vagon, lăsă doar câţiva în urma sa.

În faţa gării se cuprinse cu braţele, de frig. Aerul mirosea vag a fum de la vreun foc aprins în aer liber, cineva îşi curăţa locul. Saul porni pe deal în jos, către bibliotecă.

Se opri la un fast-food cât să-şi ia ceva de mâncare şi mâncă din mers, mişcându-se încet pentru a nu scăpa pe haine sos de soia şi legume. Îi părea rău că soarele apusese. Willesden beneficia de

apusuri spectaculoase. Într-o astfel de zi, când norii erau puţini, clădirile scunde lăsau lumina să inunde străzile, să se reverse în cele mai nebănuite unghere; ferestrele aflate faţă în faţă făceau razele să călătorească neîncetat de la una la cealaltă şi trimiteau lumina pieziş în direcţii imprevizibile; şirurile nesfârşite de clădiri din cărămidă radiau ca luminate dinăuntru.

Saul coti pe străzile lăturalnice. Le urmă traseul sinuos prin frig până când îi apăru în cale locuinţa tatălui lui. Terragon Mansions era un bloc urât, în stil victorian, pătrăţos şi cu un aspect ameninţător în pofida micimii sale. În faţă avea o grădinuţă: o fâşie de pământ năpădită de vegetaţie sălbatică, frecventată doar de căţei. Tatăl lui locuia la etajul superior. Saul ridică privirea şi văzu că becurile erau aprinse. Urcă scările şi intră, aruncând priviri în bezna tufişurilor şi-a buruienilor din ambele părţi.

Ignoră liftul uriaş cu uşa lui din plasă de oţel, nedorind ca huruitul să-i anunţe sosirea. Folosi scările şi descuie încet uşa de la apartamentul tatălui său.

Înăuntru era un frig crâncen.

Saul rămase în hol şi trase cu urechea. Din spatele uşii de la camera de zi auzea televizorul. Aşteptă, însă tatăl lui nu scoase niciun sunet. Se cutremură şi se uită în jur.

Ştia că ar trebui să intre şi să-şi trezească tatăl din somn, şi ajunse chiar până la uşă, aproape s-o atingă. Dar se opri şi îşi îndreptă privirea spre propria sa cameră. Cu un rictus de dezgust, se apropie totuşi de uşa din faţa lui.

Îşi putea cere scuze dimineaţă. *Credeam că dormi, tată. Te-am auzit sforăind. Am venit beat şi m-am trântit în pat. Eram atât de abţiguit, că oricum n-aş fi fost o companie plăcută.* Ciuli urechile, auzi doar vocile înfundate şi încrezute ale unei emisiuni târzii de dezbateri care-i plăcea mult tatălui său. Se întoarse şi se strecură în camera lui.

Somnul veni fără vreo problemă. Visă că-i este frig şi se trezi o dată în cursul nopţii pentru a trage cuvertura mai aproape de trup. Visă că aude un bubuit, un sunet greu şi atât de puternic, încât îl trezi şi înţelese că era real, era acolo. Fluxul de adrenalină crescu, făcându-l să tremure. Când coborî din pat, inima îi palpita şi zvâcnea necontrolat.

În apartament era un frig care ar fi îngheţat şi pietrele. Cineva bătea cu toată forţa în uşa de la intrare.

Sunetul nu voia să înceteze, îl speria. Tremura, dezorientat. Încă nu se făcuse lumină. Aruncă o privire la ceas. Trecuse puţin de şase. Se împletici în hol. Bubuitul acela oribil era insistent, iar acum auzea şi strigăte – distorsionate şi neinteligibile.

Îşi adună curajul şi strigă:

— Cine este?

Bubuitul nu încetă. Strigă din nou şi, de data aceasta, o voce răzbătu prin larmă.

— Poliţia!

Se strădui să-şi limpezească mintea. Cuprins brusc de panică, se gândi la mica rezervă de droguri din sertarul său, dar asta era absurd. Nu era un lord al drogurilor, nimeni nu şi-ar fi pierdut timpul cu el. Întindea mâna să deschidă uşa, cu inima continuând să i se zbată în piept, când îşi aminti pe dată să verifice identitatea vizitatorilor. Însă era deja prea târziu; uşa fu dată de perete şi el fu doborât la pământ, când un potop de trupuri se revărsă în apartament.

Pantaloni albaştri şi pantofi mari peste tot în jurul lui. Saul fu zgâlţâit de-a-n picioarelea. Începu să dea cu braţele în intruşi. Furia se amesteca în el cu teama. Încercă să strige, dar ceva îl izbi în stomac şi el se îndoi de mijloc. Peste tot în jurul reverberau voci fără nicio noimă.

— … frig ca naiba…

— … pizdă îngâmfată…

— … sticla mă-sii, ai grijă…

— … fiul lui sau ce? Drogat pân' la cer şi-napoi, bag sama…

Şi peste toate aceste voci auzea o prognoză meteo, inflexiunile vesele ale unui prezentator TV matinal. Saul se strădui să se întoarcă pentru a-i vedea pe cei care îl ţineau atât de strâns.

— Ce dracu' se întâmplă? icni el.

Fără un cuvânt, atacatorii îl împinseră în camera de zi.

Camera era plină de ofiţeri de poliţie, dar Saul vedea drept prin ei. Văzu întâi televizorul: femeia în costum deschis la culoare îl avertiza că astăzi va fi din nou frig. Pe sofa era o farfurie cu paste încleiate şi pe podea un pahar de bere pe jumătate plin. Pale de aer rece ajungeau la el şi el ridică ochii spre geam şi se uită afară, peste case. Perdelele fluturau teatral. Văzu cioburi împrăştiate pe jos. Aproape că nu mai rămăsese deloc sticlă în rama geamului, doar câteva cioburi pe margini.

Îngrozit, Saul se simţi sleit de puteri şi încercă să se târască spre geam.

Un bărbat slab, în civil, se întoarse şi-l văzu.

— La secţie acum, le strigă acesta agresorilor săi.

Saul fu răsucit pe călcâie. Încăperea se roti în jurul lui ca un carusel, şirurile de cărţi şi pozele mici ale tatălui său gonind pe lângă el. Se opinti să se întoarcă înapoi.

— Tată! strigă el. Tată!

Fu scos din apartament fără efort. Întunericul coridorului era brăzdat de jerbele de lumină care se revărsau pe uşi. Saul văzu feţe de neînţeles şi mâini strângând cămăşi de noapte, în vreme ce el era

târât spre lift. Vecini în pijamale se holbau la el. Strigă la ei din mers.

Încă nu-i putea vedea pe oamenii care îl ţineau. Strigă la ei, rugându-i să-i spună ce se întâmplă, implorând, ameninţând şi aruncând ocări în stânga şi-n dreapta.

— Unde-i tata? Ce se întâmplă?

— Taci din gură.

— Ce se întâmplă?

Ceva îl lovi în rinichi, nu tare, dar promiţând o forţă mai mare.

— Taci din gură.

Uşa liftului se închise în urma lor.

— Ce s-a întâmplat cu tata, *la naiba?!*

De îndată ce văzuse geamul spart, o voce calmă se deşteptase în el. Până acum nu reuşise s-o audă clar. Înăuntrul apartamentului, scrâşnetul brutal al ghetelor şi înjurăturile o acoperiseră. Dar acolo unde fusese târât, în tăcerea relativă a liftului, o auzea şoptind.

Mort, spunea aceasta. *Tata e mort.*

Îi cedară genunchii. Bărbaţii din spatele lui îl ţinură în picioare, însă era extrem de moale în braţele lor. Gemu.

— Unde e tata? se rugă el.

Afară, lumina avea culoarea norilor. Girofaruri albastre se învârteau pe capotele unui pâlc de maşini ale poliţiei, îmbăind cu paloarea lor clădirile anoste. Aerul glacial îi limpezi mintea. Trase cu disperare de braţele care îl ţineau, străduindu-se să vadă peste gardurile vii care mărgineau Terragon Mansions. Văzu feţe uitându-se crispate în jos pe gaura care devenise geamul tatălui său. Văzu licărul unui milion de cioburi de sticlă acoperind iarba veştejită. Văzu o ceată de poliţişti în uniformă încremeniţi într-o dioramă ameninţătoare. Toţi stăteau cu faţa la el. Unul ţinea un sul de bandă pe care erau imprimate cuvintele „Poliţia. Nu treceţi!”, o bandă pe care o întindea între stâlpii înfipţi în pământ, izolând o bucată de teren. Înăuntrul zonei astfel delimitate văzu un bărbat îngenuncheat înaintea unei forme întunecate de pe peluză. Omul se holba la el ca toţi ceilalţi. Corpul lui ascundea vederii dezastrul de jos. Saul fu îndemnat să meargă mai departe înainte să poată vedea mai mult.

Fu împins într-o maşină, acum ameţit, abia capabil să simtă ceva. Respira foarte repede. La un moment dat îi fuseseră puse cătuşe la încheieturile mâinilor. Strigă din nou la bărbaţii din faţă, dar aceştia îl ignorară.

Porniră în goană pe străzi.

Îl puseră într-o celulă, îi dădură o cană de ceai şi haine mai călduroase: un cardigan gri şi pantaloni de velur care duhneau a alcool. Saul stătea încotoşmănat în hainele unui străin. Aşteptă mult timp.

Era întins pe pat, învelit cu o pătură subţire.

Uneori auzea vocea interioară. *S-a sinucis,* spunea aceasta. *Tata s-a sinucis.*

Uneori se contrazicea cu ea. Era o idee ridicolă, un lucru de care tatăl lui n-ar fi fost în stare niciodată. Apoi vocea îl convingea şi el intra în hiperventilaţie, în panică. N-o mai asculta. O făcea să amuţească.

Nu voia să dea ascultare zvonurilor – nici dacă acestea veneau dinăuntrul său.

Nu-i spusese nimeni de ce se afla acolo. De câte ori se auzeau paşi afară, el striga, uneori înjurând, cerând să i se spună ce se întâmplă. Uneori paşii se opreau şi vizeta uşii era ridicată. „Ne cerem scuze pentru întârziere” spunea o voce. „Venim la tine cât de repede putem” sau „Taci dracului din gură”.

— Nu mă puteţi ţine aici, ţipă el la un moment dat. Ce se întâmplă?

Vocea lui reverberă pe coridoare pustii.

Saul stătea în pat şi se uita ţintă în tavan.

Dintr-un colţ se întindea o reţea fină de crăpături. Le urmări cu privirea, lăsându-se hipnotizat.

De ce te afli aici? îi şoptea vocea lăuntrică, agitată. *Ce vor de la tine? De ce nu vorbesc cu tine?*

Saul stătea şi se uita la crăpături şi ignora vocea.

După mult timp auzi cheia în broască. Doi poliţişti în uniformă intrară, urmaţi de bărbatul costeliv pe care Saul îl văzuse în apartamentul tatălui său. Bărbatul era îmbrăcat în acelaşi costum maro şi în impermeabilul cafeniu, urât. Îl scrută cu privirea pe Saul, care îl privi, la rândul lui, de sub pătura murdară, oropsit şi trist şi agresiv. Când bărbatul costeliv vorbi, vocea lui se dovedi a fi mult mai blândă decât şi-ar fi imaginat Saul.

— Domnule Garamond, zise acesta. Regret să-ţi spun că tatăl tău este mort.

Saul îl privi lung. Acesta măcar era un lucru evident, îi venea să strige, însă lacrimile îl opriră. Încercă să spună ceva cu lacrimi în ochi şi cu nasul curgându-i, dar nu izbuti să scoată decât un suspin. Plânse zgomotos un minut, apoi se strădui să-şi recapete controlul. Îşi înghiţi lacrimile ca un copil şi se şterse la nas cu mâneca. Cei trei poliţişti îl priviră impasibili până ce-şi reveni cât de cât.

— Ce se întâmplă? hârâi el.

— Speram să ne poţi spune tu asta, Saul, zise bărbatul costeliv.

Vocea lui se păstra la fel de apatică.

— Eu sunt inspectorul Crowley, Saul. Acum îţi voi adresa câteva întrebări…

— Ce s-a întâmplat cu tata? îl întrerupse Saul.

Nu urmă nicio pauză.

— A căzut de la fereastră, Saul, îl lămuri Crowley. De la mare înălţime. Nu cred că a suferit.

Aici urmă o pauză.

— Nu ţi-ai dat seama de ce s-a întâmplat cu tatăl tău, Saul?

— Mi s-a părut că… am văzut ceva în grădină… De ce sunt aici?

Saul tremura.

Crowley îşi ţuguie buzele şi se apropie puţin de el.

— Păi, Saul, mai întâi permite-mi să-mi cer scuze că ai aşteptat atât de mult. Aici e ca la balamuc. Speram să vină cineva să se ocupe de tine, dar se pare că n-a venit nimeni. Îmi pare rău pentru asta. O să lămuresc eu problema… Cât despre motivul pentru care te afli aici, ei bine, lucrurile au fost puţin neclare la apartamentul tatălui tău. Am primit un telefon de la un vecin care spunea că cineva e întins pe jos în faţa clădirii, ne-am dus să verificăm, te-am găsit pe tine, nu ştiam cine eşti… vezi tu, aşa scapi lucrurile din mână. În orice caz, scurtând povestea, te afli aici în speranţa că ne vei putea spune povestea în ceea ce te priveşte.

Saul îl privi atent pe Crowley.

— În ceea ce mă priveşte?! strigă el. Ce să mă privească? Am ajuns acasă şi tata era…

Crowley îl linişti, ridicând mâinile conciliant, încuviinţând din cap.

— Ştiu, ştiu, Saul. Trebuie doar să înţelegem ce s-a întâmplat. Vreau să vii cu mine.

Însoţi aceste cuvinte cu un zâmbet trist. Se uită în jos la Saul, care şedea pe pat: murdar, urât mirositor, în haine străine, confuz, combativ, înlăcrimat şi rămas orfan. Chipul lui Crowley se încruntă parcă de îngrijorare.

— Vreau să-ţi adresez câteva întrebări.

Doi

Odată, pe când avea trei ani, tatăl lui îl aducea din parc pe umeri. Au trecut pe lângă un grup de muncitori care cârpeau un drum şi Saul şi-a vârât mâinile în părul tatălui, s-a aplecat şi s-a uitat atent la butoiul cu smoală încinsă pe care el i-l arătase: era pus la încălzit pe platformă şi avea înăuntru o tijă lungă de metal cu care se amesteca. Mirosul greu de smoală îi umplea nările şi, uitându-se la vâscozitatea aceea bolborositoare, şi-a adus aminte de ceaunul vrăjitoarei din *Hansel şi Gretel* şi l-a cuprins pe dată spaima că va cădea în smoală şi că va fi fiert de viu. S-a cutremurat şi tatăl lui s-a oprit şi l-a întrebat care este problema. După ce a înţeles, l-a dat jos de pe umeri şi l-a condus la muncitorii care s-au sprijinit în lopeţi şi au început să rânjească ironic la acel copil timorat. Tatăl lui s-a aplecat spre el şi i-a şoptit la ureche vorbe de încurajare, iar Saul i-a întrebat pe muncitori ce este smoala. Aceştia i-au spus că o vor întinde într-un strat subţire pe drum şi au amestecat demonstrativ în ea, în vreme ce tata îl ţinea

sus. Nu a căzut înăuntru. Încă îi era teamă, dar nu la fel de tare ca înainte, şi ştia de ce a vrut tata să afle despre smoală, iar el s-a arătat curajos.

O cană de ceai cu lapte se sleia încet în faţa lui. Un poliţist plictisit stătea lângă uşa încăperii goale. Magnetofonul de pe masă scotea un şuierat metalic, ritmic. Crowley şedea în faţa lui cu braţele încrucişate pe piept şi cu o expresie apatică pe chip.

— Vorbeşte-mi despre tatăl tău.

Pe tatăl lui îl năpădea o ruşine disperată ori de câte ori fiul său venea acasă cu fete. Era foarte important pentru el să nu pară distant ori demodat şi, dintr-o regretabilă eroare de calcul, încerca să le facă pe invitatele lui Saul să se simtă în largul lor. Era îngrozit de ideea că va spune ceva greşit. Strădania de a nu ieşi valvârtej din camera lui îl crispa. Rămânea stingher în pragul uşii, cu un zâmbet fals pe chip, şi le întreba, cu o voce fermă şi serioasă, pe fetele înspăimântate de cincisprezece ani, ce studiază la şcoală şi dacă le place. Saul se uita lung la el şi-l îndemna să plece. Când tatăl lui începea să discute apatic despre vreme şi examenul de capacitate la engleză, el cobora furios privirea în podea.

— Am auzit că uneori vă certaţi. E adevărat, Saul? Vorbeşte-mi despre asta.

Când Saul avea zece ani, perioada lui preferată a zilei era dimineaţa. Tatăl lui pleca devreme la serviciu, la căile ferate, şi Saul avea o jumătate de oră de petrecut singur în apartament. Se plimba fără ţintă şi scruta titlurile cărţilor pe care tatăl lui le lăsa împrăştiate peste tot: cărţi despre finanţe şi politică şi istorie. Tatăl lui se arăta mereu interesat de ce învăţa Saul la istorie, întrebând ce le predau profesorii. Se apleca peste scaunul lui şi-l povăţuia să nu creadă tot ce spunea profesorul de istorie. Îi dădea diverse cărţi, se uita pierdut la ele, cu minţile aiurea, le lua înapoi, le frunzărea, bombănea că Saul este probabil prea tânăr. Îşi întreba fiul ce părere are despre problemele pe care le discutau. Lua foarte în serios opiniile lui Saul. Uneori, discuţiile acestea îl plictiseau pe Saul. Cel mai adesea, acel vârtej de idei îl incomoda, dar îl şi inspira.

— Saul, tatăl tău te-a făcut vreodată să te simţi vinovat?

În jurul vârstei de şaisprezece ani, ceva se stricase între ei. Era sigur că pasa proastă va trece, dar odată acea răceală instalată, nu s-a mai dat dusă. Tatăl lui Saul a uitat cum să vorbească cu el. Nu mai

avea ce să-l înveţe şi nici ce să-i spună. Pe Saul, dezamăgirea tatălui îl înfuria. Tatăl lui era dezamăgit de inerţia şi de lipsa lui de înflăcărare politică. Saul nu reuşea să-l facă să se simtă în largul lui, iar tatăl lui era dezamăgit de asta. Saul încetase să mai participe la marşuri şi demonstraţii, iar tatăl său încetase să-l mai cheme. Din când în când se certau. Trânteau uşile. Cel mai adesea nu se întâmpla nimic.

Tatăl lui Saul nu ştia să accepte daruri. Nu aducea niciodată femei în apartament când era şi fiul său de faţă. Odată, când Saul avea doisprezece ani şi era hărţuit de colegi, tatăl lui a venit la şcoală neanunţat şi le-a tras un perdaf profesorilor, spre marea ruşine a lui Saul.

— Ţi-e dor de mama ta, Saul? Regreţi că nu ai apucat să o cunoşti?

Tatăl lui Saul era un om scund, cu umeri vânjoşi şi un trup ca un stâlp gros. Avea păr cărunt, rar şi ochi cenuşii.

Cu un Crăciun în urmă îi dăruise lui Saul o carte scrisă de Lenin. Prietenii lui Saul râseseră de faptul că babacul îşi cunoştea atât de puţin fiul, dar Saul nu simţise niciun dram de dispreţ – în schimb se simţise abandonat. Înţelegea ce încerca să-i ofere tatăl lui.

Tatăl lui încerca să rezolve un paradox. Încerca să-şi înţeleagă fiul inteligent lăsând lucrurile în voia lor în loc să forţeze nota. Înţelegea doar că fiul lui este nemulţumit. Asta era adevărat, măcar. În adolescenţă, Saul fusese un clişeu ambulant, îmbufnat şi plictisit şi debusolat. Pentru tatăl lui asta putea să însemne doar că pe Saul îl paraliza perspectiva unui viitor îngrozitor şi necuprins, restul vieţii lui, restul lumii întregi. Saul depăşise momentul, trecuse de douăzeci de ani teafăr şi nevătămat, însă el şi tatăl lui nu aveau să mai poată purta vreodată o discuţie normală.

Cu ocazia acelui Crăciun, Saul stătuse pe pat şi învârtise neîncetat cărţulia aceea în mâini. Era o ediţie legată în piele şi ilustrată cu xilogravuri înfăţişând muncitori trebăluind, un obiect mic şi frumos. *Ce-i de făcut?* spunea titlul. Ce-i de făcut cu tine, Saul?

Citi cartea. Citi îndemnurile lui Lenin de a profita de ocazie, a te lupta pentru viitor şi a-l modela, şi înţelese că tatăl lui încerca să-i explice rostul lumii, încerca să-l ajute. Tatăl lui voia să fie înaintemergătorul său. Ce te paralizează este frica, credea tatăl lui, iar frica se naşte din ignoranţă. Când învăţăm, nu ne mai temem. Aceasta este smoala, şi asta face ea, iar aceasta este lumea, şi asta face ea – şi asta putem face noi cu ea.

Mult timp, urmară întrebări blânde şi răspunsuri monosilabice. Aproape pe nesimţite, ritmul interogatoriului se acceleră. *Am fost plecat din Londra,* încercă Saul să explice, *am fost cu cortul. Am ajuns*

târziu, în jur de unsprezece, m-am dus drept în pat, nu l-am văzut pe tata.

Crowley era insistent. Ignoră eschivările smiorcăite ale lui Saul. Deveni treptat mai agresiv. Îl întrebă pe Saul de noaptea precedentă.

Crowley reconstituia neîncetat traseul lui Saul către casă. Saul se simţea de parcă ar fi fost pălmuit. Era concis, se străduia să controleze adrenalina care gonea prin el. Crowley punea carne pe scheletul răspunsurilor oferite de Saul, descriind cartierul Willesden atât de amănunţit, încât Saul avea impresia că hoinăreşte din nou pe străzile lui.

— Ce ai făcut când l-ai văzut pe tatăl tău? întrebă Crowley.

Dar nu l-am văzut pe tata, ar fi vrut Saul să spună, *a murit înainte să-l văd,* în schimb se auzi rostind tărăgănat ceva inaudibil, ca un copil care se vaită.

— Te-a înfuriat când ai văzut că te aşteaptă? zise Crowley şi Saul simţi că-l umple teama de la vintre în sus.

Clătină din cap.

— Te-a înfuriat, Saul? V-aţi certat?

— Dar nu l-am văzut!

— V-aţi bătut, Saul!

Un scuturat din cap, nu.

— V-aţi bătut?

Nu.

— Serios?

Crowley aşteptă îndelung un răspuns. Până la urmă îşi ţuguie buzele şi mâzgăli ceva într-un carneţel. Ridică privirea şi întâlni ochii lui Saul, îl provocă să vorbească.

— Nu l-am văzut! Nu ştiu ce vreţi… Nu eram acolo!

Saul se temea. Ar fi vrut să ştie când aveau să-i dea drumul. Dar Crowley nu îl lămuri.

Crowley şi poliţistul îl duseră înapoi în celulă. Vor urma şi alte interogatorii, îl anunţară ei. Îi oferiră mâncare pe care, într-un moment de irascibilitate maximă, el o refuză. Nu ştia dacă-i este foame. Avea impresia că a uitat cum să-şi dea seama de asta.

— Vreau să dau un telefon! strigă el când sunetul paşilor celor doi se stinse, însă ei nu se întoarseră şi el nu mai strigă încă o dată.

Se întinse pe prici şi îşi acoperi ochii.

Era perfect conştient de fiecare sunet. Auzea sunetul paşilor pe coridor cu mult înainte ca cineva să treacă prin faţa uşii lui. Conversaţii înfundate între bărbaţi şi femei creşteau în intensitate şi se stingeau odată cu trecerea lor; dintr-odată, se auzeau râsete din altă parte a clădirii; maşini care se mişcau la ceva distanţă, huruitul lor filtrat de copaci şi pereţi.

Timp îndelungat, Saul stătu şi ascultă. Nu avea voie să dea un

telefon? se întrebă. Pe cine să sune? Era în stare de arest? Dar aceste gânduri păreau să-l preocupe foarte puţin. În mare parte, stătu doar şi ascultă.

Se scurse mult timp.

Saul deschise ochii speriat. Un moment, nu ştiu ce se întâmplase.

Sunetele se modificau.

Profunzimea părea să părăsească toate zgomotele din lume.

Încă distingea tot ce auzise înainte, dar se îndepărta în două dimensiuni. Schimbarea fu rapidă şi inexorabilă. Asemenea straniilor ecouri ale strigătelor ce umplu bazinele de înot, sunetele erau clare, dar cavernoase.

Se ridică în şezut. Îl sperie un zgrepţănat puternic: sunetul pieptului său care se freca de pătura aspră. Îşi auzea bubuitul inimii. Sunetele trupului său erau la fel de pline ca oricând, neafectate de straniul vampirism sonic. Păreau anormal de clare. Se simţea ca o figurină de hârtie lipită aiurea în lume. Îşi mişcă încet capul dintr-o parte în alta, atingându-şi urechile.

Un răpăit slab de ghete răsună pe coridor, palid şi ineficient. Un poliţist trecu pe lângă celula lui cu paşi neconvingători. Saul se ridică în picioare cu fereală şi se uită spre tavan. Reţeaua de crăpături şi linii din vopsea părea să se modifice neîncetat, umbrele mişcându-se imperceptibil, de parcă o lumină slabă ar fi fost plimbată prin cameră.

Respiraţia lui ieşea grăbită şi superficială. Aerul părea subţiat şi întins şi avea gust de pulbere.

Saul se mişcă, se clătină, ameţit de larma propriului său corp.

Peste murmurele despuiate începură să se audă paşi uşori. Precum sunetele produse de Saul, aceşti paşi brăzdau fără efort, fără grabă susurul dimprejur. Alţi paşi îi depăşiră iute în ambele direcţii, însă ritmul lor nu se schimbă. Se îndreptau neabătut spre uşa lui. Saul simţea vibraţii în aerul uscat.

Fără să se gândească, se trase într-un colţ al camerei şi rămase cu ochii ţintă la uşă. Paşii se opriră. Nu auzi zdrăngănit de chei în broască, dar mânerul se roti şi uşa se deschise încet.

Mişcarea păru să ia mult, mult timp, uşa tăindu-şi drum prin aerul devenit dintr-odată păstos. Tânguielile balamalelor îmbătrânite şi anchilozate se prelungiră mult după ce uşa rămase nemişcată.

În coridor, lumina era puternică. Saul nu reuşi să distingă silueta care păşi în celula lui, închizând încet uşa.

Silueta se opri locului, privindu-l.

Lumina din celulă cădea cu zgârcenie peste om.

Asemenea clarului de lună, nu făcea decât să schiţeze un contur. Doi ochi plini de întuneric, un nas ascuţit şi gura pungită…

Umbrele îi mângâiau faţa ca nişte pânze de păianjen. Era înalt, dar

nu foarte înalt; umerii lui erau strânşi ca şi când s-ar fi apărat de vânt, o postură defensivă. Chipul nedesluşit era slab şi brăzdat de linii; părul negru, lung, era pleoştit şi nepieptănat, căzându-i în şuviţe dezordonate peste umerii aceia strânşi. Un pardesiu fără formă, de-un cenuşiu anodin, era aruncat peste haine negre. Bărbatul îşi înfipse mâinile în buzunare. Avea faţa uşor aplecată. Se uita la Saul pe sub sprâncene.

Camera se umplu cu un iz de gunoi şi animale ude. Bărbatul stătea nemişcat, privindu-l pe Saul din cealaltă parte a încăperii.

— Eşti în siguranţă.

Saul tresări. Doar întrevăzuse mişcarea gurii omului, dar şoapta aspră îi răsună în cap ca şi când acele buze ar fi fost la câţiva centimetri de urechea lui. Îi trebui un moment ca să înţeleagă ce spusese.

— Cum adică? zise. Cine eşti?

— Acum eşti în siguranţă. Nimeni nu poate pune mâna pe tine. Un accent londonez puternic, un mârâit agresiv, tainic, şoptit direct în urechea lui Saul: Vreau să ştii de ce te afli aici.

Saul simţi că-l ia cu ameţeală, înghiţi saliva transformată în flegmă de aerul din jur. Nu înţelegea nici în ruptul capului ce se petrece.

— Cine eşti? şuieră Saul. Eşti poliţist? Unde-i Crowley?

Bărbatul dădu din cap vrând să exprime ceva ce putea fi o negare, o mirare sau un hohot de râs.

— Cum ai intrat? ceru Saul să ştie.

— M-am furişat în vârful degetelor pe lângă băieţeii ăia în albastru. M-am strecurat tiptil pe sub tejghea şi am venit pe ascuns până la cămăruţa ta ciudată. Ştii de ce te afli aici?

Saul negă tâmp din cap.

— Ei cred…

— Poliţaii cred că l-ai ucis pe tăticul tău, dar nu e aşa, eu ştiu asta. Sigur, pe ei îţi va fi greu să-i convingi… dar eu ştiu.

Saul se cutremură. Se lăsă moale pe prici. Miasma care intrase odată cu omul era copleşitoare. Vocea continuă fără preget:

— Te-am observat cu atenţie, să ştii. Te-am ţinut sub ochi. Avem multe de discutat, să ştii. Eu pot… să-ţi fac o favoare.

Saul era în culmea zăpăcelii. Să fie vreun coate-goale cules de pe străzi? Cineva cu pitici la mansardă, cu minţile prea îmbibate de alcool sau de voci pentru a mai fi loc şi de logică? Aerul era în continuare încordat ca un arc. Ce ştia omul acela despre tatăl lui?

— Habar n-am cine dracu’ eşti, începu el încet. Şi nu ştiu cum ai intrat…

— N-ai înţeles. Şoapta deveni puţin mai aspră: Ascultă, colega. Acum am ieşit din lumea aia. Gata cu oamenii şi cu cele lumeşti, pricepi? Uită-te la tine, zise vocea înăsprită de dezgust. Stai aici în

ţoale de împrumut ca un prost şi aştepţi cuminte să fii dus în faţa judelui. Crezi că-ţi vor asculta bălmăjelile? Or să te-arunce în temniţă şi acolo or să-ţi putrezească oasele, nesăbuitule.

Urmă o pauză lungă.

— Şi-atunci apar eu, ca un înger milostiv, fir-ar. Îţi pun mişcare-n oase, nicio problemă. Căci aici locuiesc eu, pricepi? Ăsta-i oraşul în care locuiesc eu. Are aceleaşi repere ca şi al vostru, dar niciuna dintre proprietăţile lui. *Eu merg unde poftesc.* Şi mă aflu aici ca să-ţi spun cum stă treaba cu tine. Bun venit în casa mea!

Vocea umplea cămăruţa, nu voia să-i dea lui Saul loc sau timp de gândit.

Chipul umbrit se aplecă spre el. Omul se apropia. Se mişca în salturi mici, cu pieptul şi umerii încă strânşi; se apropia pe-o parte, puţin în zigzag, se mai apropia puţin din altă direcţie, cu o atitudine deopotrivă furişă şi agresivă.

Saul înghiţi în sec. Îşi simţea capul uşor, gura uscată. Se străduia să-şi adune saliva. Aerul era zvântat şi plin de-atâta tensiune, că aproape o putea auzi, un ţiuit slab, de parcă sunetul balamalelor uşii nici nu s-ar fi stins. Nu putea să gândească, putea doar să asculte.

Apariţia urât mirositoare din faţa lui ieşi puţin dintre umbre. Mantaua soioasă era deschisă şi Saul zări sub ea o cămaşă de-un cenuşiu mai deschis, o cămaşă decorată cu şiruri de săgeţi negre cu vârful în sus, ca o zeghe.

Bărbatul ţinea capul înclinat într-un unghi semeţ, iar umerii gârboviţi.

— Eu ştiu totul despre Roma-ville, pricepi? Şi despre Parisul Vesel, şi despre Cairo, şi despre Berlin, şi despre orice oraş, dar Londra e specială pentru mine, aşa este de mult timp. Nu te mai zgâi la mine aşa întrebător, băiete. N-o să-nţelegi. Eu m-am strecurat printre pereţii ăştia de cărămidă când nu erau decât nişte şure, apoi mori, apoi fabrici şi bănci. Nu te uiţi la o fiinţă umană, băiete. Ar trebui să te socoteşti norocos că sunt interesat de tine. Pentru că-ţi fac o mare favoare.

Omul îşi întrerupse teatral aprigul monolog.

Era o nebunie, Saul ştia asta. I se învârtea capul. Nimic din toate astea nu însemna ceva; erau cuvinte fără noimă, ridicole, trebuia să râdă, dar ceva din aerul închegat îi lega limba. Nu putea să vorbească, nu putea să glumească. Îşi dădu seama că plângea, sau poate că ochii îi lăcrimau doar, în aerul stătut din încăpere.

Lacrimile lui păreau să-l deranjeze pe intrus.

— Nu-l mai boci pe taică-tău ăla mofturos, scuipă el. S-a zis cu el, iar tu ai lucruri mai importante la care să te gândeşti.

Făcu iar o pauză.

— Mergem?

Saul ridică brusc capul. Îşi recâştigă în sfârşit vocea.

— Despre ce tot vorbeşti? Ce vrei să zici?

Cuvintele-i ieşeau în şoaptă.

— Mergem, am spus? E timpul s-o ştergem, e timpul să spălăm putina, s-o uşchim, să plimbăm ursul.

Bărbatul se uită conspirativ în jur şi îşi ascunse gura cu dosul palmei, jucând cabotin rolul conspiratorului.

— Te ajut să evadezi.

Se îndreptă puţin de spate şi încuviinţă din cap, chipul lui nedesluşit mişcându-se entuziast.

— Să spunem doar că aici ni se încrucişează drumurile. Deja se-ntunecă afară, simt mirosul beznei, şi se pare că ei au uitat de tine. Nu primeşti păpică, din câte se pare, aşa că să ieşim graţios din scenă. Noi doi avem de lucru şi aici nu putem face nimic. Iar dacă mai aşteptăm mult, or să te-nscrie în clubul paricizilor şi-or să înghită cheia. Ştiu, nu există dreptate pe lume. Aşa că te mai întreb o dată… *mergem?*

O putea face, înţelese Saul. Uimit şi îngrozit, înţelese că va pleca împreună cu creatura aceea, că-l va urma în secţia de poliţie pe omul acela a cărui faţă n-o putea vedea şi că împreună vor evada.

— Cine… ce… eşti?

— O să-ţi spun şi asta.

Vocea îl copleşi pe Saul şi-i dădu o stare de leşin. Chipul cel subţire era la câţiva centimetri de faţa lui, reliefat de becul din tavan. Încercă să vadă prin întunecimea enervantă şi să discearnă trăsături clare, dar umbrele erau încăpăţânate şi perfide. Cuvintele puseră stăpânire pe el ca o vrajă, hipnotice ca muzica de dans.

— Te afli în prezenţa unui os domnesc, colega. Eu merg acolo unde se duc supuşii mei, iar supuşii mei sunt pretutindeni. Iar aici, în oraşe, sunt milioane de fisuri pentru regatul meu. Eu umplu toate spaţiile intermediare. Stai să-ţi vorbesc despre mine. Eu pot să aud lucrurile rămase nerostite. Eu cunosc viaţa secretă a caselor şi viaţa socială a obiectelor. Eu pot să citesc cuvintele scrise pe perete. Eu locuiesc în Londra cea veche. Stai să-ţi spun cine sunt. Eu sunt cel mai mare boss al crimei organizate. Eu sunt cel care duhneşte. Eu sunt şeful-gunoier, locuiesc acolo unde tu nu vrei să locuiesc. Eu sunt intrusul. L-am ucis pe uzurpator, te duc la loc sigur. Am ucis o jumătate din continentul tău, odată. Eu ştiu unde se scufundă vasele voastre. Vă pot rupe cursele pe genunchi şi să mănânc brânza în faţa voastră şi să vă orbesc cu urina mea. Eu sunt cel cu cei mai tari dinţi din lume, eu sunt băiatul cu mustăţi lungi. Eu sunt Ducele canalelor, eu conduc lumea de sub pământ. Eu sunt Regele.

Cu o mişcare neaşteptată, se întoarse cu faţa către uşă şi îşi aruncă de pe umeri haina, dezvelind numele scris stângaci, cu negru,

pe spatele cămăşii, între şirurile de săgeţi.

— Eu sunt Regele Şobolan.

Trei

Departe, spre sud, undeva în inima oraşului, o sirenă începu să jelească. Mirosul de fum încă plutea în aer. Cu el se amestecau gazele de eşapament şi putoarea de gunoi, toate căpătând din partea nopţii o răceală înviorătoare.

Deasupra containerelor negre şi a străzilor pustii se înălţau zidurile din nordul Londrei; deasupra zidurilor, acoperişuri de ţiglă; şi deasupra ţiglelor, două siluete: una stând călare pe coama acoperişului secţiei de poliţie ca un alpinist, cealaltă ghemuită la umbra antenelor.

Saul se strângea tare în braţe. Improbabila siluetă a salvatorului său se profila deasupra lui. Îl dureau toate. Hainele de împrumut se frecaseră de ciment de multe ori în timpul evadării, până când ajunse să-şi julească pielea, care acum sângera, imprimată cu basorelieful ţesăturii de bumbac.

Undeva, în măruntaiele clădirii de sub picioarele sale, se afla celula pe care o părăsise de puţin timp. Bănuia că poliţiştii descoperiseră deja dispariţia lui.

Şi-i imagina mişunând agitaţi în toate direcţiile, căutându-l, uitându-se afară pe ferestre şi împânzind zona cu maşini.

În celulă, figura grotescă a celui care-şi spunea Regele Şobolan îl pironise pe Saul cu declamaţiile lui bombastice şi fără noimă, tăindu-i răsuflarea şi zăpăcindu-l. Apoi tăcuse din nou şi strânsese defensiv din umerii lui osoşi. Şi iarăşi invitaţia aceea, normală ca venind din partea persoanei iubite la o petrecere anostă.

— Mergem?

Saul se ţinuse imponderabil după el, bătăile inimii scuturându-i trupul dornic să-i dea ascultare. Regele Şobolan se apropiase de uşă din lateral şi trăsese încet de ea, fără zgomot. Cu o mişcare fulgerătoare, îşi iţise capul prin crăpătura îngustă dintre uşă şi canat, şi-l răsucise exagerat de tare în ambele direcţii, apoi întinsese o mână în spate şi-i făcuse semn lui Saul să-l urmeze. Ceva magic venise să-l ducă de acolo şi Saul păşise înainte animat de vinovăţie, speranţă şi emoţie.

Când se apropiase de el, Regele Şobolan se întorsese iute şi, fără veste, îl săltase pe umăr ca un pompier. Saul scosese un icnet de surpriză înainte ca Regele Şobolan să-l trântească pe omoplat, scoţându-i aerul din plămâni şi şuierând:

— Gura!

Saul rămase nemişcat şi Regele Şobolan păşi înainte tiptil. Când figura aceea pestilenţială ieşi din cameră, el tresăltă. Stătea cu urechile ciulite.

Avea capul lipit de spinarea celuilalt. Izul de pământ şi animal îl ameţea. Auzi un scârţâit extrem de slab când uşa fu deschisă mai tare. Închise ochii. Lumina din coridorul secţiei de poliţie îi pătrundea roşie prin pleoape.

Umărul slab al Regelui Şobolan i se afundase în abdomen.

Prin carnea pântecelui simţi când Regele Şobolan se opri, apoi o luă mai departe fără niciun sunet. Saul îşi ţinu ochii strâns închişi. Respira întretăiat. Auzea vociferări slabe în apropiere. Simţi zidul lipindu-se de el. Regele Şobolan se ascunsese în umbră.

De undeva, de dinaintea lor, veneau paşi – iuţi şi inexorabili. Peretele îl frecă pe Saul peste coaste, când Regele Şobolan se lăsă repede pe vine şi încremeni. Saul îşi ţinu răsuflarea. Paşii veneau din ce în ce mai aproape. Saul simţea nevoia să strige pentru a-şi anunţa vinovăţia, prezenţa, orice, numai să spargă acea tensiune insuportabilă.

Cu o adiere şi o clipă de căldură, paşii trecură pe lângă ei.

Silueta cenuşie plecă mai departe, cu un braţ încolăcit în jurul picioarelor lui Saul. Regele Şobolan era împovărat de trupul inert al lui Saul ca un hoţ de morminte.

Regele Şobolan şi greutatea pe care o ducea străbătură silenţios holurile. Iar şi iar, paşi se apropiară, voci, râsete. De fiecare dată, Saul îşi ţinu răsuflarea, Regele Şobolan rămase neclintit, iar oamenii trecură pe lângă ei imposibil de aproape, dar suficient cât să-i atingă, fără să-l vadă pe el ori greutatea din cârca lui.

Saul ţinu ochii închişi. Prin pleoape vedea modificări de întuneric şi lumină. Fără intenţie, mintea lui desenă o hartă a secţiei, trasând-o din jocul acela de lumini şi umbre. *Aici se ascund monştri,* gândi şi fu gata-gata să chicotească. Deveni conştient la maximum de sunete. Ecourile pe care le auzea îl ajutau la inutila sa cartografiere, dând măsura încăperilor şi coridoarelor prin care era purtat. O altă uşă se deschise cu un scârţâit şi Saul fu ţinut în loc.

Ecourile se sparseră, schimbară direcţia. Corpul lui începu să tresalte mai tare. Simţi că era purtat pe verticală.

Deschise ochii. Se aflau pe o casă a scărilor îngustă şi gri, mucedă şi sterilă şi slab luminată. Sunete înfundate veneau de sus şi de jos. Salvatorul îl purtă cale de mai multe etaje, palier după palier de geamuri unsuroase şi uşi, oprindu-se într-un sfârşit şi aplecându-se pentru ca Saul să poată coborî. Se dădu jos de pe umărul osos şi se uită împrejur.

Ajunseseră în vârful clădirii. În stânga era o uşă albă prin care se auzea păcănit de clape. Nu aveau unde altundeva să se ducă. În toate celelalte părţi erau doar pereţi murdari.

Saul se întoarse spre însoţitorul său.

— Şi acum? şopti el.

Regele Şobolan se roti cu faţa către scări. Direct înaintea lui era un geam mare şi pâclos, sus, deasupra micului spaţiu de odihnă unde scările îşi schimbau direcţia.

Sub ochii lui Saul, silueta cenuşie înclină capul, adulmecă aerul dintre el şi geamul aflat cu trei metri mai încolo. Cu o mişcare ageră, strânse mâinile pe balustradă şi sări călare pe ea, cu piciorul drept aşezat mai jos faţă de cel stâng, perfect imobil şi ghemuit pe bara de plastic înclinată. Păru să salte din umeri, contractându-şi muşchii şi tendoanele unul câte unul, îndârjit. Trecu un moment, faţa lui precisă şi întunecată fiind schimonosită într-un rânjet sau grimasă, apoi se avântă în faţă într-o rafală de membre, umplând pentru o clipă distanţa dintre mezanin şi tavan. Zbură prin aer, apucă mânerele geamului şi puse picioarele pe marginea pervazului îngust. Şi, la fel de repede cum se mişcase, rămase iar nemişcat, o formă bizară lipită de geam. Mantaua lui era singurul lucru în mişcare, legănându-se încet.

Saul icni, îşi acoperi gura cu mâna, aruncă temător o privire peste umăr spre uşa din apropiere.

Regele Şobolan se întindea sinuos. Membrele lui lungi se îndepărtară de corp şi mâna stângă râcâi încet încuietoarea geamului. Cu un clic şi o pală de vânt, fereastra se deschise. Cu mâna stângă încă pe pervaz, strania apariţie îşi răsuci trupul şi se trase puţin câte puţin pe deschizătura îngustă, afară. Strecurându-se prin fâşia verticală de întuneric pe care o făcea deschiderea ferestruicii, se făcu imposibil de subţire. Ieşirea lui din scenă avu farmecul ieşirii duhului din lampă, ţinându-se de rama exterioară la fel de strâns cum se ţinuse de cea interioară, aşezat pe câţiva centimetri de lemn la cinci etaje deasupra solului, până când ochii aceia necuraţi se uitară spre Saul dindărătul sticlei ceţoase.

Doar mâna dreaptă mai rămăsese din Regele Şobolan în secţia de poliţie. Îi făcu semn lui Saul. Afară, silueta întunecată aburi sticla cu respiraţia, apoi scrise cu arătătorul de la mâna stângă. Scrise în oglindă, aşa încât Saul să poată citi cuvintele.

ACUM TU, scrise el şi aşteaptă.

Saul încercă să urce pe balustradă. Zadarnică încercare, căci picioarele îi alunecară. Se prinse disperat cu mâinile şi dădu să se salte din nou, dar greutatea corpului îl trăgea în jos. Începea să gâfâie.

Ridică ochii spre figura subţire din geam. Mâna aceea osoasă era în continuare întinsă spre el. Saul coborî la mezanin. Lipindu-se cât de mult putu de marginea geamului, celălalt întinse mâna după Saul, spre podea. Saul se uită în sus la mica deschidere de sub cadrul geamului: nu avea mai mult de douăzeci de centimetri lăţime. Coborî ochii spre sine. Era spătos, puţin corpolent. Întinse mâinile pe lângă talie, ridică iarăşi ochii spre geam, se uită la arătarea care îl aştepta

afară, clătină din cap.

Mâna întinsă către el zgârie aerul fără răbdare, dând să apuce în gol. Nu accepta un refuz. Undeva, mai jos de ei, în clădire, o uşă se trânti şi două voci intrară în casa scărilor. Saul se uită dincolo de balustradă, văzu picioare şi creştete de cap cu două etaje mai jos. Se retrase imediat. Oamenii urcau spre el. Mâna dibuia neîncetat după el; afară, faţa aceea umbrită era contorsionată.

Saul se poziţionă sub mână, întinse braţele în sus şi sări.

Degete puternice îl prinseră de încheietura stângă, strânseră tare, i se afundară în carne. El deschise gura ca să strige, îşi luă seama, şuieră printre dinţi. Fu tras fără zgomot prin aer, optzeci şi două de kilograme de sânge şi carne şi haine. Cum reuşea binefăcătorul lui vânos să se ţină? Saul se răsuci prin aer, văzu geamul apropiindu-se de el. Întoarse capul într-o parte, îşi simţi umerii şi pieptul blocându-se în spaţiul îngust. Mâini îi alunecară de-a lungul corpului, găsind priză, uşurându-i trecerea în lumea de afară. Se strecură pe geam, cu abdomenul apăsat dureros de încuietoarea fixă din ramă, dar mişcându-se mult prea uşor prin fanta aceea îngustă şi ieşind afară, în aerul neaşteptat de rece.

Incredibil, fusese adus pe lume.

Vântul îl lovi năprasnic. O respiraţie caldă îi gâdila gâtul.

— Ţine-te, veni ordinul şuierat şi Saul fu tras în aer.

Saul se ţinu. Strânse picioarele în jurul mijlocului subţire al Regelui Şobolan şi-şi aruncă braţele peste umerii aceia osoşi.

Regele Şobolan stătea pe pervazul mic, ghetele lui fiind în contact precar cu vopseaua. Saul, care era mult mai mare, stătea cocoţat în spinarea lui, împietrit de teroare. Mâna dreaptă a Regelui Şobolan strângea rama geamului; mâna lui stângă era vârâtă într-o crăpătură absurd de mică de deasupra capului său. Mai sus de ei se întindea o porţiune cam de un metru şi jumătate de zidărie goală, deasupra căreia era o bucată de jgheab din plastic. Mai sus de asta, acoperişul cu ţiglă, prea înclinat pentru a ajunge cu privirea la el.

Saul întoarse capul. Îşi simţi stomacul greu ca o ancoră. Cinci etaje mai jos de el era betonul plin de mizerii al unei alei îngheţate. Şocul ameţelii îi provocă greaţă. Mintea strigă la el să pună picioarele pe pământ. *Nu are cum să se ţină!* gândi. *Nu are cum să se ţină!* Simţi corpul mlădios mişcându-se sub el şi fu cât pe ce să scoată un strigăt.

Vag, Saul auzi vocile de pe casa scărilor apropiindu-se de fereastră, dar, când le simţi că se deplasează din nou, ele se îndepărtară imediat.

Regele Şobolan ridică mâna dreaptă de pe rama geamului şi se întinse pentru a se agăţa cu degetele de un cui ruginit din perete, bătut acolo cu un scop de mult uitat. Apoi mişcă mâna stângă, pipăind abil pe trasee invizibile brăzdate în cărămidă şi mortar pentru a se

opri brusc şi a se agăţa într-un loc aparent arbitrar. Degetele acelea ştiau să dibuiască locuri nevăzute în arhitectura clădirii.

Ghetele se desprinseră de pe pervaz. Saul fu răsucit într-o parte, când Regele Şobolan îşi opinti piciorul drept peste umărul lui, rămânând suspendat atât el, cât şi cel pe care îl ţinea doar în degetele cu încheieturile albite. Picioarele lui pipăiră peretele, cercetând asemenea tentaculelor unei caracatiţe, până găsiră un loc de sprijin şi rămaseră lipite de-o imperfecţiune a zidăriei.

Icnind, Regele Şobolan întinse mâna dreaptă în sus; apoi stânga, apoi iar dreapta, de data aceasta apucând marginea jgheabului de plastic negru care marca graniţa dintre cărămidă şi ţigle. Acesta scârţâi cu jale, dar, nebăgându-l în seamă, Regele Şobolan se trase de el cu ambele mâini. Îşi lipi genunchii de burtă, cu picioarele înfipte bine în cărămidă, atârnând astfel un moment, apoi împinse cu muşchii coapselor, ca un înotător.

Saul şi Regele Şobolan executară o tumbă prin aer. Saul se auzi hohotind, când zidul, aleea de jos, luminile clădirilor, felinarele şi stelele se învârtiră în jurul capului său. Jgheabul pârâi sub mâinile Regelui Şobolan, aflate în mijlocul cercului pe care îl desena corpul său. Îşi dădu drumul, ajunse cu picioarele pe acoperişul povârnit, se ghemui pentru a amortiza sunetul şi, răsucindu-şi corpul, se făcu una cu acoperişul. Aproape fără preget, se căţără pe ţigle în sus ca un păianjen, cu Saul agăţat de el atât de tare, încât i se părea că nu va mai putea niciodată să se desprindă.

Regele Şobolan avansă în patru labe pe versantul acoperişului, ghetele lui grele nescoţând niciun sunet. Ca unul care merge pe sârmă, silueta lui ireală se târî apoi de-a lungul coamei acoperişului către hornuri şi către blocul turn care se profila întunecat dincolo de ele. Groaza îl lipise pe Saul de trupul său, cu degetele răsucite în pânza mantalei pestilente, chircite parcă de *rigor mortis.* Dar Regele Şobolan i le desfăcu fără dificultate şi-l dădu jos de pe umerii săi, aşezându-l, grămadă tremurătoare, la umbra unui horn.

Saul zăcea acolo.

Tremură mai multe minute, cu forma neclară a omului costeliv care făcea lucruri imposibile stând deasupra lui, ignorându-l. Saul simţea că o parte din el intra în stare de şoc, cutremurându-se de-o răceală teribilă, complet disproporţionată cu vântul nopţii.

Dar spasmul trecu, ameninţarea se retrase.

Ceva din demenţa nopţii îl calma. Ce sens avea să se teamă? se întrebă. Depăşise orice limită a realităţii cu o jumătate de oră în urmă şi, fără aceasta, era liber să se afunde pur şi simplu în emoţia nopţii.

Treptat, Saul se opri din icnit. Se detensionă. Ridică ochii spre Regele Şobolan, care se uita neabătut la blocul turn de deasupra lor.

Saul se cuprinse cu mâinile, după care, ţinându-şi răsuflarea, se ridică în picioare, câte unul de fiecare parte a vârfului de acoperiş, clătinându-se sub efectul vertijului. Se sprijini cu mâna stângă de horn şi se relaxă puţin. Regele Şobolan îi aruncă o privire scurtă, apoi sări câţiva paşi mai departe, în echilibru pe muchia acoperişului.

Saul se uită peste clădirile Londrei. Îl năpădi un sentiment crescând de euforie; se legănă şi, nevenindu-i să creadă, izbucni în hohote de râs.

— E incredibil! Ce mă-sa caut eu aici, sus?

Roti capul pentru a se uita la Regele Şobolan, care îl privea din nou cu ochii aceia indistincţi. Acesta făcu un semn scurt spre corpul hornului şi Saul se întoarse, înţelegând că ochii aceia nu fuseseră deloc aţintiţi spre el. Latul blocului turn din spate era înţesat de lumini.

— Uită-te la ei, zise Regele Şobolan. La geamuri.

Saul se uită şi văzu, ici şi colo, figuri minuscule plimbându-se grăbit, fiecare redusă la o frântură de culoare şi mişcare. În mijlocul clădirii, un petic de umbră rămase nemişcat: cineva era aplecat pe geamul apartamentului, uitându-se peste colinele şi dâmburile de ţiglă pe care stăteau Saul şi Regele Şobolan, înfăşuraţi în mantaua de camuflaj a nopţii.

— Ia-ţi acum rămas bun de la astea, zise Regele Şobolan.

Saul se întoarse cu faţa spre el, nedumerit.

— Uită-te la neisprăvitul ăla care s-a oprit şi se holbează încoace – până acum, doar atât ai putut face şi tu. Locul la care se uită – nu, nu se uită la el, l-a întrezărit doar, vede *o părere,* ceva nedesluşit la marginea câmpului vizual – acum, locul acela e scena ta, bunul meu fiu.

În rictusul Regelui Şobolan se ascundea emoţia, însă el părea satisfăcut ca de-o treabă bine făcută.

— Restul, reluă el, restul e doar spaţiu intermediar pentru tine, acum. Toate străzile principale, camerele de la drum şi toate celelalte, astea nu-s decât decoruri, doar pleavă, ăla nu-i adevăratul oraş. În adevăratul oraş se intră pe uşa din spate. Te-am văzut la geamuri, noaptea, la ora stingerii. Holbându-te afară, jucându-te de-a privitul ca la muzeu. Ei bine, acum poţi atinge exponatele. Toate loturile vacante şi toate celelalte sunt acum terenul tău de joacă, domeniul tău, vizuina ta, Saul. Asta e Londra. Acum, nu te mai poţi întoarce, aşa-i? Rămâi cu mine, băiete. O să-ţi port eu de grijă.

— De ce eu? zise Saul încet. Ce vrei de la mine?

Şi se opri, amintindu-şi, parcă pentru prima oară după ceasuri întregi, de ce se aflase în secţia de poliţie.

— Ce ştii despre tatăl meu?

Regele Şobolan se întoarse şi se uită ţintă la Saul. Trăsăturile lui,

deja atât de nedesluşite, deveniseră invizibile în lumina lunii. Fără să-şi ia ochii de la Saul, se lăsă jos încet, până când ajunse să şadă pe muchia acoperişului, ca un călăreţ.

— Vino-ncoace, ţâcă, şi-o să-ţi spun o poveste. Dar n-o să-ţi placă.

Saul se aşeză cu grijă, cu faţa la Regele Şobolan, şi se trase înainte până când ajunse la doar doi paşi de el. Îşi dădu seama că, dacă i-ar putea vedea cineva, ar arăta ca doi şcolari, figuri diforme dintr-o bandă desenată, care-şi leagănă picioarele în aer. Euforia lui Saul se risipise la fel de neaşteptat precum venise. Fremăta de nelinişte. Îşi amintea de tatăl lui. Asta era cheia întregii probleme, reflectă; acesta era catalizatorul, legenda care punea ordine în irealitatea care-l prinsese în gheare.

Regele Şobolan vorbi şi, exact cum se întâmplase în celulă, vocea lui adoptă un ritm, un ton monoton descumpănitor ca un vuiet de cimpoi. Sensul şi înţelesul cuvintelor lui pătrunseră în mintea lui Saul mai mult prin insinuare decât printr-un proces de înţelegere conştientă.

— Acest Roma-ville, Londra, este feuda mea, dar am umblat peste tot pe unde micii mei curteni au găsit grâne şi gunoaie de furat. Şi ei au făcut ce le-am poruncit, pentru că eu sunt regele lor. Dar n-am fost nicicând singur, Saul; niciodată n-a fost aşa. Şobolanii cred în urmaşii lor, progenituri izgonite, cu cât sunt mai multe guri care şterpelesc mâncare, cu atât mai bine… Ce ştii despre mama ta, Saul?

Întrebarea îl luă prin surprindere.

— Păi… numele ei era Eloise… Era… ăă… activist social… A murit la naşterea mea, ceva n-a mers bine…

— Ai văzut vreo Bozofie?

Saul clătină din cap, nedumerit.

— Bozofie: poză, fotografie…

— Sigur… era scundă şi tuciurie, frumuşică… Despre ce vorbim aici? Unde vrei să ajungi?

— Uneori, bunul meu făr' de preţ, uneori mai sunt şi *oi negre,* pierde-vară, dacă mă urmăreşti. Pun pariu că tu şi tatăl tău vă săreaţi unul altuia la beregată uneori, am dreptate? Vă-nţelegeaţi bine? Ei, crezi că şobolanii nu-s la fel? A fost întotdeauna o mare doamnă, mama ta. I-a picat cu tronc tatăl tău, şi ea lui. Era o reală frumuseţe, radia, cine putea să nu observe asta?

Regele Şobolan îşi încheie rostirea cu o înfloritură, întoarse capul şi se uită la Saul cu colţul ochiului.

— Mama ta a făcut o alegere, Saul. Activist social! Ce glumă neruşinată! Cui pe cui se scoate, aşa se spune, nu? Şi aşa a fost şi cu ea. Intra undeva, ridica adulmecătorul în aer şi mama ta ştia exact câţi şobolani erau acolo, şi unde. Recidivistă, trădătoare, aşa-i spuneau ei, dar presupun că asta e puterea dragostei…

Lui Saul nu-i venea să creadă, se uita cu ochi mari la Regele Şobolan.

— N-a fost făcută pentru cei ca tine. Când ai apărut, i-ai luat suflul. Eşti un flăcău mare şi puternic, băiete, mai puternic decât crezi, probabil. Poţi face multe lucruri de care nici nu ştii. Pun pariu că te-ai holbat pe geamurile alea noaptea mai mult şi mai cu sârg decât oricare dintre semenii tăi. Cred că te-ai frământat să intri cu adevărat în oraşul ăsta foarte mult timp. Ştiu, vrei să afli cine i-a făcut de petrecanie babacului tău. Aia se numeşte capriciu, adică trupul ăla zdrobit în faţă, în grădină. Cel care a făcut aia… acela pe tine te căuta. Babacul tău a fost doar în drum. Eşti un băiat special, Saul, ai sânge special în vine, şi-n oraş este cineva care ar vrea să-l vadă vărsat. Mama ta era sora mea, Saul. Mama ta era un şobolan.

Patru

După ce lansă afirmaţia aceea nebunească, Regele Şobolan se răsuci înapoi pe cur şi rămase tăcut.

Saul clătină din cap şi se zbătu între sentimente contradictorii de scepticism, emoţie şi dezgust.

— Ce spui… că era?

— Un… nenorocit de… şobolan.

Regele Şobolan vorbi răspicat.

— A ieşit din canale pentru că i s-au încins călcâiele după tatăl tău. Mai tragic decât în *Romeo şi Julieta.* Avea chiar sânge nobil, pe deasupra, şi tot s-a dus. Da’ n-a putut scăpa de mine. Din când în când, mergeam în vizită la ea; îmi spunea să plimb ursul. Voia să lase totul în urmă, dar cu nasul cel nou îşi simţea propria putoare. Nu poţi scăpa de moştenirea ta, să ştii. Sângele apă nu se face, iar sângele de şobolan e cel mai dens dintre toate.

Undeva în bezna străzii de jos, o maşină de patrulă ieşi degrabă din perimetru împrăştiind lumini albastre.

— Şi de când mama ta a fost coborâtă în pământ, am stat eu cu ochii pe tine: am încercat să te feresc de belele. Aşa se face în familie, Saul. Dar se pare că trecutul te-a prins din urmă. Nu poţi fugi mai tare decât vocea sângelui, Saul. Se pare că tu ai fost luat în cătare, iar tatăl tău a încasat lovitura.

Saul rămase cu privirea rătăcită peste umărul Regelui Şobolan. Cuvintele, mesajul mortal însoţit cu atâtea zorzoane, descuie o uşă înlăuntrul său. Îşi vedea tatăl într-o sută de imagini. Şi, ca un fundal al tuturor momentelor încremenite pe care şi le amintea, Saul vedea un trup durduliu şi viguros plonjând cu încetinitorul prin aerul nopţii, cu gura larg deschisă de şoc şi groază, cu ochii mişcându-se frenetic în căutarea siguranţei, cu părul rar fâlfâind ca lumina unei lumânări, cu fălcile tremurând sub efectul bruştei schimbări de gravitaţie, lovind ineficient din membrele acelea groase, făcând să roiască în jurul lui

scântei zimţate de sticlă, în vreme ce el zbura spre peluza întunecată, cu solul îngheţat bocnă ca o tundră.

I se puse un nod în gât şi scoase un sunet slab de inimă rea. Lacrimile îl uimiră cu viteza lor, inundându-i instantaneu vederea.

— O, tată… boci el.

Regele Şobolan era enervat la culme.

— Termină odată, *termină,* n-ai de gând să încetezi dracului odată?

Smuci mâna şi-l plesni pe Saul uşor peste faţă.

— Hei! Hei! Ajunge, fir-ar dracu-al dracului.

— Du-te-n mă-ta! îşi găsi Saul vocea printre pufnete, lăcrimări şi ştersul nasului cu mâneca hainei oferite de poliţişti. Încetează doar un minut. Lasă-mă în pace…

Saul dădu iar drumul lacrimilor pentru tatăl său. Îşi trase una peste scăfârlie de singurătate, îşi dădu ochii peste cap ca şi când ar fi fost torturat, gemu în ritmul bobârnacelor pe care şi le trăgea peste frunte.

— Îmi pare rău, tată, îmi pare rău, îmi pare rău… îngâna el între reprizele de plâns tăcut.

Vorbele lui erau trunchiate şi confuze, cuprins cum era de singurătate şi o teribilă furie incipientă. Îşi cuprinse capul cu braţele, disperat şi singur, sus pe acoperiş.

Prin spaţiul dintre braţe văzu că Regele Şobolan nu mai şedea în faţa lui, că se ridicase fără zgomot şi că ajunsese cumva în celălalt capăt al acoperişului, unde stătea şi se uita peste Londra, cu spatele la el. Tristeţea lui Saul îl înfuria atât de tare! Trupul lui Saul se cutremura de suspine, aşa cum se uita dindărătul mâinilor la ciudata siluetă postată între două cornişe de cărămidă, Regele Şobolan. Unchiul lui.

Continuând să lăcrimeze, Saul se dădu în spate până când simţi atingerea umedă a hornului. Se uită peste umăr şi văzu un loc unde două coşuri se întâlneau aproape de coama acoperişului, lăsând între ele un spaţiu, un separeu la înălţime, în care el se refugie cu o mişcare iute de contorsionist. Se făcu ghem în spaţiul acela mic, izolat de cer şi de prăpastia ameţitoare care se căsca în toate părţile, departe de vederea Regelui Şobolan. Era atât de obosit, epuizarea îi ajunsese până la oase. Zăcu într-o rână în locaşul strâmt şi înclinat pe care îl găsise şi îşi acoperi capul cu mâinile. Mai plânse o vreme, până când lacrimile începură să-i curgă mecanic, ca un copil care a uitat de ce plânge. Rămase acolo pe povârnişul de ţiglă de sub hornuri, cu stomacul gol, îmbrăcat în hainele jerpelite ale altcuiva, singur şi extrem de confuz, până când, uimitor, îl fură somnul.

Când se trezi, cerul era tot întunecat, dar înspre răsărit se întrevedea o dungă de lumină mohorâtă. Nu era timp de lenevie

pentru Saul, fără întinderi molatice sau buimăceală, fără lentă aducere aminte a locului în care se afla şi a motivului pentru care se afla acolo. Deschise ochii spre cărămida roşie şi-şi dădu seama cu un fior de claustrofobie că era împresurat, că Regele Şobolan stătea încovrigat în jurul lui. Tresări, se extrase din acea îmbrăţişare lipsită de pasiune, utilitară. Regele Şobolan deschise ochii.

— ’Neaţa, băiete. Cam răcoare la orele mici. Mă gândeam să-mpărţim puţin căldura ca să dormi mai bine.

Regele Şobolan se îndreptă şi se ridică, întinzându-şi fiecare membru pe rând. Se prinse de vârful hornului înalt şi se trase sus prin forţa braţelor, cu picioarele în aer. Se uită încet dintr-o parte în cealaltă, survolând peisajul urban trist, înainte să hârâie zgomotos şi să scuipe un cheag de flegmă pe horn în jos. Doar atunci îşi relaxă braţele şi se lăsă cu picioarele înapoi pe acoperiş. Saul se osteni să se ridice în picioare, alunecând pe pantă. Îşi şterse urdorile şi mizeria de pe faţă.

Regele Şobolan se întoarse spre el.

— N-am apucat să încheiem discuţia. Am fost… întrerupţi, noaptea trecută. Ai multe de învăţat, colega, şi-l ai pe profesor în faţă, fie că-ţi place sau nu. Dar, înainte, s-o ştergem de-aici.

Râse: un hămăit gâtuit, scârbos, care-i zgârie urechile lui Saul.

— Te-au căutat şi-n gaură de şarpe azi-noapte. Fără sirene, ţin să-ţi spun – nu voiau să te pună în gardă, presupun, dar erau dezlănţuiţi: maşini şi poliţişti alergau care-ncotro ca nişte michiduţă în straie albastre, dreptatea întruchipată, şi în tot acest timp eu m-am jucat de-a v-aţi ascunselea pe acoperişurile lor.

Râse iar, un sunet care, asemenea oricărui sunet scos de el, părea să vină de la numai câţiva centimetri de urechea lui Saul.

— O, da, sunt un hoţ de nota zece.

Această ultimă replică o rosti cu o plăcere afectată, ca şi când ar fi jucat într-o piesă de teatru.

Se duse grăbit până la marginea acoperişului, cu un pas imposibil de sigur pe suprafaţa aceea abruptă. Ţinându-se de jgheab, cercetă ce se afla dincolo de margine, până când găsi ce-l interesa. Se întoarse şi-i făcu semn lui Saul să-l urmeze. Saul se târî pe muchia acoperişului în patru labe, temându-se să se aventureze pe ţiglele cenuşii, aparent cam şubrede. Ajunse exact deasupra Regelui Şobolan şi acolo rămase în aşteptare.

Regele Şobolan îşi arătă dinţii spre el.

— Lasă-te să aluneci în jos, şopti.

Cu ambele mâini, Saul se prinse de muchia îngustă de ciment pe care stătea călare şi, încet, îşi trase piciorul peste ea, până când se află cu tot corpul răşchirat pe panta de deasupra Regelui Şobolan. În acel moment, braţele se împotriviră şi nu voiră să-i dea drumul. Se

răzgândi într-o clipită şi încercă să se tragă înapoi peste vârful acoperişului, dar muşchii îi împietriseră de teroare. Blocat pe suprafaţa alunecoasă, intră în panică. Încălţările lui scâlciate pierdură aderenţa.

Un moment lung şi ameţitor alunecă spre moarte sigură, după care întâlni mâna puternică a Regelui Şobolan. Fu oprit brusc, desprins de pe acoperiş şi aruncat prin aer dintr-o mişcare înfiorătoare, după care ateriză tare pe o scară de incendiu, mai jos.

Zgomotul aterizării fu înfundat şi inconsistent. Deasupra lui, Regele Şobolan rânjea. Încă stătea agăţat cu mâna stângă de marginea acoperişului, cea dreaptă fiind întinsă deasupra scării pe care-l aruncase pe Saul. Sub privirea lui, îşi dădu drumul şi căzu pe platforma din ochiuri mici de fier, ghetele lui mari şi dure aterizând fără sunet.

Lui Saul, inima încă îi galopa de teamă, însă căzătura prin care trecuse îl umpluse de draci.

— Băga-mi-aş! Nu-s un sac de cartofi, auzi? şuieră el cu falsă bravadă.

Regele Şobolan rânji.

— Habar n-ai care-i stânga şi care-i dreapta, fricos mic ce eşti. Şi până n-o să-nveţi să te controlezi puţin, exact asta o să fii.

Cei doi coborâră încet spre alee, lăsând în urmă uşă după uşă.

Zorii veniră repede. Regele Şobolan şi Saul îşi croiră drum pe străzile diafane. Speriat şi surescitat, Saul aproape că se aştepta ca însoţitorul lui să repete escapadele de noaptea trecută, şi arunca priviri dintr-o parte în cealaltă la jgheaburi de scurgere şi acoperişuri de garaje, la intrări în ganguri care duceau la terase de pe acoperiş. Dar de data aceasta rămaseră la sol. Regele Şobolan îl călăuzi prin şantiere şi parcări pustii, prin pasaje înguste cu aspect de fundătură. Traseul lor era ales pe baza unui instinct pe care Saul nu-l înţelegea, şi nu întâlniră niciun pieton matinal.

Întunericul se risipi. Lumina zilei, palidă, anemică, făcu tot ce putu până la ora şapte.

Saul se sprijini de zidul unei alei. Regele Şobolan rămase încadrat în intrarea ei, cu braţul drept întins, abia atingând cărămizile, cu lumina zilei care bătea din spate desenându-i conturul asemenea protagonistului dintr-un *film noir.*

— Mor de foame, zise Saul.

— Şi eu, flăcăule, şi eu. Mor de foame deja de ceva vreme.

Regele Şobolan se aplecă afară din alee. Se uita atent la un şir de clădiri anodine, terasate. Fiecare acoperiş era decorat cu câte un dragon ridicat pe labele din spate: mici plăsmuiri ale unei imaginaţii înflăcărate, acum sfărâmate şi ciobite. Detaliile lor fuseseră spălate de ploaile acide.

În dimineaţa aceea, oraşul părea alcătuit din străzi lăturalnice.

— Bine-atunci, murmură Regele Şobolan. E timpul să ne punem burţile la cale.

Regele Şobolan, o figură care se furişa aidoma unui răufăcător victorian, păşi cu băgare de seamă afară din ascunzătoare. Ridică faţa în aer. Saul îl văzu adulmecând de două ori sonor, mişcând iute din nas, întorcând faţa puţin într-o parte. Făcându-i semn să-l urmeze, Regele Şobolan porni cu pas grăbit pe strada pustie şi o luă prin spaţiul dintre două case. În celălalt capăt era un zid de pungi negre de gunoi.

— Ascultă-ţi întotdeauna adulmecătorul.

Regele Şobolan rânji scurt. Stătea ghemuit în capătul aleii înguste, o formă gheboşată pe fundul unui hău din cărămidă. Pereţii dimprejur erau impenetrabili, neîntrerupţi de ferestre.

Saul se apropie.

Regele Şobolan rupse un sac de plastic. Un miros amplu, de descompunere, se strecură afară din el. Regele Şobolan înfipse mâinile în gaură şi scotoci înăuntru, într-o deranjantă parodie a unei operaţii chirurgicale. Din rană, scoase o cutie de polistiren. Din aceasta se scurgeau frunze de ceai şi gălbenuş de ou, însă desenul reprezentând un hamburger era încă vizibil. Regele Şobolan o puse pe pământ, vârî iar mâna în sac şi scoase o coajă umedă de pâine.

Aruncă sacul în lături şi se întinse după altul. Îl rupse. De data aceasta, recompensa constă într-o jumătate de plăcintă cu fructe, turtită şi plină de rumeguş. Oase de pui şi ciocolată zdrobită, rămăşiţe de porumb dulce şi orez, capete de peşte şi sărăţele stătute, toate ieşiră din pungă şi se strânseră pe beton într-un morman duhnitor.

Saul urmări cum creştea movila de hrană stricată. Îşi acoperi gura cu mâna.

— Sper că glumeşti, zise şi înghiţi în sec.

Regele Şobolan ridică privirea spre el.

— Credeam că ţi-e foame.

Saul scutură din cap îngrozit, cu mâna încă lipită ferm peste gură.

— Când ai vomitat ultima dată?

Saul se încruntă la întrebare. Regele Şobolan îşi şterse mâna udă pe manta, îndesind camuflajul de pete ascunse în cenuşiul ei închis. Arătă spre mâncare.

— Nu-ţi aminteşti, zise el fără a se uita la Saul. Nu-ţi aminteşti pentru că n-ai făcut-o niciodată. N-ai vărsat niciodată ceva. Ţi-a fost rău, pun pariu, dar nu ca altor semeni. N-ai fost răcit şi nici n-ai strănutat; ai avut doar o stare ciudată de rău care te-a făcut să tremuri câteva zile, o dată sau de două ori. Dar nici măcar atunci n-ai avut stare de vomă.

În cele din urmă, întâlni ochii lui Saul şi vocea lui scăzu. Şuieră spre

el pe un ton parcă victorios:

— Ai prins ideea? Stomacul tău nu se revoltă. N-ai dat la boboci oricât de tare te-ai cherchelit, nu te-ai trezit cu fiere dulce-lipicioasă de ciocolată pe pernă după Paşte, n-ai vărsat fructele de mare, indiferent cât de prost au fost ele gătite. *Ai sânge de şobolan în vine. Stomacul tău digeră orice.*

Urmă un moment lung de tăcere, în care cei doi se priviră reciproc.

Regele Şobolan continuă:

— Şi asta nu e tot. Nu există crăpelniţă pe care să n-o vrei. Ziceai că mori de foame. Cred şi eu; a trecut ceva vreme. Ei bine, să-i dăm drumul. Stai comod? O să te-nvăţ ce înseamnă să fii şobolan. Uită-te la toate bunătăţile pe care ţi le-a pregătit unchiul tău. Ziceai că mori de foame. Poftim micul dejun.

Fără să-şi dezlipească ochii de la Saul, Regele Şobolan luă plăcinta cu fructe. O duse încet la gură. Din mână îi căzură bucăţi umede, stafide îmbibate bine după atâta stat la marinat în punga de plastic. Muşcă din ea şi, când expiră satisfăcut, din gură îi săriră firimituri.

Avea dreptate. Saul nu-şi amintea să fi vomitat vreodată. Întotdeauna mâncase mult, chiar şi pentru constituţia lui, şi nu putuse niciodată înţelege oamenii care făceau nazuri la mâncare. Poveştile despre viermi spuse la o masă constând din orez nu-l atingeau defel. Nu se resimţise niciodată după un exces de zahăr, sau grăsime, sau alcool. Nu se gândise niciodată la asta; îi compătimea pe ceilalţi când se plângeau că un lucru anume le pica rău, dar nu se gândise niciodată să-i întrebe ce însemna asta sau dacă era adevărat.

Acum se dezbăra de acele reflexe de gândire. Stătea cu privirea aţintită la Regele Şobolan, care mânca. Figura aceea deşirată nu voia să-şi ia ochii de la el.

Trecuseră ore întregi de când Saul nu mai mâncase. Îşi cercetă propria foame.

Regele Şobolan continua să mestece. Miasma hranei intrată în descompunere era copleşitoare. Saul se uită la rămăşiţele strânse grămadă în faţa pungilor, la petele de mucegai, la urmele de muşcături şi la colb.

Începu să saliveze.

Regele Şobolan înfuleca mai departe.

Când deschise gura, se văzură în ea bucăţi ude de plăcintă.

— Poţi mânca şi carne de porumbel desprinsă de pe-o roată de maşină, spuse el. Dar asta de-aici e haleală a-ntâia.

Lui Saul îi ghiorăi stomacul. Se lăsă pe vine în faţa mormanului de mâncare. Cu prudenţă, luă de jos burgerul neterminat. Îl mirosi. Era rece de mult timp. Vedea urmele dinţilor care se înfipseseră în chiflă. Îl şterse, curăţă mizeria cât de bine putu.

Era umed şi cleios, iar acolo unde fusese muşcat încă strălucea de

salivă.

Saul îl apropie de gură. Cu ochii minţii revăzu gunoiul din tomberon şi aşteptă să i se întoarcă stomacul pe dos. Dar asta nu se întâmplă.

În gând îi răsunau avertismente auzite cu mult timp în urmă – *nu atinge, e murdar, ia-l de la gură* –, dar stomacul… stomacul rămase ferm pe poziţie. Mirosul cărnii era ispititor.

Se forţă să i se facă rău. Se luptă să-l apuce greaţa.

Luă o muşcătură. Mişcă limba în carne, îi despărţi fibrele. Pipăi, simţind gustul prafului şi-al putreziciunii. Cocoloaşe de zgârciuri şi grăsime i se sparseră în gură, amestecându-se cu saliva.

Burgerul era delicios.

Saul înghiţi şi nu i se făcu rău. Odată aţâţată, foamea îi ceru mai mult. Mai luă o muşcătură, şi încă una, mâncând din ce în ce mai repede de fiecare dată.

Simţea cum se îndepărta ceva de el. Îşi trăgea forţa din carnea veche şi rece, hrana care se predase oamenilor şi descompunerii, iar acum lui. Lumea sa se schimba.

Regele Şobolan încuviinţă din cap şi mâncă mai departe, apucând cu pumnii şi îndesându-şi în gură fără măcar să se uite.

Saul se întinse după o aripă de pui slinoasă.

Pe stradă, la doar şase metri mai încolo, începeau să apară copii în uniforme de şcolari mult prea mari pentru ei. Pereţii de cărămidă şi pungile de gunoi îi ascundeau pe Saul şi pe Regele Şobolan. La trecerea copiilor, ei ridicară privirea şi se opriră puţin din micul dejun.

Cât mâncară, păstrară tăcerea. Când terminară, Saul se linse pe buze. Gustul de mizerie şi putreziciune era puternic în gura sa, iar el îl cercetă, încă minunându-se că nu-i întorcea stomacul pe dos.

Regele Şobolan se cuibări printre pungi şi se înveli cu haina.

— Acum te simţi mai bine? întrebă el.

Saul încuviinţă din cap. Pentru prima dată de la neaşteptata sa evadare, se simţea calm. Simţea acizii din stomac începând să lucreze în interiorul lui, descompunând hrana veche pe care o îngurgitase. Simţea molecule ieşindu-i cu grabă din stomac, purtând strania energie oferită de resturile rămase de la cina altora şi de la micul dejun. Se transforma dinăuntru spre afară.

Mama era asemenea creaturii ăsteia, îşi spuse el, *asemenea arătării ăsteia furişe. Mama semăna cu vagabondul ăsta tras la faţă, cu puteri magice. Mama era un spirit, se pare, un spirit murdar. Mama era un şobolan.*

— Nu te poţi întoarce înapoi, să ştii.

Regele Şobolan îl privea pe sub sprâncene. Saul renunţase de mult la încercarea de a-i desluşi trăsăturile. Lumina refuza să cadă pe de-a-ntregul peste faţa Regelui Şobolan, indiferent unde ar fi stat el, în

picioare sau întins. Saul îi aruncă din nou o privire, dar ochii lui nu găsiră niciun punct de sprijin.

— Ştiu, recunoscu el.

— Ei cred că tu i-ai făcut felul babacului tău şi, pentru asta, ei or să-ţi facă felul ţie. Iar acum, că ai şters-o din temniţa lor de doi bani, or să-şi facă bretele din maţele tale.

Oraşul devenise nesigur. Saul îl simţea căscându-se înaintea lui, infinit mai vast decât îşi imaginase, ascuns, imposibil de cunoscut.

— Deci, deci… zise Saul încet.

Deci ce este Londra? reflectă. *Dacă tu poţi fi ceea ce eşti, Londra ce este? Ce este lumea? Am înţeles totul pe dos. Oare licantropii şi trolii stau într-adevăr la pândă sub podurile din parcuri? Care sunt graniţele lumii?*

— Deci… ce voi face acum?

— Păi, înapoi nu te duci, aşa că va trebui să mergi înainte. Trebuie să te învăţ cum să fii şobolan. Te aşteaptă multe, băiete. Când îţi ţii răsuflarea şi stai pe loc, încremenit ca o statuie… eşti invizibil. Dacă te mişti cum trebuie, graţios, pe poante, aproape că nici n-o să se-audă. Poţi să fii ca mine. În ceea ce te priveşte, sus nu mai este în afara graniţei, iar jos nu mai ai de ce te teme.

Acum nu mai conta că nu înţelegea. În mod incredibil, vorbele Regelui Şobolan îi risipiră îngrijorarea. Simţi că-i cresc puterile. Întinse braţele. Îi venea să râdă.

— Simt că pot să fac orice, zise el.

Era în al nouălea cer.

— Şi chiar poţi, bunul meu fiu. Eşti un băiat straşnic. Trebuie doar să deprinzi trucurile. O să-ţi pilim dinţii. Eu şi cu tine, împreună suntem dinamită. Avem de recâştigat un regat.

Saul se ridicase în picioare, se uita drept spre strada de mai încolo. La cuvintele Regelui Şobolan, se întoarse încet şi se uită în jos la figura cuibărită între pungile de plastic negru.

— Să-l recâştigăm? zise el pe-un ton neutru. De la cine să-l recâştigăm?

Regele Şobolan aprobă din cap.

— E timpul, zise el, să purtăm o discuţie serioasă. Chiar dacă nu-mi place să-ţi stric buna-dispoziţie, ţin să-ţi spun că uiţi ceva. Te afli într-o altă ţară acum, că babacul tău a plonjat şase etaje prin aer – Regele Şobolan ignoră bucuros privirea îngroziră a lui Saul – şi a făcut asta, bătrân coţcar, în locul tău. Acolo, afară, e ceva care-ţi vrea capul, băieţaş, şi-ar fi înţelept din partea ta să nu uiţi asta.

Saul căzu în genunchi.

— Cine? şopti el.

— Ei, acum mai vii de-acasă. Asta-i adevărata întrebare. Şi ea ascunde o poveste; o poveste dureroasă ca muşcătura de şobolan.

Partea a doua

Oraşul cel nou

Cinci

Fabian încerca să o sune pe Nataşa, dar nu reuşea să dea de ea. Îşi scosese telefonul din priză. Vestea morţii tatălui lui Saul se răspândea în rândul prietenilor ca un virus, dar Nataşa rămăsese imună ceva mai mult timp.

Era puţin trecut de miezul zilei. Soarele strălucea puternic, dar lumina lui era rece ca gheaţa. Sunetele dinspre Ladbroke Grove ajungeau prin străzile lăturalnice până într-un apartament de la primul etaj de pe Bassett Road. Se strecurau prin geamuri şi străbăteau camera din faţă, un susur de căţei, vânzători de ziare şi maşini. Sunetele erau vagi; era ceea ce ţinea loc de linişte în oraş.

În apartament, o femeie stătea nemişcată în faţa keyboardului. Era scundă şi cu un chip aspru, cu sprâncene negre care se întâlneau deasupra unui nas ca un paloş. Părul lung era închis la culoare, pielea – pământie. Numele ei era Nataşa Karadjian.

Nataşa stătea cu ochii închişi şi asculta larma străzilor. Întinse mâna şi apăsă butonul de pornire al samplerului. Când difuzoarele prinseră viaţă, se auzi un pocnet de electricitate statică.

Plimbă mâinile peste clape şi cursor. Stătuse nemişcată un minut sau două. Până şi singură fiind se simţea ruşinată. Nataşa rareori lăsa pe cineva să asiste când crea muzică. Se temea că o vor considera afectată, cu pregătirile ei tăcute şi ochii închişi.

Tastă un mesaj pe o serie de butoane mici, roti cursorul, afişă pe monitorul LED pasajele muzicale furate care de pe unde. Frunzări selecţia şi alese din listă o linie de bas favorită. O şterpelise dintr-o piesă *reggae* uitată, o cizelase, o păstrase, iar acum o extrase şi o mixă şi-i dădu o nouă viaţă. Sunetul zombi călători prin măruntaiele aparatului şi ieşi pe cabluri, prin uriaşa combină stereo de lângă perete, răsunând din acele difuzoare mari.

Sunetul umplu camera.

Basul era trunchiat. Pasajul se încheia tocmai când basistul era pe care să atingă un crescendo şi aşteptarea era audibilă în vibraţia corzilor, care ducea spre ceva, spre o înfloritură… apoi o ruptură, şi ciclul se relua.

Acea linie de bas era în purgatoriu. Prindea zbuciumat viaţă cu un flux recurent de emoţie, aşteptând o eliberare care întârzia să vină.

Nataşa încuviinţă încet din cap. Acesta era *breakbeatul,* ritmul muzicii torturate. Ei îi plăcea la nebunie.

Mâinile ei se mişcară din nou. Basului i se alătură o bătaie de percuţie, cinele zumzăind ca insectele. Şi sunetul se reluă.

Nataşa îşi mişcă umerii în ritmul muzicii. Ochii ei erau larg deschişi, trecându-şi în revistă prăzile, sunetele ei conservate, şi găsi ce-şi dorea: un fragment de trompetă de Linton Kwesi Johnson, un geamăt prelung de Tony Rebel, un ţiuit ademenitor de Al Green. Le mută pe

toate în piesa principală. Se îmbinau frumos cu basul rostogolitor, cu tobele zbuciumate.

Asta era *jungle.*

Progenitura muzicii *house,* progenitura muzicii *ragga-muffin,* progenitura muzicii *dancehall,* apoteoza muzicii negre, fundalul sonor *drum and bass* pentru o Londră a cartierelor de locuinţe şi-a pereţilor murdari, tineri negri şi tineri albi, fete armene.

Muzica nu accepta compromisuri. Ritmul era furat din *hip hop,* născut din *funk.* Bătăile erau rapide, prea rapide pentru a dansa pe ele, decât poate dacă erai cuplat la curent electric. Ce ţineai cu picioarele era linia de bas. Şi tot linia de bas era cea care dădea suflet muzicii *jungle.*

Iar dincolo de linia basului era punctul de glorie al *jungle*-ului: falsetul. Corzile şi acutele furate care călăreau valurile de bas ca surferii. Erau efemere şi ispititoare, crâmpeie de sunet luând fiinţă şi planând peste ritm, influenţându-l, apoi trecând în nefiinţă.

Nataşa aprobă din cap, satisfăcută.

Simţea basul. Îl cunoştea intim. Căută în schimb după sunetele de deasupra, voia ceva perfect, un laitmotiv care să se împletească şi să se desprindă de linia tobelor.

Îi cunoştea pe cei care conduceau cluburile şi ei erau întotdeauna de acord să-i difuzeze muzica. Oamenilor le plăceau mult piesele ei, îi aduceau respect şi comenzi. Simţea totuşi o vagă nemulţumire faţă de tot ce compunea, chiar şi atunci când senzaţia era brăzdată de mândrie. Când termina o piesă, nu se simţea eliberată, ci doar puţin tulburată. Nataşa se apuca de scotocit, făcând vraişte colecţiile de discuri ale prietenilor ei în încercarea de a găsi sunete pe care voia să le fure sau pe care să le adapteze pe keyboard, însă acestea n-o sensibilizau niciodată asemenea basului. Basul nu-i scăpa nicicând; trebuia doar să-l dorească şi acesta ieşea din difuzoarele ei, complet şi perfect.

Acum, piesa se apropia de un crescendo: *Gxvan,* povăţui o voce electronică, *Gxvan gyal.* Nataşa întrerupse măsura, împiedicând ritmul, temperându-l. Descărna oasele piesei şi pasajele reverberau în cavernoasa cutie toracică, în pântecele măsurii muzicale. *Hai odată... încoace mergem, neastâmpăratule...* Extrase sunetele unul câte unul, până când nu mai rămase decât basul. Acesta deschisese piesa, acesta o închidea.

În cameră se lăsă tăcerea.

Nataşa aşteptă o vreme, până când tăcerea oraşului, alcătuită din zgomote de copii şi maşini, să-i pătrundă iarăşi în urechi. Se uită de jur-împrejur prin cameră. Apartamentul ei avea o bucătărioară, o baie mică şi dormitorul frumos, mare, unde se afla în acel moment. Pusese sumara ei colecţie de imprimate şi postere în celelalte încăperi şi în

hol; pereţii de aici erau cât se poate de goi. Camera însăşi era goală, cu excepţia saltelei de pe jos, a standului negru şi masiv care adăpostea combina stereo şi a keyboardului. Podeaua de lemn era străbătută de cabluri negre încrucişate.

Se întinse în jos şi puse receptorul înapoi în furca telefonului. Tocmai voia să se ducă în bucătărie, când cineva sună la uşă. Nataşa traversă camera spre geamul deschis şi se aplecă în afară.

În faţa uşii ei stătea un bărbat care se uita drept în sus, în ochii ei. Întrezări scurt o faţă subţire, ochi luminoşi şi păr blond, lung, apoi se retrase în cameră şi porni spre scări. Bărbatul nu semăna cu un martor al lui Iehova sau cu un scandalagiu.

Trecu prin holul comun neîngrijit. Prin sticla vălurită a uşii de la intrare văzu că bărbatul era foarte înalt. Deschise uşa, lăsând să pătrundă înăuntru voci din casa alăturată şi lumina zilei care inunda strada.

Nataşa ridică ochii spre chipul lui îngust. Bărbatul avea cam un metru nouăzeci şi cinci, dar era atât de slab, încât părea că s-ar fi putut frânge în două de la mijloc în orice clipă. Probabil că avea treizeci şi ceva de ani, dar era atât de palid, că nu puteai estima bine. Avea părul de-un galben bolnăvicios. Paloarea feţei lui contrasta puternic cu jacheta de piele neagră pe care o purta. Ar fi părut cât se poate de bolnav, dacă n-ar fi fost ochii albastru-deschis şi aerul de neastâmpăr plin de viaţă. Începu să surâdă înainte ca uşa să se deschidă complet.

Nataşa şi vizitatorul ei se priviră reciproc, el surâzând, ea cu o expresie reţinută, critică.

— Genială, spuse el dintr-odată.

Nataşa se holbă la el.

— Muzica ta, urmă bărbatul. Genială.

Vocea bărbatul era mai profundă şi mai amplă decât ar fi crezut ea că este posibil să iasă dintr-o fiinţă atât de plăpândă. Avea respiraţia întretăiată, de parcă s-ar fi grăbit să scoată cuvintele pe gură. Nataşa se uită atentă la el şi ochii i se îngustară. Modul acesta de-a începe o conversaţie era mult prea straniu. Nu se lăsa ea păcălită.

— Cum adică? zise pe un ton neutru.

El zâmbi apologetic. Cuvintele îşi încetiniră puţin ritmul.

— Ţi-am ascultat muzica, spuse bărbatul. Am fost pe-aici săptămâna trecută şi te-am auzit cântând acolo sus. Îţi spun, am rămas cu gura căscată.

Nataşa se simţi ruşinată şi năucită. Deschise gura să-l întrerupă, dar el continuă:

— Am revenit şi am auzit-o din nou. Mă făcea să-mi vină să dansez în stradă! (Râse.) Data următoare te-am auzit oprindu-te la jumătate

şi atunci am înţeles că cineva într-adevăr cânta în timp ce eu ascultam. Aş fi spus că e o înregistrare. Atât de emoţionat mi s-a părut gândul că tu eşti într-adevăr acolo sus şi faci muzica să prindă viaţă.

Nataşa izbuti în sfârşit să vorbească.

— Ce-mi spui este de-a dreptul… flatant. Dar mi-ai bătut la uşă doar ca să-mi spui asta?

Bărbatul o tulbura cu surâsul lui emoţionat şi cu vocea sincopată. Doar curiozitatea o împiedica să nu-i trântească uşa în nas.

— Încă nu am un fan club.

El n-o slăbi din priviri şi natura zâmbetului său se schimbă. Până în clipa aceea fusese sincer, aproape copilăros în emoţia lui. Încet, buzele i se închiseră puţin şi-i ascunseră dinţii. Îşi îndreptă spatele lung şi pleoapele îi alunecară până la jumătatea globilor oculari. Îşi lăsă capul puţin pe-o parte, fără să-şi ia ochii de la ea.

Nataşa simţi un val de adrenalină. Îl privi şi ea – şocată. Schimbarea care se produsese asupra lui era extraordinară. Îi adresa acum o privire atât de sexuală, atât de banal-ştiutoare, încât ea simţi că ameţeşte.

Era furioasă pe el. Clătină puţin din cap şi se pregăti să trântească uşa. El o ţinu deschisă. Înainte să apuce să spună ceva, aroganţa lui dispăru şi vechea-i privire se întoarse.

— Te rog, spuse el repezit. Îmi pare rău. Nu m-am făcut bine înţeles. Sunt tulburat pentru că… mi-am adunat curajul de-a vorbi cu tine. Vezi, ceea ce cânţi tu este frumos, dar uneori pare puţin cam… nu te înfuria… puţin neterminat. Am sentimentul cumva că falsetul nu este tocmai… ce trebuie. Şi nu aş îndrăzni să-ţi spun asta dacă n-aş cânta şi eu puţin, şi m-am gândit că ar fi posibil să ne ajutăm reciproc.

Nataşa făcu un pas în spate. Se simţea intrigată şi ameninţată. Întotdeauna refuza să vorbească despre muzica ei, refuza să-şi discute sentimentele despre ea cu oricine, în afara prietenilor celor mai apropiaţi. Frustrările intense, dar nedezvoltate, pe care le simţea, rareori erau exprimate verbal, ca şi când a face asta ar fi însemnat să le dea formă. Alegea să le ţină la distanţă prin negare, atât de ea însăşi, cât şi de ceilalţi, iar acum bărbatul din faţa ei părea să le scoată la lumină cu o nepăsare descumpănitoare.

— Ai vreo sugestie? zise ea cât de tăios putu.

Cotrobăi cu mâna în spate şi ridică o cutie neagră. O scutură în faţa ei.

— Asta s-ar putea să ţi se pară puţin neruşinat, spuse el, şi nu vreau să crezi că mă consider mai bun decât tine. Dar, când te-am auzit cântând, am ştiut imediat că pot veni cu ceva în plus.

Desfăcu încuietoarea cutiei şi o deschise în faţa ei. Ea văzu un flaut dezasamblat.

— Ştiu că ai putea crede că sunt nebun, i-o luă el înainte fără întârziere. Crezi că ceea ce cânţi tu este cu totul altceva faţă de ce cânt eu. Dar... sunt în căutarea unui bas ca al tău de atâta timp, că nici n-o să-ţi vină să crezi.

Acum vorbea serios, cu sprâncenele adunate, în vreme ce-i ţinea privirea. Ea îl privea, la rândul ei, cu încăpăţânare, refuzând să se lase dominată de apariţia aceea din pragul său.

— Vreau să cânt cu tine, zise el.

Era o prostie, îşi spuse Nataşa: chiar dacă omul acela nu era incredibil de arogant, nu puteai cânta la flaut pe *jungle.* Trecuse atât de mult timp de când nu mai văzuse un instrument tradiţional, încât o încercă un fior de *déjà vu:* imagini cu ea la nouă ani lovind xilofonul în orchestra şcolii. În mâinile copiilor, flautele însemnau cacofonii entuziaste sau peisaje străine de muzică clasică, o lume intimidantă de-o mare frumuseţe, dar de-o feroce exclusivitate socială, la care ea nu cunoscuse niciodată parolele.

Dar, spre uimirea ei, străinul acela deşirat o impresionase. Voia să-l lase să intre şi să-l asculte cum cânta la flaut în camera ei. Voia să-l audă cântând pe una dintre liniile ei de bas. Excentrice formaţii *indie* făcuseră asta, ştia bine: *My Bloody Valentine* folosiseră flaute. Şi, cu toate că rezultatul o lăsase rece, ca-n cazul întregului acelui gen, în mod sigur combinaţia în sine nu era mai improbabilă decât aceasta. Îşi dădu seama că era chiar... intrigantă.

Dar nu voia să se dea pur şi simplu la o parte. Avea reputaţia de-a fi intimidantă. Nu era obişnuită să se simtă aşa de dezarmată şi cu sistemele de apărare distruse.

— Ascultă, spuse ea încet. Nu ştiu ce crezi tu că te califică să vorbeşti despre piesele mele. De ce ar trebui să cânt cu tine?

— Fă o singură încercare, zise el şi, din nou, acea neaşteptată transformare îi influenţă trăsăturile, acelaşi zâmbet curbat la colţurile buzelor, aceeaşi nonşalanţă a lăsării pleoapelor grele peste ochi.

Nataşa fu pe dată furioasă pe nemernicul acela preţios cu educaţie muzicală, mânioasă când, cu un moment în urmă, fusese captivată... Se aplecă înainte şi se înălţă pe vârfurile degetelor, până când ajunse cu faţa cât mai aproape posibil de a lui, ridică o sprânceană şi spuse:

— Cred că nu.

Îi trânti uşa în nas.

Nataşa urcă scările cu paşi ţanţoşi. Geamul era deschis. Se postă aproape de el, lângă perete, uitându-se în jos spre stradă fără a putea fi văzută. Bărbatul nu era nicăieri. Se duse încet la keyboard. Zâmbi.

OK, figurantule, gândi ea. *Să vedem cât de priceput eşti.*

Coborî puţin volumul şi extrase alt ritm din colecţia sa. De data aceasta, tobele se porniră din senin. Basul veni imediat după ele,

prinzându-le din urmă şi încadrând sunetul cu un fundal *funky.* Adăugă şi câteva acute cu măsură şi frânturi de alămuri, introduse în buclă un crâmpei de trompetă. Falsetul însă era atenuat; aceasta era o jertfă pentru bărbatul de afară, şi era numai şi numai ritm.

Măsurile se repetară o dată, de două ori. Apoi dinspre stradă se auzi un fior muzical, un tril de flaut care imita repetiţiile în buclă ale propriei sale piese, dar într-un mod auto-elaborat, modificat puţin cu fiecare ciclu. Stătea sub fereastra ei, cu instrumentul asamblat degrabă lipit de buze.

Nataşa zâmbi. Îşi răscumpărase aroganţa. Ar fi fost dezamăgită dacă n-ar fi făcut-o.

Ea reduse măsura şi o lăsă să se repete. Se dădu în spate şi ascultă.

Flautul plana peste tobe, tachina măsura, atingea totul doar cât să nu piardă legătura, apoi se transformă. Deveni dintr-odată o serie de fâlfâiri în staccato. Tresălta între tobe şi bas, când tânguindu-se ca o sirenă, când bolborosind precum codul Morse.

Nataşa era… nu pironită de mirare, poate, dar impresionată.

Închise ochii. Flautul urca şi cobora brusc; punea carne pe scheletul piesei ei într-un fel pe care ea nu l-ar fi putut face niciodată. Viaţa muzicii cântate pe viu era exuberantă şi nevrotică şi reinsufla viaţă basului, cel viu dansând la propriu cu cel mort. Tensiunea lor promitea ceva.

Încuviinţă. Era dornică să audă mai mult, să simtă acel flaut în muzica ei. Surâse sardonic. Era dispusă să-şi recunoască înfrângerea. Atâta vreme cât el era cuminte, atâta vreme cât nu-i arunca prea multe priviri din acelea atotştiutoare, era dispusă să recunoască că voia să audă mai mult.

Coborî pe tăcute scările. Deschise uşa. Bărbatul stătea la distanţă de câţiva paşi, cu flautul la buze, uitându-se ţintă spre fereastra ei. Văzând-o, se opri şi lăsă mâinile în jos. Nici urmă de zâmbet, acum. Părea nerăbdător să audă o vorbă bună.

Ea înclină din cap şi îi aruncă o privire piezişă. El se apropie.

— Bine, zise ea. M-ai convins.

El zâmbi, în sfârşit.

— Mă cheamă Nataşa, continuă ea, arătând spre sine cu degetul mare.

— Pe mine Pete, răspuns bărbatul cel înalt.

Nataşa se dădu în lături şi Pete intră în casa ei.

Şase

Fabian încercă din nou numărul Nataşei şi, din nou, numărul sună ocupat. Înjură şi trânti receptorul în furcă. Se roti pe călcâie, se plimbă fără ţintă. Vorbise cu toate cunoştinţele lui Saul, mai puţin cu Nataşa, şi ea era cea care conta cel mai mult.

Fabian nu răspândea o bârfă. Imediat ce auzise de tatăl lui Saul, luase telefonul, aproape înainte să conştientizeze că făcuse asta, şi începuse să împrăştie vestea. La un moment dat, dăduse fuga să cumpere un ziar, dar apoi îşi reluase postul la telefon. Dar asta nu era bârfă. Era animat de un puternic simţ al datoriei. Asta, credea el, era ceea ce se cerea din partea lui.

Îşi trase jacheta pe el, îşi strânse şuviţele împletite într-o coadă. Suficient, hotărî el. Se va duce la Nataşa, îi va spune faţă în faţă. Drumul era destul de lung din Brixton până în Ladbroke Grove, dar gândul la aerul rece peste faţa şi în plămânii săi era ademenitor. Casa lui părea apăsătoare. Petrecuse ore în şir la telefon în dimineaţa ceea, repetând iar şi iar aceleaşi fraze – *Şase etaje cu capul înainte... Jigodiile alea nu mă lasă să vorbesc cu el* – şi vestea celor întâmplate pătrunsese chiar şi-n pereţi. Erau saturaţi de moartea bătrânului. Fabian voia spaţiu. Voia să-şi elibereze mintea.

Îşi vârî în buzunar o pagină de ziar. Ştia să recite pe de rost articolul relevant de acolo: *Ştiri pe scurt. Un bărbat a murit în Willesden, nordul Londrei, ieri, după ce a căzut printr-un geam de la etajul al şaselea. Poliţia refuză să spună dacă bănuieşte ceva în spatele acestei morţi. Fiul bărbatului oferă ajutor în anchetă.* Acuzaţia necruţătoare din ultima propoziţie nu-i dădea pace.

Ieşi din cameră şi intră în holul mizerabil al casei comune. La etaj, cineva striga. Covoarele murdare şi nepotrivite îl iritau întotdeauna; acum, trezeau în el un instinct violent. În timp ce se lupta cu bicicleta, aruncă o privire la pereţii ordinari, la balustradele rupte. Prezenţa casei îl apăsa. Dădu buzna pe uşa din faţă cu un suspin de uşurare.

Fabian era nemilos cu bicicleta sa, lăsând-o să cadă la pământ când se dădea jos de pe ea, lovind cu ea în pereţi. Era dur cu ea. Acum, sări în şa cu o brutalitate neomenească şi ieşi pe drum.

Străzile erau pline. Era sâmbătă şi oamenii umpleau drumurile, venind şi plecând de la piaţa Brixton, hotărâţi la drumul de plecare şi molateci la întoarcere, împovăraţi de haine ieftine, viu colorate, şi de fructe mari. Trenurile hurducăiau, concurând cu sunetul muzicii *soca, reggae, rave, rap, jungle, house* şi toate strigătele pământului: ritmurile aiuritoare ale pieţei. Tineri în pantaloni ciudaţi stăteau ciopor pe după colţuri şi în jurul magazinelor de muzică, salutându-se în modul lor specific, atingându-şi pumnii. Bărbaţi raşi în cap, cu tricouri strâmbe şi ecusoane SIDA, se îndreptau spre Brockwell Park şi cafeneaua Brixtonian. De picioarele tuturor se agăţau ambalaje de mâncare şi ghiduri TV rătăcite. Semafoarele capricioase erau o glumă proastă: pietonii aşteptau ca nişte sinucigaşi la marginea drumului, aruncându-se în traversare prin cea mai mică spărtură din trafic. Maşinile scoteau zgomote furioase şi accelerau, nerăbdătoare să scape de acolo. Impasibili, oamenii le urmăreau trecerea.

Fabian făcea slalom printre pietoni. Podul de cale ferată trecu pe deasupra lui; undeva mai în faţă, turnul cu ceas îl anunţă că era mijlocul dimineţii. Merse când pe bicicletă, când pe jos, pe lângă staţia de metrou, îşi împinse bicicleta peste Brixton Road şi din nou peste Acre Lane. Acolo nu erau mulţimi de oameni şi nici *reggae.* Acre Lane se întindea mult în ambele părţi. Clădirile care o alcătuiau erau despărţite, rare şi joase. Cerul era întotdeauna foarte mare peste Acre Lane.

Fabian sări înapoi pe bicicletă şi o luă pe panta blândă spre Clapham. De acolo, va coti intrând pe Clapham Manor Street, va şerpui puţin pe străzi lăturalnice, pentru a ajunge într-un sfârşit pe Silverthorne Road, un drum abrupt, în curbă, mărginit de mici imobile industriale şi stranii case de suburbie pitite între Battersea şi Clapham, un gang care făcea legătură direct cu Queenstown Road, peste Chelsea Bridge.

Pentru prima dată în acea zi, Fabian îşi simţi mintea liberă.

Dimineaţa devreme, un poliţist răspunsese bănuitor la telefonul lui Saul, ceruse să afle numele său. Scandalizat, Fabian închisese. Închisese şi secţiei de poliţie Willesden, refuzând din nou să-şi dea numele, dar cerând să afle de ce răspund poliţiştii la telefonul prietenului său. Doar când consimţi să le spună cine era, aceştia îi ziseră că tatăl lui Saul murise şi că Saul era cu ei – iarăşi, expresia aceea vicleană – şi-i ajuta la anchetă.

La început simţise doar şocul; apoi, repede, sentimentul unei greşeli monstruoase.

Şi o teamă necuprinsă. Pentru că Fabian înţelesese imediat că ar fi fost mai uşor pentru ei să creadă că Saul îşi ucisese tatăl. Şi, la fel de repede, ştiuse fără echivoc sau îndoială că Saul nu făcuse asta. Dar era teribil de speriat, deoarece doar el ştia asta, pentru că el îl cunoştea pe Saul. Şi nu avea ce să le spună celorlalţi pentru a-i ajuta să înţeleagă.

Voia să-l vadă pe Saul; nu înţelegea de ce vocea ofiţerului se modificase atunci când ceruse asta. I se spusese că va mai trece o vreme până ce va putea vorbi cu Saul, Saul era angajat în discuţii, cu atenţia complet reţinută, iar Fabian va trebui pur şi simplu să aştepte. Ceva nu-i spunea omul, Fabian ştia şi era speriat. Îşi lăsase numărul de telefon, fusese asigurat din nou că va fi contactat imediat ce Saul va avea permisiunea de a vorbi.

Fabian goni pe Acre Lane în jos. Pe stânga lui lăsă în urmă o clădire extraordinar de albă, o adunătură de foişoare coşcovite şi nişte meschine ferestre Art Deco. Părea de mult părăsită. Pe treapta din faţă şedeau doi băieţi, cu jachete mult prea mari pentru ei, care le declarau loialitatea faţă de nişte echipe de fotbal american pe care niciunul nu le văzuse vreodată jucând. Nu se sinchiseau deloc de

grandoarea fanată a locului lor de odihnă. Unul avea ochii închişi, stătea sprijinit cu spatele de uşă, ca un mexican într-un *western spaghetti,* ţintă sigură. Prietenul lui vorbea însufleţit în palmă, cu telefonul mobil minuscul ascuns în pliurile voluminoase ale mânecii. Fabian simţi fiorul invidiei materialiste, dar se descotorosi de el. Acestui instinct i se putea opune.

Eu nu, reflectă, aşa cum făcea întotdeauna. *Mai rezist puţin. N-o să fiu un negru cu mobil ca toţi ceilalţi, alt scandalagiu cu „traficant de droguri" scris pe frunte cu litere pe care doar poliţiştii le pot citi.*

Se ridică din şa, pedală cu sârg şi acceleră spre Clapham.

Fabian ştia că Saul ura faptul că tatăl lui era dezamăgit. Fabian ştia că Saul şi tatăl lui nu-şi puteau vorbi. Fabian fusese singurul dintre prietenii lui Saul care-l văzuse răsucind volumul acela de Lenin iar şi iar în mâini, deschizându-l şi închizându-l, citind dedicaţia iar şi iar. Caligrafia tatălui său era strânsă şi controlată, de parcă ar fi încercat să nu rupă condeiul. Saul pusese cartea în poala lui Fabian, aşteptase până ce prietenul său citise.

Lui Saul,

Asta a vorbit întotdeauna pe limba mea.

Cu dragoste, de la Bătrânul Stângist.

Fabian îşi amintea că ridicase ochii spre faţa lui Saul. Avea buzele strânse, iar ochii îi păreau osteniţi. Luase cartea din poala lui şi o închisese, mângâiase coperta, o aşezase în raft. Fabian ştia că Saul nu-şi ucisese tatăl.

Traversă Clapham High Street, o aglomeraţie de restaurante şi magazine de caritate, şi pătrunse pe străzile dosnice, strecurându-se printre maşinile parcate, pentru a ieşi pe Silverthorne Road. Porni în jos pe panta aceea lungă către râu.

Ştia că Nataşa lucra. Ştia că va intra pe Bassett Road şi va auzi bumul slab de *drum and bass.* Ea stătea aplecată peste keyboard, răsucind şi apăsând butoane cu concentraţia unui alchimist, jonglând cu secvenţe lungi de zero şi unu şi transformându-le în muzică. Ascultând şi creând. Asta făcea Nataşa tot timpul. Când nu se concentra asupra materialului-sursă la tejgheaua magazinelor de muzică ale prietenilor, servind clienţii cu eficienţă de pilot automat, îl reconstituia în piese pe care le boteza cu titluri percutante dintr-un singur cuvânt: *Sosire; Rebeliune; Maelstrom.*

Fabian credea că asexualitatea Nataşei se datora concentrării ei. Era extraordinar de atrăgătoare şi niciodată nu ducea lipsă de oferte, mai ales în cluburi, mai ales când începea să umble vorba că muzica din difuzoare era compusă de ea; dar Fabian nu ştia s-o fi văzut vreodată foarte interesată, nici atunci când ducea pe cineva acasă. I se părea un fel de blasfemie până şi faptul de a se gândi la ea într-un

context sexual. Fabian era singurul care gândea aşa, după cum îl asigura prietenul lui, Kay, un clovn vesel şi rumen în obraji din pricina consumului de droguri, care saliva lasciv după Nataşa de câte ori o vedea. Motivul era muzica, zicea Kay, şi intensitatea era motivul, la fel şi nepăsarea. Aşa cum, în cazul unei călugăriţe, motivul era promisiunea a ceea ce se ascundea sub rasa monahală.

Dar Fabian nu putea decât să rânjească strâmb la Kay, incredibil de stânjenit. Psihologi amatori din toată Londra, inclusiv Saul, decretaseră pe loc că el era îndrăgostit de Nataşa; dar Fabian nu credea că asta era adevărat. Femeia îl înfuria cu stilul ei fascist şi cu solipsismul ei, dar bănuia că totuşi o iubea. Doar că nu în felul la care se referea Saul.

Coti pe Queenstown Road, pe sub podul mizerabil de cale ferată, apropiindu-se rapid de Battersea Park. Mergea în pantă, cu toată viteza, către Podul Chelsea Bridge. Trecu prin sensul giratoriu cu o nepăsare arogantă, lăsă bărbia în piept şi o luă în sus către râu. În dreapta lui apărură cele patru hornuri ale centralei electrice Battersea. Acoperişul clădirii dispăruse de mult; semăna cu o ruină rămasă în urma bombardamentelor, un supravieţuitor al unui raid fulger. Era un ştecher uriaş, întors cu capul în jos, care se străduia să absoarbă tensiune electrică din nori, un monument închinat energiei.

Fabian părăsi sudul Londrei. Încetini şi se uită în apele Tamisei, trecând pe lângă turnurile şi balustradele de oţel care îl înconjurau, ţinându-l la loc ferit pe Chelsea Bridge. Râul răspândea reflexii din lumina rece a soarelui, în toate direcţiile.

Lunecă peste oglinda apei ca un patinator, redus la scară de grinzile şi buloanele care ţineau ostentativ podul laolaltă. Rămase un moment atârnat între South Bank şi North Bank, lungind gâtul ca să vadă apa peste margini, ca să vadă barjele negre care nu se clinteau niciodată, aşteptând să transporte o încărcătură de mult uitată, cu picioarele nemişcate, lăsându-se dus de avânt către Ladbroke Grove.

Drumul spre locuinţa Nataşei îl purtă pe Fabian pe lângă Albert Hall şi prin Kensington, un cartier pe care îl ura. Era un loc fără suflet, un purgatoriu plin doar de bogătaşi aflaţi în tranzit, plutind în derivă prin magazine de firmă gen Nicole Farhi şi Red or Dead. Acceleră pe Kensington Church Street în sus, către Notting Hill şi, mai departe, către Portobello Road.

Era zi de piaţă, a doua din săptămână, gândită pentru a stoarce banii turiştilor. Marfa care vineri costase cinci lire era vândută acum pentru zece. Peste tot forfoteau pelerine în culori ţipătoare şi rucsacuri, şi francezi, şi italieni. Fabian pedală încet şi îşi tăie drum prin mulţime. Viră la stânga la capătul lui Elgun Crescent şi apoi o luă la dreapta, apropiindu-se de apartamentul de pe Bassett Road.

O pală de vânt coloră aerul ruginiu cu frunze. Fabian intră pe stradă. Frunzele se învârtejeau în preajma lui, i se lipeau de jachetă. Asfaltul era mărginit de copaci golaşi. Se dădu jos de pe bicicletă din mers şi o luă la picior spre apartamentul Nataşei.

O auzea muncind. Bubuiturile surde ale ritmurilor *drum and bass* se auzeau din capătul străzii. Apropiindu-se pe lângă bicicletă, Fabian auzi fâlfâit de aripi. Casa Nataşei fremăta de porumbei. Fiecare protuberanţă şi fiecare bordură erau cenuşii de atâtea corpuri grăsuţe, fără astâmpăr. Câţiva erau în aer, zburând agitaţi în preajma geamurilor şi a frontoanelor, aşezându-se, îndepărtându-şi semenii. Când Fabian se opri la uşa de sub ei, aceştia se foiră şi scăpară câteva găinaţuri.

Muzica Nataşei se auzea tare şi Fabian distingea ceva neobişnuit, un sunet clar ca de instrument de suflat, un fluier sau un flaut, care răsuna cu energie şi exuberanţă, punând în umbră basul. Rămase locului şi ascultă. Calitatea acestui sunet era diferită de a *sample-urilor* şi nu se repeta mecanic. Fabian bănuia că era cântat *live.* Şi încă de un virtuoz.

Apăsă butonul soneriei. Bubuitul electronic al basului se întrerupse brusc. Flautul mai ezită o secundă sau două. În timp ce se lăsa tăcerea, stolul de porumbei se ridică în aer cu viteza panicii, zbură în cer odată, ca un banc de peşti, şi dispăru înspre miazănoapte. Fabian auzi paşi pe scări.

Nataşa îi deschise uşa, zâmbitoare.

— Salutare, Fabe, zise ea, ridicând pumnul drept încleştat spre al lui.

El făcu acelaşi gest, aplecându-se în acelaşi timp pentru a o cuprinde cu braţul şi a o săruta pe obraz. Îl sărută şi ea, dar surprinderea ei era evidentă.

— Taşa, şopti el ca salut şi avertizare.

Ea îi detectă tonul vocii, se trase în spate ţinându-i umerii cu mâinile. Faţa i se încreţi, arătându-i îngrijorarea.

— Ce-i? Ce s-a-ntâmplat?

— Taşa, e vorba de Saul.

Spusese povestea de atâtea ori în ziua aceea, că devenise un automatism, rostea doar cuvintele fără să le mai gândească, dar acum îi venea din nou greu s-o facă. Îşi umezi buzele.

Nataşa îl privi cu ochi mari.

— Ce este, Fabe? întrebă ea şi o lăsă vocea.

— Nu, nu, se grăbi el să spună. Saul e bine. Ei, presupun că… E cu sticleţii.

Ea clătină nedumerită din cap.

— Ascultă, Taşa… Tatăl lui Saul… e mort.

Se grăbi să continue înainte ca femeia să interpreteze greşit

situaţia:

— A fost ucis. A fost aruncat pe geam acum două nopţi. Cred că… Cred că poliţia îl consideră vinovat pe Saul.

Băgă mâna în buzunar şi scoase un articol de ziar mototolit. Nataşa îl citi.

— Nu, făcu ea.

— Ştiu, ştiu. Dar presupun că au aflat că el şi cu bătrân-su se certau des şi că… Nu ştiu ce să zic.

— Nu, repetă Nataşa.

Rămaseră amândoi neclintiţi, uitându-se ţintă unul la celălalt. În cele din urmă, Nataşa se mişcă.

— Stai, zise ea. Intră. Să discutăm. E-un tip aici…

— Cel care cântă la flaut?

Ea surâse subţire.

— Aha. E priceput, nu? Îi spun să plece.

Fabian închise uşa după el şi o urmă pe scări în sus. Era cu câţiva paşi înaintea lui şi, pe când se apropia de uşa apartamentului ei, Fabian auzi voci.

— Ce se întâmplă?

Era o voce de bărbat, înfundată şi intrigată.

— Un prieten are nişte probleme, spunea Nataşa.

Fabian intră în dormitorul dezordonat, înclină din cap a salut spre blondul înalt pe care îl văzu peste umărul Nataşei. Bărbatul avea gura întredeschisă, îşi răsucea agitat coada pe degete. În mâna dreaptă avea un flaut argintiu. Se uita de sus în jos la cei doi din cadrul uşii.

— Pete, Fabian.

Nataşa flutură vag din mână între cei doi, un gest grăbit de prezentare.

— Scuze, Pete, da’ trebuie s-o ştergi. Am de vorbit cu Fabe. A intervenit ceva.

Blondul aprobă din cap şi îşi strânse lucrurile în grabă. În timp ce făcea asta, vorbi precipitat.

— Nataşa, vrei să repetăm experienţa? Am simţit că… ne iese tare bine.

Fabian ridică din sprâncene.

Bărbatul înalt se strecură pe lângă Fabian fără să-şi ia ochii de la Nataşa. Femeia era în mod vădit cu gândul în altă parte, dar zâmbi şi încuviinţă.

— Aha. Sigur că da. Îmi laşi numărul tău?

— Nu, o să mai trec eu pe aici.

— Vrei numărul meu, atunci?

— Nu. O să trec eu şi, dacă nu eşti, o să revin.

Pete se opri în faţa scărilor şi se întoarse.

— Sper să ne mai întâlnim, Fabian, zise.

Fabian încuviinţă distrat, apoi se uită în ochii lui Pete. Bărbatul cel înalt îl privea cu o intensitate stranie, solicitându-i un răspuns. Rămaseră amândoi aşa un moment, până când Fabian cedă şi încuviinţă mai hotărât. Doar atunci Pete păru mulţumit. Coborî scările, urmat de Nataşa.

Cei doi discutau, dar Fabian nu le putea distinge cuvintele. Se încruntă. Uşa de la intrare se închise zgomotos şi Nataşa se înapoie în cameră.

— E puţin cam ciudat, nu crezi? întrebă Fabian.

Nataşa aprobă vehement din cap.

— Aşa-i, bătrâne, ’ţelegi ce zic? L-am dat afară la început, începea să fie cam îndrăzneţ.

— A-ncercat să te agaţe?

— Oarecum. Da’ o ţine una şi bună că vrea să cânte cu mine, şi am fost intrigată, şi a început să cânte afară. Cânta bine, aşa că l-am lăsat să intre iar.

— Nu-şi cunoaşte lungul nasului, aşa-i?

Fabian rânji scurt.

— Categoric. Dar cântă… futu-i, cântă ca un înger, Fabe.

Era surescitată.

— E-o lichea cu acte în regulă, ai dreptate, ştiu, dar ştie să cânte într-un fel foarte… corect.

Urmă o tăcere scurtă. Nataşa îl trase pe Fabian de jachetă, ducându-l în bucătărie.

— Simt nevoia de-o cafea, bătrâne. Şi tu ai nevoie de o cafea. Şi vreau să aflu despre Saul.

Bărbatul înalt stătea în stradă. Se uita ţintă la geamul de sus, cu flautul inert în mână. Hainele i se învolburau în vânt. Era şi mai palid în frig, în faţa copacilor întunecaţi. Stătea cât se poate de nemişcat. Urmări aproape insesizabilele variaţii de lumină în timp ce trupurile intrau şi ieşeau din living. Înclină uşor capul, îşi îndepărtă părul din ochi, răsuci o şuviţă pe degete. Ochii lui aveau culoarea norilor. Duse încet flautul la buze, cântă un refren scurt. Un grup mic de vrăbii ieşiră în zbor dintre ramurile unui copac, îi dădură ocol. Bărbatul lăsă flautul în jos şi privi păsările cum dispăreau.

Şapte

Doi ochi îngălbeniţi de moarte priveau tâmp. Toate imperfecţiunile corpului uman erau spoite de acea nemişcare totală. Crowley îşi plimba ochii peste chip, observând porii largi, ciupiturile vărsatului de vânt, firele de păr care ieşeau din nări, peticul de ţepi de sub mărul lui Adam pe care lama de ras îl ratase.

Pielea se plia sub bărbie şi devenea o serpentină bine strânsă, un ghem de carne stors pentru a se usca. Corpul stătea cu pieptul în jos,

picioarele erau strâmbe, iar faţa îi era întoarsă spre tavan, răsucită la aproape 180 de grade. Crowley se îndreptă de spate şi îşi înfipse mâinile în buzunare pentru a le ascunde tremuratul. Se întoarse spre însoţitorii lui, doi ofiţeri zdraveni ale căror feţe erau portrete identice ale repulsiei incredule, doar cu puţin mai mobile decât ale camaradului lor căzut la datorie.

Crowley străbătu holul scurt către dormitor. Apartamentul era plin de oameni agitaţi, fotografi, patologi. Pulberea de prelevare a amprentelor digitale plutea în aer în straturi uniforme, aidoma straturilor geologice.

Aruncă o privire pe după cadrul uşii dormitorului. Un bărbat în costum stătea ghemuit la podea în faţa unei figuri aşezate cu picioarele depărtate, sprijinită de un perete. Crowley se uită la omul aşezat şi scoase un sunet slab de dezgust, ca în faţa unei mâncări stricate. Se uită ţintă la chipul desfigurat al celuilalt. Pereţii erau mânjiţi cu sânge. Uniforma decedatului era îmbibată, rigidă ca o haină de muşama.

Doctorul în costum luă degetele de pe cadavrul însângerat şi se uită în spate la Crowley.

— Dumneata eşti…?

— Inspector districtual Crowley. Ce s-a întâmplat aici, doctore?

Doctorul făcu un gest spre silueta trântită la pământ.

Vorbea pe un ton complet detaşat, vădind profesionalismul defensiv pe care Crowley îl mai întâlnise în cazul crimelor abominabile.

— Ăă, insul ăsta, sergentul Barker, da? Ei bine… a fost lovit în faţă, în principiu, foarte repede şi foarte tare.

Se ridică în picioare, îşi trecu mâinile prin păr.

— Cred că a venit aici, în partea din faţă a camerei, a deschis uşa şi a fost lovit din plin cu… cu un *berbec* afurisit care l-a izbit de perete şi l-a aruncat la podea, moment în care atacatorul nostru s-a avântat asupra lui şi i-a mai aplicat câteva lovituri. O dată sau de două ori cu pumnii, cred, apoi cu un băţ sau o bâtă sau ceva, sunt multe vânătăi lungi şi subţiri peste umeri şi gât. Iar linia de aici…

Arătă un făgaş anume făcut în chisăliţa presărată cu aşchii de os a feţei.

— Şi celălalt?

Doctorul clătină din cap şi clipi de mai multe ori.

— Sincer să fiu, aşa ceva n-am mai văzut până acum. Are gâtul rupt, lucru care pare destul de evident, dar… ei bine, Dumnezeule, l-ai văzut şi tu, nu?

Crowley încuviinţă din cap.

— Nu ştiu… ai idee cât de rezistent este gâtul unui om, inspectore? Nu e foarte dificil să frângi un gât, dar cineva l-a răsucit pe-al lui cu

totul… Iar pentru asta au trebuit dislocate complet toate vertebrele, aşa încât încordarea cărnii să nu răsucească din nou capul în faţă. Deci nu i-au întors doar capul la spate, au tras în sus *în timp* ce făceau asta. Vorbim despre cineva foarte, foarte puternic şi, nu m-ar mira, cu oarece cunoştinţe de karate sau judo sau altceva.

Crowley ţuguie buzele.

— Nu sunt urme de luptă, aşa că au acţionat repede. Page deschide uşa şi se trezeşte cu gâtul rupt într-o jumătate de secundă, scoate un sunet slab. Barker vine în uşa dormitorului şi…

Doctorul se uită la Crowley fără a spune nimic. Crowley dădu din cap în semn de mulţumire şi se realătură colegilor lui. Herrin şi Bailey continuau să se holbeze la figura neverosimilă a sergentului Page.

La apropierea lui Crowley, Herrin ridică privirea.

— Iisuse Christoase, domnule, e ca-n filmul ăla…

— *Exorcistul.* Ştiu, sergent.

— Da' întors cu totul, domnule…

— Ştiu, detectiv, acuma lasă asta. Plecăm.

Cei trei se aplecară pe sub panglicile care sigilau apartamentul şi îşi croiră drum în jos prin măruntaiele clădirii. Afară, un petic mare de iarbă era încă înconjurat cu acelaşi fel de panglică galbenă care izola apartamentul de la etaj. Pământul era în continuare presărat cu cioburi tăioase de sticlă.

— Pare imposibil, domnule, zise Bailey pe când se apropiau de maşină.

— Cum adică?

— Păi, l-am văzut pe Garamond când a intrat. E-un tip masiv, dar nu e Schwarzenegger. Şi, Iisuse, nu părea capabil de…

Bailey se întrerupse subit, încă profund şocat. Crowley încuviinţă din cap şi întoarse maşina.

— Ştiu că nu avem voie să emitem judecăţi despre cine ar fi şi cine nu „tipul” de om capabil de aşa ceva, dar trebuie să recunosc că Garamond m-a şocat. Mi-am spus: „Bine, nicio problemă. Se ceartă cu tatăl, se iau la harţă, îi dă brânci pe geam, intră în şoc, se duce la culcare.” Puţin cam ciudat, recunosc, dar când eşti beat şi speriat, faci lucruri ciudate. Dar în mod categoric nu l-am crezut micul Houdini care s-a dovedit a fi. Cât despre asta…

Herrin aproba vehement din cap.

— Cum a reuşit să facă asta? Uşa deschisă, celula goală, nu-l vede nimeni, nu aude nimeni nimic.

— Dar asta, urmă Crowley, asta este o reală… surpriză.

Rosti cuvântul cu dezgust. Vorbea încet, vocea lui molcomă făcând pauze scurte între cuvinte.

— Omul pe care l-am chestionat aseară era un prichindel speriat, confuz, debusolat. Cel care a evadat din secţie a fost un soi de expert

criminal, iar fiinţa care i-a ucis pe Page şi Barker a fost… o bestie.

Îşi îngustă buzele şi lovi încet volanul.

— Dar totul în tărăşenia asta este ciudat. De ce niciun vecin n-a auzit vreo discuţie aprinsă între el şi tatăl lui? Povestea lui cu campingul se verifică?

Herrin încuviinţă.

— Îl ştim în Willesden în jurul orei zece, domnul Garamond a plonjat cam pe la zece treizeci, unsprezece. Cineva trebuia să audă. Ce-am aflat despre restul familiei?

— Mai nimic, zise Bailey. Mama e moartă de mult, ştii, şi era orfană. Părinţii tatălui lui sunt morţi, nu are unchi, dar are o mătuşă în America pe care nimeni n-a văzut-o de ani întregi… Încerc să dau de prietenii lui. Unii au început deja să sune la noi. O să-ncepem o verificare a lor.

Crowley mormăi aprobator şi opri maşina la secţie. Colegii încetiniră când el trecu pe lângă ei, îl scrutară nefericiţi cu privirea, dorind să spună ceva despre Page şi Barker. El le-o luă înainte plecând trist capul, după care îşi văzu mai departe de drum. Nu simţea deloc dorinţa de a-şi împărtăşi descumpănirea.

Se întoarse la masa lui de lucru, sorbind poşirca de la automatul de cafea. Crowley începea să piardă simţul a ceea ce se întâmpla. Era tulburător. Cu o seară în urmă, când descoperise că Saul evadase din celulă, fusese furios la culme, mânios – dar scosese sunetele corecte, făcuse lucrurile cuvenite. Era clar că se produsese o bulibăşeală majoră, şi urma să poarte o discuţie serioasă cu câţiva oameni, exact la fel cum şi guvernatorul discutase cu el. Trimisese oameni care să scotocească întunecimile din Willesden; Saul nu putea să fi plecat departe. Ca măsură de precauţie, îl trimisese pe Barker să-l asiste pe Page la plictisitoarea sarcină de supraveghere a scenei crimei, în caz că Saul făcea prostia să se întoarcă acasă.

Lucru pe care, aparent, îl făcuse. Însă nu Saul cel pe care îl chestionase, asta refuza să creadă. Accepta că era supus greşelii, că putea judeca greşit oamenii, dar nu în aşa fel, asta nu putea să creadă. Ceva îi furase raţiunea lui Saul, îi dăduse puterea dezaxaţilor şi-l transformase din persoana pe care o chestionase el în asasinul nemilos care făptuise carnajul din acel mic apartament.

De ce nu fugise? Crowley nu reuşea să înţeleagă. Îşi apăsă ochii cu degetele, îi frecă până ce-l durură. Îşi imagina scena: Saul se întorsese dezorientat şi împleticit, la apartament; mânat de remuşcări, poate, pentru a încerca să-şi amintească, poate; şi când, deschizând uşa, dăduse peste bărbaţii în uniformă, ar fi trebuit să fugă sau să se prăbuşească la podea în lacrimi, negând orice implicare, smiorcăindu-se.

În schimb, întinsese mâna spre sergentul Page, îi luase capul în

mâini şi-l răsucise în mai puţin de o secundă. Crowley se crispă. Avea ochii închişi, dar asta nu-l ferea de acea imagine brutală. *Saul închisese încet uşa după el, se întorsese spre sergentul Barker care în mod categoric se uita la el încremenit pentru moment de confuzie, îi aplicase pumni în faţă, făcându-l să se dea înapoi cinci paşi, urmase trupul lui dintr-odată dezarticulat şi continuase să-l lovească sistematic peste faţă, transformându-i-o într-o mască spartă, însângerată, distrusă.*

Sergentul Page era un om îndesat şi zevzec, relativ nou în rândurile poliţiei. Era locvace, spunea întruna glume proaste. De cele mai multe ori erau rasiste, cu toate că iubita lui, Crowley ştia, era metisă. Barker era un veşnic pifan, era sergent de mult timp, dar refuza să prindă aluzia şi să-şi schimbe locul de muncă. Crowley nu-l cunoscuse pe niciunul cum se cuvine.

În secţie plutea un neplăcut aer sumbru: nu atât o stare de şoc, cât o incertitudine palpabilă a modului de reacţie. Oamenii nu erau obişnuiţi cu moartea.

Crowley îşi luă capul în mâini. Nu ştia unde se afla Saul, nu ştia ce să facă.

Opt

Nori cu aspect soios pluteau peste aleea în care Regele Şobolan şi Saul stăteau ascunşi. Totul i se părea murdar lui Saul. Hainele, şi faţa, şi părul îi erau mânjite cu jegul unei zile şi jumătate, iar acum avea mizerie şi pe dinăuntrul său. Pe măsură ce-şi trăgea seva din ea, aceasta colora ceea ce ochii lui vedeau, însă el se uita în jur la noua lui lume sumbră ca şi când ar fi fost un giuvaier. Pentru el nu era deloc oribilă.

Puritatea este o stare negativă, contra naturii, citise Saul cândva. Acum găsea adevărul acestor cuvinte. Vedea lumea clar, în toată impuritatea ei naturală şi supranaturală, pentru întâia oară în viaţa lui.

Era conştient de propriul miros: acrimea veche de alcool care se îmbibase în hainele acelea cu mult timp în urmă, mizeriile din jgheabul acoperişului, mâncarea stricată; dar sub toate acestea era ceva nou. Un iz animalic în sudoarea lui, ceva din miasma care intrase în celula lui odată cu Regele Şobolan, cu două nopţi în urmă. Poate că doar şi-o închipuia. Poate că nu era nimic dincolo de vagile rămăşiţe de deodorant, dar Saul credea că simte mirosul şobolanului care ieşea la iveală din fiinţa sa.

Regele Şobolan stătea sprijinit de sacii de gunoi şi scruta cerul.

— Mă gândesc, zise el numaidecât, că mata şi cu mine ar cam trebui s-o ştergem. ’Ţelegi?

Saul aprobă din cap.

— Ai o poveste pentru mine, zise el.

— Ştiu, răspunse Regele Şobolan. Dar încă nu mă pot ocupa de ea.

Trebuie să te învăţ cum să fii şobolan. Încă nici măcar n-ai deschis ochii; încă eşti o fiinţă mică fără blană şi voce. Deci…

Se ridică în picioare.

— Ce zici dacă ne retragem? Să luăm ceva potol pentru subteran.

Îndesă pumni întregi de plăcintă cu fructe în buzunare.

Regele Şobolan se întoarse cu faţa la peretele din spatele sacilor de gunoi. Se duse la unghiul drept de cărămidă unde peretele se întâlnea cu o latură a aleii înguste, se înghesui în el în felul lui imposibil şi începu să se caţere pe perete. Se bălăngăni în vârf, la şase metri înălţime, cu picioarele călcând graţios între buclele de sârmă ghimpată ruginită de parcă acestea ar fi fost flori. Se lăsă pe vine între ele şi-i făcu semn lui Saul.

Se apropie şi el de zid. Strânse din dinţi şi scoase în faţă bărbia, îndârjit. Se îndesă cât de tare putu în spaţiul din colţ, simţind cum i se mulează trupul. Întinse braţele în sus. *Ca un şobolan,* gândi, *strecoară-te, şi mişcă-te, şi trage-te ca un şobolan.* Degetele îi intrară în locurile dintre cărămizi şi el se opinti cu o forţă extraordinară. Faţa i se umflă de efort, picioarele îi alunecară pe perete, dar, chiar şi aşa stângaci, reuşi să urce. Scoase un mormăit şi auzi de sus un şuierat dojenitor. Împinse încă o dată braţul drept în sus, iar mirosul jilav de sudoare de şobolan era mai puternic decât oricând sub braţele sale. Picioarele îl trădară, se înfioră şi căzu, însă fu prins şi tras în desişul de sârmă ruginită.

— Nu-i rău, şoricel. Aşa-i că e o minune ce poţi să faci după ce-ai băgat în tine nişte haleală adevărată? Erai aproape sus.

Saul se simţi mândru de abilităţile sale de căţărător.

Mai jos de ei era o curte mică, mărginită în toate părţile de ziduri şi geamuri murdare. Pentru noii ochi ai lui Saul, mizeria abundentă din acel spaţiu îngrădit era aproape prea vibrantă pentru a o putea privi. Fiecare colţ era plin de urmele descompunerii; punctul acela slab al oraşului fusese definitiv anexat de forţele mizeriei. Un şir deconcertant de păpuşi adunau mucegai acolo unde fuseseră aşezate, cu spatele la perete, cu ochii spre capacul de culoarea plumbului din colţul curţii. O gură de canal.

Regele Şobolan expiră pe nas triumfător.

— Casa noastră, sâsâi el. În palat cu noi.

Sări de pe zid, aterizând ghemuit lângă gura de canal, dându-i târcoale. Când atinse cimentul, nu scoase niciun sunet. Haina se aşeză în jurul lui, înconjurându-l ca o baltă de ulei. Se uită în sus şi aşteptă.

Saul se uită în jos şi simţi vechile temeri. Se îmbărbătă, înghiţi. Se îndemnă să sară, dar picioarele i se blocaseră într-o poziţie ghemuită de spaimă şi ajunse la exasperare tot pregătindu-se să aterizeze lângă unchiul său. Trase aer în piept o dată, de două ori, foarte adânc,

apoi se ridică, legănă braţele şi se aruncă spre silueta care îl aştepta.

Văzu cenuşiul şi roşul cărămizilor şi cimentului mişcându-se în jurul lui cu încetinitorul, îşi modifică poziţia, pregătindu-se pentru aterizare, şi atunci văzu rânjetul Regelui Şobolan apropiindu-se de el cu viteză; apoi lumea se zdruncină tare, ochii şi dinţii îi trepidară în cap, şi el se afla jos. Genunchii îi împinseră tot aerul din plămâni, dar Saul zâmbi entuziasmat când reuşi să-şi stăpânească spasmele din stomac şi să tragă aer în piept. Zburase, aterizase bine. Se lepăda de umanitate ca şarpele de-o piele veche, jupuind-o de pe el în fâşii lungi. Era atât de rapidă, această adoptare a unei noi forme interioare.

— Eşti un băiat destoinic, zise Regele Şobolan şi îşi întoarse atenţia spre capacul de metal din pământ.

Saul ridică privirea. Văzu degete mişcându-se îndărătul geamurilor de sus şi se întrebă dacă nu-i putea vedea cineva.

Accentul londonez al Regelui Şobolan căpătase un ton didactic.

— Fii atent aici, şoricel. Asta este intrarea în sălaşul tău ceremonial. Întregul Roma-ville este al tău, e dreptul tău câştigat prin naştere, ai sânge nobil. Dar există un palat special, ascunzătoarea şobolanului, şi-n el ajungi prin gurile astea.

Arătă spre capacul metalic.

— Fii atent.

Degetele Regelui Şobolan alergau pe discul de fier ca ale unei dactilografe desăvârşite, cercetându-i suprafaţa. Întoarse capul dintr-o parte în cealaltă, îl înclină o secundă, apoi se încordă brusc din tot corpul şi vârî degetele în crăpăturile minuscule dintre capac şi cadrul de ciment. Semăna cu un act de prestidigitaţie: Saul nu văzu ce se întâmplase sau cum de încăpuseră degetele, însă ele erau acolo, trăgând, în crăpături.

Capacul de canal se răsuci cu un scheunat de rugină. Când Regele Şobolan îl dădu în lături, dinăuntru ieşi o adiere de aer greu.

Saul se uită atent în hău. Curenţii învolburaţi de aer din curte trăgeau adierile de vapori dospiţi care ieşeau din adâncurile pământului. Canalul era cufundat în întuneric; părea să dea pe de lături, să se scurgă din deschizătura din ciment şi să acopere pământul. Miasma organică de compost se ridica în aer. Abia vizibilă, o scară încastrată în cărămida subterană plonja în jos, pierzându-se din vedere. Acolo unde se întâlnea cu peretele, metalul se oxidase şi se măcinase în adâncime, făcând canalul să sângereze rugină. Susurul unui curs subţire de apă era amplificat de tunelele cavernoase, care îl transformau într-un bizar vuiet ritmic.

Regele Şobolan se uită la Saul. Strânse un pumn, întinse degetul arătător şi mâna lui descrise o curbă elaborată prin aer, un cerc schematic, până când coborî în spirală şi se opri arătând înăuntrul gurii de canal. Regele Şobolan stătea la marginea cercului îngust. Păşi

deasupra hăului şi căzu prin caldarâm. Se auzi un sunet lichid, cu ecou slab.

Vocea Regelui Şobolan ieşi din subteran.

— Jos şi tu.

Saul îşi îndesă şoldurile prin gaură.

— Pune-i capacul, zise Regele Şobolan de jos şi râse scurt.

Saul se munci cu capacul de metal. Era pe jumătate înăuntru şi pe jumătate afară din canal. Se aplecă sub greutatea metalului. Îl ţinu deasupra capului şi coborî. Lumina dispăru.

Saul tremură în frigul din canal. Picioarele lui clămpăneau pe metal. Când atinse ceva umed, se împletici. Se îndepărtă de scară şi se masă în întuneric. Aerul sufla şi şuiera; apa glacială îi intrase în încălţări.

— Unde eşti? şopti el.

— De pază, veni vocea Regelui Şobolan.

Se mişca în jurul lui.

— Aşteaptă. O să vezi. N-ai încercat niciodată asta, flăcău, aşa că ţine-te-n frâu. Oamenii întunericului nu-nseamnă nimic pentru tine.

Saul rămase nemişcat. Mâinile lui erau invizibile înaintea propriilor săi ochi.

În faţa lui se mişcau forme. Crezu că erau reale, până când coridoarele însele începură să se desprindă din întuneric şi înţelese că acele forme indistincte, trecătoare erau plăsmuiri ale imaginaţiei sale. Se risipiră în clipa în care Saul îşi recăpătă vederea.

Văzu zoaiele canalelor subterane de scurgere. Văzu emanând din ele energia pe care o conţineau, o lumină gri care nu evidenţia culorile, dar ilumina tunelele umede. Înaintea lui se deschidea un tablou în perspectivă, pereţii decoraţi cu dejecţii şi alge ai coridorului întâlnindu-se în depărtare. În urma şi-n dreapta lui, alte tunele, şi peste tot miros de putreziciune şi fecale, şi izul înţepător de urină, urină de şobolan. Strâmbă din nas, ridică din colţul buzelor.

— Nu-ţi face griji, îi spuse Regele Şobolan, o figură topită în umbre, îmbibată de ele, o masă de întuneric. Un neisprăvit şi-a cerut dreptul de proprietate şi şi-a marcat teritoriul, dar noi suntem *os domnesc.* Teritoriul lui nu-nseamnă pentru noi nici cât o ceapă degerată.

Saul se uită în jur. Un pârâiaş subţire de apă mizeră se prelingea la picioarele lui. Fiecare mişcare a sa părea să işte o explozie de ecouri. Stătea într-un cilindru de cărămidă sinuos cu diametrul de doi metri. De pretutindeni veneau zgomote de apă care curgea şi pietre care cădeau, şi sunete organice, chiţăit şi zgrepţănat, crescând în intensitate, stingându-se şi fiind înlocuite, sunete îndepărtate peste care se impuneau cele din apropiere, un palimpsest sonor.

— Vreau să văd cum o iei la picior cât mai silenţios posibil, zise Regele Şobolan, luându-l pe Saul prin surprindere.

Vocea lui rătăci prin tunele, explorând fiecare cotlon.

— Vreau să văd cum îţi mişti curu’, cât de repede te caţeri. Vreau să te văd cum înoţi. A-nceput şcoala, băiete.

Regele Şobolan se întoarse cu faţa în direcţia în care se uita Saul. Arătă cu degetul înspre griul ca de cărbune.

— Ne ducem într-acolo. Şi asta fără-ntârziere. Aşa că ia-ţi picioarele la spinare şi ţine-te după mine. Gata, fiule?

Saul trepida de emoţie, uitase complet de frig şi se ghemui în poziţie de start.

— Să-i dăm drumul, atunci, zise el.

Regele Şobolan se întoarse şi o zbughi.

Alergând după el, Saul nu simţea că i se mişcă picioarele. Paşii grăbiţi şi estompaţi pe care îi auzea erau ai săi; Regele Şobolan nu scotea niciun sunet. Saul simţea că-i zvâcneşte nasul şi-i veni să râdă.

Gâfâia, beat de euforie. Regele Şobolan era o părere nedefinită înaintea lui, haina fâlfâindu-i vag în vântul năprasnic. Lăsa în urmă turele de-o parte şi de cealaltă, apa îl stropea. Regele Şobolan dispăru brusc, cotind la stânga într-un tunel mai mic, unde presiunea apei era mai mare, bolborosind insistent în jurul gleznelor lui Saul. Atunci, el îşi scoase picioarele din pârâu.

Regele Şobolan întoarse capul o secundă şi prinse un crâmpei de piele palidă. Se ghemui din alergare şi se opri locului într-o clipită. Aşteptă puţin să-l ajungă Saul, apoi se vârî într-un culoar claustrofobic înalt de numai un metru. Saul nu pregetă, ci o luă imediat după el.

Respiraţia şi foşnetul cărnii sale frecându-se de cărămidă i se întorceau prin ricoşeu în urechi, la fel de tare şi de intim ca şi când sunetele acelea ar fi existat doar în mintea sa. Se împletici, cu picioarele mânjite de mâl, înaintând de-a lungul galeriei într-un chip dezlănţuit şi eficient.

Se lovi cu nasul de-o pânză udă. Regele Şobolan se oprise fără veste.

Saul trase cu ochiul peste umărul lui.

— Ce este? şuşoti el.

Regele Şobolan smuci din cap. Ridică mâna, arătând vag undeva.

Ceva se mişca în lumina otova, ca de plumb. Două creaturi mici se furişau când înainte, când înapoi, tulburate, prin labirintul acela de cărămidă. Se târau ineficient câţiva centimetri într-o direcţie, apoi în alta, fără a-şi dezlipi o clipă ochii de la siluetele pe care le aveau în faţă.

Şobolani.

Regele Şobolan păstra tăcerea. Saul aştepta, năuc.

Şobolanii stăteau câte unul de fiecare parte a cursului de apă murdară. Se mişcau la unison, înaintau deodată, se dădeau înapoi

deodată, un dans nesigur, cu ochii căscaţi la Regele Şobolan.

— Ce se întâmplă? şopti Saul.

Regele Şobolan nu răspunse.

Unul dintre şobolani mişună înainte şi se ridică pe picioarele dindărăt, la doi metri de Regele Şobolan. Lovi agresiv din labele anterioare, chiţcăi, îşi dezveli dinţii. Se lăsă înapoi în patru labe şi se mai apropie puţin, descoperindu-şi dinţii, în mod evident speriat, dar aparent furios, sfidător.

Şobolanul părea că scuipă.

Cât ai clipi, Regele Şobolan se răsti la el şi sări înainte, cu braţele depărtate, dar cei doi şobolani o luaseră deja la picior.

Regele Şobolan se ridică fără zgomot din mâl şi continuă să meargă de-a lungul tunelului.

— Hei, *hei,* stai aşa, zise Saul cu uimire.

Regele Şobolan îşi văzu de drum.

— Ce dracu’ a fost aia?

Regele Şobolan îşi văzu de drum.

— Ce se petrece? strigă Saul.

— Ţine-ţi fleanca! urlă Regele Şobolan fără a se întoarce.

Merse mai departe.

— Nu acum, zise apoi mai încet. Asta-i sursa durerii mele. Nu acum. Aşteaptă pân-am să te duc acasă.

Dispăru după un colţ.

Pe Saul, subteranul începea să-l liniştească. Îl ţinea pe Regele Şobolan sub ochi, pierzându-se în sinuozităţile de cărămidă jilavă. Pe lângă ei trecură alţi şobolani, dar niciunul nu-i mai provocă, aşa cum păruseră să facă primii doi. Se opreau când îl zăreau pe Regele Şobolan, după care o luau repede la sănătoasa.

Regele Şobolan îi ignora, şerpuind prin reţeaua de canalizare cu pas constant şi iute.

Saul se simţea ca un turist. Scrută pereţii în trecere, atent la mucegaiul de pe cărămizi. Îl hipnotizau propriii săi paşi. Timpul trecea sub forma unei succesiuni de tunele secundare din cărămidă. Ignora frigul şi era îmbătat de miros. Din când în când, prin pământul şi asfaltul de deasupra se auzea murmurul traficului, care apoi se amplifica prin canalele cavernoase.

Atunci, Regele Şobolan se opri într-un tunel prin care cei doi exploratori trebuiau să înainteze târâş. Se întoarse cu faţa spre Saul, un truc ce părea imposibil în acel spaţiu strâmt. În aer se simţea izul tare de urină, o urină aparte, un miros puternic, familiar, mirosul pe care îl emanau hainele Regelui Şobolan.

— Iac-aşa, murmură acesta. Te-ai orientat unde suntem?

Saul clătină din cap.

— Suntem la răscrucea din Roma-ville, centrul, propria mea intersecţie, sub King’s Cross. Ţine-ţi gura şi ciuleşte urechile: auzi trenurile cum bubuie? Ai harta-n cap? *Învaţă drumul.* Aici va trebui să ajungi. Urmează-ţi doar adulmecătorul. Mi-am marcat feuda cum scrie la carte, o poţi adulmeca de oriunde de sub pământ.

Şi Saul se simţi pe dată sigur că ar putea să-şi găsească drumul într-acolo fără greş.

Dar se uită în jur şi nu văzu decât aceleaşi cărămizi, aceeaşi apă mizeră ca oriunde altundeva.

— Ce este aici? cuteză el să rostească încet.

Regele Şobolan îşi atinse nasul cu degetul şi făcu cu ochiul.

— Mă aşez oriunde mă taie capul, dar regele trebuie să aibă palatul lui.

În timp ce vorbea, Regele Şobolan îşi făcea de lucru cu cărămizile de sub el; râcâia cu o unghie lungă între ele, întorcând o brazdă ca un vierme de noroi. Curăţă în felul acesta un pătrat imperfect de cărămidă ale cărui laturi inegale erau lungi de aproape o jumătate de metru. Vârî unghiile sub colţurile lui şi desprinse din podea ceva ce semăna cu un platou de cărămizi.

Saul fluieră a uimire la vederea găurii pe care însoţitorul lui o descoperise. Vântul cânta ca un flaut pe deasupra gropii proaspăt deschise. Se uită la cărămizile din mâinile Regelui Şobolan. Erau false; o singură lespede de ciment cu margini teşite, sub stratul fals de cărămidă, aşa încât se încadra perfect, invizibilă pe podeaua tunelului.

Saul se uită în deschizătură. Un tobogan se răsucea şi dispărea din vedere. Ridică privirea. Regele Şobolan strângea capacul la piept, aşteptându-l.

Saul îşi coborî picioarele peste marginea toboganului şi trase în piept aerul stătut dinăuntru. Se împinse înainte pe fund şi alunecă pe suprafaţa curbată, mânjită cu sedimente vii.

După o cădere ameţitoare, Saul fu depus cu răsuflarea tăiată într-o baltă de apă îngheţată. Lovi din braţe şi scuipă, golindu-şi gura de gustul pământului, apoi strânse din ochi pentru a-şi limpezi vederea. Când îi deschise, rămase perfect nemişcat, cu apa picurându-i din gura deschisă.

Pereţii se îndepărtau unul de celălalt atât de repede şi de categoric, încât ai fi spus că se temeau unul de altul. Saul stătea în balta rece, într-un capăt al încăperii. Încăperea se întindea într-o elipsă tridimensională, ca o picătură de ploaie căzută pe-o parte, lungă de treizeci de metri, iar el stătea năuc în capătul ei îngust. Pereţii hrubei erau brăzdaţi de ranforsaje din cărămidă aidoma unor coaste care se arcuiau pe tavan: arhitectură de catedrală, înaltă de zece metri, ca pântecele fosilizat al unui chit de mult îngropat sub oraş.

Saul ieşi împleticit din baltă şi făcu doi-trei paşi mici în faţă. Cealaltă parte a încăperii cobora puţin, creând o mică groapă care se alimenta cu apă din balta în care toboganul îl depusese pe Saul. Din loc în loc, la interval de câţiva paşi, chiar deasupra gropii cu apă se vedeau capete rotunde de ţevi care dispăreau, bănuia Saul, în sistemul principal de canalizare de mai sus.

Înaintea lui se afla o pasarelă elevată, care urca în pantă până când, în capătul opus al încăperii, ajungea la doi metri şi jumătate de podea, iar acolo era tronul.

Stătea cu faţa spre Saul. Era necizelat, un model utilitar clădit din cărămizi, cum era totul sub pământ. Sala tronului era cât se poate de goală.

În spatele lui Saul, ceva ateriză în apă. Sunetul dădu ocol camerei fără mare grabă. Regele Şobolan se ridică în picioare îndărătul lui Saul.

— Mulţu’ tare mult, domnu’ Bazalgette.

Saul întoarse capul, clătinând din el pentru a spune că nu a înţeles. Regele Şobolan traversă în grabă pasarela şi se tolăni în scaun. Stătea cu faţa la Saul, cu un picior aruncat peste zidăria unui braţ. Vocea lui ajunse la urechile lui Saul mai clar ca oricând, cu toate că Regele Şobolan nu făcu vreun efort de-a vorbi mai tare.

— El a conceput planul, cel care a construit tot labirintul ăsta în timpul domniei ultimei regine. Oamenii îi datorează ţâşnitoarele de apă, iar eu... N-am cuvinte să-i mulţumesc destul pentru lumea mea subpământeană!

— Dar toate astea... zise Saul, expirând. Camera asta... de ce a construit camera asta?

— Bazalgette era un gentleman şiret.

Regele Şobolan chicoti neplăcut.

— Mi-am vârât puţin coada, i-am susurat ceva la urechi, i-am spus câteva poveşti, lucruri pe care le-am văzut. Am purtat o discuţie despre el şi obiceiurile lui, dintre care nu toate-mi erau necunoscute.

Regele Şobolan făcu cu ochiul într-un mod exagerat.

— El era de părere că acele poveşti ar trebui să rămână secrete. Am ajuns la o înţelegere. N-o să găseşti vizuina asta, locul meu tihnit, pe niciun plan.

Saul se apropie de tronul Regelui Şobolan. Se lăsă în patru labe înaintea lui.

— Ce căutăm aici? Ce facem acum?

Saul se simţea pe dată speriat să-l urmeze orbeşte, ca un discipol, incapabil să intervină sau să influenţeze evenimentele.

— Vreau să ştiu ce urmăreşti.

Regele Şobolan îl privi fix, fără a scoate un cuvânt.

Saul continuă:

— E vorba despre şobolanii ăia? zise el.

Nu primi răspuns.

— E vorba despre şobolani? Care era treaba acolo? Tu eşti regele, aşa-i? Tu eşti Regele Şobolan. Aşa că supune-i. Nu mi s-a părut că arătau vreun semn de reverenţă sau respect. Mi-au lăsat impresia că erau cam supăraţi. Despre ce-i vorba aici? Cheamă şobolanii, fă-i să vină la tine.

În sală nu se auzi niciun sunet. Regele Şobolan continuă să-l privească insistent.

În cele din urmă, grăi:

— Nu… încă.

Saul aşteptă.

— Nu vreau… încă. Încă sunt… *întorşi…* împotriva mea. Încă nu-mi vor asculta porunca.

— De cât timp sunt ei… întorşi?

— De şapte sute de ani.

Expresia Regelui Şobolan deveni tristă. Se uita la el cu combinaţia lui caracteristică de aroganţă şi circumspecţie. Părea singur.

— Nu tu eşti… de fapt regele, aşa-i?

— Ba eu sunt regele!

Regele Şobolan se ridică în picioare, răstindu-se la chipul de dinaintea sa.

— Cum cutezi să-mi vorbeşti aşa? Eu sunt Regele, eu sunt alesul, pungaşul, hoţul, dezertorul şef!

— Şi-atunci ce se întâmplă aici? ţipă Saul.

— Ceva… n-a mers… bine… Cândva, într-un timp imemorial. Şobolanii au memorie lungă, înţelegi tu?

Regele Şobolan se lovi peste cap.

— Ei nu uită nimic. Ţin totul la păstrare. Asta-i tot. Şi *tu eşti implicat,* scumpule. Totul se leagă de cel care te vrea mort, de tipul care i-a făcut felul nenorocitului de taică-tău.

Nenorocitului de taică-tău, spuseră ecourile mult timp după aceea.

— Cine… este… el? întrebă Saul.

Regele Şobolan îl privi mâhnit cu ochii aceia umbriţi.

— E Vânătorul de Şobolani.

Partea a treia
Lecţii de ritm şi istorie

Nouă

Pete îşi făcuse apariţia aproape imediat după plecarea lui Fabian. Promptitudinea lui era suspectă. Dacă ar fi avut o altă dispoziţie, Nataşa ar fi fost nervoasă la culme, însă îşi dorea să uite de Saul, fie şi numai pentru scurt timp.

Ea şi Fabian stătuseră treji până târziu în bucătăria ei mică. Fabian avea întotdeauna ceva de spus despre abordarea Nataşei mai degrabă minimalist-timidă a decoraţiunilor de interior, plângându-se că asta îl făcea să nu se simtă în largul lui, dar în noaptea aceea îi preocupaseră alte lucruri. De alături răzbăteau fragmente estompate de *drum and bass,* de la combina stereo.

A doua zi dimineaţa, Nataşa se trezi la opt, regretând ţigările pe care le împărţise cu Fabian. Auzindu-i mişcările, el se rostogoli afară din sacul de dormit pe care i-l împrumutase ea. Nu mai aveau ce să spună despre Saul. Erau amorţiţi şi obosiţi. Fabian plecă degrabă.

Nataşa ieşi cu pas uşor din bucătărie, lăsând în urma ei hainele de noapte, trăgându-şi pe umeri un sveter lălâu. Deschise combina stereo şi aşeză acul pe vinilul de pe platan. Era cea mai bună dintre compilaţiile de anul trecut, acum veche de câteva luni, ceea ce făcea din ea un clasic antic în lumea iute-schimbătoare a *drum and bass*-ului.

Îşi trecu mâinile prin păr, trăgându-se fără milă de firele încâlcite.

Pete sună la clopoţel. Bănuia că el era.

Deşi era obosită, îl lăsă să intre. În timp ce el bău cafeaua, ea stătu sprijinită de tejghea şi-l cercetă cu privirea. Îl considera urât; avea ten palid şi membre subţiri. Nici cu îmbrăcămintea nu le prea avea. Lumea muzicii *jungle* putea fi elitistă. Surâse uşor la gândul prezentării acestei apariţii spectrale, cu tot cu flautul lui, şmecherilor şi rataţilor din clubul AWOL.

— Ce ştii despre *drum and bass?* întrebă ea.

El clătină din cap.

— Nu prea multe, sincer să fiu…

— Mi-am dat seama. A fost impresionant ce ai cântat ieri, dar trebuie să-ţi spun că-i o idee ciudată să cânţi la flaut sau alte căcaturi d-astea *pe jungle.* Dacă vrem să funcţioneze, trebuie să gândim bine lucrurile.

El aprobă din cap, cu o mină de-o concentrare comică. Nataşa aproape că-şi dorea un bis al extraordinarei lui evoluţii din ziua precedentă, a neaşteptatului său zâmbet atotcunoscător. Alternativa era o dorinţă atât de nedemnă şi disperată de-a face pe plac, încât ei aproape îi provoca greaţă. Dacă ziua aceasta nu avea să evolueze bine, hotărî ea, aici se terminau toate.

Nataşa suspină.

— Nu împart nimic cu tine, când tu nu ştii nimic despre muzică.

Doar pentru că idiotul ăla de General Levy are un single în Top 10 şi mai ştiu eu ce labagii de la facultatea de arte încep să scrie despre *jungle,* nu înseamnă că tot ce are *backbeat* este „jungle”. Până şi Everything But The Girl, fu-tu-i! Ea îşi împleti braţele. Everything But The Girl nu cântă *jungle,* ne-am înţeles?

El aprobă din cap. Era limpede că nu auzise niciodată de Everything But The Girl.

Ea închise ochii şi îşi reţinu un rânjet.

— Aşa deci. *Jungle*-ul e foarte complex: există *jungle intelligent,* există *hardstep, techstepping, jazz jungle…* Mie-mi plac toate, dar nu pot compune piese *hardstep.* E prea sumbru. Dacă vrei *hardstep,* du-te la Ed Rush sau Skyscraper sau la altcineva, OK? Eu fac piese mai mult ca Bukem, DJ Rap, chestii de-astea.

Nataşa se simţea extraordinar de bine ţinându-i predici, urmărindu-i ochii cum se mişcă frenetic în toate direcţiile. Bărbatul habar nu avea despre ce vorbea ea.

— DJ-ii au început să aducă muzicieni la reprezentanţii; Goldie aduce un toboşar, şi tot aşa. Unora nu le place asta, consideră că *jungle* trebuie să fie ori muzică electronică, ori nu trebuie să fie deloc. Eu nu-s de acord cu asta, dar nici nu mă gândesc să te iau imediat pe scenă cu mine. Mă interesează în schimb să cânt cu tine o vreme, poate, şi să aleg câteva pasaje de flaut pentru refrene. Să le leg şi să le tai şi toate alea.

Pete încuviinţă din cap. Se chinuia cu valijoara lui, cu intenţia de a-şi asambla flautul.

Saul deschise ochii în sala tronului de sub oraş. Se ridică în şezut, zgribulit de frig, sub silueta nemişcată a Regelui Şobolan, încă aflat pe tron. Imediat ce Saul deschise ochii, Regele Şobolan se ridică în picioare. Aştepta deja ca Saul să se trezească.

Mâncară şi ieşiră din încăpere pe o scară de cărămidă care urca prin spatele tronului, dând în sistemul principal de canalizare printr-o altă uşă mascată. Saul îl urmă pe Regele Şobolan prin tunele şi, de data aceasta, fu atent la locurile prin care treceau, la mişcările lui, îşi desenă în minte o hartă, se poziţionă pe sine în ea.

Apa clipocea în jurul lor în timp ce burniţa cădea peste oraşul de sus şi se revărsa în galeriile lor subterane. Curgea pe lângă pereţii de cărămidă, aducând cu ea un potop neaşteptat de ulei. Pereţii de acolo erau acoperiţi cu un strat de grăsime, împovăraţi de un reziduu alb translucid.

— Restaurantele, şuieră Regele Şobolan înaintând hotărât.

Saul ridică mult picioarele pentru a ocoli jegul alunecos. Îi simţea mirosul din alergare, miasma de ulei de prăjit vechi şi de unt rânced. Stârnea foamea în el. Îşi plimbă un deget pe perete, fără a se opri,

supse mucilagiul cleios pe care îl culesese şi râse, încă uimit şi surescitat de pofta sa pentru mâncare învechită.

Auzea vietăţi care fugeau speriate din calea lor. Coridoarele mişunau de şobolani care rodeau pereţii şi abundenţa de dejecţii comestibile, şi pe aceştia apropierea lor îi punea pe fugă. Regele Şobolan şuieră şi drumul se eliberă.

Ieşiră amândoi din subteran şi urcară într-o stradă dosnică din Piccadilly, în spatele unui morman mare şi urât mirositor de reziduuri alimentare, aluviunile gastronomice ale celor mai de soi restaurante londoneze.

Mâncară. Saul devoră o chiseliţă de peşte vechi şi rece cu un sos bogat, Regele Şobolan înfulecă tiramisu turtit şi mămăligă.

După aceea, sus pe acoperişuri, Regele Şobolan căţărându-se pe o scară improvizată din ţevi de fier şi cărămizi sfărâmate. De îndată ce o folosi, scopul acesteia deveni clar. Saul văzu dincolo de realitatea trivială, discernu posibilităţi. Arhitecturi şi topografii alternative începeau să se afirme. Îl urmă fără ezitare, alunecând în spatele panourilor de olane şi gonind nevăzut pe deasupra clădirilor.

Aproape că nu-şi vorbeau. Periodic, Regele Şobolan se oprea şi se uita la el, cercetându-i mişcările, încuviinţa din cap sau îi arăta un mod mai eficient de a se căţăra, sau de a se ascunde, sau de a sări. Îşi croiră drum, pe furiş, invizibili, peste bănci şi prin spatele editurilor.

Regele Şobolan şoptea în barbă explicaţii de neînţeles. Flutura din mână spre clădirile pe lângă care treceau şi murmura, indicând adevărul sumbru al zgârieturilor de pe pereţi, al golurilor care întrerupeau şirurile de hornuri, destinaţia pisicilor care o luau la fugă din calea lor.

Intrară şi ieşiră din centrul Londrei, căţărându-se, târându-se, mişcându-se în spatele caselor şi între ele, peste birouri şi pe sub străzi. În viaţa lui Saul îşi făcuse loc magia. Acum nu mai avea importanţă că nu înţelegea.

Se afla la un milion de kilometri distanţă de lumea stridentă a aparenţelor. Viaţa lui intrase pe alt făgaş, era robită unei puteri care se furişase în celula lui de poliţie şi-l răpise, o magie mizeră, crudă, o vrajă care puţea a urină. Era un voodoo urban, alimentat de sacrificiile rutiere, de pisicile şi oamenii care-şi dădeau duhul pe asfalt, un *I Ching*[1] al cumpărăturilor vărsate pe jos şi furate, o Cabala a indicatoarelor stradale. Saul simţea ochii Regelui Şobolan asupra sa. Se simţea electrizat de-o energie primară, seculară.

---

1 *I Ching* – carte chinezească antică alcătuită din 64 de hexagrame intercorelate, cu comentariile aferente. Hexagramele descriu filosofia taoistă, înfăţişând toate cele lumeşti şi omeneşti în termenii interacţiunii dintre yin şi yang. Cartea poate fi consultată ca un oracol.

Mâncară. Goniră la nord, dincolo de King’s Cross şi Islington, lumina dând deja semne că se va stinge curând. Trecură prin Hampstead şi Saul continua să nu simtă oboseala, îndopându-se din când în când din tomberoanele de gunoi de pe străzile dosnice. Intrară scurt în Hampstead Heath, venind din complexa lume pavată. Făcură cale întoarsă şi îşi găsiră drumul prin parcuri mici şi de-a lungul traseelor de autobuz ignorate, până la graniţele lumii financiare, The City[2].

Saul şi Regele Şobolan se opriră în dosul unei cafenele la colţul lui High Holborn cu Kingsway. Departe, înspre răsărit, se afla pădurea de zgârie-nori unde se învârteau banii cu lopata. Înaintea lor se ridica o clădire uriaşă, lăbărţată, un Gormenghast[3] financiar, o huidumă de oţel şi ciment care părea să se fi desprins, ca o excrescenţă, din construcţiile învecinate. Era greu de spus unde începea şi unde se termina.

Departe, în Ladbroke Grove, Peter trăgea cu ochiul peste umărul Nataşei. Ea arăta spre ecranul mic şi verde de pe keyboardul ei, în vreme ce bubuielile ieşeau în cascadă din difuzoare. Jongla cu notele înalte, măsluind sunetele. Ochii palizi ai lui Pete zburau de la ecran la difuzor, la flaut.

Fabian ieşi înjurând din secţia de poliţie Willesden, nevenindu-i să creadă. Vorbea în graiul locului, în argou american, blasfemia.

— *Bambaclaht* căcaţi cu ochi şi pui de curve *blabddaht* porci piei-palide găinaţi puturoşi artişti de doi parai *futuţi în cur.*

Se lupta cu jacheta şi se îndrepta valvârtej spre staţia de metrou. Poliţiştii veniseră să-l ridice pe neanunţate, nu-l lăsaseră să-şi ia bicicleta.

Cuprins de furie, încă bodogănea obscenităţi. Se grăbea pe deal în sus către metrou.

Kay stătea sub geamul Nataşei, întrebându-se ce-a făcut femeia cu muzica ei, de unde a găsit sunetul de flaut.

— Nu cred că ştie ceva, domnule, zise Herrin.

---

2 The City – partea cea mai veche a Londrei. Este zona comercială, dominată de zgârie-nori, de catedrala St. Paul. Este centrul financiar al oraşului.

3 Gormenghast – castel de proporţii gigantice în jurul căruia se petrece acţiunea trilogiei *Gormenghast* a autorului britanic Mervyn Peake (1911–1968).

Crowley încuviinţă vag din cap. Nu-l asculta. *Unde eşti, Saul?* se întreba el în gând.

Cine-i Vânătorul de Şobolani? se întreba Saul. *Cine vrea să mă ucidă?* Dar Regele Şobolan căzuse pradă melancoliei, după ce pomenise numele, şi nu voise să mai spună nimic altceva. Este timp destul pentru asta, spusese. Nu vreau să te sperii.

Regele Şobolan şi Saul vedeau soarele înroşindu-se deasupra Tamisei. Saul se trezi că urcă fără teamă pe cablurile lungi ale podului feroviar Charing Cross, uitându-se de-a lungul râului. Strângea metalul în braţe. Trenurile se târau pe sub ei ca nişte viermi luminoşi.

Spre sud, apoi străbătură Brixton neştiuţi de nimeni, îndreptându-se spre apus, spre Wimbledon.

În timp ce mergeau, Regele Şobolan nu contenea cu poveştile despre oraş. Enunţurile lui erau violente şi poetice, ireale, fără sens. Tonul lui era nepăsător ca al unui taximetrist.

Turul păru să se încheie brusc şi se întoarseră spre Battersea. Saul era în culmea extazului. Trupul lui fremăta de istovire şi putere. *Oraşul este al meu,* gândea. Se simţea plin de sine, ameţit.

Ajunseră la o gură de canal într-o parcare pustie şi Regele Şobolan se dădu în lături. Saul şterse colbul de pe discul metalic. Îl pipăi, îşi plimbă degetele pe marginile lui. Se simţea în putere. Muşchii lui erau încordaţi de la efortul neîntrerupt de peste zi şi îi masă cu o mişcare ce-ar fi avut o doză de narcisism, dacă pe chip nu i s-ar fi putut citi clar uimirea. Se încordă asupra capacului şi îşi simţi porii deschizându-se în calea transpiraţiei, apoi astupaţi de praf, lucru care-i dădu noi forţe.

Capacul scrâşni un moment şi se desprinse din ramă.

Saul chiui victorios şi coborî în întuneric.

Muzica aceea care ieşea pe geamul Nataşei era compusă de Hydro, înţelese Fabian. Se calmase puţin în timpul cât îi luase să ajungă în Ladbroke Grove. Cerul huruia în ritm cu bătăile muzicii.

Lovi cu pumnii în uşă. Nataşa veni, deschise şi surâsul subţire îi încremeni văzându-i faţa încruntată.

— Taşa dragă, n-o să-ţi vină să crezi. E din ce în ce mai ciudat.

Ea se dădu deoparte, pentru a-i face loc. Urcând scările, Fabian auzi remarcile laconice ale lui Kay.

— … te duci acolo o dată sau de două ori pe lună, înţelegi, şi Goldie şi toţi ăilalţi căcaţi vin acolo uneori… Hei, Fabian, ce mai faci, bătrâne?

Kay stătea pe marginea patului şi îl scruta cu ochii. Pete şedea cumva rigid într-un scaun adus din bucătărie.

Chipul afabil al lui Kay era golit de îngrijorare, orb la dispoziţia lui

Fabian. Îşi păstră zâmbetul vag, făţiş, până ce Nataşa îl prinse din urmă şi intră în cameră.

Pete era în mod evident incomodat, dar rămase cu ochii la Fabian fără să clipească până la sosirea Nataşei.

Fabian pregetă înainte să vorbească.

— Toată după-amiaza mi-am petrecut-o în vizuina sticleţilor, mama mă-sii de treabă. M-au bătut la cap cât a fost ziua de lungă, ’tu-le muma lor. „Ce ne poţi spune despre Saul?” Le-am zi tâmpiţilor că nu ştiu *nimic* până mi s-a răcit gura.

Nataşa se aşeză turceşte pe saltea.

— Încă mai cred că Saul l-a rezolvat pe taică-său?

Fabian râse teatral.

— O, Taşa, scumpo, nu, nu, nu, nu mai cred asta, asta-i *nimic,* asta-i cea mai mică dintre griji.

Îşi supse dinţii şi scoase un ziar mototolit din geantă, fluturându-l prin faţa lor. Articolul era marcat, cerneala – întinsă.

— N-o să aflaţi multe din ăsta, spuse el în timp ce ei citeau articolul. Doar elementele esenţiale. Vă spun eu cum stau de fapt lucrurile. Saul a dispărut. A evadat.

Fabian râse într-un mod neplăcut văzând expresiile năuce de pe faţa lui Kay şi-a Nataşei. Le preîntâmpină exclamaţiile.

— Încă nu, gagiilor, prieteni, mai este ceva. Doi poliţişti au fost ucişi în apartamentul tatălui lui Saul, bătuţi măr. Şi se pare… ei cred că Saul este făptaşul. Se dau de ceasul morţii ca să-l găsească. Or să vină după voi toţi, imediat e rândul vostru. Or să vă ia la-ntrebări de n-o să vă vedeţi.

Nimeni nu scoase o vorbă.

Doar acordurile lui Hydro mai umpleau încăperea.

Zece

Regele Şobolan plecase.

Saul era adâncit în gânduri. Se simţea încorsetat de supranatural şi fantastic.

Stătea ghemuit în spatele tronului. Se aşezase acolo după călătoria lor eroică prin Londra, epuizat şi sătul. În noaptea aceea dormise în reprize şi, când se trezise, Regele Şobolan plecase.

Saul se ridică şi dădu ocol încăperii, fără o ţintă anume. Ciuli urechile la clipocitul apei şi la strigătele îndepărtate.

Regele Şobolan prinsese de tron în piuneze o bucată de hârtie mânjită.

REVIN IMEDIAT. NU PLECA NICĂIERI, scria pe ea.

Singur, Saul se simţea ireal.

Era greu de crezut că exista independent de Regele Şobolan, că acesta nu era o plăsmuire a imaginaţiei sale, sau el a imaginaţiei lui. Saul simţea fiori de panică.

Singur, vorbele în doi peri ale Regelui Şobolan începură să-l dispere. *Ce este Vânătorul de Şobolani?* voise să afle. Regele Şobolan nu-i spusese. Goana lor prin oraş se petrecuse în bună parte în tăcere. În tovărăşia lui, Saul se mulţumise cu atât, devenise complice la tăcerea sa; era ocupat să asculte trezirea la viaţă a şobolanului din sine.

Dar singur, îşi dădu seama că trecuse mult timp de când nu se mai gândise la moartea tatălui său. Că a uitat să-l plângă. Moartea tatălui său era punctul de pornire. Dacă înţelegea moartea lui, avea să ştie cine sau ce voia să-l ucidă, avea să ştie de ce şobolanii refuzau să se supună regelui lor.

În tovărăşia Regelui Şobolan, Saul văzuse un nou oraş. Harta Londrei fusese sfâşiată şi redesenată după criteriile acestuia. Singur, Saul se temea dintr-odată că oraşul nu mai exista.

Nu pleca nicăieri? îşi spuse. *La naiba cu asta.*

Ieşi din încăpere, urcând scara spre sistemul principal de canalizare.

Tunelele erau măturate de vânt. Saul rămase perfect nemişcat şi ascultă. Nu-l auzea nicăieri pe prietenul său şobolan. Închise uşa secretă şi se îndepărtă tiptil.

Când ieşi din tunelul secundar, care ascundea calea de intrare şi de ieşire din sala tronului, izul puternic al urinei Regelui Şobolan se risipi. Trei guzgani aşteptau la ieşirea din tunel, mişcându-se agitat, privindu-l. El nu se temea, însă era indecis. Se opri şi se uită.

Unul dintre ei avansă iute şi scutură din cap într-un fel şocant de uman. Saul o luă la fugă prin canalizare, tremurând de emoţie. Singur fiind, canalizarea era pentru el o lume diferită de aceea pe care i-o arătase Regele Şobolan, dar Saul nu se temea. Merse prin acea zăpăceală olfactivă şi mirosurile de urină îi spuseră poveşti. Şobolanul care se uşurase acolo era agresiv şi iute la mânie; cel care se uşurase dincolo era un supus; cel de dincoace mâncase prea mult, iar mâncarea lui preferată era puiul.

Saul simţea oraşul de deasupra lui. Simţea atracţia liniilor şi direcţiilor. Urmă traseul lor geomantic.

Din spatele lui, auzi gâfâieli. Se întoarse şi în non-lumina cenuşie văzu trei şobolani care îi călcau pe urme. Se opri locului şi îi privi. Se opriră şi aceştia la doi metri de el şi, fără a-l slăbi din priviri, începură să se agite. Sub ochii lui, alţi doi şobolani săriră de pe o ţeavă care pătrundea în tunel şi li se alăturată camarazilor lor.

Saul se dădu puţin în spate şi şobolanii se ţinură după el de la distanţă. Unul chiţcăi puternic şi ceilalţi îi urmară exemplul, o cacofonie discordantă preluată şi amplificată de tunelele din apropiere. Picioruşe lipăiră spre el din toate direcţiile. Chiţăitul reverbera în jurul său.

Alţi şobolani începură să freamete în preajma sa, ieşind din tunelele secundare şi din întunericul împrejmuitor. Veniră câte doi şi câte trei şi câte zece şi, cu toate că Saul nu se temea de ei, numărul lor mare îl copleşea. Nu exista nicio lumină care să scapere în sutele de ochi din jurul său; aceştia rămaseră doar nişte punctişoare de beznă în semiobscuritatea generală, sâmburi în masa forfotitoare de corpuri care umpluse tunelul.

Chiţcăitul continua. Îi umplea capul.

Dintr-odată, prin emoţia care îl stăpânea, Saul simţi un val de surescitare. Senzaţia îl descumpăni, i se părea străină şi nelalocul ei. Şi îşi dădu seama că nu era nici pe departe surescitarea lui, ci aceea a şobolanilor, pricepu că le înţelegea dialogul piţigăiat, că putea să simtă ce simţeau ei.

Era pătruns de emoţii indirecte.

Saul se cutremură şi se întoarse. Nu distingea nimic decât după ce lucrul acela rămânea în urmă, peste tot erau doar ochi minusculi şi corpuri mici de şobolani. Vocile acestora erau firave, dezmierdătoare, rugătoare.

Pradă panicii, Saul fugi de presiunea sunetului. Se întoarse şi sări peste masa de corpuri, care se despărţi sub el, mici insule de ciment apărând sub picioarele lui când ateriza, cozi care i se fereau din cale. Vocile deveniră pe dată tânguitoare. Se ţineau după el.

Saul alergă prin tunele şi şobolanii fojgăiau după el. Văzu înainte o scară fixată în perete. Se desprinse de sol, se agăţă de ea. Şobolanii săriră, zgâriind cu ghearele în treapta de jos. Uitându-se la feţele lor impenetrabile, Saul simţi o undă de uşurare.

Urcă şi ridică puţin capacul metalic, trăgând cu ochiul prin crăpătură. Ieşirea era mărginită de iarbă înaltă. Ieşi din adâncurile pământului şi se văzu într-un spaţiu gol printre tufişuri umbroase. Se afla într-un parc pustiu. Peste zumzetul îndepărtat al traficului se auzea, mai aproape, ciripit de păsări. Văzu înainte licăr de apă, un lac fără o formă clară, presărat cu insule.

Câmpul său vizual era mărginit de copaci. Deasupra vârfurilor lor văzu un contur: un dom uriaş şi poleit, cu o semilună în creştet. Moscheea principală din Londra, îmbăiată în lumina felinarelor. Înspre sud, văzu fusul subţire al Turnului Telecom. Se afla în Regent’s Park.

Dădu ocol lacului şi se furişă fără zgomot prin desişul de tufişuri, arbori şi balustrade.

Pătrunse în oraşul întunecat.

O luă spre sud pe Baker Street. Când treceau maşini, faţadele clădirilor erau îmbăiate în lumini necruţătoare. O pereche de faruri îl ţintui în lumina lor când o furgonetă rablagită veni în goană spre el şi îl depăşi. Inima lui continuă să galopeze mult timp după aceasta.

Intră pe Marylebone Road.

Oamenii îl asaltară din toate direcţiile. Îi trebui un moment ca să-şi dea seama că treceau pe lângă el fără a-i da atenţie, că nu făceau decât să se plimbe pe marginea străzii. Când expiră, aerul ieşi din plămâni puţin întretăiat. Îşi îngropă mâinile în buzunare şi porni spre apus.

Primul om care trecu pe lângă el era îmbrăcat în blazer şi jeanşi; avea cămaşa vârâtă în pantaloni, ceea ce făcea ca pântecele proeminent să fie şi mai vizibil. Bărbatul aruncă în treacăt o privire spre Saul, după care îşi îndreptă ochii înainte.

Uită-te la mine! strigă Saul în mintea sa. *Sunt un şobolan! Nu-ţi dai seama? Nu simţi mirosul?* Bărbatul simţise cu siguranţă miasma care plutea în jurul lui Saul, însă era oare aceasta mai grea decât damful pe care îl lasă în urma lui un beţiv? Bărbatul nu se întoarse pentru a-l cerceta mai bine pe Saul, care se opri uitându-se după el. Apoi se întoarse şi scrută următoarea persoană care venea spre el, o asiatică tânără într-o rochie scurtă şi strâmtă. Trecu nestingherită, fumând, pe lângă el. Nu-l învrednici nici măcar cu o privire.

Saul râse buimac. Venind din spate, pe lângă el trecu un negru scund, din faţă un grup de adolescenţi care cântau, apoi un bărbat foarte înalt cu ochelari, din spate un om la costum care mergea la pas, dar care grăbi apoi pasul şi, după câţiva metri, îşi reluă ritmul spre destinaţia sa.

Nimeni nu-l băga în seamă.

Înaintea lui, fluxul sincopat al traficului de noapte urca, traversând Edgware Road. Revenea pentru scurt timp la nivelul solului, apoi urca, trecând iar pe la înălţime. Acesta era Westway, marele drum suspendat care străbătea Londra. O mie de tone de asfalt suspendat în mod imposibil, acesta trecea peste Paddington şi Westbourne Grove, oraşul rămânând pentru totdeauna culcat la pământ în toate direcţiile. Către asfinţit, peste Latimer Road, se răsucea într-un ghem complicat de rampe şi ieşiri. Se extrăgea din încâlceală şi continua, revenind într-un sfârşit la nivelul solului în faţa închisorii Wormwood Scrubs.

Saul scrută cu privirea această arteră suspendată. Trecea pe lângă staţia Ladbroke Grove, unde locuia Nataşa. Regulile oraşului nu-l mai interesau. Accesul interzis pietonilor pe Westway nu se aplica în cazul şobolanilor.

Se furişă printre maşinile care circulau la intervale mari şi ajunse pe insula mediană, alergând pe pantă în sus, pe lângă parapet, în timp ce de-o parte şi de cealaltă vâjâiau vehiculele.

Mai jos de el, din imobilele de culoarea muştarului, auzea strigăte stinse. Lumini intermitente, murdare, goneau pe lângă el. Şoferii nu-l puteau vedea. Era o făptură întunecată, perfect obişnuit cu frigul, adus de spate, ţinându-se de parapete cu mâinile, trăgându-se

înainte. Se mişca asemenea unui răufăcător drogat cu *speed* într-un desen animat, un parazit ager, de proporţii exagerate.

În jurul arterei Westway, patru blocuri mari şi late se ridicau ca nişte degete noduroase: blocuri turn cafenii care-l priveau de sus aidoma unor puncte inegale de lumină. Sunetul traficului era ritmic, un crescendo constant, un vuiet fără oprire, niciodată rămânând în urmă.

Izolat în mijlocul acelui drum lat, Saul nu putea să vadă străzile de sub el. Nu se putea zgâi pe geamuri sau peste marginea arterei la pietonii întârziaţi. Era singur cu autovehiculele anonime şi orizontul. Întregul oraş devenise un orizont întrerupt de turnuri pântecoase.

În stânga lui, şinele suspendate ale liniei de metrou Hammersmith & City umbreau artera Westway, la distanţă de doar câţiva metri. Un tren trecu în huruit de roţi. Cu un flux de adrenalină, Saul se imagină brăzdând drumul în goană şi sărind în gol, agăţându-se de el din mers şi călărindu-l ca la rodeo, dar simţi imediat un impuls lăuntric care-i spuse că n-ar putea face saltul acela, nu încă, aşa că rămase locului, în timp ce trenul îşi continuă drumul spre Ladbroke Grove.

Îşi văzu de drum pe Westway până când îi apăru în cale staţia Ladbroke Grove, plutind în aer, în stânga sa. Era atât de aproape, încât probabil că ar fi putut sări direct pe peronul ei. Miji ochii spre farurile din dreapta şi traversă cu uşurinţă drumul, trecând prin faţa şoferilor uluiţi, ca o haină abandonată luată de vânt. Se lipi de parapet şi se aplecă în afară.

Puţin mai încolo de staţie, Ladbroke Grove încă pulsa în ritmul casetofoanelor băieţilor din ghetou. Un grup de tineri stătea sprijinit, cu un studiat aer degajat, în faţa clădirii Quasar, care era închisă. Se rupeau în figuri să-i intimideze pe trecători. Băcanii propteau uşile pe dinafară şi sporovăiau între ei sau cu clienţii ori şoferii de mini-taxiuri. Străzile nu fremătau de viaţă, dar nici goale nu se putea spune că erau. Din ascunzătoarea lui, Saul supraveghea.

Neobservat, se căţără peste parapet şi se ţinu de el cu mâinile la spate, atârnat deasupra străzilor. Propria-i nonşalanţă îl bucura.

Saltul până la burlanul din faţă, la distanţă de abia un metru şi ceva, nu era mare scofală, iar el sări fără niciun sunet. Coborî pe bucata de acoperiş scund dintre staţie şi drumul suspendat şi se furişă la umbra adâncă a arterei Westway. Avansă peste streşini mucegăite. *Acum trei zile,* îşi spuse în gând, sărind pe pământ, *eram greu şi încă om. Iar acum,* gândi pe când ieşea din întunecimea plină de graffiti, îndreptându-se spre Ladbroke Grove, *sunt un şobolan şi pot să merg unde mă taie capul. M-am trezit atât de repede.*

Nu încercă să se ascundă, păşi chiar puţin ţanţoş, şi grupul de tineri care ocupau trotuarul îl luă la ochi, dar îl lăsară să treacă, strâmbând din nas după el. Trecu pe lângă oameni care purtau

discuţii într-o engleză cu accent puternic, în arabă şi în portugheză.

Coti pe Bassett Road şi o luă sigur spre locuinţa Nataşei. Luminile erau stinse la ea. Saul înjură şi se roti pe călcâie, apropiindu-se de un copac din faţa geamului ei. Se sprijini de acesta şi îşi împreună braţele pe piept, încercând să se hotărască dacă să o trezească sau nu.

Nu-şi făcea iluzii. Înapoi nu mai avea cum să dea, devenise un şobolan. Cale de intrare în lumea aceea nu mai exista pentru el. Dar trăise acolo cândva şi îi era dor de prietenii lui.

Pe când se străduia să ajungă la o concluzie, o siluetă cocârjată îşi croi drum de-a lungul străzii. Cu un fior neaşteptat, Saul recunoscu umbletul acela împleticit. Când omul se apropie de locuinţa Nataşei şi încetini pasul, Saul puse mâinile de-o parte şi de alta a gurii şi şopti:

— Kay.

Kay tresări şi se uită de jur-împrejur, nedumerit. Saul şopti din nou. Kay se uită un moment drept spre el, după care, emoţionat într-un fel comic, îşi dădu ochii peste cap.

Saul ieşi de la adăpostul arborelui.

— Iisuse, Saul, era să fac infarct, bătrâne! zise Kay, răsuflând uşurat. Erai *invizibil* ca dracu' sub copacul ăla şi ţi s-a schimbat tare ciudat vocea…

Cât ai clipi, tăcu chitic, clătină din cap şi îşi acoperi faţa cu palmele.

— La dracu', bătrâne! şuşoti el, uitându-se speriat în jurul său. Ce s-a întâmplat? Cum eşti? Tocma' am auzit de beleaua ta! Iisuse! Care-i treaba?

Saul ajunsese lângă el. Îl lovi uşor cu palma peste umăr şi-l apucă de mână.

— Nu m-ai crede, Kay, serios. Nu te-mbrobodesc, omule, doar că… Nu prea înţeleg nici eu.

Kay se schimonosise la faţă.

— Ce-i cu putoarea asta, bătrâne? De la tine vine? Nu vreau să te jignesc, bătrâne, da'…

— Mă… ascund.

— Unde? În canale, mama mă-sii?

Saul nu spuse nimic şi Kay căscă ochii.

— Să-mi fut una! Doar nu… Eu nu vorbeam serios…

Saul îi reteză vorba:

— Ei, asta-i, doar ai auzit că am evadat din celulă, nu? Tre' să mă ascund, omule, poliţia crede că mi-am ucis tatăl.

Kay îl ţintuit cu privirea.

Saul rămase mut de uimire.

— Nu eu am făcut-o. Iisuse, chiar trebuie să mă-ntrebi asta?

Discuţia aceea despre urmărire şi crimă şi capturare îi punea nervii pe jar, aşa că se retrase în întunericul de sub copac, trăgându-l şi pe

Kay cu el.

— Şi ce învârţi? zise Kay.

— Oh… făcu Saul evaziv. Tre’ să găsesc un mod de a-mi dovedi nevinovăţia.

Nu-i putea spune că-i era imposibil să se întoarcă.

— Şi cu ăia doi poliţai ce-i?

Saul îi aruncă lui Kay o privire întrebătoare.

— Ăia de-au sfeclit-o în apartamentul tău.

Saul se holbă la el cuprins de-o groază tot mai mare.

— Nu *ştiai* de asta?

— Spune-mi ce s-a întâmplat, fir-ar să fie!

Saul îl zgâlţâi de revere. Kay se feri, strâmbând din nas.

— Nu ştiu, nu ştiu. Fabian a venit la Taşa fluturând un ziar. Poliţiştii l-au chestionat toată ziua, spunea că cei doi care îţi supravegheau apartamentul au fost omorâţi în bătaie. Au aruncat măgăreaţa pe tine, bătrâne.

Kay vorbea fără rea intenţie. Vedea că Saul nu ştia nimic de acea crimă, iar acum se simţea doar îngrijorat, nu şi bănuitor.

— Ştii… cumva… ştii cine a… urmă el.

— Nu, dar cred că ştiu cine ştie. *Căcat!*

Saul îşi trecu mâinile prin păr.

— Căcat, or să mă caute acuma şi-n gaură de şarpe! Căcat!

Acum o să-mi spună, gândi el, copleşit de furie. *Gata cu tăcerile lui enervante. Când îl găsesc pe Regele Şobolan, o să-mi spună cine şi de ce face asta, gata cu felul lui de-a ocoli răspunsurile.*

Se întoarse spre Kay.

— Ce se-ntâmplă, omule? De ce eşti aici?

Kay arătă cu degetul de-a lungul drumului.

— Eram la pub cu Taşa şi Fabian şi cu tipu’ ăla cu care Taşa a-nceput să facă nişte piese. Un păhărel la ceas de seară… toţi vorbim despre tine, bătrâne. Rânji strâmb. Mi-am dat seama că am uitat geanta la Taşa acasă, aşa că mi-a dat cheile. Mă-ntorc la ei într-un minut. Vrei să vii?

Saul ezită şi Kay începu să-l îmboldească.

— Haide, bătrâne, toţi sunt morţi de îngrijorare pentru tine. Fabe e la pământ.

Saul se gândi la Fabian şi simţi o undă de nostalgie. Prietenii i se păreau îngrozitor de departe. Ar fi vrut să se ducă la pub, dar îl cuprinsese dintr-odată groaza. Nu mai avea nimic în comun cu oamenii aceia, cu toate că le dorea cu disperare apropierea; îi era dor de ei. Ce ar fi putut să le spună? Şi poliţia… deja îi lua la întrebări. După ultimele omoruri, putea risca să-i incrimineze?

— Nu… pot, Kay. Sunt căutat de poliţie, omule, şi nu pot petrece timpul în puburi. Trebuie să fiu mereu în mişcare. Dar… spune-le că

mi-e dor de ei şi că voi încerca să-i revăd, promit. Şi Kay… spune-le că, dacă nu primesc veşti de la mine o vreme, să nu-şi facă griji… Pun ordine în lucruri. Bine? Le poţi transmite asta?

— Eşti sigur că nu vrei să vii cu mine?

Saul clătină din cap.

Kay aprobă stângaci cu o plecăciune din cap.

— Atunci… spune-mi măcar ce se întâmplă. Cum dracu' ai scăpat din închisoare?

Spre surprinderea lui, Saul chiar râse scurt.

— Nu era decât o celulă şi… Sincer îţi spun că nu pot explica acum. Îmi pare tare rău.

— Cum te descurci?

— Kay… Nu pot, bine? Te rog să termini cu asta, nu pot explica.

— Dar tu eşti bine? mai întrebă Kay, vădit îngrijorat. Nu pari tocmai bine. Cum ziceam, ai o voce total… aiurea, iar mirosul tău… ca…

— Ştiu, dar nu pot vorbi despre asta. Îţi promit să am grijă de mine. Trebuie să plec, omule. Îmi pare rău. Transmite-le tuturor toată dragostea mea.

Îl atinse scurt pe umăr şi păşi în întuneric, întorcându-se pentru a flutura din mână.

Kay rămase sub copac, fluturând şi el din mână. Ochii lui scrutară insistent bezna când Saul părăsi cercul de umbră şi găsiră altă porţiune de întuneric lângă zidurile caselor din faţă.

— Ai grijă, bătrâne, zise Kay, prea tare, din spatele lui.

Saul se făcuse nevăzut.

Kay mai rămase un moment sub copac după care plecă alene spre uşa din faţă a clădirii Nataşei şi intră. Era extrem de confuz. În mod clar, ceva nu era în regulă cu Saul, însă nu-şi dădea seama ce anume. Pentru început, prietenul lui se transformase într-un soi de ninja; după ce se îndepărtase cinci paşi, se făcuse invizibil. Iar vocea lui… aspră şi cumva… *apropiată.*

Asta îl îngândurase pe Kay, trezise în el un sâmbure de teamă. Era limpede că Saul nu ştia nimic despre moartea poliţiştilor, dar Kay se trezi întrebându-se dacă nu cumva era implicat în crimă fără s-o ştie. Fără doar şi poate, în seara aceasta avusese o anumită alură de psihopat: ochii perfect negri, vocea şi purtarea încordată, iar mirosul acela…! De parcă ar fi trăit într-o cocină de porci. Oare chiar îşi ducea veacul în canale? Cum făceai să intri în ele?

Se temea pentru prietenul lui.

Îşi găsi geanta în camera de zi neluminată şi părăsi apartamentul, încuind uşa după el. Abia aştepta să le povestească celorlalţi de întâlnirea pe care o avusese. Chiar dacă Saul nu o ducea bine, măcar era… ei bine, în viaţă.

Păşi în stradă şi o luă la stânga, încă dând confuz din cap. Ceva ieşi din peticul de întuneric din urma lui şi avansă cu viteză. Kay nu auzi nimic. Un obiect metalic se răsuci scurt prin aer şi ceva lung şi dur îl izbi în ceafă. Căzând, Kay scoase un icnet. Înainte să atingă pământul, fu săltat în cârcă. Atârna greu, ca un cadavru.

Sângele umplu rana şi i se scurse peste geantă, pătrunzând în ea, pătând copertele discurilor inscripţionate cu Ray Ketih and the Omni Trio.

Unsprezece

Saul văzu pilonii groşi ai arterei Westway apărând iar în câmpul său vizual.

Porni la dreapta pe marginea uriaşei artere întunecate, rătăcind încet spre vest. Nu ştia pe unde să cotească. Întoarse ochii spre pământ, căutând o gură de canal. Poate că ar fi bine să se ascundă de ochii oamenilor, să-l caute iarăşi pe Regele Şobolan. Nu ştia dacă-şi va putea găsi singur drumul prin canalizare înapoi la sala tronului. Nu voia să vadă şobolanii. Îl neliniştiseră cu tânguielile lor. Voiau ceva de la el.

Pe lângă el trecură câţiva întârziaţi. Îşi dorea să se oprească, să şadă şi să se gândească puţin, să mănânce. Nu era ostenit. Gândul îi zbură din senin la poliţiştii care muriseră în apartamentul lui şi se crispă.

Gravita spre încâlcitele bretele de beton ale intersecţiei Westway, un amalgam de curbe strânse care pluteau deasupra pământului ca o ameninţare iminentă. Sub ghemul de oţel şi asfalt, edilii amenajaseră terenuri îngrădite de baschet şi fotbal, un zid pentru căţărări şi bare pentru tracţiuni. În timpul zilei, zona era plină de strigătele tinerilor jucători cărora puţin le păsa de betonul de deasupra şi din jurul lor, care se întindea în toate direcţiile cu o grandoare funcţională, un stadion gigantic blocând lumina directă şi ascunzând vederii cerul.

Saul se aventură în întunericul dintre porţi. Ridică ochii spre burta arterei Westway. Sus, traficul părea foarte îndepărtat.

Urmă un traseu sinuos pe aleile dintre gardurile de plasă şi terenurile de fotbal. Sub şoseaua suspendată, vântul stătuse. Se opri şi îl ascultă cum izbea marginile acelui loc izolat.

Se mai auzea un sunet.

Între piloni reverbera încet zgomot de paşi grăbiţi.

Saul se întoarse şi mişcă iute capul tocmai când cineva îi dădu ocol. Se feri. În el se trezi panica. *Vânătorul de Şobolani!* gândi şi o luă la fugă spre lumina palidă a felinarelor.

Se răsuci pe călcâie, căutând disperat o cale de ieşire din beznă. Ceva îi brăzdă câmpul vizual, un trup negru care se desprinse din umbrele de deasupra lui, din crăpăturile de pe pântecele şoselei suspendate. Îl învălui, prea iute pentru a-l putea vedea, eliberat de

chingile gravitaţiei, mişcându-se prin aer în toate direcţiile. Cu respiraţia accelerată, Saul se întoarse şi o luă la sănătoasa.

Ceva despică aerul deasupra lui, descriind o parabolă perfectă cu o graţie şi o viteză care eclipsau orice gimnast sau artist de circ în viaţă. Masa întunecată se cabră deasupra pământului şi se opri în loc, aterizând uşor la douăzeci de paşi de el. Forma ghemuită adoptă apoi poziţia verticală, întinzându-şi fulgerător picioarele şi braţele ca un spiriduş pe arcuri.

Înaintea lui Saul se legăna un bărbat înalt şi gras, stând cu braţele şi picioarele depărtate ca în aşteptarea unei îmbrăţişări.

Saul frână şi se îndepărtă, întorcându-se brusc şi alergând înapoi în întunericul din care venise. Încercă să-şi amintească să se ascundă, să devină şobolan, dar teroarea îi încremenise viclenia.

Pe când se pitea în spatele unui teren de tenis, arătarea iute îl depăşi, zburând peste fileu, şi bărbatul se înfăţişă iarăşi înaintea lui, cu braţele desfăcute. O cordea subţire agăţată de undeva de sus se detensionă şi îl atinse pe Saul, întorcându-se pe traseul ei de zbor.

Saul schimbă direcţia şi dispăru în spatele unui perete de căţărare. Auzi ceva şuierând în urma lui. Alergând, gâfâia, puterea lui de şobolan dându-i o viteză mai mare decât oricând în viaţa sa. Teama îi făcea pielea de găină. Înaintea sa zărea arbori despuiaţi de frunze. Între două dintre gardurile de plasă era o spărtură îngustă, dincolo de care se afla grădina unei clădiri de locuinţe.

Sprintă spre deschizătură şi se strecură prin ea, scoţând doar un sunet slab, când ceva îl prinse de gleznă şi el se prăvăli spre beton ca un copac tăiat.

Fu smucit înainte să atingă pământul şi rămase o clipă suspendat în aer. Frânghii subţiri erau întinse în drumul lui, legate de gardurile din stânga şi din dreapta. Una îi agăţase piciorul şi alta îi încinsese pieptul. Înjură fără suflu şi se luptă să se ridice, trăgând de frânghia care i se încolăcise cumva în jurul gleznei. Se opinti înainte şi văzu forme subţiri în faţă: alte frânghii, un desiş de frânghii care brăzdau drumul. Cum de nu le văzuse înainte?

Se luptă să treacă peste ele, dar se încurcă; unele erau legate atât de slab, că rămânea cu ele în mână şi se încâlcea singur în ele, altele atât de strâns, încât vibrau ca o coardă de chitară bas atunci când îl respingeau. Căzu din nou, prizonier în acea ţesătură ca pânza unui păianjen. Nu se putea mişca. Rămase suspendat la un unghi de patruzeci şi cinci de grade, cu capul în jos, la un metru de sol.

Auzi paşi în urma sa. Smuci capul, descâlcindu-se cu mişcări frenetice, rotindu-se în mijlocul acelei capcane pentru a sta cu faţa în direcţia din care venise şi cu spatele la arbuştii golaşi spre care se îndreptase.

Bărbatul stătea la intrarea acelei alei scurte.

Lumina felinarelor din depărtare se chinuia să-l lumineze, licărind slab pe pielea lui. Nu purta decât o pereche de pantaloni scurţi negri tăiaţi, traşi pe picioarele ca două prăjini. Părea să nu-l afecteze frigul. Omul avea pielea foarte închisă la culoare şi un pântece masiv, care i se revărsa peste curea, dar braţele şi picioarele erau ridicol de lungi şi suple, foarte musculoase, efectuând fiecare mişcare cu precizie. Burta lui era întinsă, sferică, umflată ca un balon. Aproape că nu se mişca în timp ce bărbatul se apropia de Saul. Saul văzu că pe umărul stâng avea înfăşurat un colac gros de frânghie albă şi murdară.

— Nu face problem, ţâcă, de nu vrei ca eu legat fedeleş la tine.

Vocea era hârşâită şi tăioasă, vibrând cu o intonaţie caraibă. Răsuna aproape de urechea lui, aşa cum răsunase şi vocea Regelui Şobolan.

Omul se mişca sacadat. Făcea repede câţiva paşi în faţă, apoi se oprea să-l studieze pe Saul, înainta iarăşi. Apropiindu-se, îşi desfăcea frânghia de pe umăr.

Saul se scutură violent pentru a scăpa din încâlceală, dar parcă nu reuşea decât să strângă frânghiile şi mai tare în jurul lui. Începu să chiuie.

Bărbatul ajunse la el, îi aplică o palmă zdravănă peste obraz şi Saul se opri instantaneu din strigat. I se învârtea capul. Era ameţit şi îi pulsa faţa.

— ’ţi zâc să tacă gura, mă băiet!

Bărbatul ţâţâi.

Saul lăsă capul în faţă şi clipi apăsat. Bărbatul se apleca asupra lui. Saul era înlemnit de teamă. Ridică mâinile, încercă să le scoată prin frânghii pentru a se apăra de atacul iminent. Se zvârcoli în chingile acelea şi deschise gura ca să strige din nou.

Bărbatul se întinse în jos iute ca un şarpe şi îi băgă degetele în gură. Saul încercă să le muşte, dar omul le depărtă şi, cu o forţă inumană, îi deschise gura forţat. Cu mâna liberă, răpitorul lui trase de frânghia încolăcită pe umăr. O înfăşură în jurul capului lui Saul o dată, de două ori şi i-o îndesă în gură ca un căluş.

Bolborosi în barbă ceva în graiul lui.

În timp ce vorbea, bărbatul strânse bine frânghia şi o mai înfăşură o dată, expert, în jurul capului lui Saul, acoperindu-i jumătatea inferioară a feţei. Saul mieună disperat din spatele acestei măşti, uitându-se speriat dintr-o parte în cealaltă.

Bărbatul îl trase de braţe, răsucind frânghia în jurul lor şi strângând-o tare, legându-i-le la spate. Îl trase de pe micuţa alee. Saul se împletici şi o luă la fugă în faţă, până când picioarele îi fură secerate şi căzu. Ajunsese la capătul frânghiei cu care era legat. Alunecă înapoi pe beton. Bărbatul îl trăgea ca pe un peşte la mal.

Saul fu opintit în picioare şi întors cu faţa spre răpitor. Cu gura

astupată, respira grăbit pe nas, stropindu-şi legăturile cu boabe de mucus. Ochi negri îi scrutau pe ai săi, care erau umezi de teamă.

— Tu vii cu mine la guzgan. *Obeah*[4] rău umblă liber acu'.

Aruncă dintr-odată frânghia peste capul său ca un cowboy dintr-un film. Colacul alunecă şi se înfăşură în jurul corpului lui Saul. Bărbatul îl învârti pe loc ca un titirez, strângând legăturile. Se aplecă şi petrecu frânghia şi pe după picioare, până când tot corpul dispăru într-un linţoliu de coardă albă mizerabilă.

Doar ochii i se mai mişcau. Simţea zvâcnetul în braţe şi picioare, de la inima care se străduia să împingă sânge pe după legăturile îngropate în carne.

Bărbatul tăie frânghia cu dinţii şi legă capătul la picioarele lui Saul. Se ridică şi-l măsură din priviri, încuviinţând din cap.

— Gata cu prostiile şi ţipetele, 'ţeles?

Saul dădu să cadă în faţă, dar bărbatul îl prinse şi, spre groaza sa, îl răsuci prin aer şi-l săltă în cârcă. Îl aşeză în poziţie cu aceeaşi uşurinţă pe care o demonstrase Regele Şobolan. Se simţi uşor ca un fulg. Bărbatul mai luă nişte frânghie de pe umăr şi o înfăşură de mai multe ori în jurul prizonierului său, legându-l de sine şi mai bine. Saul nu avea scăpare pe muşchii aceia laţi, aşa cum stătea cu faţa înapoi. Avea picioarele răsucite în sus într-o strânsoare nemiloasă. Era suspendat de umerii şi mijlocul omului; frânghia se afunda în pielea răpitorului, aparent fără să-l doară. Când acesta o luă dintr-odată la goană prin întuneric, Saul începu să tresalte într-un fel înfiorător şi ruşinos.

Omul goni pe sub artera Westway cu viteză de câteva noduri, pe un traseul violent şi oscilant. Aleile secundare ascunse se îndepărtau sub ochii lui Saul. Omul care îl ţinea se opinti pe nepregătite şi Saul văzu orizontul întunecat cum o lua în jos. Erau în aer. Căscă ochii şi scoase un ţipăt înfundat, în timp ce saliva îi curgea pe bărbie în spatele frânghiilor.

Zburară prin aer, se opriră şi făcură cale întoarsă, apoi o luară iar înainte, pendulând la trei metri deasupra solului. Erau suspendaţi, agăţaţi de o frânghie, înţelese Saul. Bărbatul începu să se caţere.

Se mişca fără greutate, curbura spatelui său sugerând că se folosea deopotrivă de picioare şi de mâini. Ritmul era extrem de uniform. Terenurile de sport dispăreau mai jos de ei şi, cum se legănau dintr-o parte în cealaltă, imagini cu vestul Londrei apăreau şi dispăreau sub ochii lui Saul. Vuietul ocazional al traficului era mai aproape acum.

Ajunseră la capătul frânghiei. Saul era cu spatele la şosea, vedea

---

4 *Obeah* – formă sud-caraibă de practică voodoo, având originile în Indiile de Vest britanice.

doar străzi lăturalnice slab luminate. Bărbatul se agăţă de parapet şi începu să se mişte iute de-a lungul arterei Westway. Lui Saul, stomacul îi fremăta de teamă. Nu era nimic sub picioarele lui. Văzu străzile de jos apropiindu-se puţin şi văzu un firicel în lumina palidă, un fir subţire ridicându-se din hornul unei case care se apropia cu viteză.

Se aflau vizavi de casă acum, iar el zări iarăşi firicelul acela de lumină. Era aproape, se răsucea spre el.

Dintr-odată, era în aer, cădea.

Dar pământul îşi întrerupse apropierea grăbită şi Saul sări iar în aer. Era cu faţa direct în jos, artera Westway vuia la câţiva metri în urma lui. Firicelul pe care îl văzuse era o altă frânghie, legată la un capăt de acoperiş şi la celălalt de balustradele şoselei mari de deasupra. Bărbatul cobora acum pe acea frânghie, cu capul înainte, punând o mână după cealaltă, tresăltând ameninţător în timp ce se apropia cu viteză de obscuritatea adâncă a întinderii de acoperişuri.

Saul se ruga în gând ca frânghia să reziste.

Şi ajunseră jos, iar Saul fu întors cu capul în sus. Auzi un trosnet puternic şi, când bărbatul se roti spre el, Saul văzu că rupsese frânghia din urma lor, ascunzându-şi urmele.

O luară la picior peste acoperişurile caselor, o nouă cursă la înălţime prin Londra. Bărbatul ocolea obstacolele, gonind pe olane chiar mai repede decât Regele Şobolan.

Blocurile dispăreau sub ei, iar în urma lor Saul vedea cum artera monolitică Westway devenea tot mai mică.

Bărbatul plonjă înainte şi sări periculos peste un drum care îi tăia calea. Saul înţelese cu groază că erau pe o altă frânghie legată pe orizontală între clădiri, dar de data aceasta se mişcau *pe deasupra ei,* mergeau ca pe sârmă mai repede decât putea Saul să alerge.

Din pricina mişcării rapide a răpitorului său şi a frânghiilor care îl strângeau de piept, aerul îi ieşea cu totul din plămâni. Mai jos de ei, Saul văzu un trecător singuratic străbătând grăbit străzile dosnice, nepăsător la funambulul nebun de deasupra sa.

Cu un salt, omul negru părăsi frânghia, ateriză pe acoperişul din faţă şi rupse sârma în urma lui.

Se mişcară în felul acesta, cu o viteză ameţitoare, deasupra străzilor, traversând o reţea de frânghii deja întinse. Trecură printr-o porţiune verde şi intrată pe o proprietate, sărind pe acoperişuri plate şi alergând aiuritor de repede pe cărămizi goale. Saul se cutremură de teroare, incapabil să vadă ce făcea răpitorul său.

Fugiră pe-un mal de mizerii la vale spre o linie de cale ferată şi o ţinură fără oprire de-a lungul traverselor de lemn. Saul privi şinele cum se curbau în zare, în urma lor.

Din nou, înaintarea lor fu întreruptă când omul negru urcă pe peretele unui pod care traversa pe deasupra liniei de cale ferată şi a canalului pe lângă care aceasta trecea. Trecură prin zona industrială, o adunătură de clădiri joase şi părăginite şi de camioane cu elevator încremenite. Saul era hipnotizat de baletul lor periculos pe deasupra caselor. Fusese prins, nu ştia de cine şi nu ştia nici ce anume urma să se întâmple cu el.

Larma oraşului deveni straniu de îndepărtată. Intraseră într-o curte plină cu epave de maşini strivite, mormane întregi, aidoma unor sedimente geologice: straturi de Volvo-uri şi Forduri şi Saaburi vechi. Maşinile se înălţau în jurul lor, lăsând pentru trecere doar câteva alei înguste.

Pe acestea îşi croiră ei drum şerpuit.

Dintr-odată, bărbatul se opri şi Saul auzi o altă voce: una ciudată, amplă, muzicală, încununată de-un accent european pe care nu-l putea identifica.

— L-ai găsit, deci.

— Da, bătrâne. Am prins pe junele nu departe, la sud de-aci.

Schimbul de replici se încheie. Saul simţi atunci legăturile lărgindu-se şi el căzu grămadă în praful aleii. Încă era înfăşurat bine în coconul de frânghii. Bărbatul cel gras îl ridică şi-l ţinu pe braţe ca pe-o mireasă.

Saul îl zări pe nou-venit: slab şi foarte palid, cu păr roşcat, un nas ascuţit, acvilin şi ochi mari. Fu dus spre destinaţie, un container uriaş de oţel aidoma unei bene mari, înaltă de trei metri, deasupra căruia se profila o structură galbenă asemănătoare cu o macara.

Ochii îi zburau de colo-colo în timp ce era purtat pe sus. Văzu maşinile aplatizate toate în jurul lui şi înţelese că angrenajul acela era un zdrobitor de maşini, că acel capac al containerului negru se închidea peste orice se afla înăuntru şi îl strivea, îl presa ca pe o floare în două dimensiuni. Şi pe când era purtat inexorabil într-acolo căscă ochii de oroare şi începu să se zbată, să strige prin căluş.

Săltă inutil în braţele bărbatului, încercă să se rostogolească jos, dar omul îl ţinu ferm şi ţâţâi a dezgust, nu-şi întrerupse ritmul, indiferent cât de tare emitea Saul proteste nedesluşite şi cât se zvârcolea. Bărbatul îl aruncă pe umăr, iar Saul se holbă un moment în ochii de lunatic ai roşcatului din spatele lor. Fu ţinut aşa, îndoindu-se şi dezdoindu-se de la mijloc, până când bărbatul înalt îl aruncă în sus şi el ateriză peste marginea ameninţătorului container cenuşiu… plană în linişte şi nemişcare un moment… apoi căzu, pătrunzând în umbra pereţilor de metal, simţind aerul rece şi încremenit, lovindu-se de podeaua plină de adâncituri.

Ateriză tare pe bucăţile de metal şi sticlă presărate în întuneric.

Doar fiindcă era şobolan nu-şi pierduse cunoştinţa sau viaţa, decise

el, zăcând acolo şi gemând. Se strădui să se ridice în picioare, firişoare de sânge colorând corzile care îl ţineau legat. Ceva se apropie de el, paşi bocănind pe podeaua de metal, şi el încercă să se întoarcă şi căzu din nou, lovindu-se la cap, doar pentru a se simţi apucat pe după umeri şi tras în picioare. Deschise ochii şi se holbă la faţa care îl privea încruntat, un chip întunecat, mai întunecat decât umbrele din mortala presă auto, un chip care fierbea de mânie, dinţi care scrâşneau tare, cu linii adânci în jurul gurii şi putoarea familiară de animale bătrâne şi ude şi de gunoaie acrite de furie.

Regele Şobolan se uită la el şi-l scuipă în faţă.

Doisprezece

Saliva i se scurse pe lângă nas. Privirea îi ricoşa în pereţii presei, vibrând înainte şi înapoi, prinsă în capcană. Regele Şobolan se holba la el fără a clipi, furios. De ce era furios, se întrebă Saul nedumerit, cu gândurile îngrămădindu-i-se unul peste celălalt în cap. Ce se petrecea? Fuseseră amândoi prinşi de Vânătorul de Şobolani, de aceea se aflau acolo, pe cale de-a fi zdrobiţi, dar atunci de ce Regele Şobolan nu făcea nimic? El nu era blocat ca Saul. De ce nu sărea afară din container şi nu-i salva – sau de ce nu fugea?

Simţindu-i respiraţia grăbită şi neplăcută în urechi, Saul văzu contragreutatea suspendată a capacului plutind deasupra lor, cu o energie potenţială hidoasă, plină de-un avânt reţinut. Regele Şobolan încerca să-i aţină privirea, murmura ceva, dar, în panică fiind, Saul aruncă doar o privire unchiului său, după care ridică ochii spre capac, îi coborî şi-i ridică iar, aşteptând coborârea acestuia.

Regele Şobolan îl zgâlţâi şi mârâi, un strigăt reţinut de furie.

— Ce naiba, tu crezi că asta-i o joacă? Plec şi eu la o plimbare, în căutare de nişte potol, lăsându-te să dormi ca un prunc, şi ce se întâmplă? Te ridici şi speli putina.

Saul clătină iute din cap şi Regele Şobolan smuci fără răbdare de frânghia înfăşurată în jurul feţei lui, înlăturând-o. Saul tuşi, inspiră adânc, împrăştiind mucus, salivă şi puţin sânge spre Regele Şobolan.

Regele Şobolan nu se clinti, nu se şterse.

În schimb, îl plesni pe Saul peste faţă.

Saul se simţea atât de ultragiat, de învineţit şi însângerat, încât usturimea pe care i-o provocă nu-l afectă, dar furia şi confuzia dădură pe de lături. Expiră şi respiraţia lui se transformă într-un strigăt prelung, un ţipăt de frustrare incoerentă. Se zbătu şi îşi simţi muşchii încordându-i-se sub legături.

— *Ce faci?* urlă el.

Regele Şobolan îi acoperi gura cu mâna.

— Închide clampa, ţicnitule. Nu face pe neînţelesul cu mine. *Niciodată* să nu faci pe fudulul, bine?

Era nemişcat, se uita ţintă la Saul, îl împingea tare cu mâna,

subliniindu-şi afirmaţiile.
— Vrei să-mi spui şi mie de ce şi pe unde te-ai fâţâit?
Vocea lui Saul se auzi înfundat de după palma Regelui Şobolan.
— Am vrut să arunc o privire în jur, atâta tot; nu căutam să dau de bucluc. Învăţam, nu? Nu m-a văzut nimeni şi m-am căţărat ca… ai fi fost mândru.
— Gata cu balivernele! urlă Regele Şobolan. Buclucul te-a luat la ochi, băieţaş. Ţărănoiul de colo, de-afară, te vrea mort. Cum ţi-am spus, eşti căutat, eşti o pradă, cineva îţi vrea pielea pe băţ. Pe-a ta şi… pe-a mea.
— Atunci spune-mi dracului ce se întâmplă! se răsti Saul, întinzându-şi deodată bărbia spre Regele Şobolan.
Urmă o tăcere lungă.
— Vorbeşti întruna numa-n cimilituri, de parcă ai fi ieşit dintr-o fabulă de rahat, iar eu n-am timp să aştept după tine ca să-mi spui care-i morala! Mă vânează cineva? Bine. *Cine?* Spune-mi, explică-mi ce dracu' se petrece, altfel taci din gură.
Tăcerea se întoarse, se prelungi.
— Are dreptate, guzgane. Tre' să ştie ce întâmplat. Nu poţi ţinut pe el în beznă. Nu poate apăra pe el singur.
Vocea bărbatului care îl adusese de la Westway veni de sus şi Saul ridică ochii pentru a-l vedea ghemuit ca o maimuţă în colţul presei auto. Imediat, apăru şi roşcatul lângă el, cu picioarele legănându-se în container, de parcă ar fi sărit de jos şi ar fi aterizat perfect în fund.
— Şi *ei* cine sunt? zise Saul, arătând din cap spre spectatori. Credeam că m-a prins Vânătorul de Şobolani. Mă plimbam nestingherit şi dintr-odată zevzecul ăla m-a legat fedeleş, cu capul în jos. Am crezut c-o să mă zdrobească în maşinăria asta.
Regele Şobolan nu se uită în sus la cei care şedeau pe marginea angrenajului. Nici atunci când unul dintre ei rosti:
— Nu numa' Vânătoru' de Şobolani, să ştii, mă băiet. Ăl te vrea îi Vânătoru' de Şobolani, şi Vânătoru' de Păsări, şi Vânătoru' de Păianjeni, şi Vânătoru' de Lilieci, şi Vânătoru' de Oameni; îi *vânător de orice.*
Regele Şobolan încuviinţă încet.
— Aşa că spune-mi, zise Saul. Ascultă-ţi seamănul. Fu-tu-i, trebuie să ştiu. Şi scapă-mă de astea!
Regele Şobolan scoase un briceag dintr-un buzunar. Lama ieşi din mâner cu un „hârşt" şi fu vârâtă sub legăturile lui Saul şi trasă în sus. Frânghiile căzură la pământ. Regele Şobolan întoarse capul şi se duse spre celălalt capăt al containerului. Saul deschise gura să vorbească, dar vocea Regelui Şobolan ieşi din întuneric, luându-i-o înainte.
— Să nu mai aud o vorbuliţă ieşindu-ţi pe glăsuitoare, băiete. Îţi zic povestea-ntreagă, atunci, bunul meu fiu, numai să termini cu nazurile.

Saul întrezărea că acesta se întorsese spre el. Acum, toţi trei stăteau cu faţa la el, în rând: cei doi de sus – unul lăsat pe vine, celălalt legănându-şi picioarele ca un copil – şi cel de jos, care stătea nervos în colţ.

Saul se descotorosi de frânghii şi se retrase în colţul opus, trăgându-şi genunchii la piept ca pavăză pentru corpul său brutalizat, şi ascultă.

— Fă cunoştinţă cu colegii mei, spuse Regele Şobolan.

Saul ridică ochii. Cel care îl prinsese continua să stea imobil pe vine.

— Io mi-s Anansi, ţâcă.

— Bătrânul China Anansi, exclamă Regele Şobolan. Persoana care cel mai probabil ţi-a salvat pielea de sălbaticul care te vânează.

Saul cunoştea numele Anansi. Îşi amintea de când şedea într-un cerc, în tăcere, înconjurat de alte trupuşoare, toţi sorbind lapte călâu din sticluţe, ascultându-l pe profesorul din Trinidad cum povesteşte clasei despre păianjenul Anansi. Altceva nu-şi mai amintea.

Roşcatul stătea acum în picioare, păstrându-şi echilibrul fără efort pe marginea subţire de metal. Execută o plecăciune exagerată, ducând un braţ la spate cu o mişcare amplă. Purta pantaloni de costum roşu-aprins, călcaţi la dungă şi perfecţi, o cămaşă albă scrobită şi bretele închise la culoare, o cravată înflorată. Hainele lui erau imaculate şi elegante. Vorbi din nou cu accentul acela straniu, un amestec al tuturor accentelor europene posibile.

— Loplop prezintă pe Loplop, spuse el.

— Loplop, alias Hornebom, stăpânul păsărilor, grăi Regele Şobolan. Ne cunoaştem de mulţi ani, dar n-am fost tot timpul prieteni. Când am văzut că ai dat bir cu fugiţii, am apelat la amicii ăştia doi. Ne-ai dat mult de furcă, băiete. Şi tu vrei să afli povestea Vânătorului de Şobolani.

— Vânătorul de Păianjeni, corectă Anansi încet.

— Vânătorul de Păsări, scuipă Loplop.

Vocea Regelui Şobolani îl ţintuia pe Saul. Regele Şobolan se lăsă pe spate.

— Cu toţii am avut admiratori, să ştii, unchii tăi Anansi şi Loplop şi eu. Loplop s-a ţinut după un pictor o vreme, iar mie mi-a plăcut întotdeauna poezia. Dacă eşti cititor de versuri s-ar putea să cunoşti deja povestea asta, pentru că am spus-o o dată altcuiva şi el a notat-o pentru semeni – poveste pentru copii, aşa i-a spus el. Nu m-a deranjat. Poate să-i spună cum pofteşte. Ştia că nu era o minciună gogonată.

Regele Şobolan continuă:

— Nu mi-am dus întotdeauna traiul în Fumăraie[5], să ştii. Am trăit peste tot. Am fost aici când s-a născut Londra, dar multă vreme n-a fost cine ştie ce de capul ei, aşa că mi-am luat turma şi am părăsit corabia nu după mult timp. Mama ta se distra altundeva în vreme ce eu mă preumblam prin Europa cu credincioşii, străbătând pământurile în goana mare, în cete care mă aveau pe mine în frunte, oiţele mele credincioase. O singură mişcare din coadă şi rândurile strânse de Rattus se duceau la vest, la est, oriunde dădeam ordin. Am trecut în goană prin ţara asta, prin câmpiile Franţei, peste colinele înalte ale Belgiei, prin şesurile de lângă Arnhem şi mai departe, prin Germania – nu că acestea ar fi fost numele după care erau cunoscute. În scurt timp ne uitam cu ochii în patru, cu burţile chiorăind de foame. Şi am dat peste un loc unde natura fusese *foarte* generoasă… Lanurile erau înalte şi aurii, pârguite şi gata să plesnească. Ne-au căzut gurile. „Da", am spus, „o să ne ajungă", şi am mers mai departe, dar mai încet, în căutarea unui loc unde să ne aşezăm. Printr-o pădure, strânşi bine în jurul meu, omul-şef, neînfricatul, pregătit în orice clipă, fie noapte, fie zi. Lângă un râu am dat peste un oraş, nu unul foarte de soi, ţin să-ţi spun, dar cu grânare care stăteau să plesnească pe la cusături şi case părăginite cu sute de găuri, unghere, streşini şi pivniţe, o sută de colţuri mici în care-un şobolan rebegit să-şi facă sălaş. Am dat comanda. Ne-am apropiat în marş. Localnicii şi-au scăpat genţile, trăsniţi şi rămaşi cu gura căscată. Într-o clipă s-au pierdut cu firea, au început să fugă care-ncotro şi să urle din toţi rărunchii… Noi eram o armată impresionantă: ne-am răspândit şi nu ne-am oprit până când eu şi băieţii şi fetele mele n-am pus stăpânire pe tot oraşul. I-am strâns pe localnicii urlători în piaţă şi ei au stat acolo, jalnici, strângându-şi boarfele şi copiii lângă ei. Noi eram istoviţi, eram pe drum de mult timp, dar ne-am ridicat mândri în soare şi dinţii noştri erau magnifici. Au încercat să ne alunge, fluturând torţe aprinse şi lopeţi ca vai de ele. Aşa că noi ne-am dezvelit colţii, i-am afundat adânc şi ei au rupt-o la fugă strigând ca nişte fetişcane, dispărând cât ai zice peşte. Am rămas singuri în piaţă. Eu am chemat trupele la ordin. „Bine lucrat", am spus, „marş rapid. Oraşul ăsta e-al nostru. Acesta este Anul Unu: acesta este Anul Şobolanului. Împrăştiaţi-vă, lăsaţi-vă urma, găsiţi-vă locurile, faceţi-vă culcuş, mâncaţi pe săturate şi, dacă vă deranjează careva, trimiteţi-l la mine." O explozie de trupuşoare sprintene şi piaţa a rămas goală. Şobolani în cocioabe, în case, în hambare, pe câmpii şi în livezi. Le-am arătat noi. Eu făceam ronduri, fără să rostesc vreun cuvânt, dar toţi sub soare ştiau cine era şeful. Dacă vreun neisprăvit ridica mâna spre unul de-ai mei, îl

---

5 Fumăraia (The Smoke). Veche poreclă a Londrei, provenită de la fumul cauzat de încălzirea caselor cu cărbuni.

doboram la pământ. Oamenii au învăţat în scurt timp regulile. Şi aşa au ajuns şobolanii în Hamelin.

— Saul, Saul, trebuia să ne vezi. Ce vremuri, amice, cele mai bune. Oraşul era *al nostru.* Eu am devenit *gras* şi *alunecos.* Ne-am luptat cu căţeii şi am ucis pisicile. Cel mai tare se auzea în oraşul acela sporovăiala şobolanilor, şuietele lor când îşi croiau planurile. Recolta era *a mea,* prada era *a mea;* din mâncarea pe care o găteau ei *mai întâi* ne luam noi porţia. Totul era *al meu,* Regatul meu, ora mea de glorie. Eu eram Suveranul, eu făceam regulile, eu eram potera, şi juraţii, şi judele şi, atunci când o cerea situaţia, eu eram şi Executantul Legii. A devenit celebru, orăşelul nostru, şi şobolanii veneau în cete la noi, pentru a se alătura micii Shangri-La pe care o încropiserăm, unde dominaţia era a noastră. Eu eram căpetenia. Până când Ruffian ăla, neisprăvitul ăla, trubadurul ăla de căcat şi nestatornic, rahatul ăla ambulant cu straiele lui ridicole, fătălăul ăla ţanţoş… până când şi-a făcut el apariţia în oraş. Când am prins de veste, una dintre fetele mele mi-a spus că este un tip ciudat cu primarul, că stă pitit la porţi, îmbrăcat într-o haină în două culori. „Ca să vezi”, am zis eu, „or să aibă parte de-o surpriză. Cred cumva că au un as în mânecă.” M-am mulţumit să le stric ploile şi totul a luat o mică turnură neplăcută. S-a auzit o notă. Muzică, ceva în aer. O altă notă, şi am ciulit urechile pentru a auzi ce se petrecea. În tot oraşul, din toate găurile s-au iţit capete mici şi cafenii. Apoi s-a auzit a treia notă şi apocalipsa a început. Dintr-odată am auzit ceva: o persoană râcâind drob dintr-un bol, un bol uriaş. Îl şi vedeam! Am auzit mere căzând într-un teasc şi armiile mele au avansat. Am auzit pe cineva lăsând uşi de dulap întredeschise şi am ştiut că pocalul a fost aruncat în *cămara Diavolului…* uşa era larg deschisă şi eu simţeam bine mireasma mâncării dinăuntru şi simţeam nevoia imperioasă de-a o găsi şi de-a o mânca pe *toată.* Am luat-o înainte şi am auzit un huruit, un zdrăngănit, un tropăit a o sută de milioane de picioruşe şi am văzut aerul în jurul meu fremătând de mici supuşi, toţi ţipând de bucurie. Auzeau şi ei mâncarea. De pe frontoane am sărit direct în stradă. Am aterizat într-un torent de şobolani, toţi băieţeii şi fetiţele mele, iubitele mele şi soldaţii mei, mari şi graşi, şi mici, şi maronii, şi negri, şi iuţi, şi bătrâni, şi înceţi, şi ageri, şi *toţi-toţi,* toţi goneam să punem laba pe *mâncarea* aia. Şi-n timp ce înaintam hămesit, am simţit dintr-odată o groază stranie, viscerală. Îmi foloseam nasul, dar vedeam că nu e pic de mâncare acolo unde mergeam noi. „Staţi aşa”, am strigat, dar nimeni nu mă asculta. Au sărit pur şi simplu peste mine. „Staţi”, am ţipat şi şuvoiul acela lihnit mă ocolea doar, şi se reîntâlnea dincolo de mine. Am simţit foamea aceea crescând, aşa că am dat fuga şi mi-am afundat colţii repede în lemnul unei uşi, cât de tare am putut, forţându-mă să rămân agăţat în urmă cu fleanca mea puternică.

Picioarele-mi dănţuiau, ele-şi doreau muzica aia, mâncarea aia, dar gura mea se ţinea tare. Mi-am simţit mintea că se relaxează şi am mai ros puţin, strângând din maxilare… dar dezastrul a lovit. Am rupt o bucată din uşă. Gura mi s-a eliberat şi, cât ai zice peşte, m-am văzut în vâltoarea supuşilor mei, mintea întunecându-mi-se şi luminându-mi-se ritmic de foame şi de bucuria gândului la mâncarea aceea, căreia aproape că-i simţeam gustul – şi de disperare, eu eram Regele Şobolan, eu ştiam ce ni se întâmpla mie şi semenilor mei, şi nimeni nu voia să mă asculte. Ne aştepta ceva de neimaginat. De voie, de nevoie, marşul nostru a continuat şi, cu colţul ochiului, am văzut oamenii aplecaţi la geamuri şi nenorociţii băteau din palme, scandau, ne încurajau. Noi călcam în cadenţă, cu toate cele patru picioare bătând hotărâte şi precis ritmul acelui… flaut abominabil, cu cozile legănându-ni-se ca acele unor metronoame. Vedeam încotro ne îndreptam, un drum scurt spre periferie, pe care l-am făcut de mai multe ori decât îmi aduc aminte, ţintă spre grânarele dindărătul zidurilor. Şi acolo, în spatele grânarelor, umflat după averse, vuind ca marea, gemând şi clipocind peste plaiuri, lat şi stâncos, tulbure din pricina gunoaielor rotitoare şi-a noroiului, şi-a ploii, se afla râul. Acolo, lângă pod, l-am zărit pe neisprăvitul care cânta la flaut în straiele lui bicolore. Pieptul i se umfla şi se dezumfla în timp ce cânta şi pe chipul lui am surprins un rânjet revoltător. Primele rânduri de şobolani se aflau deja la pod şi i-am văzut mărşăluind cu calm până la margine, fără cel mai mic semn de tulburare, cu ochii încă mijiţi, îndreptaţi spre muntele acela îmbietor de mâncare pe care-l râvneau. Îi vedeam pregătindu-se şi am strigat la ei să se oprească, dar era în zadar, soarta le era pecetluită. Şobolanii au păşit de pe pereţii de piatră ai podului în apă. De sub pod s-a înălţat un cor de ţipete amestecate, dar surorile şi fraţii nu le puteau auzi. Ei ascultau în continuare dansul bomboanelor şi al şuncii prăjite. Următorii în rând au sărit după camarazii lor, şi alţii, şi alţii – râul spumega. Nu mai suportam, auzeam ţipetele, fiecare fiind o spadă înfiptă în pântecele meu, băieţii şi fetele mele văzând năluca dispărând în apă, luptându-se să ţină capetele deasupra valurilor, buni înotători toţi, dar neobişnuiţi cu asta. Auzeam vaiere şi plânsete în timp ce trupurile erau purtate în aval, iar picioarele mele blestemate continuau totuşi să se mişte. M-am tras înapoi printre rânduri, încercând să mă întorc, mergând niţel mai încet decât ceilalţi, simţindu-i cum treceau pe lângă mine, şi fiinţa de pe pod s-a uitat la mine, cu flautul acela infernal încă lipit de buze, şi a văzut cine eram. L-am văzut când m-a recunoscut ca Regele Şobolan. Zâmbetul i s-a lărgit puţin şi, în timp ce eu urcam ferm podul şi păşeam în râu, el a făcut o plecăciune spre mine.

Loplop sâsâi şi Anansi spuse ceva pentru sine, inspirând. Toţi trei

erau cufundaţi în gânduri, toţi se uitau ţintă înainte, toţi erau cotropiţi de amintire.

— Râul era rece ca gheaţa şi atingerea apei mi-a limpezit gândurile. Fiecare clipocit era urmat repede de ecoul unui chiţăit, un vaier al sărmanilor mei supuşi care se luptau să-şi ţină adulmecătorul în aer, spunându-şi *Ce naiba caut eu aici?* şi murind pe capete. Tot mai multe trupuri li se alăturau, tot mai multă blană se îmbiba cu apă, simţeau forţa râului, alunecau sub apă, zgâriau cu ghearele în toate părţile cuprinşi de panică, îşi sfârtecau unul altuia pântecele şi-şi scoteau ochii şi îşi trăgeau fraţii şi surorile în apa rece ca gheaţa. Eu loveam din picioare pentru a scăpa. Eram mai mulţi care făceam asta, o insulă de şobolani înconjuraţi de spuma apei, luptându-ne şi lovind din picioare pentru a ne căţăra deasupra, dar cei de la bază mureau şi dispăreau în adânc. Apa îmi lega picioarele. Nu auzeam decât mişcarea aerului pe trahee, intrând şi ieşind, o respiraţie panicată şi întreruptă, însoţită de senzaţia de vomă şi gustul acru de fiere. Valurile mă loveau din toate părţile, mă aruncau în pietre, şi oriunde mă uitam, vedeam şobolani murind cu miile. Abia auzeam trilul flautului. Acolo, în râu, magia dispăruse şi acesta era un simplu sunet tânguitor. Auzeam plescăitul apei când alţi şi alţi şobolani săreau spre moarte; părea să nu se mai termine, un proces nemilos. Strigăte şi icnete înecate erau pretutindeni; trupuri mici şi înţepenite treceau pe lângă mine ca nişte balize în portul iadului. Acesta e sfârşitul lumii, mi-am spus şi apa împuţită mi-a umplut plămânii, şi m-am scufundat. Peste tot erau cadavre. Se mişcau ca o maree şi cu ochii întredeschişi le zăream pe toate în jurul meu, suspendate sub apă, deasupra mea în timp ce mă scufundam, dar şi sub mine, ghemotoace maronii apropiindu-se. Şi acolo, în întuneric, când ultimele bule de aer au ieşit din mine, am văzut osuarul de pe fundul râului, cimitirul, lespezile acelea negre şi tăioase alcătuind un abator pentru rozătoare, mormane peste mormane de cadavre, copilaşi fără piele şi masculi bătrâni cenuşii, şobolănoaice grase şi tineri neascultători, unii în putere, alţii betegi, o masă nesfârşită a morţii care se mişca odată cu torentul de sus. Şi eu, singur, priveam în faţă acel holocaust.

În timp ce asculta, în faţa lui Saul părea că plutesc şobolani înecaţi. Urechile îi bubuiau de parcă plămânii i s-ar fi zbătut după aer.

Vocea Regelui Şobolan se întoarse şi tonul mort care i se furişase în cuvinte dispăruse.

— Şi am deschis ochii şi am spus: „Nu.” Am lovit brusc din picioare şi am lăsat cataclismul acela în urmă. Nu aveam aer, nu uita, aşa că plămânii mei urlau cât puteau, zvâcneau la fiecare bătaie a inimii, şi am urcat din tăcere la lumină, şi am auzit strigătele prin râul de deasupra mea, şi m-am mişcat mai încolo, şi-n cele din urmă am ieşit

cu faţa la aer. L-am tras în piept ca un dependent. Nu mai puteam. M-am întors cu faţa şi am văzut că morţile continuau, dar volbura apei scăzuse, iar şobolanii nu mai cădeau din cer. L-am văzut pe flautist îndepărtându-se. Nu m-a văzut că-l observ. Şi am hotărât, privindu-l, că trebuie să moară. M-am târât afară din râu şi m-am întins sub o stâncă. Strigătele muribunzilor continuară o vreme, după care se stinseră şi râul înghiţi orice urmă a masacrului. Iar eu am zăcut acolo respirând întretăiat şi am jurat răzbunare pentru Naţia Şobolanilor. Poetul m-a numit Cezar, cel care a răzbit până pe malul celălalt. Dar acela n-a fost Rubiconul meu. Acela, pentru mine, a fost râul Styx. Ar fi trebuit să pier. Ar trebui să fiu un şobolan înecat. Poate că şi sunt. M-am gândit la asta. Poate că n-am răzbit şi poate că ceea ce mă face să merg mai departe este doar ura care mi s-a vârât în oase. Am avut o mică satisfacţie, măcar atât, în legătură cu ticăloşii de fii şi fiice ale Hamelinului. Nerozii ăia fără minte au încercat să-l tragă în piept pe Flautist şi eu am avut plăcerea să le văd pe lepădăturile alea care aplaudau în timp ce noi mergeam spre pieire cum strigau pe alei, încremenite locului, pe când puradeii lor se îndepărtau cu pas ţanţoş pe muzica de flaut. Şi am avut mica plăcere de-a zâmbi când tipul ăla straniu a făcut muntele să se despartă înaintea prichindeilor ălora şi ei s-au făcut nevăzuţi. Pentru că mucoşii ăia s-au dus în *iad* şi nici măcar n-au murit, şi nici măcar nu greşiseră cu ceva, iar părinţii lor de nimic ştiau asta. Asta a fost, cum am spus, o mică plăcere. Numai că eu pe menestrelul ăla mizerabil îl voiam. El era adevăratul făptaş. Lui de fapt, stă, să-i sune ceasul.

Saul se cutremură de răutatea din tonul Regelui Şobolan, dar nu-şi îngădui să îl contrazică apropo de inocenţa copiilor.

— A curăţat cerul de toate păsările şi m-a luat peste picior, până când neputinţa mea s-a transformat în furie.

Loplop vorbea pe acelaşi ton visător ca Regele Şobolan.

— Am fugit în Bedlam, uitând de mine, crezându-mă un simplu nebun care se închipuia Regele Păsărilor. Mult timp am putrezit în cuşcă, până ce mi-am amintit şi am evadat din nou.

— El nimicit toţi scorpionii şi copchilaşii miei din palatul din Bagdad. El chemat pe mine la el şi eu rămas fără minte, şi el bruscat pe mine, legat pe mine, lovit rău. Şi toţi păianjenii mici văzut.

Anansi vorbi pe un ton scăzut.

Cei trei fuseseră storşi de putere, cu nepăsare, de Flautist. Saul îşi amintea dispreţul, stuchitul şobolanilor din canalizare.

— Din cauza asta nu ţi se supun şobolanii, murmură el, uitându-se la Regele Şobolan.

— Când Anansi şi Loplop au fost prinşi, unii au supravieţuit pentru a-i vedea suferind, l-au văzut pe Loplop cum şi-a pierdut minţile, l-au văzut pe Anansi torturat. Au fost martori la martiriul monarhilor. Era

un lucru clar pentru oricine avea ochi să vadă. Şobolanii mei, oştenii mei, ei n-au văzut nimic. Toţi au fost luaţi. Şi înecul nu lasă urme, nici cicatrice ori alte semne ale luptei. S-a împrăştiat vorba în oraşele şi satele dimprejur că Regele Şobolan a fugit, şi-a lăsat supuşii să cadă pradă apelor umflate ale râului. Aşa că m-au detronat. Căcaţii naibii! N-au ei minte să trăiască fără mine. E anarhie, lipseşte controlul. Noi ar trebui să *conducem* Lumea, şi în schimb e haos. Iar eu sunt fără coroană de mai bine de o jumătate de veac.

Când auzi acestea, Saul se gândi la şobolanii care-l înconjuraseră cu rugile lor în subterană. Nu spuse nimic.

— Anansi şi Loplop sunt încă la cârmă, conduc poate cu cruzime, cu gârbaciul, dar au regatul lor. *Îl vreau şi eu pe-al meu.*

— Şi dacă îl poţi înfrânge pe Flautist, spuse Saul răspicat, crezi că şobolanii se vor întoarce la tine.

Regele Şobolan păstră tăcerea.

— Umblă teleleu prin lume, zise Loplop inexpresiv. N-a mai fost pe aici de o sută de ani, de când m-a aruncat în colivie. Am ştiut că s-a întors când mi-am chemat tot păsăretul într-o noapte, nu de mult, şi n-a venit nimeni. Un singur lucru le poate face surde la porunca mea: flautul ăla blestemat.

— Uneori păianjenii fug de lângă mine ca şi când ar da ascultare chemării altcuiva. Omul Rău s-a întors în oraş, aşa-i, şi de data asta-l vrea cu toată fiinţa pe întâiu-ntre rozătoare.

— Vezi tu, fiule, nimeni în afară de mine n-a scăpat vreodată, zise Regele Şobolan. Pe Loplop şi Anansi i-a lăsat liberi, după ce i-a făcut de râsul lumii, pentru ca toţi să vadă cine este şeful, probabil. Dar pe mine… mie îmi voia pielea. *Eu sunt cel care a scăpat.* Şi de şapte sute de ani încearcă să-şi răscumpere greşeala. Iar când a aflat că am un nepot, a venit după tine. Acum e pornit pe urmele tale. Ar face orice ca să regleze conturile.

Anansi şi Loplop se priviră unul pe celălalt, apoi coborâră ochii spre Saul.

— Ce hram poartă el? zise Saul expirând.

— El lacom, spuse Anansi.

— Nesătul, spuse Loplop.

— Există doar pentru el însuşi, completă Regele Şobolan. Trebuie să absoarbă în el tot ce mişcă, fără-ncetare, şi de asta e atât de pornit împotriva mea, fiindcă am reuşit să-l fentez şi să dispar. El e narcisismul însuşi. Vrea să-şi dovedească valoarea înfulecând tot şi toate.

— El poate vrăji orice, spuse Anansi.

— E foamea întruchipată, zise Loplop. E de neostoit.

— Poate să aleagă, înţelegi? zise Regele Şobolan. Să chem şobolanii? Păsările? Păianjenii? Căţeii? Pisicile? Peştii? Vulpile?

Nurcile? Copiii? Ştie cânta pentru oricine, poate fermeca pe cine doreşte. Alege doar, şi el ştie piesa potrivită. Subjugă pe cine pofteşte, Saul, cu excepţia unei persoane. Pe tine, Saul, pe tine nu te poate vrăji. Tu eşti şobolan şi om, mai mult şi mai puţin decât fiecare în parte. Dacă cheamă şobolanul, omul din tine e surd la chemare. Dacă cheamă omul, şobolanul va lovi din coadă şi va fugi. Pe tine nu te poate vrăji, Saul. Tu-i dai de două ori de furcă. Tu eşti doiarul meu, Saul, atuul meu. Asul din mânecă. Tu eşti cel mai cumplit coşmar al lui. Nu poate cânta două piese deodată, Saul. Nu te poate fermeca. Nu, pe tine vrea doar să te ucidă.

Nimeni nu scotea o vorbă. Cele trei perechi de ochi tulburi îl ţintuiau pe Saul.

— Dar nu trebuie să te sperii, fiule. Lucrurile or să se schimbe pe-aici, sări dintr-odată Regele Şobolan. Vezi tu, tovarăşii mei şi cu mine suntem înfuriaţi. Ne-a ajuns până peste cap. Loplop i-a rămas dator Flautistului pentru minţile pe care acesta i le-a furat. Anansi a fost torturat şi încă simte că-l dor toate picioarele – şi-l doare să stea în faţa supuşilor lui. Iar eu… eu îi sunt dator jigodiei pentru că mi-a răpit norodul şi îl vreau înapoi.

— Răzbunare, zise Loplop.

— Răzbunare, zise şi Anansi.

— Răzbunarea e aproape, spuse Regele Şobolan. Flautistul dracului ar face bine să se pregătească de nişte magie cu animale.

— Voi trei… începu Saul. Ăştia sunteţi toţi? Pentru a-l răpune.

— Sunt şi alţii, zise Loplop, dar nu aici, nu pentru treaba asta. Tibault, Regele Pisicilor, e prizonier într-un coşmar, o poveste spusă de cineva pe nume Yoll. Karatis, Regina Căţea, care aleargă alături de căţei, a dispărut, nimeni nu ştie unde.

— Domnul Bub, Împăratul Muştelor, un ucigaş cu toane este şi eu cu el nu putut lucra, zise Anansi.

— Sunt şi alţii, dar noi suntem cei importanţi, miezul dur, cei care am suferit şi avem conturi de reglat, spuse Regele Şobolan. Noi îi vom întoarce războiul în faţă. Iar tu ne poţi ajuta, fiule.

Treisprezece

Pe Kay îl trezi ropotul ca de tobă al sângelui pe care îl simţea în cap. Fiecare lovitură în fundul craniului trimitea vibraţii dureroase prin os.

Deschise ochii, rupând pojghiţa de urdori. Nu văzu decât întuneric. Clipi, încercă să se concentreze la formele vagi pe care le întrezărea între umbre. Simţea că ceva se întindea înaintea lui.

Îngheţa de frig. Gemu şi înălţă capul, un gest însoţit de un crescendo al durerii, răsuci gâtul şi încercă să se mişte. Îl dureau braţele şi înţelese că acestea erau întinse deasupra lui, legate bine, şi

că erau goale. Deschise ochii şi mai tare şi văzu bucle de frânghie groasă şi murdară în jurul încheieturilor sale, dispărând în semiîntunericul de sus. Era atârnat, propria greutate îl trăgea tare spre pământ, întinzându-i pielea de la subraţ.

Încercă să-şi rotească trupul, să-şi evalueze poziţia, dar se simţi pe dată încorsetat, picioarele refuzând să-i dea ascultare. Scutură nesigur din cap şi se uită în jos. Văzu că era despuiat, că penisul i se micşorase şi se zbârcise din cauza frigului. Văzu aceeaşi frânghie în jurul gleznelor, ţinându-i picioarele depărtate. Era legat fedeleş într-o poziţie de stea, era un X care plutea în întuneric, durerea de la încheieturile mâinilor şi de la glezne şi braţe începând să se facă simţită. Îl loveau pale de vânt, făcându-i pielea de găină.

Kay se crispă, clipi apăsat, încercă să se dumirească unde se afla, coborî iarăşi ochii spre picioare. În timp ce aerul rece începea să străpungă mâzga de durere din capul lui, el devenea conştient de lumina difuză din jur. În umbră, mai jos de degetele sale de la picioare, se clarificară unele forme: linii precise, ciment, buloane, lemn. Şine de cale ferată.

Ridică brusc capul. Încercă să-l întoarcă, să vadă peste umăr.

Scoase un ţipăt de şoc care reverberă în spaţiul acela închis.

În spatele său, iluminat de becuri mici şi slabe care împrăştiau o lumină gălbuie, se întindea un peron subteran acoperit de praf şi gunoaie mici. Întunericul de dinainte se termina brusc deasupra capului său, unde începeau cărămizile tunelului. Acele cărămizi se arcuiau în jos de-o parte şi de cealaltă a sa. În dreapta era un perete, în stânga – marginea peronului. Frânghiile cu care era legat se întindeau spre acea boltă, unde erau legate de piroane mari bătute în zidăria veche.

Atârna crucificat la intrarea în tunel, acolo de unde ieşeau trenurile.

Strigătul său reverberă de jur împrejur.

Se zbătea fără rost, încerca să scape din legături. Simţea o teamă definitivă. Era extrem de vulnerabil, suspendat gol-puşcă în calea locomotivelor.

Strigă şi strigă, dar nu veni nimeni.

Răsuci capul cât de tare putu. Îşi plimbă privirea speriat de la o suprafaţă la alta, căutând vreun indiciu care să-i spună unde se afla. Ornamentele staţiei erau negre; linia de deasupra locurilor pentru afişe – toate goale – era neagră. Aceasta era Northern Line. La graniţa câmpului său vizual limitat văzu marginea curbată a unui indicator de metrou, cercul roşu brăzdat de o linie albastră care conţinea numele staţiei. Ignorând durerea din gât şi din ţeastă, întoarse capul şi încercă să-şi tragă umărul din cale cu bărbia, disperat să vadă unde se afla. În timp ce el se mişca, indicatorul apărea şi dispărea din câmpul vizual.

Zări în treacăt cele două cuvinte pe care le conţine, unul sub celălalt. *Gton ent… ington scent… mington rescent…*

Mornington Crescent. Staţia fantomă, ciudata zonă dintre Euston şi Camden Town pe decrepita Northern Line: strania şi mizera staţie de metrou care fusese închisă pentru reparaţii cândva la sfârşitul anilor optzeci şi care nu mai fusese redeschisă niciodată. Garniturile de tren încetineau când treceau pe acolo, ca să nu creeze vacuum în spaţiul gol, şi pasagerii zăreau peronul. Uneori, pe afişe apăreau scuze şi promisiunea unei grabnice reluări a funcţionării, iar uneori pe betonul abandonat zăceau împrăştiate piese obscure de echipament pentru repararea staţiilor de metrou defecte. Deseori nu era nimic, doar indicatoarele care proclamau numele staţiei în lumina palidă. Ducea o semi-viaţă, niciodată căzând cu totul în somnul veşnic, bântuită de improbabila promisiune că într-o bună zi se va redeschide circuitului de transport în comun.

În spatele lui, Kay auzi paşi.

— Cine-i acolo? ţipă el. Cine este? Ajută-mă!

Oricine ar fi fost, stătuse pe peron, nevăzut, atunci când el încercase să se întoarcă. Kay ţinea capul răsucit peste umăr cât de tare putea îndura. Paşii se apropiau de el. O figură înaltă se făcu văzută, citind ceva.

— Eşti bine, Kay? zise Pete fără să ridice ochii. Chicotea în timp ce citea. Doamne, ăştia chiar nu-şi cunosc lungul nasului, aşa-i? Ridică în sus ceea ce citea şi Kay văzu că era *Drum ’n’ Bass Massive 3!*, un CD pe care Kay tocmai îl cumpărase. Kay se strădui să vorbească, dar gura i se uscase brusc de groază. „Rudeness ME salută din inimă pe Rough an’ Ready Posse, Shy FX”, bla-bla-bla, „şi pe Băieţii din Nord, Sud, Est, Vest, ţineţi minte… Asta-i Londra noastră! Ghetto-bass în stil urban!” Pete ridică ochii, rânjind. Ăsta-i un gunoi, Kay.

— Pete… izbuti Kay într-un sfârşit să rostească. Ce se întâmplă? Lasă-mă jos, bătrâne! Cum am ajuns aici?

— Păi, trebuia să-ţi pun câteva întrebări despre ceva. Mă preocupă ceva anume.

Pete se îndepărtă, încă citind. În cealaltă mână ţinea geanta lui Kay. Puse CD-ul la loc şi scoase altul.

— „Jungle versus the Hardstepper.” Mişto! Tre’ să învăţ tot limbajul ăsta dacă vreau să mă-nţeleg cu Nataşa, aşa-i?

Kay se linse pe buze. Tremura de frig, chit că era tot transpirat. Îşi simţea pielea lipicioasă.

— Cum m-ai urcat aici, gagiule? gemu el. Ce vrei?

Pete se întoarse spre el, puse CD-ul la loc, se lăsă pe vine pe peron, în stânga. Flautul lui, văzu Kay, era îndesat la curea ca o sabie.

— Încă e devreme, Kay, probabil că încă nu-i ora cinci. Northern Line începe să circule doar peste o vreme. Voiam să ştii asta. Şi da,

voiam să... ei bine. Când am ieşit din pub, am luat-o şi eu spre apartamentul Nataşei, puţin după tine, voiam să schimbăm o vorbă sau ceva. Să văd ce te frământă. Mi-au stârnit interesul poveştile alea pe care le-am auzit despre prietenul vostru care are probleme şi voiam să stau de vorbă cu tine singur – să văd ce-mi poţi spune despre el. Apoi, când m-am apropiat de tine, în bătaia vântului, am simţit un miros foarte aparte, unul pe care, cândva, îl emana cineva de urma căruia încerc să dau. Şi mi-a trecut prin gând că poate prietenul tău îl cunoaşte pe tipul care mă interesează pe mine!

Surâse natural şi lăsă capul pe o parte.

— Deci. Într-adevăr ai dat peste amicul tău noaptea trecută, am dreptate?

Kay înghiţi.

— Mda... dar Pete... lasă-mă jos... te rog. Îţi spun totul dacă... te rog, omule... mă sperie de moarte situaţia asta.

Lui Kay îi vâjâiau gândurile în cap. Nu putea gândi bine din pricina durerii. Pete era nebun. Înghiţi din nou. Trebuia să-l convingă să-l dea jos, trebuia să facă asta acum. Kay nu-şi putea formula gândurile clar, atât de copleşitor era fluxul de adrenalină adus de teamă. Tremura violent.

Pete încuviinţă din cap.

— Nu mă surprinde că te sperie, Kay. Unde-i amicul tău?

— Te referi la Saul? Nu ştiu, bătrâne, nu ştiu. Te rog...

— Unde-i Saul?

— Coboară-mă dracului de aici!

Kay îşi pierdu controlul şi izbucni în plâns.

Pete clătină din cap gânditor.

— Nu. Vezi tu, încă nu mi-ai spus unde este Saul.

— Nu ştiu, jur că nu ştiu! El... a spus că este... Kay se gândi disperat la ceva ce să-i spună lui Pete, ceva care să-l poată salva. Te rog, *lasă-mă liber!*

— Unde-i Saul?

— În canalizare! A spus ceva... puţea. L-am întrebat pe unde a umblat şi el a zis ceva de canalizare...

Kay se răsuci de la mijloc, smucind tare cu picioarele de cordeaua rezistentă.

— Ei, asta-i într-adevăr interesant, zise Pete, aplecându-se în faţă. A spus cumva unde anume, în canalizare? Pentru că am bănuit deseori că... individul pe care îl caut se foloseşte de ea.

Kay plângea cu suspine.

— Nu, bătrâne, n-a spus altceva... te rog... te rog... era straniu, vocea lui era stranie, puţea... n-a vrut să-mi spună nimic... Te rog, lasă-mă jos!

— Nu, Kay, nu te las jos.

Vocea lui Pete deveni pe dată surprinzător de veninoasă.

Se ridică şi se apropie de el cu paşi mari.

— Nu încă. Vezi tu, vreau să aflu tot ce ştii despre prietenul tău Saul, pentru că este important pentru mine. Vreau să ştiu totul, Kay, *capisci?*

Kay bombăni în barbă, încercând să se gândească la ce ştia. Strigă despre canalizare, repetă că Saul puţea, că se ascundea în canalizare. Rămase fără informaţii. Scânci şi se răsuci, atârnat din tavan.

Pete îşi notase totul, încuviinţând cu interes când şi când, scriind conştiincios într-un carneţel.

— Vorbeşte-mi despre viaţa lui Saul, zise el fără să ridice privirea.

Kay îi spuse despre tatăl lui Saul, socialistul gras de care râdeau cu toţii; despre scurta şi dezastruoasa încercare a lui Saul de-a se muta cu o iubită; de întoarcerea lui acasă, temporară, zicea el, mereu temporară în următorii doi ani. Kay continuă să vorbească despre prietenii lui Saul, despre viaţa lui socială, *jungle,* cluburi şi, în timp ce vorbea, pe obraji i se rostogoleau lacrimi. Îşi dorea într-un mod jalnic să fie pe plac. Scâncea la fiecare respiraţie. Nu mai avea ce să spună şi se temea, pentru că Pete părea mulţumit de el atunci când vorbea despre Saul, iar Kay nu se putea gândi la altceva decât că trebuie cu orice preţ să întreţină mulţumirea lui Pete. Dar într-adevăr nu mai avea ce să spună.

Pete suspină şi puse carneţelul în buzunar. Aruncă o privire la ceasul de la mână.

— Mersi, Kay, spuse el. Presupun că te întrebi ce înseamnă toate astea, ce pun eu la cale. Mă tem că nu-ţi voi spune. Dar m-ai ajutat mult. Canalizarea, hă? Asta-mi trecuse şi mie prin cap, dar nu-ţi doreşti să te plimbi prin rahat decât dacă eşti absolut sigur că n-ai încotro, aşa-i? Nu-i tocmai terenul meu, înţelegi ce vreau să spun? Va trebui să-l scot la lumina zilei.

Făcu o grimasă, nepăsător.

— Poate… poate… îmi… poţi… da… drumul…

Kay rosti vorbele printre dinţii care îi clănţăneau. Corpul i se cutremura de suspine scurte şi fiecare cuvânt de-al lui Pete îl îngheţa de frică.

Pete se uită la el şi zâmbi.

— Nu, spuse după un moment de ezitare. Nu prea cred.

Strigătele lui Kay reîncepură, se propagară cu viteză prin tunelul spre care stătea cu faţa, ricoşară în jurul lui. Proferă ameninţări, linguşi, imploră, iar Pete îl ignoră şi continuă pe acelaşi tot colocvial.

— Tu nu mă cunoşti, Kay. Eu ştiu să fac un truc. Scoase flautul de la curea. Vezi asta?

Kay continuă să-l implore.

— Pot să cânt din ăsta şi să fac pe oricine vreau să vină la mine.

Cânt notele potrivite şi pot aduce în jurul nostru gândaci, şobolani, orice vietate se află în raza auditivă. Şi e-o senzaţie atât de plăcută să le fac să vină la mine.

Ultima propoziţie o rosti tărăgănat şi, la auzul acelei bălţi de cuvinte, a acelui ton mieros şi dement, pe Kay îl încercă o stare de vomă.

— Şi mă uitam la tunelurile astea şi mă gândeam la cât de mult se aseamănă ele cu găurile de vierme, continuă Pete. Dacă aş cânta din flaut, ce vietăţi crezi că aş chema?

Pete duse flautul la buze şi începu să cânte o piesă ciudată, monotonă, un cântec funebru hipnotic care răsuna plat peste rugile bâiguite de Kay.

Kay miji ochii spre gura tunelului.

În spatele lui, melodia continua şi Kay putu auzi lipăitul picioarelor lui Pete, care dansa pe propriu-i cântec.

Vântul şuieră pe lângă Kay, venind spre el de undeva de departe.

În adâncul întunericului din faţa lui ceva mârâi.

Kay atârna ca o jucărie obscenă, nud şi grăsuliu în întunericul căscat al subteranei.

Vântul suflă şi mai hotărât şi mârâitul se auzi din nou. Kay ţipă de disperare, simţi că se relaxează de teroare, că se aşază în legături, simţi urina curgându-i pe picioare. Piesa continua.

Se auzi un sunet ca de oţel vibrând când şinele se îndoiră şi se mişcară sub greutatea lucrului care se apropia. Vântul începu acum să-l lovească pe Kay, începu să-i împingă părul de peste faţă. Bucăţi de hârtie şi mizerii ieşiră în vârtejuri din întuneric, înconjurându-l, lipindu-se de el; praful îi umplu ochii şi gura şi el se zbătu şi scuipă pentru a scăpa de mizerii, consumat de-o dorinţă disperată de a vedea.

Mârâitul crescu în intensitate şi se autodepăşi, deveni un trăncănit, începu să acopere trilul detaşat al flautului. O prezenţă copleşitoare se avântă spre el.

În depărtare apăruseră lumini, două lumini de-un alb murdar care păreau că se târăsc spre el, care păreau hotărâte să nu ajungă niciodată. Doar vântul şi zgomotul se mişcau cu viteză, judecă el disperat, dar chiar în timp ce trăgea această concluzie, văzu cât de aproape ajunseseră de fapt acele lumini şi se zvârcoli, şi se luptă, şi strigă rugăciuni către Dumnezeu şi Iisus.

Era în mijlocul unei tornade în clipa în care luminile o luară la goană spre el. Uruitul şi trăncănitul reverberau în jurul metroului cu o stranie melancolie, cu un geamăt sterp. Şinele se vedeau ca două dungi sclipitoare în lumina acelor faruri. Albul murdar al primei garnituri Northern Line din ziua aceea deveni evident înaintea lui, parbrizul de sticlă al conductorului rămânând încă o dungă neagră.

Precis mă vede, gândi Kay. *O să se oprească!* Dar suprafaţa mare şi plată avansa ineluctabil cu o viteză îngrozitoare, despicând aerul, umplând vântul cu mizerii. Viteza era *intolerabilă,* gândi Kay, *opreşte* odată, dar farurile continuau să se apropie, fără încetare; uruitul din tunel devenise un răcnet asurzitor, luminile erau aiuritoare, îl orbeau, ridică ochi când strigă, auzind în continuare flautul, mereu flautul în spatele lui, ridică ochii la reflexiile de pe parbriz, îşi zări o clipă trupul mic şi ridicol lăbărţat ca un specimen medical, apoi văzu prin asta, prin gura larg deschisă a reflexiei sale, văzu privirea incredulă a mecanicului care se apropia de el, neîncrederea şi oroarea îi mânjeau trăsăturile feţei, ochii înspăimântaţi, *Kay reuşi să vadă albul ochilor acelui om...*

Parbrizul garniturii de metrou explodă ca o uriaşă băşică de sânge. Primul tren Northern Line al zilei ajunse în staţia Mornington Crescent şi făcu o oprire neprogramată, picurând sânge.

Partea a patra

Sânge

Paisprezece

În oraş zilele veneau şi plecau. În canalizare, pe acoperişuri, sub podurile de peste canale, în toate spaţiile înghesuite ale Londrei, Regele Şobolan şi tovarăşii lui ţineau consilii de război.

Saul stătea şi asculta cum cele trei incredibile figuri şuşoteau între ele.

Multe din cele pe care şi le spuneau nu aveau nicio noimă pentru el: referinţe la oameni şi locuri şi întâmplări pe care el nu le înţelegea. Înţelegea însă destul din discuţiile lor şoptite încât să ştie că, în pofida declaraţiilor lor pompoase de ostilitate, nici Regele Şobolan, nici Loplop şi nici Anansi nu aveau idee cum să facă următorul pas.

Simplul adevăr era că se temeau. Uneori, discuţiile se încingeau şi între ei trei zburau acuzaţii de laşitate. Aceste acuzaţii erau adevărate. Discuţiile care nu se mai terminau, planurile pe jumătate croite, declaraţiile certăreţe şi mânioase, toate erau stârnite de faptul că erau conştienţi că, în orice confruntare, unul dintre ei îşi va găsi sfârşitul.

De îndată ce Flautistul ducea flautul la buze sau ţuguia doar buzele pentru a fluiera, sau poate doar fredona ceva, unul dintre ei urma să fie recrutat, unul dintre ei urma să fie luat de partea cealaltă. Ochii lui ar deveni sticloşi şi ar începe să lupte împotriva aliaţilor săi, cu urechile pline de sunetele ademenitoare ale hranei, şi sexului, şi libertăţii.

Anansi ar auzi muşte grase şi împiedicate zburându-i pe la gură şi târşâit de picioare prea-iubite apropiindu-se de el peste pânze semeţe, căutând împerecherea. Asta auzise în Bagdad, atunci când Flautistul îl zvântase în bătaie fără milă.

Loplop ştia că ar auzi pocnet de filamente subţiri atunci când rădăcinile ierbii vor fi smulse şi râme zemoase vor ieşi orbeşte la lumină, spre ciocul lui. Ar auzi vâjâitul aerului în timp ce s-ar simţi zburând iute pe deasupra oraşului, chemările ademenitoare ale celor mai frumoase păsări ale paradisului.

Iar Regele Şobolan ar auzi din nou uşile pivniţelor iadului deschizându-se.

Niciunul dintre ei nu voia să moară. Era o misiune care implica distrugerea sigură a unuia. Simpla forţă a instinctului animalic de autoconservare părea să le anuleze disponibilitatea de-a risca măcar viaţa unuia dintre ei. În lupta care urma nu se punea problema unui sentimental sacrificiu de sine.

Saul era vag conştient că el era un element vital al problemei, că până la urmă el era arma care va trebui folosită. Asta nu-l speria încă, deoarece nu putea să ia ideea în serios.

În unele zile, Loplop şi Anansi dispăreau. Saul rămânea cu Regele Şobolan.

Cu fiecare dată când se plimba, sau se căţăra, sau mânca, se simţea mai puternic. Se uita în jos peste Londra pe când urca pe peretele unui horn de evacuare a gazelor şi îşi spunea cu entuziasm *Cum am ajuns aici sus?* Călătoriile lor prin Londra se răriră, deveniră mai sporadice. Saul era frustrat. Se mişca mai repede şi mai silenţios. Voia să hoinărească, să-şi lase urma – literalmente, uneori, căci descoperise plăcerea de-a urina pe ziduri, ştiind că mirosul puternic al urinei făcea ca acel colţ să fie din clipa aceea *al lui.* La fel ca vocea, şi urina lui se schimba.

Regele Şobolan era întotdeauna prezent când se trezea Saul. După entuziasmul iniţial produs de o nouă existenţă perpendiculară pe lumea oamenilor pe care o lăsase în urmă, Saul era descurajat de viteza cu care treceau zilele. Viaţa în pielea unui şobolan era plictisitoare.

Unele momente continuau să-l umple de adrenalină, dar acelea erau tot mai rare.

Ştia că Regele Şobolan aştepta. Aprigele discuţii şoptite cu tovarăşii săi deveniră centrul de interes al vieţii lui Saul. Pe tonuri puternic şuierate şi ascuţite, cei trei se contraziceau furios dacă pânzele lui Anansi îl vor putea ţine sau nu pe Flautist, şi care era cea mai bună metodă de a-i fura flautul, şi dacă păianjenii sau păsările vor constitui o acoperire mai bună. Regele Şobolan se înfuria. El era singur; el nu putea aduce în luptă nicio armată. Şobolanii îi întorseseră spatele şi îi ignorau poruncile.

Saul deveni mai tăcut, aflând mai multe despre cele trei creaturi care constituiau cercul lui de apropiaţi.

Era singur pe un acoperiş, într-o noapte, şedea cu spatele la ventilul unui aparat de aer condiţionat, în vreme ce Regele Şobolan scotocea prin aleea de jos după mâncare, când Anansi se furişă peste marginea clădirii înaintea lui. Saul era încă în umbră şi Anansi se uită drept la el un moment, apoi îşi aruncă ochii în jur.

Încep să mă pricep la asta, gândi Saul nu fără o doză de mândrie. *Nici el nu mă mai poate vedea acum.*

Anansi avansă sub norii de-un roşu-întunecat care se roteau unul în jurul celuilalt, umflându-se şi dezumflându-se, apărând şi dispărând. Ameninţau cu ploaie. Anansi se ghemui pe acoperiş, despuiat până la brâu, ca întotdeauna, în ciuda frigului. Duse mâna în buzunar şi scoase un pumn de ceva scânteietor, o masă instabilă de trupşoare zumzăitoare. Vârî insectele în gură.

Saul căscă ochii, fascinat, chiar în timp ce se strâmba. Nu-l surprindea ceea ce vedea. I se păru că auzea zumzetul aripilor de sidef ascunse de obrajii lui Anansi, până când acei obraji se încordară şi el îl văzu pe Anansi sugând tare, nu mestecând, ci ţuguindu-şi buzele şi mişcând din gură ca şi când ar fi supt sucul dintr-o

bomboană uriaşă.

Se auzi un scrâşnet abia perceptibil.

Anansi deschise gura şi scoase o limbă rulată într-un U strâns. Expiră ascuţit, ca printr-o conductă, şi o cascadă chitinoasă porni peste acoperiş, revărsându-se aproape de picioarele lui Saul; părţi uscate ale corpurilor de muşte, gândaci şi furnici.

Saul se ridică în picioare şi Anansi tresări puţin, căscând o clipă ochii.

— Acolo erai, ţâcă? zise el inexpresiv, scrutându-l pe Saul. Eu nici văzut pe tine. Tu băiet liniştit tare.

Loplop era mai greu de surprins. El apărea dintr-odată de după hornuri şi tomberoane de gunoi, făcând să-i fâlfâie în urmă haina ponosită. Trecerea lui era întotdeauna invizibilă. Uneori, ridica privirea şi ţipa „Ei!” spre cer, şi un porumbel, sau un stol de grauri, sau un sturz se desprindea cât ai clipi dintre nori, dându-i ascultare, şi se aşeza agitat pe încheietura mâinii sale.

El se uita atent la pasăre, apoi ridica scurt ochii spre Saul sau spre cine îl asista, şi surâdea satisfăcut. Întorcea ochii la pasăre, deodată poruncitor, şi îi dădea o comandă răstită, la care pasărea părea să se crispeze şi să facă o reverenţă, mişcând capul sus-jos. După aceea Loplop devenea într-o clipită un rege bun şi drept, care nu avea timp de pierdut cu asemenea demonstraţii puerile de putere, şi-i murmura vorbe liniştitoare supusului său, trimiţându-l în zbor, privind cum dispare cu un aer de nobilă benedicţie.

Saul credea că Loplop încă era puţin nebun.

Cât despre Regele Şobolan, şi el era neschimbat: arţăgos, şi cockney, şi irascibil, şi rupt de lumea aceasta.

Kay nu apăruse cu cheile ei, aşa că Nataşa fu nevoită să-l trezească pe vecinul de la parter, căruia îi lăsase o cheie de rezervă.

Stătea în firea lui Kay să plece hai-hui şi să uite că le are la el, iar ea aştepta un telefon din partea lui prin care să-şi ceară scuze în felul lui vesel. Telefonul nu veni. După două zile, încercă să-l sune, şi colegii lui de apartament spuseră că nu l-au văzut de-o grămadă de vreme. Nataşa se enervă la culme. După alte două zile îşi făcu un set nou şi era ferm hotărâtă să-l pună să-i deconteze cheltuiala atunci când avea să-şi facă apariţia.

Poliţia veni într-adevăr să o caute. Fu dusă la secţie şi chestionată de un bărbat liniştit pe nume Crowley, care o întrebă de mai multe ori în feluri diferite dacă l-a văzut pe Saul de la data dispariţiei încoace. O întrebă dacă-l considera pe Saul capabil de omucidere. O întrebă ce părere avea despre tatăl lui Saul, pe care ea nu-l întâlnise niciodată, şi ce părerea avea Saul despre el. O întrebă ce părere avea Saul despre

poliţie. Întrebă ce părere avea ea despre poliţie.

Când îi dădură drumul, ea se întoarse acasă fierbând de nervi, pentru a descoperi în uşă un bilet din partea lui Fabian, care o aştepta la pub. Se duse după el şi se întoarseră acasă la ea, unde fumară un joint şi, pe sunetul chicotelor neaşteptate ale lui Fabian, compuseră o piesă *jungle* pe samplerul ei folosind o sumedenie de sample-uri din *The Bill.* Botezară piesa *Du-te-n pizda mă-tii, domnule poliţist, să trăiţi!*

Pete trecea pe la ea din ce în ce mai des. Nataşa se aştepta să-i facă avansuri, lucru care părea să se întâmple cu majoritatea tipilor cu care se vedea un timp mai îndelungat. El nu-i făcu, ceea ce pentru ea fu o uşurare, căci era complet neinteresată şi nu simţea nevoia de-a face faţă stânjenelii lui.

Asculta din ce în ce mai mult *drum and bass,* făcea comentarii din ce în ce mai inteligente. Ea decupa fragmente de flaut şi le introducea în piesele sale. Îi plăcea cum suna; era ceva ca o răsuflare organică. În mod normal, pentru sunetele din prim-plan crea pur şi simplu ceva cu puterile ei digitale însă lipsa de suflet pe care o aveau sunetele acelea, o calitate pe care deseori ea o îndrăgea, începea acum să o enerveze. Îi plăceau sunetele flautului, pauzele scurte pentru respiraţie, aluzia unei vibraţii atunci când ea reducea ritmul, imperfecţiunile infinitezimale care erau pecetea animalului uman.

Făcu basul să urmeze linia flautului.

Încă experimenta, compunea în continuare o mulţime de piese şi fără el. După o vreme, îşi concentră experimentele cu flautul asupra unei singure piese. Uneori cântau împreună, ea introducând o linie de tobă, una de bas, câteva interjecţii, iar el improviza peste. Înregistra aceste sesiuni pentru idei, şi în mintea ei prindea formă o idee despre cum puteau cânta împreună: o sesiune de *jazz jungle,* cea mai nouă şi controversată ramură a canonului *drum and bass.*

Dar pentru moment se concentră asupra piesei pe care o botezase *Oraşul Vântului.* Se întorcea la ea zi de zi, pigulind-o, adăugând straturi pe fundal, modificând flautul, legându-l în buclă.

Avea o idee clară a sentimentului pe care îl căuta, bătăile nevrotice ale Inamicului Public, mai ales pe *Teamă de o planetă neagră,* senzaţia unui falset mereu conştient de sine. Luă armonia flautului şi o întinse. Repetiţia atrage atenţia ascultătorilor asupra afirmaţiei, iar Nataşa făcu flautul să protesteze prea vocal, revenind iar şi iar şi iar la nota lui cea mai pură, până când acea puritate deveni o mărturie a paranoiei, iar nu dulcele sunet al inocenţei.

Lui Pete îi plăcea mult ce făcea ea.

Ea nu voia să-i permită să asculte piesa decât după ce avea să fie gata, dar uneori ceda insistenţelor lui şi-i punea o bucată, un segment

de cincisprezece secunde. Adevărul era că, deşi ea mima exasperarea, se bucura de efectul ca de vrajă pe care îl vedea răsfrânt asupra lui.

— O, Nataşa, spunea el în timp ce asculta, tu *chiar* mă înţelegi. Mai mult decât crezi tu.

Pe Crowley încă îl urmărea scena crimei de la Mornington Crescent.

Avusese loc un fel de blocaj mediatic, informaţii date presei doar pe jumătate: moartea victimei fără identitate fusese anunţată, însă detaliile faptei fuseseră tăinuite. Exista speranţa deşartă că, chibzuind în particular la acele fapte incredibile, păstrându-le, ele ar putea fi înţelese.

Crowley nu credea că stratagema va da roade.

Deşi crima nu avea legătură cu investigaţia sa, Crowley venise să cerceteze locul faptei. Împrejurările nefireşti în care se petrecuse oroarea îi aminteau de stranietatea dispariţiei lui Saul şi de uciderea celor doi ofiţeri de poliţie.

Crowley stătuse pe peron, trenul încă aşteptând acolo la câteva ore după ce un conductor isteric raportase ceva complet fără sens. O scurtă cercetare a locului crimei le spuse poliţiştilor că „omul plutitor” despre care vorbea mecanicul fusese agăţat cu frânghie la intrarea în tunel. Din cărămidă atârna coarda franjurată. Cei câţiva călători fuseseră duşi de acolo, iar mecanicul se afla altundeva în staţie, în grija unui psiholog.

Partea din faţă a trenului era plină de sânge. Nu mai rămăsese mult din victimă pentru a putea fi identificată.

De amprenta dentară nici nu mai putea fi vorba, după inexorabilul impact al metalului şi sticlei cu faţa omului.

Nu putea să scape de crima aceasta, era peste tot în jurul lui, pe peron, împroşcată pe pereţi, carbonizată pe şinele de fier, mânjită de gravitaţie pe toată lungimea primului vagon. Nicio cameră de supraveghere nu înregistrase trecerea criminalului sau a victimei. Veniseră şi plecaseră pe nevăzute. Era ca şi când tijele metalice şi capetele însângerate de frânghie, trupul frânt, fuseseră invocate şi apăruseră spontan din tunelele întunecate.

Crowley schimbă două vorbe cu detectivul-anchetator, un om ale cărui mâini încă tremurau de când ajunsese la locul crimei, cu o oră sau mai mult timp în urmă. Crowley nu avea motive serioase să facă legătura între crima aceasta şi investigaţiile sale. Până şi gradul de cruzime era diferit. Uciderea poliţiştilor păruse un act de furie nemărginită, însă un act spontan, de-o eficienţă brutală. Aici era vorba de sadism clar, ritualic, ca un sacrificiu în numele unui zeu periculos. Era conceput pentru a priva victima de demnitate şi de orice urmă de putere. Şi gândind acestea, Crowley se întrebă dacă bărbatul –

găsiseră bucăţi de carne care vesteau că era vorba de un bărbat – fusese treaz şi conştient când venise trenul, şi se schimonosi la faţă, simţindu-se o secundă îngreţoşat de groază.

Şi totuşi, şi totuşi, în ciuda diferenţelor, Crowley simţea că cele două crime erau legate într-un fel.

Era ceva în uşurinţa infernală cu care viaţa fusese luată, un sentiment al puterii care părea să mustească la locul ambelor crime, ştiinţa categorică a faptului că niciuna dintre aceste victime, nici măcar o singură clipă, n-a avut o şansă cât de mică de-a scăpa.

Îi ceru detectivului înfrigurat să îl contacteze dacă va înregistra vreun progres, făcând aluzie la legăturile pe care era posibil ca el să le întrevadă.

Acum, după zile bune, Crowley încă vizita Mornington Crescent când închidea ochii noaptea, cu pereţii revopsiţi haotic, în stilul şic de abator, cu covorul roşu întins pe jos, un decor înfiorător, organic.

Era convins că cele trei (patru?) crime pe care le cerceta conţineau secrete. Povestea era mai lungă, elementele erau mult mai multe decât cele pe care le cunoşteau ei. Faptele erau acuzatoare, însă el continua să-şi dorească să creadă că nu Saul era făptaşul. Căuta refugiu în credinţa fermă, dar nedefinită, că se petrecea ceva uriaş, ceva încă neexplicat, şi că orice ar fi făcut Saul, tânărul nu era, cumva, răspunzător. Dacă ceea ce-l absolvea de vină era un neaşteptat început de nebunie, manipularea din partea cuiva sau vreo altă pricină – asta Crowley nu ştia.

Cincisprezece

De mult timp Pete se ruga de Nataşa să-l ducă la un club *jungle.* Ea găsea iritante insistenţele sale şi-l întrebă de ce nu se putea duce singur, dar el se plânse că este nou în branşă, că se simte intimidat (lucru care, cu toată sinceritatea, era întru totul explicabil, dată fiind atmosfera din majoritatea cluburilor). Rugilor lui puţin le mai lipsea să se transforme în smiorcăieli.

Găsi una sau două scuze bune. Nu ştia unde să se ducă şi, dacă ar fi fost să urmeze scandaloasele recomandări din *Time Out,* va ajunge să facă figura unui singuratic la o seară *techno hardcore* sau ceva asemănător. Nataşa, pe de altă parte, cunoştea scena şi putea intra la orice petrecere aleasă din Londra fără să plătească. Apelând doar la favoruri vechi, în contul unor servicii făcute în zorii muzicii de club, cunoscând nume şi feţe, ştiind cum să vorbească.

Ceva se pregătea la Elephant and Castle. Ceata AWOL se reunea cu Style FM în depozitul de lângă linia de cale ferată.

Toţi aveau să fie acolo, auzise ea. Un DJ pe nume Trei Degete o sună şi-i ceru să vină, să aducă o piesă sau două; le va difuza el. Dacă va dori, putea să mixeze şi ea puţin.

Nu avea de gând să onoreze invitaţia asta, dar poate că nu era o

idee prea rea să fie totuşi prezentă. Trecuse o lună de când nu mai ieşise ca lumea într-o noapte, iar trăncăneala lui Pete putea fi o scuză bună de-a se pune în mişcare. Trei Degete o trecu pe lista de invitaţi a celor „cu însoţitori”.

Fabian spuse imediat că va veni şi el. Părea jalnic de recunoscător pentru invitaţie. Kay era în continuare imposibil de găsit şi, pentru prima dată de când dispăruse în urmă cu o săptămână sau mai bine, Nataşa şi Fabian simţeau un început de teamă. Dar pentru moment uitară de asta, ocupaţi cu pregătirile pentru viitoarea incursiune în sudul Londrei.

Pete era în al nouălea cer.

— Da, da, da! Fantastic! Aştept asta de secole!

Buna dispoziţie a Nataşei se risipi, văzându-se transpusă în rolul bonei *jungle.*

— Mda, bine, nu vreau să te dezamăgesc sau altceva, Pete, dar ţin să ştii că nu îţi port de grijă sau mai ştiu eu ce. Bine? Ajungem acolo, ascultăm, dansezi, pleci când vrei, plec când vreau. Nu vin cu tine ca să-ţi fac prezentările, înţelegi ce spun?

El o privi într-un fel ciudat.

— Sigur.

Îşi încruntă sprâncenele.

— Ţi-ai format nişte idei bizare despre mine, Nataşa. Nu vreau să stau scai după tine toată seara şi n-am să te… vampirizez de aerul tău cool*,* OK?

Nataşa clătină din cap, iritată şi stânjenită. Într-adevăr îşi făcea griji că statutul ei de vedetă *drum and bass* în ascensiune va avea grav de suferit dacă apărea cu un pămpălău faţă-palidă în ataş. Fusese doar vag conştientă de gândul acesta şi faptul că-i fusese pus în faţă cu o doză zdravănă de bună dispoziţie o situa în defensivă şi-o făcea irascibilă.

Pete rânjea la ea.

— Nataşa, vreau să vin pentru că am descoperit un nou fel de muzică de existenţa căruia nici nu ştiam, şi este unul pe care – chiar dacă nu par *să intru în cadru* – cred că-l pot folosi şi cred că l-aş putea practica. Şi presupun că asta crezi şi tu, pentru că încă mă mai înregistrezi. Aşa că nu te îngrijora că te voi face să pari mai puţin *funky* în faţa tovarăşilor tăi. Merg doar ca să ascult muzica şi să văd lume în mişcare.

După ultima ceartă, Anansi dispăruse. Loplop mai rămăsese în preajmă o zi sau două, dar până la urmă se făcuse nevăzut, asemenea păianjenului.

Regele Şobolan căzuse în marasm.

Saul coborî în canal, având grijă să nu verse punga cu mâncare pe

care o avea cu el. Îşi croi drum prin tunele. Deasupra, străzile erau măturate de ploaie, o cortină uniformă de apă mizerabilă, saturată de acid, care bolborosea în tunele, rostogolindu-se pe lângă picioarele lui Saul, încercând să-l tragă jos, un pârâu adânc de aproape jumătate de metru, rapid şi diluat, obişnuitul miros cald de compost fiind aproape complet înlăturat.

Regele Şobolan nu mai încercase să găsească mâncare, iar Saul, sătul de văicăreala lui, părăsise sala tronului şi plecase să scotocească. Forţa pe care Regelui Şobolan o avea asupra lui scădea. Controlul psihologic pe care îl păstrase atât de mult timp dispăruse aproape complet. Pe măsură ce starea lui de spirit se înrăutăţea, hotărârea de a-l ţine pe Saul sub supraveghere slăbea.

Saul ştia ce însemna asta. Valoarea lui pentru Regele Şobolan nu se măsura în sânge. Nu fusese salvat pentru că era nepotul lui, ci pentru că era folositor; pentru că strania lui descendenţă însemna că este o ameninţare la adresa puterii Flautistului. Pe măsură ce campania împotriva Flautistului se dizolva în certuri mărunte, în laşitate şi teamă, existenţa lui Saul însemna din ce în ce mai puţin pentru Regele Şobolan. Fără un plan de atac, cum să se poată bucura de arma sa cea mai de preţ?

Pe când Saul îşi croia drum prin tunelele inundate, auzi un sunet. Într-o crăpătură a betonului stătea o şobolănoaică udă ciuciulete, cu puii orbi ţiuind în întuneric, în spatele ei.

Stătea nesigură pe limba cenuşie care dădea spre torentul de apă. Se afla la doar cincisprezece centimetri deasupra pârâului tot mai umflat, iar spărtura comodă în care îşi ducea traiul era pe cale să devină un mormânt acoperit de ape. Şobolănoaica se uită în sus, de cealaltă parte a tunelului. Acolo se afla o altă gaură, un pasaj care urca departe de acele adâncuri umede.

Când simţi mirosul lui Saul, şobolănoaica se ridică pe picioarele din spate şi scoase un ţipăt nepământean.

Ţopăia în întuneric, ferindu-se să-l privească în ochi, însă evident conştientă de prezenţa lui. Şobolănoaica scoase iarăşi un sunet, un ţiuit prelung, epurat de sarcasmul care colora de obicei vocile şobolanilor.

Saul se opri chiar în faţa ei şi îşi aruncă punga de plastic peste umăr.

Şobolănoaica îl implora.

Îl ruga să o ajute.

Tonul ţipătului era sfâşietor, iar Saul îşi aminti de noianul de şobolani care îl urmaseră cu două săptămâni în urmă, şobolani aparent animaţi de foame şi disperare, şi care fuseseră nerăbdători să-şi arate respectul faţă de el.

Nu aici, spunea expresia rozătoarei ude leoarcă în timp ce se

ploconea în faţa lui. *Nu aici, nu aici!*

Saul întinse mâna spre ea şi aceasta îi sări în palmă. Din găurile din beton se iscă un cor de chiţăituri subţiri, aşa că Saul vârî mâna mai adânc în acea deschidere mică. Palma i se umplu de trupşoare zvârcolitoare. Strânse degetele cu atenţie, formând o cuşcă protectoare, şi extrase mâna pe care mica familie stătea acum tremurând în vreme ce nivelul apei creştea.

Traversă tunelul şi-i aşeză pe bordura de unde mama îşi putea duce copilaşii la adăpost. Ea se îndepărtă de Saul, cu o scurtă reverenţă. Tonalitatea sunetelor pe care le scotea se schimbase, pierise teama.

Şefu', îi spuse ea, *Şefu',* înainte să se întoarcă şi să-şi ducă familia în beznă.

Saul se sprijini de peretele ud.

Ştia ce se întâmpla. Ştia ce voiau şobolanii. Şi nu credea că Regelui Şobolan îi va plăcea.

Pe când ajunse la intrarea în sala tronului, apa se mişca mai repede şi nivelul continua să crească. Dibui sub apă capacul care ascundea toboganul, îl înlătură cu o bruscă explozie de aer şi se lăsă să alunece pe cascada de apă în încăperea întunecată de jos, trăgând uşa după el.

Ateriză în baltă, căzând pentru o secundă în fund, înainte să se ridice şi să calce pe cărămizile uscate. În spatele lui, apa curgea în încăpere, prelingându-se pe perete, dinspre capacul neetanş al intrării de cărămidă, dar sala era atât de mare şi stăvilarele ascunse atât de eficiente, încât apa din şanţul care înconjura insula centrală a încăperii, alcătuită din zidărie elevată, nu făcu decât să urce puţin. Ar fi fost nevoie de zile întregi de ploi nemiloase pentru a ameninţa sala tronului cu inundarea.

Regele Şobolan şedea îngândurat în jilţul lui grandios de cărămidă.

Saul îi aruncă o privire tăioasă. Scotoci în pungile de plastic.

— Poftim, spuse el şi-i aruncă un pachet înfăşurat în hârtie.

Regele Şobolan îl prinse cu o mână, fără să ridice privirea.

— Nişte *falafel*[6], zise Saul, nişte prăjitură, nişte pâine, nişte fructe. Pe măsura unui rege, adăugă el provocator, dar Regele Şobolan îl ignoră.

Saul se aşeză turceşte la picioarele tronului. Pachetul lui conţinea cam acelaşi lucru cu al Regelui Şobolan, erau însă mai multe dulciuri. Apetitul lui pentru preparatele de cofetărie supravieţuise transformării în şobolan. Bogăţia papilară pe care putreziciunea o dădea fructelor

---

6 *Falafel* – amestec picant din năut şi boabe de fava măcinate, căruia i se dă forma unor bile şi se prăjeşte.

era o plăcere căreia încă i se deda cât mai des posibil.

Scotoci în pungă şi scoase o piersică storcită. O mâncă, uitându-se încontinuu la Regele Şobolan cel posac.

— M-am săturat dracului de asta, se răsti el într-un târziu. Care-i problema cu tine?

Regele Şobolan întoarse ochii la el.

— Tacă-ţi fleanca. Habar n-ai tu de asta.

— Puţi a văicăreală, ştii?

Saul scoase un râset scurt.

— Pe mine nu mă vezi comportându-mă aşa, iar dacă are cineva motiv să fie… bosumflat… atunci acela sunt eu. Unu la mână, mă smulgi din viaţa mea şi o transformi într-un afurisit de… vis urât… Aşa că ducă-se dracului, fie, fac şi asta, şi m-am descurcat binişor, nu crezi? Iar acum, tocmai când am deprins regulile vieţii mele ca Saul, Prinţul Şobolan, ţie şi se scufundă corăbiile şi schimbi canalul. Ce mama naibii se întâmplă? Stârneşti… entuziasmul în mine, mă pregăteşti pentru dracu' ştie ce, după care te pleoşteşti dintr-odată. Eu ce ar trebui să fac?

Regele Şobolan îl privea cu dispreţ, stingherit.

— Habar n-ai ce scoţi pe gură, mucosule…

— Nu mă lua cu asta! Iisuse! Ce mama dracului vrei să fac? Rolul meu aici o fi ăla de a-ţi reda vlaga? Ar trebui să te trezesc la viaţă? Să te repun pe linia de plutire? Ei, să te fuţi! Dacă vrei să stai acolo pe curu' tău de şobolan şi să lâncezeşti, n-ai decât. Iar Păienjenilă şi Loplop pot să-ţi ţină companie, fiindcă niciunul nu-i mai bun decât celălalt. Dar eu am şters-o!

— Ai vreo sugestie, prăpădit mic cu gură mare ce eşti? şuieră Regele Şobolan.

— Da, am. Trebuie să nu mai fiţi aşa fricoşi, tâmpiţii dracului. Despre asta este vorba. Sunteţi speriaţi de moarte şi sunteţi speriaţi pentru că vreţi un plan prin care să fiţi siguri că voi nu veţi fi prinşi la mijloc. Ei bine, asta n-o să se întâmple! Sunteţi de acord toţi trei că Flautistul e-un nenorocit atât de mare, încât e musai să-l eliminaţi, asta e Bătălia Finală – atâta timp cât niciunul dintre voi nu are de luptat la propriu. Şi dacă tot suntem la subiectul ăsta, am rămas cu impresia clară că eu ar trebui să mă lupt în locul vostru, dar voi tot vă mânjiţi izmenele pentru că nu reuşiţi să găsiţi un mod de-a mă dispune în teren fără a exista pericolul represaliilor sau ştiu eu ce altceva. Ei bine, pe mine să nu contaţi!

Pe Saul pusese stăpânire o mânie întru totul justificată.

— Flautistul te vrea mort şi pe tine! şuieră Regele Şobolan.

— Da, aşa spui tu. Ei, spre deosebire de tine, eu poate c-o să fac ceva în sensul ăsta!

Urmă o tăcere prelungă. Saul aşteptă un moment, apoi reluă:

— Şobolanii vor să preiau eu conducerea.

Din nou o tăcere prelungă, timp în care Regele Şobolan întoarse încet capul pentru a se uita la el.

— Poftim?

— Şobolanii. Din canalizare. Uneori din stradă sau de oriunde. Oricând nu eşti tu în preajmă. Vin la mine, se apropie pâş-pâş şi chiţăie, iar eu încep să desluşesc ce turuie ei acolo. Vor să preiau eu conducerea. Vor ca eu să fiu şeful.

Regele Şobolan se îndreptă de spate pe tron.

— Nerecunoscător mic ce eşti. Hoţoman mic ce eşti… căcat mic, nemernic, îţi fac fundu’ arşice, sunt ai mei, ai mei, înţelegi, ai mei…

— Atunci, fă ceva, fosila dracului!

Saul stătea în picioare, săgetându-l cu ochii, cu faţa ceva mai jos de a Regelui Şobolan, saliva lor formând un foc încrucişat.

— Pe tine nu te vor înapoi. Şi nu te vor accepta înapoi până nu-ţi vei fi… răscumpărat onoarea. Asta pare să fie morala poveştii ăsteia de căcat.

Saul se întoarse şi o luă hotărât spre ieşire.

— Eu ies la suprafaţă. Nu ştiu când mă întorc, dar nici nu mă aştept să-ţi pese, pentru că, pe moment, crezi că nu-ţi sunt de folos. După ce plec, îţi recomand să te gândeşti bine *să faci* ceva. Foloseşte-l pe Loplop, foloseşte-l pe Anansi, cheamă-i şi găsiţi-l pe labagiul ăla. Când vei fi dispus să te ridici de pe cur, poate că vom putea sta de vorbă.

Se întoarse cu faţa la Regele Şobolan.

— O, şi nu-ţi face griji pentru Regatul tău Magic. Nu vreau să fiu Rege Şobolan, nici acum şi nici altă dată, aşa că nu m-aş stresa pe tema asta. Mă duc să-mi caut prietenii. M-am săturat de tine.

Saul se întoarse, ieşi din încăpere, îndurând o clipă un duş de apă murdară, şi intră în sistemul principal de canalizare.

În vreme ce Saul hălăduia prin lumea subterană de deasupra lui, Regele Şobolan tremura de furie, trăgându-se violent cu mâinile de pardesiu. Până la urmă, se potoli şi se aşeză.

Căzu pe gânduri.

Sări iar în picioare, pentru prima dată de zile bune simţind că are un scop.

— OK, băiete, lecţie învăţată. Să vorbim, atunci, de *momeală,* murmură el în barbă.

Ieşi valvârtej din cameră, mişcându-se dintr-odată ca atunci când Saul îl văzuse prima oară, sinuos şi misterios, rapid şi haotic.

Trecu iute şi silenţios prin straturile de pământ, vreme în care Saul încă se străduia să se dumirească unde se afla. Regele Şobolan ieşi pe o stradă întunecată. De cealaltă parte, siluete intrau şi ieşeau din conul de lumină al unui felinar, cu ochii aţintiţi înainte.

Rămase locului, mişcând abia vizibil din ochii umbriţi. Îşi plimbă privirea în sus, pe zidul din faţa lui. Porni înainte, un picior ridicându-se într-un arc lent, curbându-se înapoi spre pământ într-o parabolă exagerată, partea superioară a corpului său tresăltând uşor. Se uită în sus, depărtă braţele tare, apucă zidul de cărămidă ca pe o amantă. În tăcere, urcă pe lateralul clădirii, ghetele lui găsind locaşuri imposibile, mâinile lui apucând imperfecţiuni invizibile. Îşi trase mâinile înapoi, contractând muşchii braţelor, fixându-şi atenţia spre întunericul de sub streşini.

Braţele i se întinseră, aruncate în faţă. Ceva fâlfâi disperat şi o familie de porumbei murdari zbură din umbră, deranjaţi din somn. Dispărură în aer, în spatele lui. El retrase mâna şi în ea strângea tare o pasăre, care încerca să desfacă aripile, dar nu reuşea.

Regele Şobolan îşi apropie faţa de-a ei. Pasărea se opri din zvârcolit. O ţinu foarte strâns la piept, uitându-se adânc în ochii ei.

— N-ai de ce să te temi de mine, mititico, şopti el.

Pasărea era nemişcată, aştepta.

— Vreau să-mi faci un serviciu. Du-te şi caută-l pe şeful tău, împrăştie vorba. Regele Şobolan îl caută pe Loplop. Spune-i să vină la mine.

Regele Şobolan eliberă porumbelul, care se ridică în aer, se roti şi o luă în zbor peste Londra. Îl însoţi cu privirea. Când nu-l mai putu vedea, întoarse spatele şi dispăru în oraşul înghiţit de întuneric.

Şaisprezece

Pentru prima dată de când se plimbase de capul lui pe Westway, Saul era singur-singurel. Supărarea i se risipea, ameninţând să se stingă cu totul, iar el o alimenta cu grijă, o întreţinea. Îi dădea un imbold serios.

Voia să iasă din canalizarea aceea claustrofobică, voia să simtă gustul aerului rece. Judecând după mişcarea ritmică a apei în jurul picioarelor sale, ploaia se potolise afară. Voia să iasă înainte să înceteze cu totul.

Lăsă hoinăreala prin acea lume subpământeană din cărămidă în voia instinctului. Regulile canalelor erau diferite, deosebirile şi graniţele dintre zone erau estompate. La nivelul solului ştia unde se afla şi putea decide încotro să se ducă. Sub nivelul lui încerca doar un vag imbold de-a se mişca dintr-o parte a reţelei de tunele în alta, un semnal sonor al radarului rudimentar pe care aparent îl avea încastrat în ţeastă şi căruia îi dădea ascultare. Nu ştia dacă mai fusese sau nu printr-o anumită porţiune a canalizării; era irelevant. O cunoştea ca întreg. Doar sala tronului avea ceva particular şi toate drumurile din subterană păreau să ducă acolo, până la urmă.

Se apleacă pe sub arcade joase de cărămidă, înaintă prin tunele strâmte.

Auzi lipăit de picioare în jurul său, chiţăituri izolate de şobolani agitaţi. Văzu o sută de căpşoare maronii trăgând cu ochiul din fisurile zidăriei.

— Salut, şobolani, şopti el din mers.

Înaintea lui văzu metalul mâncat de rugină al unei scări vechi, care îşi lepăda părţile componente în fluxul apei de ploaie. O apucă, simţi că cedează sub el şi o urcă iute, înainte să se dezintegreze complet. Împinse capacul şi scoase capul pe Edgware Road.

Crepusculul era pe sfârşite. Strada era plină de patiserii libaneze, firme de mini-taxi şi ateliere de reparat electronice, centre de închirieri video şi depozite de haine cu pancarte scrise de mână care făceau reclamă mărfii. Saul se uită peste vârful unei clădiri aflate în construcţie vizavi. Departe, înspre apus, cerul era încă albastru-deschis, frumos, virând spre negru. La baza liniei orizontului, muchiile clădirilor păreau nenatural de precise.

Se lăsă uşor să alunece afară din gaura din pavaj, nonşalant, ştiind că se putea mişca fără a fi văzut ori auzit, atâta vreme cât rămânea între umbre, atâta vreme cât respecta regulile. Pe nesimţite, se extrase din gura de canal, aşteptând o întrerupere a fluxului de pietoni, arcuindu-şi sprâncenele, rostogolindu-se afară din acea gaură odată cu mirosul.

Se întinse în spate pentru a pune capacul la loc şi auzi un chiţăit puternic. Aruncând o privire peste margine şi întâlni ochii a zeci de şobolani cocoţaţi într-un echilibru instabil pe scara ruginită.

Se uită la ei. Ei se holbară la el.

Mormăi şi trase capacul peste gura canalului, dar nu complet; lăsă o buză de întuneric de care îşi apropie gura şi şopti:

— Ne întâlnim lângă tomberoane.

Cu o mişcare iute, neomenească, sări în picioare. Îşi vârî mâinile în buzunare şi porni în pas lejer de-a lungul străzii, pe lângă grupurile de oameni. Aceştia îl observară în ultima clipă, se dădură în lături din calea lui, încruntându-se la mirosul pe care îl împrăştia. În spatele lui, un ghemotoc maroniu ţâşni din gura de canal, urmat de altul, apoi de-o ceată întreagă. Unul dintre proprietari observă şi scoase un ţipăt, şi toţi îşi întoarseră atenţia spre gura de canal. Pe-atunci revărsarea aproape se oprise şi şobolanii se topiseră în interstiţiile oraşului, făcându-se nevăzuţi.

Saul continuă în acelaşi ritm, în timp ce strada era cuprinsă de haos în urma sa. Oamenii săreau în lături de lângă gaura din asfalt.

— Cine dracu’ a lăsat aia deschisă? se auzi un ţipăt dinspre un grup de arabi.

Saul se strecură în întunericul de la marginea străzii. Şobolanii dispăruseră acum şi cetăţenii animaţi de spiritul civic împingeau încet

capacul în poziţia iniţială. Saul se întoarse şi se sprijini de perete, ostentativ, chiar dacă numai spre folosul său. Îşi inspectă unghiile.

Câţiva paşi mai în dreapta era un grup de tomberoane, unele răsturnate peste celelalte şi cu pungi căzute din ele, totul mirosind vag a baclava plină, desigur, de mizerie. Dinspre pungi se auzi un foşnet. Un căpşor mânjit de miere se iţi din masa de plastic negru. În jurul lui apărură alte căpşoare.

— Văd că v-aţi găsiţi ceva de mâncare, făcu Saul cu colţul gurii. Asta-i bine.

Ca răspuns, dinspre tomberoane se auzi un chiţăit slab.

Câţiva metri mai încolo, în lumea patiseriilor, cei care puseseră mână de la mână la acoperirea gurii de canal râdeau, tulburaţi. Se îmbiau reciproc cu ţigări şi se uitau agitaţi în jur, în caz că şobolanii s-ar fi întors.

Saul se apropie de tomberoanele de gunoi.

— Prea bine, soldaţi, zise el încet. Arătaţi-mi de ce sunteţi în stare. Prima alee pe stânga, marş alert, tăcut ca nişte… şoricei? Futu-i, aşa aş zice. Încolonaţi-vă frumos.

Urmă pe neaşteptate o mişcare explozivă şi o sută de torpile maronii ţâşniră din ascunzători. Saul urmări cum dispăreau pe burlane în sus, în spatele pereţilor, în întunericul care se prelingea de la streşinile clădirilor, în găurile dintre cărămizi. Tomberoanele rămaseră cât ai clipi neînsufleţite şi nemişcate.

Saul se răsuci încet pe un călcâi, hotărât. Îşi târî picioarele, le ridică, le lăsă să cadă, păşind greoi pe stradă. Din mişcare, coborî privirea spre pieptul său. Gândea.

Se simţea ca şi când şi-ar fi pierdut toată putinţa de-a se grăbi.

Se întreba ce urmărea să înfăptuiască. Era vorba de răzbunare? Plictiseală? O provocare?

Devenea Regele Şobolan. Nu? Asta se întâmpla? Nu era deloc sigur. Nu le ceruse şobolanilor să-l urmeze, dar voia să vadă ce putea face cu ei.

Era conştient că trebuia să se teamă de Flautist, că trebuia să gândească, să ticluiască un plan, dar nu putea, nu în clipa aceea. Se simţea nesigur, confuz, trădat. Îi va arăta el Regelui Şobolan. Regele Şobolan, care nu venise după el, nu încercase să-l oprească, nu-l rugase să se întoarcă.

Nu ştia ce urma să facă, nu ştia unde urma să se ducă, nu ştia când urma să se întoarcă. Dar, totuşi, tocmai goliciunea pe care o simţea era o eliberare. Mult timp se simţise plin de vinovăţie pentru tatăl lui, plin de deziluzia tatălui său. Apoi fusese plin de Regele Şobolan, plin de emoţie şi bună dispoziţie.

Acum era dintr-odată gol. Se simţea foarte singur. Se simţea uşor, de parcă ar fi putut scăpa de gravitaţie la fiecare pas. Ca şi când şi-ar

fi golit vezica după ce se ţinuse o zi întreagă sau ar fi lăsat jos o povară uriaşă pe care uitase că o avea în spinare. Simţea că se putea lăsat purtat de vânt şi trebuia să meargă mai departe. Şi fiecare mişcare, pentru prima dată de când se ştia, pentru prima dată în viaţa lui, îi aparţinea în întregime.

Se auzi un strigăt pe alee, chiar în faţa lui, iar el înjură şi dădu fuga la colţ. Ocoli muchia de cărămidă şi se uită atent în umbre. La câţiva paşi de Edgware Road, o femeie tânără zăcea în pragul intrării din spate a unui magazin. Avea faţa şi părul de un castaniu murdar. Stătea ghemuită într-un sac de dormit albastru soios, pe care îl strângea tare pe lângă ea. Chipul îi era pătruns de groază, gura – întinsă mai-mai să-i crape obrajii. Vocea îi amuţise. Nu-l văzu pe Saul. Nu-şi putea dezlipii ochi de la peretele de dinaintea ei.

O cascadă de şobolani se revărsa torenţial peste el. Şuvoiul era aproape perfect silenţios, se auzea doar un sunet scăzut şi alb de zgrepţănat.

Sacul de dormit alunecă încet din mâinile femeii, care rămăseseră încremenite, încadrându-i faţa. În jurul lor forfoteau rozătoare, şobolani care se uitau în sus la el, scoteau sunete rugătoare, căutau aprobarea lui. Se dădură în lături când el păşi spre femeia îngrozită.

Femeia nu se uită la el, încă nu-şi putea lua ochii de la potopul de trupşoare agere. Erau mai mulţi şobolani acolo decât văzuse Saul în canalizare. Li se alăturaseră şi semenii din casele dimprejur. Saul îi măsură cu privirea, apoi se întoarse spre femeie.

— Hei, hei, zise el cu duhul blândeţii şi se lăsă în genunchi în faţa ei. Nu intra în panică, şşş…

Ochii femeii se întoarseră iute spre el şi ea îşi găsi în sfârşit vocea:

— O, Doamne, tu-i vezi că vin după mine Iisuse Christoase…

Vorbea într-un fel strangulat, de parcă n-ar fi avut deloc aer în plămâni, de parcă doar teama i-ar fi dat glas.

Saul îi prinse faţa cu ambele mâini şi o forţă să-l privească. Ochii ei verzi erau larg căscaţi.

— Ascultă la mine. N-o să înţelegi asta, dar nu te îngrijora. Şşş, şşş, şobolanii ăia sunt ai mei. N-or să-ţi facă rău, mă înţelegi?

— Dar şobolanii au venit după mine şi or să pună laba pe mine şi…

— Taci din gură!

Urmă o secundă de tăcere.

— Acum, priveşte.

Saul îi ţinu capul neclintit şi îl feri pe-al său încet, până când femeia putu să vadă şobolanii care aşteptau în umbră. În timp ce ochii ei se căscau din nou, iar muşchii din jurul gurii i se încordau, Saul îşi lăsă capul pe spate şi şopti:

— Dispăreţi!

Urmă un foşnet de lăbuţe şi cozi. Şobolanii se făcură nevăzuţi.

În alee coborî liniştea.

Chipul femeii îi înregistră uimirea. Se uită dintr-o parte în alta, în timp ce Saul se îndepărta de ea. Lungi gâtul şi scrută agitat împrejurimile. Saul se lăsă pe vine lângă ea, se aşeză cu spatele lipit de uşă. Se uită în dreapta şi văzu luminile de pe Edgware Road, la doar zece paşi distanţă. Din nou, îşi spuse: Lucrurile astea se petrec atât de aproape de oraşul adevărat şi nimeni nu le poate auzi. Se petrec la zece paşi distanţă, undeva într-o altă lume.

Alături de el, femeia se întoarse. Îi tremura vocea.

— Cum ai făcut asta?

Vorbi totuşi prea tare.

— Ţi-am spus, rosti el. Sunt şobolanii mei. Îmi ascultă porunca.

— E-un fel de truc? Or fi şobolani dresaţi? Nu te sperie?

Vorbind, ochii ei se mişcau dintr-o parte în alta. Vocea ei era nenatural de puternică şi de tăioasă. Panica o părăsise mult prea repede. Îi vorbea lui Saul de parcă ar fi fost o copilă. Saul înţelese atunci că femeia avea, probabil, probleme mentale.

N-o trata ca pe un copil, îşi zise cu prudenţă. *N-o lua de sus.*

— Şobolanii nu mă sperie, nu, grăi el atent. Eu îi înţeleg.

— Pe mine m-au speriat de era să fac pe mine. Credeam că vor să pună laba pe mine!

— Da, îmi pare rău pentru asta. Nu ştiam că este cineva aici când i-am trimis pe alee.

— E uimitor că poţi face asta, adică să convingi şobolanii să facă ce vrei tu!

Femeia rânji crispată.

Se lăsă tăcerea. Saul se uită în jurul lui, dar şobolanii erau în continuare ascunşi. Se întoarse înapoi la tovarăşa lui. Ochii ei se mişcau agitaţi ca două muşte.

— Cum te cheamă? întrebă el.

— Deborah.

— Eu sunt Saul.

Îşi surâseră unul celuilalt.

— Acum, că ştii că şobolanii îmi aparţin, urmă el încet, te-ai mai teme de ei?

Femeia îl privi întrebător. Saul suspină prelung. Nu ştia ce urma să se întâmple. Nu ştia, de fapt, nici ce făcea acolo. Îi plăceau cuvintele sale, să le lase pe fiecare în parte să i se rostogolească de pe buze. Era prima dată, de când îl întâlnise pe Kay, că vorbea cu o fiinţă omenească. Fiecare propoziţie îi dădea o senzaţie de nedescris. Nu voia să încheie conversaţia.

— Adică, i-aş putea face să iasă iar la iveală.

— Nu ştiu, adică, nu-s murdari şi plini de boli?

— Nu ai mei. Iar dacă le spun să nu se atingă de tine, mă vor asculta.

Deborah se schimonosi iarăşi la faţă. Rânjea, o strâmbătură născută dintr-o teamă viscerală.

— O, ştii, nu ştiu, adică chiar nu ştiu…

— Ei-ei, nu fi speriată. Uite. Îi chem şi-ţi demonstrez că fac ce vreau eu.

Întoarse puţin capul. Simţea mirosul şobolanilor care aşteptau nerăbdători, în ascunzători precare.

— Scoateţi capetele, zise el ferm. Doar capetele.

Se auzi foşnet între molozuri şi o sută de căpşoare se iţiră, ca focile în apă, tigve alunecoase sub blană uleioasă.

Deborah ţipă şi îşi acoperi gura cu palma. Clătină din cap şi Saul văzu că femeia râdea.

— E uimitor… zise ea printre degete.

— Jos, comandă Saul şi capetele dispărură.

Deborah râse, încântată.

— Cum reuşeşti să faci asta?

— N-au de ales, trebuie să-mi asculte ordinul, zise Saul. Eu sunt şeful, în ceea ce-i priveşte. Eu sunt prinţul lor.

Femeia îi aruncă o privire intensă. Saul se simţi iresponsabil. Se întrebă dacă nu-i afecta în vreun fel viitorul. Ea are nevoie de realitate, îşi spuse, dar apoi înţelese fără echivoc că aceasta era realitatea, fie că-i plăcea, fie că nu. Şi voia să continue să discute cu ea.

— Ţi-e foame, Deborah? Ea încuviinţă din cap. Ei, ce-ar fi să-ţi aduc nişte mâncare?

Sări în picioare şi se furişă pe Edgware Road. Se întoarse după câteva secunde cu două foietaje, două chestii complicate presărate cu fistic şi zahăr caramel, pe care le puse în poala lui Deborah.

Femeia muşcă dintr-una şi se linse pe buze. Îi era în mod evident foame.

— Dormeam, zise ea, dulcele înăbuşindu-i vocea. Am auzit şobolanii în somn şi m-au trezit. O, e OK. Mă bucur că m-am trezit. Nu dormeam prea bine, la drept vorbind, visam lucruri oribile.

— N-a fost oribil să te trezeşti nas în nas cu o ceată de şobolani?

Ea râse convulsiv.

— Doar la început, spuse ea. Acum, că ştiu că-ţi ascultă porunca, nu mă mai deranjează aşa de tare. E foarte frig.

Terminase foietajele. Le mâncase foarte repede.

Se auzi un zgrepţănat slab. Şobolanii începeau să nu mai aibă răbdare. Saul aruncă din scurt o chemare la linişte şi sunetul încetă. *Ce uşor pare,* gândi el, *ce simplu e să preiei controlul aşa.* Nici măcar nu-l bucura asta.

— Vrei să te culci, Deborah?

— Cum adică?

Vocea ei deveni pe dată bănuitoare, chiar temătoare. Aproape că scâncea în trepidarea ei, şi se făcu ghem în sacul de dormit. Saul se întinse ca să o liniştească şi ea se feri îngrozită, iar el înţelese cu tristeţe că femeia mai auzise cuvintele acestea, dar rostite cu o altă intenţie.

Saul ştia că viaţa pe stradă era dură.

Se întreba cât de des fusese violată.

Îşi trase mâinile şi le ridică în aer în semn de renunţare.

— Îmi pare rău, Deborah. Nu aveam gânduri ascunse. Doar că nu sunt obosit. Mă simt singur şi mă gândeam că am putea face o plimbare împreună.

Ea continua să-l privească îngrozită.

— N-o să… O să plec, dacă vrei.

El nu voia să plece.

— Vreau să îţi prezint împrejurimile. Te duc oriunde vrei să mergi.

— Nu ştiu, nu ştiu ce vrei să faci… gemu ea.

— Tu nu vrei să faci ceva? spuse el cu disperare. Tu nu te plictiseşti? Jur că nu te voi atinge, nu voi face nimic, vreau doar puţină companie…

Se uită la ea şi îi văzu nehotărârea. Adoptă o expresie tâmpă, o faţă tristă de clovn. Îşi trase nasul teatral, dezgustându-se singur.

Deborah râse nervos.

— Te rog, spuse el, să mergem.

— O… OK…

Deşi era agitată, femeia părea mulţumită.

El îi surâse liniştitor.

Nu se simţea în apele lui, era şocant de stingher. Până şi cel mai simplu gest necesita un efort uriaş. Era uşurat că nu o îndepărtase de el, speriind-o.

— O să te duc sus pe acoperişuri, dacă vrei, Deborah, şi o să-ţi arăt cum poţi colinda *repede* Londra pe jos. Pot să…

Făcu o pauză.

— Pot să chem şobolanii?

Şaptesprezece

— Cheamă-i, cheamă şobolanii, spuse ea, după puţină muncă de convingere.

Era evident că, în pofida fricii, femeia era fascinată. Saul fluieră prelung şi şobolanii îşi făcură iar apariţia, nerăbdători să-şi arate supunerea.

Saul nu ştia cum se făcea de-i comanda. Părea să nu aibă importanţă ce cuvinte folosea, sau dacă fluiera, sau dacă scotea un strigăt scurt. Nu ajungea să gândească bine un ordin şi deja era

îndeplinit. Nici nu trebuia să scoată vreun sunet, şobolanii păreau să-l înţeleagă pe cale empatică. Pentru a i se da ascultare, când scotea totuşi un sunet, îl făcea să sune a ordin.

Spre încântarea lui Deborah, puse şobolanii să se încoloneze. Îi puse să meargă înainte şi înapoi. După ce-i purtă în paradă şi-i ridiculiză, alungând teama lui Deborah, femeia acceptă chiar să atingă unul. Îl mângâie crispată, în timp ce Saul murmura gutural, ţinând şobolanul în frâu, ca să nu intre în panică, să muşte sau să fugă.

— Nu te supăra, Saul, dar miroşi urât, ştii, zise ea.

— E din cauza locului în care trăiesc. Miroase din nou; nu-i atât de rău pe cât ţi se pare la început.

Ea se aplecă în faţă şi-l adulmecă, strâmbând din nas şi clătinând din cap a părere de rău.

— O să te obişnuieşti cu el, spuse Saul.

Când teama o părăsi cu totul, el propuse să meargă. Femeia păru din nou agitată, dar acceptă.

— Încotro? întrebă ea.

— Ai încredere în mine? răspunse Saul tot cu o întrebare.

— Aşa cred…

— Atunci, ţine-te de mine. O să mergem drept pe zid în sus.

Ea nu înţelese la început, iar când înţelese, fu îngrozită, refuză să creadă că Saul o putea duce pe sus. El întinse încet mâinile spre ea, încet ca să nu o intimideze, şi când fu sigur că nu o deranja să fie atinsă, o ridică fără efort, o ţinu cu ambele braţe întinse, simţindu-şi muşchii încordaţi de forţa şobolanului din el. Ea râse de încântare.

Saul se simţea ca un super-erou.

Omul-Şobolan, îşi spuse el în timp ce o ţinea. Făcând lucruri bune cu ajutorul bizarelor lui puteri de şobolan. Ajutându-i pe bolnavii mintal. Purtându-i prin Londra mai rapid ca rahatul printr-un canal. Râse în sinea lui.

— Vezi? Ţi-am spus că te pot duce pe sus. Lasă-mă să te iau în cârcă.

— Mmmm… făcu Deborah, mişcând capul de la stânga la dreapta ca un copil răzgâiat, zâmbind puţin. Mmmmbine.

— Perfect. Să mergem.

Şobolanii se apropiară puţin, auzind fermitatea din vocea lui Saul.

Deborah continua să se uite nesigură la ei de fiecare dată când se mişcau, dar uitase aproape complet teama pe care o simţise înainte.

Se aplecă şi îşi oferi spatele femeii. Ea ieşi din sacul de dormit.

— Să-l iau cu mine? întrebă ea şi Saul clătină din cap.

— Ascunde-l doar. Te aduc eu înapoi aici.

Deborah urcă încet în cârca lui, iar pe el îl izbi din nou faptul că doar legătura ei precară cu realitatea o făcea să-i dea ascultare. Dacă le-ar fi propus altora să-i ducă în cârcă peste acoperişuri, nu mulţi ar fi

răspuns cu aceeaşi disponibilitate.

Ironia, desigur, era aceea că ea avea dreptate să se încreadă în el.

Saul se ridică în picioare şi ea chiui ca şi când ar fi stat călare pe un căluţ de bâlci.

— Uşor, uşor! ţipă ea şi el o atenţionă să nu ridice tonul.

Păşi în pasaj şi de jur-împrejurul lui auzi lipăitul a mii de picioruşe de şobolan. *Aşa am trecut şi eu dintr-o lume în alta,* îşi spuse, *purtat în noul meu oraş în spinarea unui şobolan. Roata se învârte.*

Se opri sub o fereastră cu pervazul la trei metri deasupra străzii.

— Ne vedem sus, le şopti el şobolanilor, care dispărură cât ai zice peşte, ca înainte, şi el auzi scrâşnetul ghearelor pe cărămidă.

Saul sări şi se prinse de fereastră, iar Deborah strigă, un chiot care nu se stinse, ci se umflă de spaimă ca un balon în timp ce degetele ei se luptau să se agaţe de spatele lui. Picioarele lui Saul atârnau deasupra solului, bombeul încălţărilor oferite de poliţie zgâriind peretele.

Îi strigă să tacă, dar ea refuză şi protestele ei începură să capete forma unor cuvinte.

— Stopstopstop, se tângui ea şi Saul, temându-se să nu fie descoperiţi, se săltă repede în spaţiul de lângă fereastră, se lipi de sticlă, se întinse iar în sus, hotărât să o ducă pe Deborah departe de urechile trecătorilor înainte ca ea să le deconspire poziţia.

Urcă iute pe peretele clădirii. Încă nu la fel de repede ca Regele Şobolan, dar atât de lin, încât se felicită singur în timp ce urca. Spaima o făcuse pe Deborah să amuţească. *Cunosc sentimentul,* gândi Saul şi zâmbi. Nu voia să prelungească inutil chinul.

Greutatea ei era doar o neplăcere minoră. Acela nu era un perete greu de urcat. Era plin de geamuri şi crăpături şi protuberanţe şi burlane de scurgere. Dar Saul ştia că pentru Deborah nu era decât un zid neîntrerupt de cărămidă. Clădirea aceea avea acoperişul plat, protejat de balustrade, şi de una dintre acestea se agăţă el şi se trase, ajungând împreună cu femeia deasupra oraşului.

O aşeză pe beton. Ea începu să zgârie cu unghiile pe jos, cu răsuflarea tăiată.

— O, Deborah, îmi pare rău că te-am speriat, zise el grăbit. Ştiam că nu m-ai fi lăsat dacă-ţi spuneam ce urmează să fac, dar îţi jur că ai fost în siguranţă tot timpul. Nu te-aş pune în pericol.

Ea bolborosi incoerent. El se aşeză lângă ea şi-i puse tandru o mână pe umăr. Ea tresări şi se întoarse spre el. Saul fu surprins de faţa ei. Tremura din tot corpul, dar nu părea îngrozită.

— Cum poţi *să* faci asta? expiră ea.

De jur-împrejurul lor, pe acoperiş, betonul începu să mişune de şobolani dornici să-şi demonstreze devotamentul suprem. Saul o cuprinse pe Deborah de mijloc şi o săltă în picioare. O trase de

mânecă. Ea nu-şi luă ochii de la el, dar se lăsă trasă la balustrada care înconjura acoperişul. De-acum lumina se scursese toată de pe cer.

Nu erau la înălţime foarte mare; de jur-împrejurul lor, hoteluri şi blocuri cu apartamente îi priveau de sus, iar ei, la rându-le, priveau de sus la fel de multe alte clădiri. Oraşul se profila pe linia orizontului şi ei se aflau undeva la jumătatea acestui profil. Încâlceli negre de ramuri le străpungeau câmpul vizual înspre Regent's Park. Erau mai puţine graffiti acolo sus, dar nu lipseau. Ici şi colo, plăcuţe extravagante marcau lateralele clădirilor, mărci prinse în cele mai inaccesibile locuri. *Nu sunt primul care ajunge aici,* gândi Saul, *şi ceilalţi nu erau şobolani.* Îi admira foarte tare, le admira nechibzuitul curaj teritorial. Să te caţeri pe peretele acela şi să scrii cu spray *BUM!!!* acolo unde cărămizile se terminau, acesta era un act de curaj. *Pentru mine nu-i o dovadă de curaj,* îşi spuse. *Eu ştiu că o pot face, eu sunt şobolan.*

Deborah se uita la el. Din timp în timp, ochii ei alunecau spre privelişte, însă cel mai tare o interesa persoana lui. Se uita la el cu uimire. Întoarse şi el ochii spre ea. Simţi că-l năpădeşte un sentiment de recunoştinţă. Era atât de bine, atât de plăcut să discuţi cu cineva care nu era şobolan sau pasăre sau păianjen!

— Probabil că e incredibil să poţi face tot ce pot face şobolanii, zise ea, studiindu-le şirurile strânse.

Stăteau puţin în spate, tăcuţi şi atenţi, foindu-se puţin când nu erau văzuţi, dar încremenind când Saul întorcea ochii spre ei.

Saul râse de vorbele ei.

— Incredibil? O, futu-i, n-aş crede!

Nu putea să nu facă nazuri, chiar dacă ea nu-l putea înţelege.

— Stai să-ţi spun ceva despre şobolani, rosti el. Şobolanii nu fac nimic. Cât e ziua de lungă. Mănâncă orice mizerie găsesc, se pişă pe toţi pereţii, uneori şi-o trag – sau aşa sunt înclinat să cred – şi se ceartă pentru cine să doarmă în care loc din canalizare. Sigur, ei cred că pentru ei s-a inventat lumea. Dar ei nu sunt *nimic.*

— Parcă ai vorbi despre oameni! spuse Deborah şi râse de încântare, ca şi când ar fi spus ceva deştept.

Repetă cuvintele.

— Nici vorbă să semene cu oamenii, zise Saul încet. Asta-i o preconcepţie veche şi răsuflată.

Saul se interesă de situaţia ei, dar ea răspunse doar vag. Refuza să explice cum rămăsese fără un acoperiş deasupra capului, murmurând în barbă cum că n-a putut să facă faţă la ceva anume. Saul se simţi vinovat, dar nu foarte interesat. Nu că nu i-ar fi păsat; îi păsa, era scandalizat de starea ei şi, chiar aşa înstrăinat de oraşul ei cum era, simţea vechea furie pe clasa conducătoare, care-i fusese asiduu inculcată de tatăl lui. Îi păsa profund. Dar în acel moment voia să discute cu ea nu de dragul ei, în mod special, ci pentru că ea era o

persoană. Orice persoană. Atâta timp cât ea continua să vorbească şi să asculte, pe el nu-l interesa ce avea ea de spus. Şi o întrebase de ea doar pentru că tânjea după compania ei.

Auzi pe neaşteptate un fâlfâit, ceva ca o pânză grea. Simţi o pală scurtă de vânt în faţă. Ridică ochii, dar nu era nimic.

— Îţi spun ceva, zise el. Lasă şobolanii şi ce incredibili sunt ei. Vrei să vii cu mine acasă?

Ea strâmbă iarăşi din nas.

— Acolo unde miroase aşa?

— Nu. Mă gândeam să mă întorc pentru puţin timp la adevărata mea casă.

Părea că vorbeşte calm, dar respiraţia, la gândul întoarcerii acasă, îi ieşea întretăiată. Ceva din remarcile ei despre şobolani îi adusese aminte de unde venea. Departe de Regele Şobolan, voia să se întoarcă, să revină la punctul de plecare.

Îi era dor de tatăl lui.

Deborah se arătă bucuroasă să-i facă o vizită acasă. Saul o luă iarăşi în spate şi plecară, urmaţi de şobolani, peste întinderea Londrei, peste un teren cu care Saul se familiarizase repede.

Uneori Deborah îşi îngropa faţa în umărul lui, alteori se lăsa alarmant de tare pe spate şi râdea. Saul se mişca odată cu ea pentru a-şi menţine echilibrul.

Înaintarea sa nu era la fel de rapidă ca a Regelui Şobolan sau a lui Anansi, dar se mişca repede. Rămase la înălţime, evitând să atingă solul, o regulă vagă pe care şi-o amintea dintr-un joc de copii. Uneori platforma acoperişurilor se termina brusc şi el nu avea de ales decât să plonjeze în jos, pe scara anti-incendiu, pe burlanul de scurgere sau pe pereţii dărâmaţi, şi să alerge o vreme pe pământ înainte să revină la înălţime, deasupra străzilor.

Auzea şobolani peste tot în jurul lui. Ţineau pasul cu el, avansând pe rutele lor proprii, dispărând şi reapărând, revărsându-se în şi scurgându-se din câmpul lui vizual, luându-i-o înainte şi venindu-i în urmă. Mai era ceva, o prezenţă de care era vag conştient: sursa acelui fâlfâit. O simţi iar şi iar, o mişcare slabă a vântului sau aripi atingându-i faţa. Era în plin elan şi nu se opri, dar întreţinu vaga senzaţie că ceva se ţinea după el.

Periodic se oprea să-şi tragă sufletul şi se uita în jur. Trecerea lui era grăbită. Urmă o hartă de lumini, rămânând paralel cu Edgware Road, umbrindu-l pe când acesta devenea Maida Vale. Urmă ruta autobuzului 98, trecu pe lângă repere pe care le cunoştea bine, cum ar fi turnul cu un înveliş din grinzi roşii care se întâlneau deasupra acoperişului, alcătuind o cuşcă.

Clădirile din jurul lor începură să se uniformizeze; spaţiile dintre turnuri se măriră. Saul ştia unde se aflau: în zona de locuinţe amăgitor

suburbane, chiar dinainte de Kilburn High Road. *Terra cognita,* îşi spuse el. Pământul de acasă.

Traversă pe cealaltă parte a drumului atât de repede, încât Deborah abia prinse de veste. Saul o zbughi în întunericul dintre drumurile principale, sărind peste golul dintre Kilburn şi Willesden, nerăbdător să se întoarcă acasă.

Stăteau în faţă la Terragon Mansions. Saul se temea.

Se simţea istovit, cu răsuflarea tăiată. Ascultă nemişcarea, dându-şi seama că alaiul de şobolani se evaporase fără sunet. Era singur cu Deborah.

Ochii lui urcară încet pe cărămida mată, ezitând între ferestre, multe acum întunecate, câteva luminate în spatele draperiilor de plasă. Acolo, în partea de sus, era gaura prin care plonjase tatăl lui. Încă neastupată, aşteptând definitivarea anchetei poliţiei, bănuia el, deşi acum golul era acoperit cu foi de plastic transparent. Marginile subţiri de sticlă zimţată erau încă prezente în rama geamului.

— A trebuit să plec de aici fără întârziere, îi şopti lui Deborah. Tata a căzut de la geamul acela şi ei cred că l-am împins eu.

Femeia îl privi îngrozită.

— L-ai împins? rosti ea, dar expresia de pe chipul lui o reduse la tăcere.

Se apropie încet de uşa din faţă. Ea rămase în urma lui, strângându-se în braţe înfrigurată, uitându-se speriată în jur. El mângâie uşa, descuind broasca fără efort şi zgomot. Intră în casa scărilor. Paşii săi nu scoteau niciun sunet. Se mişca parcă teleghidat. După el venea Deborah, cu mişcări sincopate, fără energie ca şi el. Îşi târşâia picioarele ca şi când s-ar fi văitat, deşi tăcea chitic.

Uşa apartamentului său era brăzdată de un X din bandă albastră. Saul se uită fix la ea şi se gândi la ce sentimente îi trezea. Nu se simţea violat sau ultragiat, cum s-ar fi aşteptat. Se simţea în chip straniu liniştit, ca şi când banda aceea i-ar fi protejat casa de străini, sigilând-o ca pe o capsulă a timpului.

Trase încet de ea. Banda îi rămase în mână, diafană şi ineficientă, de parcă pe el l-ar fi aşteptat, nerăbdătoare să cedeze. Saul împinse uşa şi păşi în întunericul unde tatăl lui murise.

Optsprezece

Era frig, la fel de frig ca în noaptea în care venise poliţia. Nu aprinse becurile. Lumina care pătrundea din stradă era suficientă. Nu pierdu timpul, împinse în lături uşa livingului şi intră.

Camera era goală, toate lucrurile fuseseră luate, dar el observă aceasta doar în trecere. Se uită drept la fereastra spartă. Îi ceru să-l tulbure, să-l lase fără putere. E doar o gaură, îşi spuse el, nu-i aşa? Nu e doar o gaură? Folia de plastic se umfla când într-o parte, când în

alta, făcând un sunet asemănător cu pocnetul de bici.

— Saul, mi-e teamă...

Îşi dădu seama cu întârziere că Deborah abia vedea. Stătea în pragul uşii, neştiind ce să facă. Saul ştia ce întrezărea femeia: silueta lui întunecată pe portocaliul închis al felinarelor din depărtare. Se cutremură de furie. Se folosise de ea cu atâta uşurinţă, încât uitase că era reală. Străbătu iute camera şi o strânse în braţe.

O cuprinse cu o afecţiune pe care femeia i-o întoarse ca un val. Nu era ceva sexual, cu toate că simţea din partea ei o astfel de aşteptare, şi că asta nu ar fi deranjat-o. Dar s-ar fi simţit un manipulator fără scrupule, şi-i plăcea de ea şi-i era milă de ea şi-i era atât de recunoscător. Se ţinură în braţe şi Saul îşi dădu seama că tremura la fel de tare ca ea. Nu sunt cu totul şobolan, deci, îşi spuse el cu mâhnire. *Ea se teme de întuneric,* cugetă. *Eu ce scuză am?*

În mijlocul camerei, pe podea, era o carte.

Saul o văzu peste umărul femeii. Ea îl simţi cum se crispează şi aproape ţipă de teroare, răsucindu-se pentru a vedea ce-l şocase. El se grăbi să o liniştească, cerându-şi iertare. Deborah nu putea vedea cartea în întuneric.

Era singurul lucru din cameră. Altceva nu se mai afla acolo, nicio piesă de mobilier, niciun tablou, nici telefon ori alte cărţi, ci doar cartea aceea.

Nu era o coincidenţă, îşi spuse Saul. Nu uitaseră de ea când eliberaseră apartamentul. Saul o recunoscu. Era un caiet A4 vechi, burduşit, cu coperte roşii, dintre paginile căruia ieşeau bucăţi de hârtie; era caietul cu decupaje al tatălui său.

Apăruse la intervale regulate pe tot parcursul vieţii lui Saul. Din când în când, tatăl lui îl scotea din ascunzătoare şi decupa vreun articol din ziar, murmurând. Îl lipea apoi în caiet şi, cel mai adesea, scria cu pix roşu pe margine. Alteori nu era vorba de niciun articol; doar scria. Adesea, Saul ştia că aceste puseuri erau provocate de un eveniment politic, ceva asupra căruia tatăl lui voia să lase o urmă scrisă, dar alteori nu reuşea să găsească nicio explicaţie.

Când era mic, caietul îl fascina şi îşi dorea să-l citească. Tatăl lui îi dădea voie să vadă unele lucruri, articole despre războaie şi greve, şi notaţiile roşii îngrijite din jurul lor. Era însă un caiet personal, îi explica el, şi nu voia să-i permită lui Saul să-l citească din scoarţă în scoarţă. *O parte sunt lucruri personale,* explica el cu răbdare. *O parte sunt lucruri private. O parte sunt lucruri doar pentru mine.*

Saul se desprinse de lângă Deborah şi-l luă de jos. Îl deschise la sfârşit. În mod cu totul uimitor, mai erau câteva pagini nescrise. Frunzări încet înapoi, ajungând la ultima pagină pe care tatăl lui o completase. Un articol benign din ziarul local despre evenimentul organizat de Partidul Conservator pentru strângerea de fonduri şi care

fusese lovit de ghinion: căzuse curentul electric, se colectaseră cecuri fără acoperire şi se înregistraseră cazuri de intoxicaţie alimentară. Alături, scris cu literele de tipar atent formate de mâna tatălui său, Saul citi: „Există totuşi un Dumnezeu!!!”

Înainte de asta, un articol despre îndelungata grevă de la docurile din Liverpool, iar tatăl lui notase: „Un strop de informaţie scapă prin atent întreţinutul Zid al Tăcerii! De ce-i aşa neputincios Congresul Sindicatelor Muncitoreşti?!”

Saul dădu pagina şi surâse a încântare când văzu că tatăl lui asculta selecţia *Desert Island Discs.* În partea de sus a foii se afla o listă a pieselor vechi de jazz, toate cu semnul întrebării, iar dedesubt era o încercare de listă a preferinţelor: „Unu: Ella Fitzgerald. Care??? Doi: «Strange Fruit». Trei: «All The Time În The World», Satchmo. Patru: Sarah Vaughan, «Lullaby of Birdland». Cinci: Thelonius? Basic? Şase: Bessie Smith. Şapte: Armstrong din nou, «Mack the Knife». Opt: «Internaţionala». De ce nu? Cărţi: Shakespeare, n-am chef de Biblia aia păcătoasă! *Capitalul? Manifestul Partidului Comunist?* Lux: Telescop? Microscop?”

Deborah îngenunche lângă el.

— Ăsta era caietul tatei, explică Saul. Uite, e de-a dreptul duios…

— Cum de e aici? întrebă ea.

— Nu ştiu, spuse el după o pauză.

Continuă să dea paginile în timp ce vorbea, trecu de alte decupaje, majoritatea cu tentă politică, dar din loc în loc erau lucruri care pur şi simplu reţinuseră atenţia tatălui său.

Văzu articole scurte despre jefuitorii de morminte egiptene, arbori uriaşi din Noua Zeelandă, dezvoltarea Internetului.

Saul începu să dea paginile mai multe deodată, mergând înapoi cu ani întregi. La început, însemnările erau mai lungi.

7/7/78: Sindicatele Muncitoreşti. *Trebuie să citesc vechile discuţii!* Astăzi, la serviciu, am avut o ceartă lungă cu David despre Sindicat. El o ţinea una şi bună că este ineficient etc. etc. Şi eu băteam pasul pe loc, spuneam doar că Da, dar solidaritatea este vitală! Nu voia să audă. Trebuie să-l recitesc pe Engles despre Sindicatele Muncitoreşti. Îmi amintesc vag că am fost foarte impresionat, dar s-ar putea să greşesc. Saul e în continuare foarte ursuz. Habar n-am ce se întâmplă cu el. Ţin minte că am văzut o carte despre Adolescenţi şi problemele lor, dar nu-mi amintesc unde. Trebuie să dau de ea.

Saul se simţi copleşit de aceeaşi dragoste disperată pe care o simţise când îi arătase lui Fabian cartea pe care i-o cumpărase tatăl lui. Făcea totul pe dos babacul lui, dar nu voise decât să înţeleagă. Poate că nu există un mod corect de-a aborda problema. *Şi eu am greşit,* îşi spuse.

Înapoi, înapoi, anii zburau. Deborah se cuibări lângă el pentru a se încălzi.

Citi despre momentul în care tatăl lui se certase cu unul dintre profesorii lui de istorie în legătură cu cel mai bun mod de a-l prezenta pe Cromwell.

Nu, de-acord, poate că nu poţi vorbi despre burghezie unui grup de copii de zece ani, dar n-ar trebui să-i dea o asemenea aură! Oribil om, da (Irlanda şi etc. etc.), dar trebuie evidenţiată natura Revoluţiei!

Dădu peste o referire la una dintre iubitele tatălui său – „M”. Nu-şi amintea deloc de ea. Ştia că tatăl lui întreţinuse aceste relaţii în afara căminului părintesc. Nu credea că tatăl lui mai avusese vreo altă relaţie amoroasă în ultimii şase sau şapte ani de viaţă.

Citi despre propria sa aniversare de cinci ani. Şi-o aducea aminte: primise două podoabe cu pene, cum îşi puneau indienii pe cap şi, privind în urmă, printre adulţi trecuse un fior de îngrijorare, aşteptându-i reacţia, însă el fusese în culmea fericirii. Să aibă nu una, ci *două* lucruri din acelea frumoase cu pene… Îşi amintea bucuria pe care o încercase.

Saul căută prima referire despre el, poate o menţiune a mamei lui decedate, care fusese cu grijă eliminată din gândurile tatălui. O dată îi reţinu atenţia: 2/8/72, singura însemnare din anul naşterii sale, naşterea însăşi nefiind consemnată. Lângă însemnare nu era niciun articol de ziar. Când citi primele câteva cuvinte, se încruntă.

Mai aveam câteva săptămâni până la atac, despre care sincer nu am chef să vorbesc. E. este foarte puternică, Slavă Domnului. Multe temeri, desigur, alei şi etc. etc., dar una peste alta se face mai bine pe zi ce trece. Am tot întrebat-o dacă este sigură, credeam că ar trebui să mergem la Poliţie. Tu nu vrei să fie prins? am întrebat-o şi ea a spus Nu, vreau doar să nu-l mai văd niciodată. Nu pot să nu mă gândesc că asta este o greşeală, dar sigur că hotărârea îi aparţine ei. Încerc să fiu persoana de care are nevoie, dar Dumnezeu ştie cât este de greu. Mai greu e noaptea, desigur. Nu ştiu dacă e mai bine să o consolez/strâng în braţe sau să n-o ating, şi nici ea nu pare să ştie. Categoric acelea sunt cele mai grele momente, lacrimile etc. Ocolesc esenţa. Ideea e că E. a făcut testul şi este însărcinată. Aşa-i, nu putem fi siguri, dar am calculat bine momentul şi pare foarte probabil să fie al lui. Am discutat despre avort, dar E. nu se simte în stare. Aşa că, după lungi şi grele discuţii, am decis să mergem înainte. Fără luare în evidenţă, aşa că nimeni nu va trebui să ştie. Sper că totul va fi bine. Recunosc, mă tem pentru copil. Încă nu ştiu cum să reacţionez. Trebuie să fiu puternic pentru binele lui E.

Saul simţea un gol în piept.
Undeva, Deborah îi spunea ceva.
O, se simţea ca un neghiob.
Înţelegea ce pierduse.
Neghiob, neghiob băiat, îşi spuse şi, în acelaşi timp, gândea: *Nu trebuia să-ţi faci griji, tată. Erai puternic ca* toţi dracii.
În ochi îi apărură lacrimi reci şi o auzi pe Deborah din nou.
Uite ce ai pierdut, gândi. *A murit!* îşi spuse fără veste. *A murit, iar el tot a avut grijă de mine. Cum a putut? Eu am ucis-o, eu i-am ucis soţia! De fiecare dată când se uita la mine, oare nu privea violul în faţă? Nu se uita la fiinţa care a luat viaţa soţiei sale?*
Neghiob băiat, gândi. Unchiul *Şobolan? Când aveai de gând să te dumireşti de asta?* îşi spuse.
Dar mai mult ca orice nu-şi putea ascunde mirarea pentru omul care îl crescuse, care încercase să îl înţeleagă şi care îi dăduse cărţi din care să înveţe să înţeleagă lumea. Pentru că atunci când se uita la Saul, reuşea cumva să *nu* vadă crima, sau pe soţia lui pierdută, sau actul de cruzime de pe alee (şi Saul ştia bine cum apăruse atacatorul acela, parcă de nicăieri, dintre cărămizi, aşa cum el însuşi se mişca). În mod inexplicabil, când se uita la Saul îşi vedea propriul fiu, şi chiar atunci când aerul dintre ei devenise otrăvitor, iar Saul pusese la bătaie toată indiferenţe lui adolescentină pentru a-i arăta că nu-i pasă, bărbatul durduliu tot se uitase la el şi îşi văzuse fiul, şi încercase să înţeleagă ce nu mergea între ei. Nu avusese noroc cu acel banal transfer de gene. Devenise tată prin ceea ce făcea.
Saul nu plângea cu suspine, dar avea obrajii umezi. Nu era ciudat şi trist, îşi spuse puţin isteric, că doar atunci când aflase că tatăl lui nu era adevăratul lui tată îşi dăduse seama că tatăl lui fusese un tată desăvârşit?
Poftim aici dialectică, tată, gândi şi surâse în sinea lui.
Doar pierzându-l îl câştigase, în cele din urmă, după atât de mulţi ani sterpi.
Îşi amintea cum era purtat pe umerii aceia laţi pentru a vedea lespedea mamei lui. El o ucisese, el o ucisese pe soţia tatălui său, iar tatăl lui îl lăsa jos şi îi dădea flori pe care să le pună pe mormântul ei. Lăcrima pentru tatăl lui, căruia îi fusese dat ucigaşul soţiei sale, copilul violatorului ei, şi pe care hotărâse să îl iubească profund, şi asta încercase să facă, şi reuşise.

Undeva în forul său interior Saul continua să-şi spună ce băiat neghiob fusese. Dar îi veni un gând nou. *Dacă Regele Şobolan a minţit despre asta,* reflectă şi gândul se pierdu ca o înşiruire de puncte…
Dacă a minţit despre asta, îşi spuse, *despre ce altceva a mai*

minţit?

Cine l-a ucis pe tata?

Îşi amintea ceva ce spusese Regele Şobolan cu mult timp în urmă, la capătul primei lui vieţi. „Eu sunt intrusul”, spusese. „L-am ucis pe uzurpator.”

În acea înlănţuire de cuvinte sensul se pierduse, fusese o altă laudă ireală, o fudulie, o exagerare fără noimă. Dar Saul vedea altfel lucrurile acum. O lespede rece de furie îi coborî în pântece şi el înţelese cât de tare îl ura pe Regele Şobolan.

Pe tatăl lui, Regele Şobolan.

Nouăsprezece

Uşa apartamentului se deschise.

Saul şi Deborah stăteau îmbrăţişaţi pe podea, ea murmurând precipitat cuvinte de îmbărbătare. Ridicară ochii deodată, auzind scârţâitul slab al balamalelor.

Saul se opinti fără sunet în picioare. Încă strângea caietul la piept. Deborah se legănă, încercă să se ridice. De după uşă se arătă un chip.

Deborah se agăţă de Saul şi scoase un scâncet slab de teamă. Saul era încordat ca un explozibil, dar când ochii lui străpunseră întunericul, tensiunea scăzu puţin, iar el rămase confuz.

Chipul din uşă radia încântare, iar părul blond, lung, îi cădea în bucle nepieptănate în jurul gurii întinse într-o expresie a bucuriei copilăreşti. Omul păşi în cameră. Arăta ca un bufon.

— Mi s-a părut că aud pe cineva, aşa mi s-a părut! exclamă el.

Saul se mai îndreptă puţin de spate, încruntându-se.

— Aştept aici de nopţi întregi, spunându-mi nu, du-te acasă, e ridicol, n-o să vină el aici, dintre toate locurile, iar acum iată-te! Aruncă o privire la caietul din mâna lui Saul. Ai găsit materialul meu de lectură, deci. Voiam să ştiu totul despre tine. M-am gândit că de acolo voi afla câte ceva.

Privi puţin mai atent ochii roşii ai lui Saul şi afişă o mină surprinsă.

— N-ai ştiut, aşa-i?

Zâmbetul lui de plăcere era mai lat ca oricând.

— Ei bine, asta explică nişte lucruri. Mi s-a părut că te-ai cam pripit când i te-ai alăturat ucigaşului aşa-zisului tău tată.

Ochii lui Saul scăpărară. *Sigur,* îşi spuse, zăpăcit de suferinţă, *sigur.*

Bărbatul îl scruta temeinic.

— Am crezut că sângele apă nu se face, dar, sigur, de ce ţi-ar fi spus el adevărul?

Se legănă pe călcâie, îşi vârî mâinile în buzunare.

— Simţeam nevoia să vorbesc cu tine de mult. Umblă zvonuri despre tine, ştii? Eşti celebru de ani de zile! Atâtea locuri, atâtea indicii, atâtea posibilităţi… Am fost peste tot, analizând orice crimă

imposibilă… Ştii, ori de câte ori auzeam despre vreo spargere ciudată, vreun omor, ceva ce nu cadrează, ceva ce oamenii simpli n-ar fi putut face, dădeam fuga să cercetez. Poliţia poate fi foarte utilă în privinţa informaţiilor.

Rânji.

— Atâtea fundături! Şi apoi am venit aici…

Bărbatul rânji din nou.

— I-am simţit pur şi simplu mirosul şi am ştiut că te voi găsi pe tine, Saul.

— Dar cine eşti? izbuti Saul să întrebe.

Bărbatul îi surâse într-un mod plăcut, dar nu răspunse. Abia atunci păru să o observe pe Deborah.

— Bună! Doamne, ce noapte de pomină trăieşti!

Râzând, se apropie cu paşi leneşi. Deborah se ţinu de Saul. Îl privea pe bărbat cu ochi prudenţi.

— În orice caz, urmă el calm, întinzând mâna spre ea, mă tem că tu nu mă interesezi.

O apucă de încheietură şi o smulse din braţele lui Saul. Prea târziu, Saul îşi dădu seama că omul acela galant o înşfăcase, coborî încet capul pentru a se uita acolo unde fusese Deborah, în acelaşi timp mintea lui somându-l să ridice ochii, să se mişte.

Înălţă fruntea anevoie prin aerul dens.

Îl văzu pe bărbat strângând pumnul în părul lui Deborah. Se întinse îngrozit, hotărât să intervină, dar bărbatul care încă zâmbea larg coborî repede ochii spre ea şi cu celălalt pumn îi aplică un upercut sub barbă, tocmai când femeia deschidea gura ca să strige. Forţa impactului despică pielea şi osul maxilarului şi-i închise gura atât de repede, încât sângele îi ţâşni dintre buze de la limba muşcată. Strigătul se stinse înainte de-a se naşte, transformându-se într-o expirare umedă. În timp ce Saul pornea încet spre ea, bărbatul se răsuci pe vârfuri şi o trase de baza gâtului, de unde o ţinea, prinse avânt, se întoarse repede şi-i îngropă faţa în canatul uşii.

Îi dădu drumul şi se întoarse la Saul.

Saul ţipă de durere şi uimire, se uită pe lângă bărbat la trupul inert al femeii, care alunecă pe canat şi se prăvăli înapoi în cameră. Zvâcnea în agonia terminaţiilor nervoase. Faţa ei turtită şi schimonosită se holba oarbă la el, în timp ce dansa cuprinsă de-un spasm postum, călcâiele ei răpăind pe podea ca o ploaie musonică, din gura stâlcită ieşind clăbuci de sânge.

Saul urlă şi se avântă cu toată forţa lui de şobolan spre bărbat.

— *Îţi mănânc inima aia neagră!* strigă el.

Bărbatul înalt se feri cu uşurinţă de lovituri, rânjind în continuare larg. Trase fără grabă pumnul în spate şi-l proiectă drept în faţa lui.

Saul văzu pumnul şi se feri de el, dar nu se mişcă destul de repede

şi acesta îl prinse în lateralul craniului, făcându-l să se împleticească înapoi. Se răsuci, ateriză greu la podea. Auzi un ţiuit în ţeastă. Se întoarse să-l vadă pe bărbat, fluierând, cu buzele ţuguiate, o piesă veselă, repetitivă. Se uita intens la el şi ochii-i scăpărau periculos. Fără veste, piesa pe care o fluiera se schimbă, deveni mai puţin organizată, mai insidioasă. Saul îl ignoră, încercă să se târască. Fluieratul se întrerupse brusc.

— Deci e adevărat, şopti Flautistul, iar vocea lui galantă se metamorfozase în ceva instabil.

Părea că nu mai are mult şi-l va apuca greaţa. Părea înfuriat.

— Blestemăţie, nici om, nici şobolan, nu te pot atinge. Cum îndrăzneşti *cum îndrăzneşti cum îndrăzneşti…*

Ochii lui erau înflăcăraţi şi bolnavi.

— Nu-mi vine să cred ce prost ai fost să vii aici, şobolănel, zise Flautistul, apropiindu-se de el.

Tremura de efort şi vocea îi reveni la normal.

— Acum am să te ucid şi-am să-ţi împrăştii corpul prin canale ca să îl găsească tatăl tău, iar atunci am să cânt pentru el şi-am să-l fac să danseze şi iar să danseze, iar într-un final, când va fi cu adevărat obosit, am să-l ucid şi pe el.

Saul se ridică în picioare, se împletici din calea lui, ţinti o lovitură stângace spre boaşele Flautistului. Flautistul îl prinse de picior, trase iute de el în sus, făcându-l să cadă pe spate cu un bufnet şi scoţându-i aerul din plămâni. În tot acest timp, continuă să vorbească afabil şi animat.

— Eu sunt Lordul Dansului, eu sunt Vocea, iar când eu spun lumii să sară, lumea sare. Mai puţin tu. Iar pe tine te am aici în pragul morţii. Eşti un *avorton* de căcat. Dacă nu dansezi după cum îţi cânt eu, n-ai ce căuta pe lumea asta. După douăzeci şi cinci de ani de planuri, iată arma secretă a şobolanului, super-arma, jumi-jumaul.

Clătină din cap şi strâmbă din nas a compasiune. Îngenunche lângă Saul, care se lupta să respire, care încerca să ţină capul sus.

— Acum o să te ucid.

Un chiuit ascuţit îi făcu pe amândoi să ridice privirea. Ceva ţâşni prin folia de plastic de peste geam cu un pocnet improbabil, ţâşni prin fereastra spartă a apartamentului, o figură, zburând valvârtej către Flautist, izbindu-se de corpul lui cu o forţă care îl aruncă prin aer de lângă corpul culcat pe spate al lui Saul. Saul se ridică anevoie în picioare, văzu un om îmbrăcat într-un costum imaculat care încerca să-l stranguleze pe Flautist, care se zbătea, în timp ce îşi proiecta adversarul în cealaltă parte a camerei.

Era Loplop, cu ochii pătrunşi de teroare, strigându-i lui Saul să vină, apucându-l şi alergând spre geam, până când un sunet clar şi scurt îl făcu să împietrească locului. Saul se întoarse şi văzu buzele ţuguiate

ale Flautistului care se ridica, fluierând. O piesă fluidă, repetitivă şi simplă. Loplop era înmărmurit. Saul văzu o expresie de uimire străbătându-i chipul când se întoarse spre Flautist, cu ochii vii şi extatici.

Saul se dădu înapoi, pipăi peretele din spatele său. Vedea cadavrul lui Deborah dincolo de Loplop, vedea balta de sânge care se întindea în voie pe podea. În stânga lui era Flautistul, care avansa, încă fluierând. În faţa lui era Loplop, păşind spre el, cu ochi orbi, cu braţele întinse, mişcând picioarele pe ritmul trilului de pasăre al Flautistului.

Saul încercă să treacă de Loplop, nu putu şi îşi simţi gâtul apucat de degetele lui. Mai Marele Păsărilor căzu peste el şi începu să-l sufoce, tot timpul ţinându-şi faţa vrăjită ridicată pentru a capta muzica. Nu era greu, dar trupul lui era inflexibil ca metalul. Saul îl lovi, răsuci şi trase de degetele sale. Lui Loplop nici că-i păsa, nu-l băga în seamă. Pe când întunericul începea să se infiltreze la marginea câmpului său vizual, Saul îl văzu pe Flautist în colţul camerei, masându-şi gâtul, şi furia îi aduse sângele înapoi în obraji, chiar pe sub ghearele nemiloase ale lui Loplop. Depărtă tare braţele, făcu mâinile căuş exact cum tatăl lui îi spusese să nu facă în piscină, *nici măcar în joacă, Saul,* şi le apropie, lovindu-l pe Loplop peste urechi cu toată puterea.

Loplop ţipă şi sări în sus, arcuindu-şi spatele, cu mâinile tremurând. Forţa de şobolan a lui Saul făcuse aerul să intre adânc în cavităţile lui acustice, spulberând delicatele membrane şi trimiţând bule ca de acid prin carnea sfâşiată. Loplop se cutremură cuprins de agonie.

Saul se rostogoli de sub el. Flautistul se năpustise iarăşi asupra lui şi mânuia flautul ca pe o bâtă. Saul nu putu decât să se rostogolească puţin din calea lui şi să-l simtă zdrobindu-i nu faţa, ci umărul. Se feri din nou şi, de data aceasta, încasă lovitura în piept. Durerea îi tăie respiraţia.

În spatele lui, Loplop se împletici pe lângă perete, dibuind orbeşte, ca şi când, împreună cu auzul, i-ar fi dispărut şi celelalte simţuri.

Flautistul apucă flautul cu ambele mâini, se aşeză călare peste Saul şi, ţintuindu-i braţele la podea cu genunchii, ridică flautul ca pe un pumnal ceremonial, pregătit să înfigă acel obiect bont în pieptul său. Saul urlă îngrozit.

Loplop continua să ţipe şi vocea lui se împletea cu a sa. Disonanţa făcea aerul să vibreze şi ceva din acele vibraţii îl făcu pe Loplop să se întoarcă şi să arunce cu piciorul flautul din mâinile încleştate ale Flautistului. Acesta urlă de furie şi se întinse după el. Loplop îl trase pe Saul de sub picioarele bărbatului înalt şi-l împinse spre fereastră. Loplop continuă să ţipe şi sunetul nu încetă nici atunci când el sări pe pervazul geamului spart. Încă ţipa când îl apucă pe Saul cu mâna dreaptă şi păşi afară, în întuneric.

Saul nu-şi mai auzea propriul urlet de disperare din cauza ţipătului continuu al lui Loplop. Închise ochii şi simţi mângâierea aerului; aşteptă impactul cu solul, dar acesta nu veni. Deschise ochii puţin şi văzu un amalgam de lumini care se mişcau foarte repede. Continua să cadă… singurul sunet era vaierul lui Loplop.

Deschise ochii complet şi văzu că ceea ce-l strângea de piept nu era groaza, ci picioarele lui Loplop, şi că pământul gonea nu spre el, ci paralel cu el, şi că el nu cădea, ci zbura.

Era întors cu spatele, aşa că nu-l putea vedea pe Loplop în timp ce zburau. Picioarele Mai Marelui Păsărilor, elegante în pantaloni Savile Row, erau încolăcite în jurul lui mai jos de subsuori. Terragon Mansions se îndepărta în urma lor. Saul văzu o siluetă subţire stând în gaura plasticului rupt de la geamul apartamentului tatălui său, auzi cumva un fluierat slab peste strigătele lui Loplop.

În bezna mizeră din Willesden, arborii erau ascunşi vederii, o încâlceală de siluete fractale din care zburau porumbei şi vrăbii şi grauri, treziţi din somn de forţa vrăjii Flautistului. Zburară un moment în cerc, fără ţintă, după care mişcările lor deveniră la fel de precise şi de bruşte ca o simulare matematică.

Se apropiară de Flautist, venind cu viteză din toate părţile cerului spre umerii lui gârboviţi, după care se ridicară iarăşi în zbor, deodată, nedumeriţi, încercând să zboare în tandem, trăgând trupul Flautistului prin aer cu ei.

— Jivina aia ne urmăreşte! strigă Saul speriat.

Tocmai când rosti acestea înţelese că Loplop nu-l putea auzi, că tot ceea ce-l împiedica pe Loplop să se alăture supuşilor în a-l transporta pe Flautist era faptul că el îi luase auzul.

Saul se clătină alarmant în îmbrăţişarea strânsă a lui Loplop. Străzile goneau pe sub ei. Oscilară nesiguri între ceruri şi pământul îngheţat. Ţipetele lui Loplop începeau acum să se transforme în gemene; uguia ca să se autoconsoleze. În urma lor, un stol de păsări îl trăgeau pe Flautist prin aer. Pe măsură ce unele cădeau epuizate sau strivite, altele veneau degrabă să le ia locul, înfigeau ghearele în hainele şi carnea Flautistului, strângând rândurile, purtându-l mai departe într-un zbor nesigur, ca de fluture.

Flautistul câştiga teren.

Luna scânteie o fracţiune de secundă pe apă şi pe şinele de cale ferată de mai jos. Loplop începu să cadă în spirală din înaltul cerului.

Saul zgâlţâi picioarele care îl susţineau, îi strigă să continue, dar Loplop era în pragul leşinului şi ţipătul din cap era tot ce auzea. Saul zări mai jos de ei o şosea mare şi un câmp roşu vălurit, dar acestea îi dispărură din câmpul vizual când corpul lui Loplop se răsuci. Flautistul se apropia, lepădându-se de însoţitorii lui aşa cum un zdrenţăros se leapădă de haine.

Cădeau. Saul întrezări o reţea de şine care se împrăştiau în evantai, apoi iarăşi acel câmp roşu, acoperişurile îndesate a o sută de autobuze roşii. Erau în picaj spre staţia Westbourne Park, unde rutele de autobuz şi de tren se întâlneau pe un deal, sub bolta căscată a arterei Westway.

Ajunseră în zona umbrită şi se prăbuşiră la pământ. Saul fu aruncat de lângă Loplop. Se rostogoli peste cap, se opri, plin de praf şi de pământ. Loplop zăcea la câţiva paşi mai încolo, ghemuit într-o poziţie ciudată, cu braţele strânse pe după cap, cu fundul în aer, cu genunchii pe pământ.

Se aflau lângă intrarea întunecată în terminalul de autobuz. Puţin mai încolo se afla depoul plin de autobuzele pe care Saul le văzuse din aer. În clădirea cavernoasă din faţa lui se aflau alte câteva sute. Erau parcate unul lângă celălalt, un puzzle complicat, împrăştiat şi recompus zi de zi; exista o ordine strictă în care părăseau depoul. Fiecare era înconjurat de semenii lui, la nu mai mult de o jumătate de metru în fiecare parte, un labirint de vehicule ridicole.

Costumul lui Loplop era înnoroiat şi distrus.

Din tării, uşor dezechilibrat, venea Flautistul. Saul se împletici peste prag în camera boltită, trăgându-l pe Loplop după el. Se ascunse după primul autobuz, care alcătuia unul dintre pereţii exteriori ai labirintului roşu. Îl zgâlţâi pe Loplop de picior, îl trase spre el. Loplop tresări puţin şi rămase nemişcat. Respira greu. Saul se uită grăbit în jur. Auzea furtuna de aripi vestind sosirea Flautistului şi, peste ea, fluierul subţire al Lordului Dansului însuşi. Se simţi o pală de aer când Flautistul fu aşezat în antreul rece, împrăştiind pene în urma sa.

Fluieratul se opri. Imediat, păsările se împrăştiară panicate şi Saul auzi un bufnet când Flautistul ateriză pe acoperişul unui vehicul din apropiere. Preţ de un minut, nu se auzi nimic în afara păsărilor care îşi luau zborul, apoi se apropiară paşi pe acoperişurile autobuzelor.

Saul dădu drumul picioarelor lui Loplop şi se lipi de autobuzul de lângă el. Se târî în lateral, străduindu-se să nu facă zgomot. Simţea cum se trezeau în el instinctele animalice. Era perfect silenţios.

Autobuzul era un Routemaster vechi, cu platformă descoperită în spate. Saul îşi croi drum pe tăcute în acea deschidere, timp în care paşii de deasupra se apropiară şi mai mult. Se mişcau încet, de colo-colo pe acoperişuri, punctaţi de salturi mici când Flautistul traversa golul dintre două vehicule.

În timp ce paşii se apropiau, Saul urcă încet scările cu spatele, fără zgomot. Apoi din nou se auzi bufnetul de săritură şi aterizarea îl făcu să se cutremure, odată cu vibraţia, când Flautistul ajunse pe autobuzul lui şi o luă cu paşi mari de-a lungul acoperişului.

Autobuzul era cufundat în întuneric. Saul înainta doar cu spatele,

întinzând mâinile pentru a atinge şirurile de scaune dispuse de ambele părţi. Se ţinea de barele de oţel de parcă autobuzul ar fi fost în mişcare, echilibrându-se. Gura îi atârna deschisă, tâmp. Înălţă ochii spre tavan, urmărind paşii de sus care traversau într-o diagonală lungă spre locul unde el şi Loplop aterizaseră. Apoi ajunseră la margine şi lui Saul îi urcă inima în gât când trupul Flautistului zbură pe lângă un geam din stânga sa. Încremeni, dar nu se întâmplă nimic. Flautistul nu-l văzuse. Saul se ghemui fără sunet, se târî în faţă şi, ajuns sub geam, se ridică doar atât cât să vadă afară, cu mâinile încadrându-i faţa, cu ochii mari, ca o figură desenată în graffiti pe un perete.

Mai jos de el, Flautistul stătea aplecat deasupra lui Loplop. Îl atingea cu o mână, într-o postură asemănătoare cu a unui trecător îngrijorat care găseşte pe cineva stând în stradă şi plângând. Hainele Flautistului erau zdrenţuite de la toate acele gheare mici de păsări, şi erau mânjite cu roşu.

Saul aşteptă. Flautistul nu îl atacă pe Loplop însă, ci îl lăsă pradă chinurilor şi tăcerii necruţătoare. Se ridică în picioare şi se întoarse încet. Saul coborî capul şi rămase neclintit. În mintea sa reîncepu dintr-odată să ruleze scena grotescului dans pe care Flautistul îl interpretase cu Deborah şi se simţi slăbit şi înfuriat, dezgustat de sine şi speriat. Respiră repede, cu faţa lipită de genunchi, ghemuit pe platforma de sus a autobuzului, în întuneric.

Şi atunci auzi un fluierat, iar acesta venea dinspre intrarea de jos a pasagerilor. Simţi în braţe şi picioare enormul flux de energie pe care i-l dădea teama.

Vocea Flautistului îl strigă mai caldă şi mai relaxată ca oricând.

— Nu uita că îţi pot simţi mirosul, şobolănel.

Paşii începură să urce scările şi Saul se furişă cu spatele spre partea din faţă a autobuzului.

— Ce, crezi că poţi trăi şi dormi şi mânca în canalizare şi eu nu-ţi voi simţi mirosul? Sincer, Saul...

O siluetă întunecată apăru în capul scărilor.

Saul se ridică în picioare.

— Eu sunt Lordul Dansului, Saul. Încă nu pricepi, aşa-i? Chiar crezi că vei scăpa de mine? Eşti mort, Saul, pentru că *refuzi cu încăpăţânare să dansezi după cum îţi cânt.*

Spunând acestea, în vocea lui se citi furia. Flautistul păşi în faţă şi lumina slabă din depou îl lovi. Fu de ajuns pentru ochii de şobolan ai lui Saul.

Chipul Flautistului era o masă de-un alb înspăimântător, incredibil de decolorată. Cele o mie de gheruţe îi scoseseră părul din codiţa aceea ordonată, care acum se revărsa peste faţă, sub bărbie şi în jurul gâtului, căutând parcă să-l stranguleze. Hainele îi erau smulse şi

zdrenţuite şi deşirate şi întinse în toate direcţiile, o sumedenie de răni minuscule, şi peste tot era stropit de sânge, dâre pe faţa-i lăptoasă. Expresia pe care o afişa sfida tenul distrus. Îl privea pe Saul în acelaşi fel relaxat, afabil, cu aceeaşi veselie banală cu care îl întâmpinase, cu care o eliminase din peisaj pe Deborah, cu calmul care dispăruse doar un moment, atunci când nu-l putuse face pe Saul să danseze.

— Saul, zise el în semn de salut şi întinse mâinile.

Păşi în faţă.

— Nu sunt sadic, Saul, spuse el, zâmbind.

Avansând, ţinea mâna întinsă, iar când atinse una dintre barele de oţel care se înălţau între scaun şi tavan, o apucă. Apoi se prinse de ea şi cu cealaltă mână. Începu să o răsucească, încordându-se din tot corpul şi tremurând violent de efort. Oţelul se îndoi încet şi încercă să se întindă, dar se rupse cu zgomot puternic. Flautistul nu-şi luă ochii de la Saul şi nici expresia lui nu se schimbă, în pofida efortului depus. Trase de capătul rupt şi bara se frânse din nou. Rămase cu ea în mână – un ciomag contorsionat de metal lucitor.

— Nu vreau să te rănesc, urmă el, reluându-şi înaintarea. Dar vei muri, pentru că *refuzi să dansezi* când îţi spun s-o faci. Aşa că acum vei muri.

Ciomagul cel zvelt se avântă în jos, fulgerător ca un arc electric, şi Saul şuieră când îl văzu mişcându-se, apoi zvâcni sub luciul lui cu graţia ageră a unui rozător. Ciomagul aruncă în aer ghemotoace de umplutură, eviscerând un scaun cu vârful lui zimţat.

Forţa Flautistului era uriaşă şi ineluctabilă, mult peste a muşchilor încordaţi de şobolan pe care hrana de la tomberon îi trezise în Saul, noua lui putere de care era atât de mândru. Se rostogoli din bătaia ciomagului şi se târî cu spatele spre partea din faţă a autobuzului. Se gândi la Deborah şi furia îl gâtui. Latura sa de şobolan şi cea de om oscilau violent, zdruncinate de uriaşa furtună a furiei sale. Voia să smulgă cu dinţii beregata Flautistului şi apoi voia să-l snopească, să-i strivească tigva, să-l frăgezească metodic cu pumnii, după care voia să-i sfâşie burta cu ghearele, voia să-l spintece cu ghearele lui ascuţite. Dar nu putea să facă niciunul dintre lucrurile acestea, pentru că nu avea forţa necesară, iar Flautistul avea să-l ucidă.

Flautistul se îndreptă puţin de spate, făcu o scurtă pauză, şi rânji.

— Ajunge, spuse el şi sări drept în faţă, ţinând arma ca o suliţă.

Saul scoase un ţipăt ascuţit de frică, furie şi frustrare, în timp ce reflexele animalice îl făcură să se retragă într-o parte din calea acelei şarje violente.

Era imposibil să treacă de Flautist, asta-i fu clar când sări, dar trase picioarele tare la piept şi lovi cu ele în scaunul de alături, după care le îndreptă iarăşi, ca pe nişte pistoane, propulsându-se de pe scaun într-o parte, lovind cu pumnii sticla de lângă el, întinzându-şi corpul ca un

săritor de la trambulină, simţind geamul împrăştiindu-se în jurul lui într-un milion de cioburi, smulgând bucăţi din pielea sa.

Zbură prin aer în spaţiul dintre autobuzul lui şi cel de alături, altul de acelaşi tip, aflat înaintea acestuia în labirintul din depou. Plană la patru metri deasupra solului, după care alt zid de sticlă se dezintegră sub aprigii lui pumni de şobolan şi braţele şi umerii lui dispărură în următorul autobuz, înainte ca picioarele să iasă măcar din celălalt. Larma explozivă a primului geam, încă răsunându-i tare în urechi, continuă cu explozia următorului, iar el pătrunse înăuntru, rostogolindu-se de pe scaun într-o ploaie de cioburi de sticlă aidoma unor confetti.

De afară încă auzea zăngănit de cioburi, în timp ce bucăţele de geam cădeau la pământ. Rămase în loc, tremurând, ignorând pielea sfâşiată şi vânătăile adânci. Dădu fuga spre scările din fundul autobuzului. Din spatele lui auzi un sunet ciudat, un răcnet de iritare, exasperare ajunsă la nivelul mâniei. Apoi se mai auzi un zăngănit, mai puternic, şi în oglinda curbată din capul scărilor văzu un geam spărgându-se, îl văzu pe Flautist sărind prin sticlă cu pumnii în faţă şi aterizând cu fundul pe un scaun, cu capul întors spre el. Acesta sări imediat în picioare, fără a-şi mai răci gura de pomană, şi o zbughi pe urmele sale.

Saul coborî scările într-un echilibru precar şi ieşi prin spatele autobuzului, luând-o la fugă pe aleile întunecate alcătuite de vehiculele acelea mari şi roşii, pierzându-se în labirint. Se opri, ghemuit la pământ, şi îşi ţinu respiraţia.

De la o oarecare distanţă auzi paşi alergând şi o voce strigând:

— Ce mama dracului se întâmplă aici?

O, futu-i mă-sa, e paznicul, gândi Saul. Inima lui bătea ca ritmul basului pe o piesă *jungle.*

Auzi paşii grei ai paznicului undeva aproape, auzi clar gâfâielile şi şuieratul respiraţiei acestuia. Rămase perfect nemişcat, încercând să audă dincolo de sunetele scoase de paznic, să detecteze mişcările Flautistului.

Nu se auzea nimic.

Un bărbat supraponderal, de vârstă medie, în uniformă cenuşie, apăru dintr-odată în spaţiul dintre autobuze unde stătea Saul. Un moment, rămaseră amândoi pe poziţie, privindu-se tâmp unul pe celălalt. Se mişcară simultan. Paznicul se apropie cu o bâtă ridicată, deschise gura să strige, dar Saul îl placase deja, ajungând sub bâta lui ineficientă, făcându-l s-o scape din mână. Îi răsuci braţul la spate, ţinu gura închisă şi-i şopti la ureche.

— E-un om foarte rău aici. O să te ucidă. Pleacă *imediat.*

Paznicul clipea violent.

— Ai înţeles ce ţi-am spus? şuieră Saul.

Paznicul încuviinţă vehement din cap. Se uita agitat în jur după bâta sa, puternic speriat de uşurinţa cu care fusese dezarmat.

Saul îi dădu drumul şi bărbatul o luă la picior. Dar când ajunse la capătul scurtei alei, sunetul flautului străpunse aerul şi el încremeni. Cât ai clipi, Saul alergă spre el, îl pălmui de două ori peste faţă, îl împinse, dar bărbatul avea o privire hipnotizată, ochii lui tulburi şi extaziaţi se uitau peste umărul lui Saul.

Omul se mişcă dintr-odată, împingându-l pe Saul deoparte cu o forţă imposibilă, şi fugi ca un copil nerăbdător în interiorul labirintului roşu.

— O, futu-i, *nu!* zise Saul şi-l ajunse din urmă, îl împinse în spate, dar bărbatul îşi continuă drumul, trecând pe lângă Saul fără a-i arunca măcar o privire.

Flautul era mai aproape acum, aşa că Saul îl cuprinse în braţe ca un urs, îl ţinu, încercă să-i acopere urechile, dar bărbatul, peste măsură de puternic, îi trase un cot în vintre şi un pumn în plexul solar, tăindu-i respiraţia şi făcându-l să se îndoaie de mijloc într-un reflex paralizant. Saul nu putu decât să se uite cu disperare, forţându-se să respire, în vreme ce bărbatul dispărea din vedere.

Se ridică şi şontâcăi după el.

În mijlocul labirintului de autobuze era un spaţiu gol. Era o încăpere ciudată şi mică, alcătuită din metal roşu şi sticlă, o chilie de abia doi metri pătraţi. Saul îşi găsi drumul spre mijloc, dădu un colţ şi ajunse la marginea pătratului.

Înaintea lui stătea Flautistul, cu flautul la buze, uitându-se ţintă la el peste umărul paznicului, care ţopăia ridicol pe notele acute ale flautului.

Saul îl apucă pe bărbat de umeri, din spate, şi-l trase de acolo. Dar paznicul se răsuci şi Saul văzu că avea un ciob de sticlă înfipt adânc într-un ochi şi că sângele îi cursese pe toată faţa. Ţipă şi cântecul Flautistului încetă brusc. Chipul paznicului afişă o vagă nedumerire; scutură din cap, duse mâna precaut la faţă. Înainte să-şi atingă ochiul, un fulger argintiu lovi în spatele lui şi el căzu ca un bolovan.

O baltă întunecată şi groasă ca smoala începu să se întindă foarte repede în jurul capului spart.

Saul amuţi.

Flautistul stătea în faţa lui, ştergându-şi flautul.

— Trebuia să-ţi arăt de ce sunt în stare, Saul. Vorbi încet şi nu ridică privirea, ca un profesor foarte dezamăgit, dar care se străduieşte să nu strige. Vezi tu, am impresia că nu crezi cu adevărat că pot face unele lucruri. Am impresia că eşti convins că dacă *tu* nu-mi dai ascultare, nimeni altcineva nu-mi dă. Am vrut să-ţi demonstrez cât de bine îmi dau ei ascultare, pricepi? Am vrut să ştii. Înainte să mori.

Saul sări drept în sus.

Flautistul făcu ochii mari, încremenit de uimire pentru un moment, când Saul se agăţă de una dintre marile oglinzi laterale ale autobuzului, pivotă în zbor şi intră cu picioarele înainte prin parbrizul lat. Apoi Flautistul veni după el, cu flautul îndesat la curea. Fără a face vreo încercare de-a se ascunde de data aceasta, Saul sări direct pe geam, străbătu distanţa până la următorul autobuz şi pătrunse pe puntea lui superioară. Se ridică în picioare şi sări din nou, refuzând să dea ascultare membrelor şi pielii lui îndurerate. Urmărit iar şi iar, auzindu-l încontinuu pe Flautist în spatele lui, trecând amândoi prin strat după strat de sticlă, presărând cioburi pe jos, o trecere fantastic de iute şi violentă prin aer, Saul era disperat să ajungă în capătul labirintului, dorindu-şi ca înfruntarea să se desfăşoare în câmp deschis.

Şi atunci ajunse. Pregătindu-se să mai sară printr-un geam, îşi dădu seama că ceea ce vedea prin el nu era un autobuz, la distanţă de-o jumătate de metru, ci un geam încastrat chiar în peretele depoului, iar prin el, la mare depărtare, vedea o casă. Ieşi din ultimul autobuz şi se agăţă de pervazul geamului, la jumătatea zidului. Între el şi casa aceea era săpat un făgaş, o adâncitură lată plină cu şine. Iar între Saul şi acele şine nu se afla decât un gard înalt din stâlpi de oţel şi o pantă lungă.

Încă îl auzea pe Flautist venind pe urmele lui, cu bubuituri puternice şi vibraţii care zguduiau şirurile de autobuze. Sări pe ultimul geam. Întinse braţele şi se prinse de balustrada de metal de mai jos. Ateriză de cealaltă parte a ei, făcând-o să se zgâlţâie puternic cu greutatea lui. Se ţinu bine de ea, aşteptând să-şi găsească echilibrul. Înaintă puţin şi se uită înapoi la geamul spart. Flautistul apăru, se uită afară. Nu mai rânjea. Saul o luă la fugă pe povârnişul de metal în jos, coborârea lui fiind ceva între un exerciţiu de agilitate şobolănească, o alunecare controlată şi o cădere.

Ridică privirea un moment şi văzu că Flautistul încerca să-i urmeze exemplul. Dar era prea departe pentru el: nu se putea agăţa de gardul acela, nu se putea târî ca un şobolan.

— *Futu-i!* strigă el şi duse flautul la buze.

La cântecul său, păsările se întoarseră. Se strânseră în stol în jurul umerilor lui.

Şinele de tren făceau nişte curbe şi dispăreau din vedere în ambele direcţii. Mai sus de el, Saul vedea clădiri ce păreau să se profileze deasupra văii, să plutească ameninţător deasupra lui. Alergă, urmând şinele către est. Aruncă o privire în spate şi văzu păsările aşezându-se pe silueta întunecată din cadrul geamului. Îşi continuă fuga sincopată

şi aproape suspină de încântare când auzi un pocnet metalic, un zăngănit controlat şi ştiu că se apropia un tren. Se uită îndărăt şi-i văzu farurile.

Se mişcă puţin în lateral, făcând-i loc, alergând pe marginea şinelor. *Haide!* îl îndemnă, în vreme ce farurile pe care nu putea să le asemuiască decât cu doi ochi se apropiau. Deasupra lor vedea, apropiindu-se şi ea, silueta ca o sperietoare de ciori a Flautistului.

Dar trenul era aproape, iar Saul alerga şi surâdea, simţindu-şi băşicile frecându-i-se de pielea jupuită. Chiar atunci când Flautistul se apropie de Saul destul cât acesta să-i vadă chipul, trenul trecu în goană pe lângă el. Când garnitura încetini la curbă, Saul grăbi pasul şi sări spre ultimul vagon, apucându-se de el ca un judocan străduindu-se să-şi apuce oponentul, înfigându-şi degetele adânc în crăpături şi sub bucăţi de metal.

Se căţără pe acoperiş, întinzându-şi braţele, apucându-se cu putere de margini. Trenul începu să accelereze. Se răsuci pe burtă până ajunse cu faţa înapoi, lungi gâtul şi se uită în sus la faţa roşie de furie a Flautistului, care continua să cânte, tresăltând în aer, purtat în zbor de un baldachin de păsări muribunde prin făgaşul acela săpat în materia oraşului, prin acel tunel fără acoperiş. Flautistul nu mai putea face nimic pentru a-l prinde pe Saul.

Şi-n timp ce trenul gonea cu viteză tot mai mare, Saul îl văzu cum devenea o păpuşă de cârpe zburătoare, apoi un punct, apoi nu-l mai văzut deloc, şi se uită în schimb la clădirile din jurul lui.

Văzu lumină şi mişcare înăuntrul lor şi înţelese că oamenii erau vii în noaptea aceea, făceau ceai şi scriau rapoarte şi făceau amor şi citeau cărţi şi se uitau la televizor şi se certau şi îşi dădeau duhul încet în pat, şi înţelese că oraşului nu-i păsa că el fusese în pragul morţi, că descoperise secretul naşterii sale, că o forţă criminală înarmată cu un flaut se pregătea să-l ucidă pe Regele Şobolanilor.

Clădirile care se înălţau deasupra lui erau frumoase şi impasibile. Saul îşi dădu seama că era foarte obosit şi că sângera şi că era în stare de şoc şi că văzuse doi oameni murind în seara aceea, ucişi de o putere căreia nu-i păsa dacă ei trăiau sau mureau. Simţi o mişcare a aerului în spatele său, lăsă capul jos şi expiră cu un oftat prelung. Apropiindu-se de tunel, trenul ridică mizeriile în aer şi le aruncă înapoia sa. Când o neaşteptată pală de vânt cald îl lovi ca o mănuşă de boxer, lumina difuză a oraşului se stinse şi el dispăru în adâncul pământului.

Partea a cincea

Spirite

Douăzeci

Fabian clătină din cap, strângându-şi codiţele în mănunchiuri mici. Îl durea îngrozitor capul. Stătea întins pe pat şi se strâmba la oglinda care abia se vedea pe masa lui de lucru.

Ceva mai încolo se afla „opera sa în curs de elaborare”, cum insista să o numească îndrumătorul lui. Cele două treimi din stânga ale imensei pânze erau o panoplie multicoloră de vopsele lucioase pulverizate cu sprayul şi acrilice mate, puternice; treimea din dreapta era acoperită cu litere fantomatice, linii de creion palide şi cărbune. Îşi pierduse motivaţia pentru acel proiect, cu toate că, privindu-l din nou, încă mai trezea în el o anumită mândrie.

Era un manuscris iluminat pentru anii 1990, literele fiind o sinteză atentă a caligrafiei medievale şi a scrierii graffiti. Întreaga desfăşurare, un metru optzeci pe doi patruzeci, consta doar din trei rânduri de text: *Ştiţi, uneori îmi doresc să mă pierd în credinţă/ iar muzica jungle este singura la care mă pot întoarce,/ pentru că în drum an’ bass îmi găsesc locul…*

Se gândise la o frază care să înceapă cu litera „Ş” pentru că era o literă extrem de plăcut de iluminat.

Era foarte mare, încadrată într-o casetă şi înconjurată cu frunze de marijuana şi difuzoare şi tineri moderni, băieţi şi fete, o parodie complexă, zombi inexpresivi ai artei monastice marca Keith Haring[7] sau ai unuia dintre artiştii de stradă din New York. Restul literelor erau aproape în întregime negre, dar nu un negru uniform, ci străbătute de dâre luminoase şi cu marginile trasate în culori ţipătoare. În colţ, sub inscripţie, pândea poliţia, ca nişte diavoli: Omul. Dar în acele zile lozincile trebuiau să fie ironice. Fabian cunoştea regulile şi nu se abătea de la ele pentru nimic în lume, aşa încât diavolii care ieşeau din groapă erau ridicoli, cele mai groaznice coşmaruri ale Sfântului Anton şi Sweet Sweetback laolaltă[8].

Iar sus, în dreapta, deşi încă nu-i desenase, aveau să fie dansatorii, credincioşii care găsiseră calea de ieşire din mlaştina disperării urbane, un labirint de tonuri cenuşii sumbre în mijlocul tabloului, ajungând în raiul *drum and bass.* Dansul lor era înflăcărat, dar avusese grijă să le facă feţele să semene mai mult ca oricând cu acelea din vechile tablouri pe care le imita: placide, tâmpe, inexpresive. Pentru că individualismul, îşi amintea că-i explicase plin de vervă îndrumătorului său, nu-şi afla locul într-un club *jungle* mai

---

7 Keith Haring (1958–1990) – artist şi activist social reprezentativ pentru cultura străzii newyorkeze din anii 1980.

8 Sweet Sweetback – personajul principal al filmului *Sweet Sweetback's Baadasssss Song* (1971), considerat exponenţial pentru condiţia afro-americanilor persecutaţi de autoritatea albilor.

mult decât într-o biserică de secol XIII. Din acest motiv îl adora şi de aceea îl frustra şi uneori îl speria. Aşa se explica, de altfel, şi textul acela ambiguu.

O bătea încontinuu la cap pe Nataşa să compună o piesă cu adevărat *angajată politic,* iar ea refuza, spunând că nu o interesează, lucru care pe el îl irita. Aşa că până când avea să o facă cineva, el era hotărât să-şi vadă mai departe de dojenile lui mult preaiubite. De unde şi Evul Mediu, explicase el. Necesara afişare a opulenţei şi stilului în cluburi era la fel de grandioasă şi de searbădă ca orice afişare a regulilor de curte, iar starea de prostrare care îi ţinea pe DJ prizonieri era de natură categoric feudală.

La început, îndrumătorul lui şovăise şi păruse neconvins de proiect. Asta până când Fabian spusese că nu înţelege importanţa *jungle*-ului în cultura pop modernă, iar *asta* făcuse să primească aprobarea lui. Toţi conferenţiarii de la Facultatea de artă mai degrabă ar fi murit decât să-şi recunoască lacunele în privinţa cunoaşterii tineretului.

Doar că nu reuşea să se concentreze asupra „Liturghiei *jungle",* deşi era cât se poate de mândru de ea.

Nu se putea concentra la nimic altceva decât la prietenii lui dispăruţi. Mai întâi Saul, într-o nebuloasă de violenţă extremă şi de mister, apoi Kay în împrejurări mai puţin dramatice, dar nu mai puţin misterioase. Fabian încă nu izbutea să-şi facă griji pentru Kay, deşi trecuseră cel puţin două săptămâni de când nu-l mai văzuse, poate mai mult. Îl preocupa, dar Kay era un om atât de nesăbuit, atât de nesigur şi de jovial, încât orice idee că ar putea avea probleme era imposibil de luat în serios. Era, totuşi, frustrant şi descumpănitor. Nimeni nu părea să ştie unde plecase, nici măcar colegii lui de apartament, care începeau să se agite pe motivul părţii lui de chirie.

Iar acum simţea că este posibil să o piardă şi pe Nataşa. Fabian alungă acest gând şi se întoarse în pat, îmbufnat. Era supărat pe Nataşa. Aproape tot timpul era obsedată de muzica ei, dar când intra în focuri era de-a dreptul izolată de lume. Era surescitată de muzica pe care o compunea cu Pete, un om pe care Fabian îl considera prea ciudat pentru gusturile sale. Nataşa lucra la piese pe care să le prezinte la Junglist Terror, evenimentul care urma să se ţină în Elephant and Castle. Nu-l sunase pe Fabian de mai multe zile.

El credea că dispariţia lui Saul făcuse să se precipite lucrurile. Nici vorbă, Saul nu era liderul vreunei mişcări sociale, dar de la extraordinara lui evadare din custodia poliţiei, ceva ce ţinea închegate relaţiile de prietenie ale lui Fabian se volatilizase. Fabian se simţea singur.

Îi era dor de Saul şi era furios pe el. Era furios pe toţi prietenii lui. Era furios pe Nataşa pentru că nu înţelesese că are nevoie de ea, pentru că nu lăsase naibii deoparte samplerul ăla nenorocit şi nu

discutase cu el despre Saul. Era sigur că şi ei îi era dor de Saul, numai că ea era o persoană atât de controlată, încât era puţin probabil să vrea să discute acea problemă. Cel mult, făcea aluzie la ea când nici nu te aşteptai, după care refuza să mai aducă vorba. Totuşi, pe el l-ar fi ascultat cu răbdare. Întotdeauna încălca acel contract social, schimbul reciproc de nesiguranţe şi nevroze. Când vorbeai cu Nataşa, mărturia se producea doar într-un singur sens. Ea fie nu ştia, fie nu-i păsa cât de tare îl descumpănea asta.

Iar Saul… Fabian era furios pe Saul. I se părea uluitor că prietenul lui nu-l contactase. Înţelegea că în viaţa lui Saul se petrecea ceva incredibil, că ar fi nevoie de ceva ieşit din comun pentru a fi dat la o parte în felul acesta, dar el tot suferea. Şi îşi dorea cu disperare să afle ce se întâmpla! Uneori se temea că Saul ar putea fi mort, că poliţiştii îl uciseseră şi apoi ticluiseră o poveste bizară pentru a îndepărta suspiciunile, sau că era implicat în ceva uriaş – vagi imagini cu Triade fulgerau prin mintea lui şi cu filiera londoneză a Mafiei şi cu Dumnezeu ştie ce altceva – şi că fusese eliminat cu nepăsare.

Deseori, aceasta părea cea mai probabilă explicaţie, singurul lucru care ar fi putut explica moartea poliţiştilor şi evadarea lui Saul, dar lui Fabian nu-i venea să creadă că nu ştiuse nimic despre cercurile în care se învârtea prietenul său. Părea de necrezut. Apoi era forţat să ia în calcul posibilitatea ca Saul să-i fi ucis *într-adevăr* pe oamenii aceia – şi pe tatăl lui, lucru pe care nu-l credea până la capăt – însă… totuşi, ce s*e* întâmpla?

Fabian se uită în jur la camera lui: vopsele, şi coperte de discuri, şi haine, şi CD-uri, şi postere, şi căni, şi ambalaje, şi praf, şi hârtie, şi cărţi, şi carneţele, şi pixuri, şi pânza, şi cioburi de sticlă de la sculpturi, şi farfurii, şi ilustrate, şi tapet decojit. Se simţea singur şi furios.

Peisajul era atât de familiar, încât Nataşa nici nu-l mai vedea. Pentru ea era o *tabula rasa,* un spaţiu alb peste care îşi putea impune piesele. Îl privise atâtea ore şi zile, mai ales de când Saul dispăruse şi Pete apăruse, încât atinsese o stare de transcendenţă Zen în faţa lui. Îl putea reconstitui în gând.

Întâi perdelele de plasă, amintire bătătoare la ochi a fostului ocupant de care încă nu se sinchisise să scape. Se mişcau încet, un alb constant cu margini fâlfâitoare. Prin acest văl, copacii – doar la nivelul la care ramurile se desprindeau de trunchi. Desfrunzite de iarnă, ramuri goale asemănătoare cu nişte gheare. Aşadar, pelicula perdelei, apoi lemnul noduros, închis la culoare şi răsucit, o reţea aleatoare de crenguţe şi ramuri groase. Dincolo de asta, un felinar.

După lăsarea întunericului, după ploaie, se aşeza la geam, îşi strecura capul pe după perdelele acelea de plasă şi se uita la felinar prin copacul de afară. Razele lui pătrundeau prin desişul de crengi,

luminându-le din interior. Astfel, felinarul era înconjurat de cercuri de lemn iluminat, fotomontaje a o mie de secţiuni minuscule şi ude care reflectau lumina. Când Nataşa se mişca, haloul felinarului se mişca odată cu ea în spatele copacului. Becul stătea ca un păianjen dolofan în centrul unei plase de lemn.

Acum era zi şi felinarul era aproape inexistent, o simplă formă nedefinită dincolo de perdele, o formă pe care Nataşa nu o vedea, deşi se uita drept la ea. Dincolo de felinar, casele de pe cealaltă parte a străzii. Camera copilului, micul birou. Bucătăria. Acoperişurile, ţiglele şubrede, roşul lor brut, invizibil din cameră. Dincolo de acoperişuri, clădirile uriaşe care se înălţau în vestul Londrei, pătrăţoase şi impresionante. Dincolo de ele, un cer acoperit de nori, o masă compactă mişcătoare, care se răsucea şi bolborosea şi se năruia în sine, lăsând întregul neschimbat.

Nataşa cunoştea toate părţile acelei diorame. Dacă ceva ar fi lipsit sau ar fi fost schimbat, ea ar fi remarcat imediat. În schimb, vedea că totul era aşa cum trebuia să fie şi, prin urmare, nu vedea nimic. Cunoscându-i atât de bine calităţile, totul devenea invizibil.

Uneori avea impresia că ar putea pluti spre nori.

Nu se simţea deloc ancorată.

Se gândea la Saul, dar şi la linii de bas, şi se întreba unde o fi, şi auzea în minte sugestia unei piese năucitoare. Se întreba unde e Pete. Voia să-i audă flautul. Era timpul să mai pună nişte straturi pe *Oraşul Vântului.* Îşi dădu seama că nu prea reuşea să gândească limpede. Deja de câteva zile nu se mai simţea sigură şi preocupată. Dar era nerăbdătoare să mai înregistreze câteva porţiuni de flaut.

Aşa austeră cum era, Nataşa simţea nevoia să golească încăperea de toate obiectele neesenţiale, patul, telefonul, cănile pe care le vedea lângă perna ei. Voia să închidă uşa, să ignore restul apartamentului şi să se uite doar pe geam la priveliştea aceea prin pojghiţa lăptoasă a perdelei. Nu voia să audă altceva în afară de murmurul slab al străzii şi a propriului ei secvenţiator, care-i lucra piesa, făcând din *Oraşul Vântului* ceea ce-şi dorea ea.

Cu două săptămâni în urmă îi spusese lui Fabian de piesă, când o sunase, iar el glumise pe seama titlului: că locuitorii oraşului mâncau prea multă fasole sau ceva la fel de cretin. Nataşa încheiase brusc convorbirea, iar când pusese receptorul în furcă îl blestemase, îl înjurase, îi spusese că e un prost fără pereche şi-un insensibil. O parte din ea încercase să-i trateze comentariul cu răceală, încercase să-l vadă cu ochii lui, dar nici chiar înţelegând asta nu reuşise să scape de sentimentul că el greşise faţă de ea. Părerea ei bună despre Fabian fusese zdruncinată. Poate că trebuia să audă piesa, concluzionase ea cu mărinimie.

El nu putea auzi cuvântul „vânt” fără să-şi amintească glumiţele de

pe terenurile de joacă, scatologia infantilă cu care ea nu putea empatiza. Era un lucru de băieţi. Cum îl putea face să vadă ce văzuse ea atunci când numise piesa aceea, când o cântase şi o modelase şi o făcuse să funcţioneze atât de bine, încât simţise un gol în piept?

La început, un pian slab luat dintr-o porcărie cabotină *swingbeat.* Îl izolase cu atâta precizie, încât îl dezumanizase. Era ceva diferit de modul ei obişnuit de abordare. Pianul, instrumentul care atât de des distrugea muzica *jungle,* care o ducea cu gândul la Happy House şi la cluburile idioate din Ibiza, se transforma în cazul de faţă într-un instrument care anunţa distrugerea umanităţii. Profund tânguitor şi melancolic, dar fantomatic. Pianul încerca să amintească melancolia şi o prezenta parcă pentru a fi aprobată. Asta să fie? Asta e tristeţea? întreba el. Nu reuşesc să-mi aduc aminte. Iar în spatele pianului, ea introdusese, preţ de o fracţiune de secundă, subliminal, un fâşâit static de radio.

Îl căutase mult timp, înregistrând extinse porţiuni de sunet de la toate formaţiile difuzate la radioul ei, le respinsese pe toate, până când găsise, izolase şi crease exact ce-şi dorea. Iar aici îl folosise cu subînţeles.

Ritmul intra după ce pianul repeta fraza de mai multe ori, frazele fiind despărţite de goluri precise, o fractură în muzică. Iar ritmul era neclar la început, rapid şi visător, şi un sunet ca de cor creştea şi apoi se transforma într-o orchestraţie electronică, emoţie fabricată, o căutare eşuată a sentimentului.

Iar apoi linia de bas.

Un program minimal, o singură bufnitură, pauză, o altă bufnitură, pauză, alta, pauză mai lungă... două bufnituri şi totul o lua de la capăt. Iar în fundalul tuturor acestor sunete ea începuse să lungească puţin frânturile de bruiaj static, apoi le lungise mai mult şi le îmbinase din ce în ce mai aleatoriu, până când obţinuse un refren constant şi schimbător în spatele ritmului principal. O bucată de bruiaje care sunau ca vocea cuiva încercând să răzbată din zgomotul alb. Era mândră de sunetul acela, îl crease găsind un post de radio pe unde scurte şi apoi dând să-l piardă, astfel încât notele înalte şi joase ale bârâitului ar fi putut fi voci care doreau să intre în contact şi nu reuşeau... sau puteau să fie doar bruiaje statice.

Radioul exista pentru a comunica. Dar în cazul acesta nu reuşea, o luase razna, îşi uitase ţelul asemenea pianului, iar oamenii nu puteau revendica oraşul.

Pentru că, în timp ce asculta, Nataşa vedea un oraş. Gonea prin aer cu o viteză năucitoare, printre uriaşe clădiri năruite, totul era cenuşiu, falnic, enorm şi aplatizat, pestriţ şi pustiu, nerevendicat. Nataşa croise această imagine cu atenţie, îi luase mult să o creeze, lăsând o sută de aluzii ale umanităţii în piesă, aluzii fără finalitate,

fundături, dezamăgiri.

Iar după ce-şi atrăgea ascultătorul în oraş, singur-singurel, Nataşa punea Vântul în mişcare.

O răbufnire neaşteptată de flaut, care imita vorbirea bruiată, un truc pe care îl şterpelise de pe un album Steve Reich – Dumnezeu ştie unde îl auzise – unde artistul pusese viori care imitau voci de oameni. Bruiajul continua şi ritmul continua şi pianul fără suflet continua şi, în vreme ce bruiajul creştea şi scădea, flautul prindea viaţă pe fundal, un ecou acut, după care dispărea. Rafale de Vânt măturând mizeria de pe străzi. Apoi din nou. Din ce în ce mai des, până când rafalele de flaut dispăreau, suprapunându-se. Intrau una peste alta, o cacofonie de forţe simultane ale naturii, semimuzicale, semisălbatice, artificiale, comentarii, un intrus în oraş care îl modela fără milă, îl sculpta. Din fundal se isca un vaier lung de flaut, străbătând totul, singura constantă, umbrind efectul celorlalte sunete, intimidant, umilitor. Înaltele şi joasele din bruiaj dispăreau, anihilate de flaut. Pianul dispărea, fiecare tril de note reducând treptat câte o notă, până când rămânea una singură, aidoma unui metronom lent care măsoară timpul. După care dispărea şi nota aceea. Ţesătura complexă a flautului era suspendată şi rămânea doar vuietul amplu al vântului. Flaut, zgomot alb, sunete prelungi şi linie de bas, toate curgând subţire mult timp, o neîntreruptă arhitectură de măsuri sterpe.

Acesta era *Oraşul Vântului,* o metropolă gigantică, pustie şi frântă, singuratică, entropică, până când un tsunami de aer se înteţea peste ea, o tornadă de flaut îi curăţa străzile, sfida jalnicele vestigii ale umanităţii în calea ei şi le spulbera ca pe nişte vreascuri, iar oraşul rămânea singur şi golit de toate mizeriile. Până şi bruiajul radio fantomatic proclama dispariţia oamenilor, o expansiune plană de sunet gol. Bulevardele şi parcurile şi suburbiile şi centrul oraşului erau luate, expropriate, posedate de Vânt. Domeniul Vântului.

Acesta era *Oraşul Vântului,* titlul care-l făcea pe Fabian să râdă.

Nu mai putea vorbi cu el după ce făcuse gluma aceea.

Pete înţelegea cu adevărat. De fapt, când auzise bucăţi din piesă, îi spusese că *ea* era cea care înţelegea, că ea îl înţelegea cu adevărat *pe el.*

Pete iubea piesa cu o pasiune extraordinară. Nataşa bănuia că îl atrăgea noţiunea unei lumi întregi posedate de Vânt.

Micul apartament din Willesden devenise decorul viselor lui Crowley. Nu se mai lăsa păcălit de arhitectura lui nedefinită. Apartamentul acela era un dinam. Fusese transformat într-un generator de orori.

Stătea pe vine şi se uita la o altă faţă distrusă.

Micul apartament începea să inspire violenţă. Conţinea o uriaşă

forţă care-i instiga pe oameni la acte de violenţă şi măcel. Crowley se simţea blocat într-o înfiorătoare falie temporală. *Iată-ne din nou aici,* gândi, privind masca distrusă şi însângerată de pe podea.

Prima dată fusese când tatăl lui Saul se făcuse ţăndări pe peluză. Adevărat, rezultatul nu era simetric cu acesta de acum. Poate că fugea din apartament. Poate că din cauza aceasta rănile erau mai puţin grave; simţise ameninţarea în aer, ştiuse că dacă rămânea pe loc nu va muri pur şi simplu, ci va fi strivit. Nu voise să moară ca o insectă, aşa că se aruncase de la geam, dorindu-şi o moarte omenească.

Crowley clătină din cap. Începea să-şi piardă cumpătul, nu putea face nimic în privinţa asta. Iată-ne din nou aici.

Apoi Barker, altul a cărui faţă fusese distrusă, şi Page, uitându-se – imposibil – peste umăr.

Iar acum încă unul fusese sacrificat pe acel altar. Fata stătea întinsă pe spate şi podeaua în jurul ei era roşie de sânge. Faţa îi era afundată ca o bucată de tablă. Crowley ridică ochii spre cadrul uşii. Bucata de lemn de acolo, de la care porneau în toate părţile explozii radiale de sânge şi salivă şi mucus, porţiunea de canat de acolo, acela era locul în care fusese aruncată cu faţa.

Crowley îşi amintea vag simţul datoriei care îl făcea să pătrundă pe coridoare întunecate noaptea, în somn. Stătea în living, acolo unde se afla acum, uitându-se în spate, iar şi iar, ca un căţel care se învârte în jurul cozii, incapabil să stea pe loc deoarece ştia că, dacă făcea asta, cineva va veni şi-i va strivi faţa…

În vise nu-l vedea niciodată pe Saul.

Bailey intră, croindu-şi drum prin grupul de ofiţeri perplecşi.

— Niciun alt semn în altă parte, domnule. Doar asta, doar aici.

— Herrin n-a aflat nimic? întrebă el.

— Încă vorbeşte cu ofiţerul care a fost chemat la depou în dimineaţa asta. O mulţime de autobuze sunt zdrobite; iar paznicul… se crede că n-a murit din cauza ciobului înfipt în ochi. A fost lovit în cap cu un băţ lung şi subţire.

— Din nou, bastonul acela ieşit din comun, murmură Crowley. Prea subţire pentru gustul celor mai mulţi ucigaşi; lor le plac obiectele care fac ravagii. Desigur, dacă eşti puternic aşa cum pare să fie ucigaşul nostru, cu cât e mai subţire obiectul, cu atât mai bine. Suprafaţă de contact mai mică, presiune mai mare.

— Ucigaşul nostru, domnule?

Crowley se uită spre el. Bailey părea nedumerit şi chiar acuzator. Crowley vedea cu ochiul liber că tânărul credea că superiorul lui o ia pe arătură. Natura extraordinară a crimelor îl afectase pe Bailey într-o manieră opusă faţă de el. El fusese aruncat în braţele unei reacţii agresive, dogmatice, hotărât să pună mâna pe Saul, refuzând să se

lase uluit sau surprins de masacrul pe care îl vedea.

— Ce-i? întrebă Crowley.

— Păreţi nesigur, domnule. Aveţi vreun motiv să credeţi că făptaşul n-ar fi Garamond?

Crowley clătină din cap iritat, fluturând mâna prin aer ca şi când l-ar fi sâcâit un ţânţar. Bailey se retrase.

Da, am un motiv mare cât toate zilele, gândi Crowley, *pentru că eu l-am chestionat şi l-am avut în faţă. Adică, Dumnezeule, uită-te la el, nu el a făcut-o. Şi dacă a făcut-o, în noaptea de după interogatoriu s-a întâmplat ceva care l-a schimbat şi l-a schimbat atât de tare, încât nu mai este persoana pe care am avut-o în faţă, caz în care tot eu am dreptate. Saul Garamond n-a făcut asta, şi mă doare-n cot de ce credeţi voi, tu şi Herrin, puţoi îngălaţi ce sunteţi.*

Nimic nu se potrivea. Paznicul mort de la Westbourne Grove era în mod evident victima aceluiaşi om care-i ucisese pe cei doi poliţişti şi pe fata care zăcea desfigurată acolo, în sânge şi fragmente de os. Dar poliţia fusese chemată la depou la câteva minute după ce locuitorii din Terragon Mansions raportaseră strigăte şi zgomote violente la etaj. Iar Westbourne Park era pur şi simplu prea departe de Willesden pentru ca distanţa să fie străbătută într-un timp atât de scurt. Aşa că oricine ar fi fost cel care spărsese geamurile autobuzelor şi înfipsese ciobul de sticlă în ochiul sărmanului aceluia nu putea fi aceeaşi persoană care luase viaţa femeii de aici.

Sigur, Herrin şi Bailey nu vedeau nicio problemă în asta. Cineva nu estimase corect timpul. Locuitorii din Willesden probabil că greşeau cu o jumătate de oră sau aşa ceva. Sau poate greşeau cei din Westbourne Grove, sau şi unii, şi alţii greşeau cu cincisprezece minute, sau naiba ştie. Iar faptul că atât de mulţi oameni aveau aceeaşi estimare greşită, ei bine, *dumneata,* domnule, ce crezi că s-a întâmplat, dacă nu asta?

Evident, Crowley nu avea un răspuns.

Pe el îl intrigau cei care declaraseră că au auzit muzică ieşind din depou la momentul în care Saul – sau cine o fi fost – făcea ravagii acolo. Declaraţiile erau vagi, dar păreau să indice un sunet ascuţit, ca de block-flute, sau flaut, sau fluier, aşa ceva. Saul nu era muzician, Crowley ştia asta, cu toate că, aparent, era pasionat de muzica *dance,* genul pe care îl practica Nataşa, prietena lui taciturnă. Aşa că ce explicaţie avea sunetul de fluier?

Crowley vedea bine scenariul care se croia în jurul lui Saul. Saul devenise un ucigaş în serie. Şi, prin urmare, Saul avea nevoie de ritualuri, cum ar fi întoarcerea la locul primei lui crime, cea care îi trezise gustul. Iar muzica de la locul unei crime, cum era cea de la depou, ce era dacă nu un element ritualic? Poate că apelase la muzică şi în momentul morţii bărbatului încă neidentificat din subteran, o

crimă de care Crowley era în continuare convins că făcea parte din acelaşi lanţ de evenimente. Legătura cu transportul public îi întărea doar convingerea.

Aşadar, de ce nu-i mai plăcea lui Saul muzica *dance?* De ce începuse să cânte ceea ce majoritatea celor care o auziseră descriau ca fiind muzică *folk?* Nimic din toate acestea nu erau sută la sută sigure, desigur, desigur…

Dar Crowley n-avea cum să nu se gândească la faptul că putea fi *altul* cel care cântase în depou. De ce nu? De ce era musai să fie Saul? Dacă era *altul* cel care îşi râdea de el cu muzica aceea atât de diferită de cea pe gustul lui Saul?

Crowley se îndreptă imediat de spate. O bâtă lungă, subţire, uşoară. Făcută din metal: urmele impactului spuneau asta clar. Ceva ce ucigaşul purta cu el, folosea de mai multe ori. Ducea de la un loc al crimei la altul. Unde cânta muzică, se pare.

— Bailey! strigă el.

Bărbatul cel înalt apăru, încă agitat, încă scos din fire de şeful său.

Aproape că-şi dădu ochii peste cap, auzind întrebarea lui Crowley.

— Bailey, Saul are vreun amic care cântă la flaut?

Douăzeci şi unu

Adânc sub Londra, Regele Şobolan se furişa prin întuneric cu ochii în patru.

Ducea cu el o legătură cu mâncare, pe care şi-o atârnase de umăr ca pe o traistă. Făcea paşi mari şi nu lăsa urme. Înainta fără zgomot prin apa din canalizare.

La apropierea lui, şobolanii fugeau. Cei mai curajoşi rămâneau puţin pentru a scuipa spre el provocator. Mirosul lui era adânc imprimat în sistemul lor nervos şi fuseseră învăţaţi să-l dispreţuiască. Regele Şobolan îi ignora. Mergea mai departe. Avea ochii înneguraţi.

Trecea ca un hoţ în crucea nopţii. Neclar. Minimal. Murdar. Subteran. Scopul lui era de nepătruns.

Vârî mâna sub cursul de apă murdară pentru a scoate capacul toboganului ce ducea în sala tronului, după care se lăsă să alunece prin clisa pământului în încăperea uriaşă în formă de lacrimă. Se scutură de apă şi călcă hotărât în încăpere.

Saul veni din spatele lui. Strângea în mâini un picior de scaun. Îl avântă cu o viteză incredibilă spre dosul ţestei Regelui Şobolan.

Regele Şobolan sări înainte şi întinse braţele în faţă cu un urlet de durere. Se lungi la pământ, se rostogoli, ţinându-se de cap, îşi recăpătă echilibrul.

Hrana se împrăştie pe podeaua umedă.

Saul se ţinea după el, trepidând, strângând tare din dinţi. Avântă piciorul de scaun iar şi iar.

Regele Şobolan se arătă maleabil ca argintul viu. Se furişă într-un

mod de neimaginat pe sub potopul de lovituri şi se îndepărtă degrabă, şuierând, ţinându-se cu mâinile de capul însângerat.

Se întoarse cu faţa către Saul.

Chipul său era un mozaic de vânătăi, sânge şi carne umflată. Stătea cât se poate de nemişcat. Îl săgeta pe Saul cu ochii lui umbriţi. Dinţii dezveliţi scânteiau în lumina galbenă, murdară. Respira apăsat. Mâinile erau încleştate sub forma unor gheare sălbatice.

Dar Saul îl lovi din nou, înainte ca ghearele acelea să apuce să se mişte. Mâinile şi bâta lui Saul cădeau grele asupra lui, dar Regele Şobolan lovi în sus şi lăsă dungi pe burta lui Saul, pe sub cămaşa sfâşiată.

Saul vorbi, murmurând în ritm cu loviturile pe care încerca să le aplice.

— Ce dracu' căuta Loplop acolo, hă?

Buf.

Regele Şobolan fugi din raza de acţiune a bâtei, care lovi cu zgomot podeaua.

— I-ai spus să mă urmărească, hă?

Buf.

— Ce ordine avea – să-ţi raporteze ţie?

Buf.

De data aceasta, lemnul îşi atinse ţinta şi Regele Şobolan urlă furios.

Regele Şobolan mârâi şi lovi cu ghearele spre Saul, iar Saul zbieră şi avântă bâta cu forţe proaspete. Se mişcau repede în camera întunecată, alunecând pe mucegai şi pe mâncare, hârjonindu-se când în două picioare, când în patru labe. Saul şi Regele Şobolan se mişcau asemenea unor figuri liminare, plutind între niveluri evolutive, cel animal şi cel raţional.

— Deci Loplop trebuia să trimită un mesaj, hă? O pasăre? O *păsărică,* deci, care să anunţe locul unde mă aflu?

Atacă din nou, Regele Şobolan se mişcă din nou, refuzând să se angajeze în luptă, mulţumindu-se să-l zgârie şi să se ferească, cu dinţii încă vizibili şi vătămători.

— Dacă Loplop mi-ar fi deconspirat accidental poziţia altcuiva, hă? Ce era, futu-i mama mă-sii, o *momeală?*

Regele Şobolan prinse bâta cu mâna dreaptă şi muşcă din ea brusc, cu sălbăticie, iar lemnul se dizolvă într-o explozie de aşchii. Saul nu stătu pe gânduri, ci îl apucă de reverele murdare şi sări călare peste el, făcându-l să cadă în noroi.

— Ei bine, nu trebuia să te mai osteneşti, rahat cu ochi, pentru că Flautistul era acolo şi uite ce mi-a făcut, găoază împuţită. Voi nu eraţi pe fază, tu şi 'Nansi, aşa că sărmanul de Loplop a trebuit să-l atace singur.

Saul ţintui braţele Regelui Şobolan pe podeaua de cărămidă şi începu să-l lovească sistematic cu pumnii în figură. Dar chiar şi aşa blocat cum era, Regele Şobolan se zvârcolea şi aluneca sub el, iar multe dintre loviturile sale grele nu-şi atinseră ţinta.

Saul se apropie cu faţa de Regele Şobolan şi se uită drept în umbrele ochilor lui.

— Ştiu că te-ar durea în cot dacă aş muri, atâta vreme cât l-aş lua pe Flautistul ăla cu mine, şopti el printre dinţi. Şi ştiu că tu l-ai ucis pe tata, violator dement ce eşti, infectule – şi nu Flautistul ăla de nimic…

— Nu! strigă Regele Şobolan şi se zbătu, aruncându-l pe Saul într-o parte şi alunecând dintr-o singură mişcare până ce ajunse să stea în postura caracteristică lângă tron, înnegurat şi autoritar, dar de data aceasta cu ghearele scoase şi cu dinţii ameninţători plini de bale, ca un animal sălbatic.

Saul se dădu în spate prin noroi, se luptă să se ridice în picioare.

Regele Şobolan vorbi din nou.

— Nu lui taică-tău i-am făcut felul, prostea. Eu l-am ucis pe Uzurpator.

Cuvântul pluti în aer o vreme după ce-l rosti.

Regele Şobolan grăi din nou.

— Tatăl tău sunt *eu…*

— Ba nu eşti, bestie degenerată şi putredă la cap, replică Saul imediat. Oi fi având sângele tău în vene, jigodie de violator, da' nu-nsemni pentru mine nici cât o ceapă degerată.

Saul se lovi peste frunte, râzând fără haz.

— Mă crezi tâmpit? „Mama ta a fost şobolan şi eu sunt unchiul tău." Isuse, bună încercare – m-ai crezut un idiot căzut din plop abia ieri! *Şi…* Saul se opri şi mişcă tare din deget spre Regele Şobolan. *Şi* dementul ăla de Flautist care mă vrea mort, a aflat de mine doar din cauza ta.

Saul se aşeză şi îşi propti capul în mâini. Regele Şobolan rămase cu ochii la el.

— Îmi tot spun că am dat lucrurilor de cap, ştii? murmură Saul. Şi nu-mi pot lua gândul de la asta. L-ai ucis pe tata, violator tâmpit, şi când ai făcut asta ai asmuţit după mine un spirit de căcat al întunericului, i-ai dat adresa mea şi ce, te aştepţi să-ţi spun „Tati"?

Saul clătină din cap dezgustat. Îşi simţea măruntaiele chircite de dispreţ şi ură.

— Poţi să te duci unde şi-a înţărcat dracu' copiii. Nu aşa merg lucrurile.

— Şi ce vrei, de fapt, să-mi cer scuze?

Regele Şobolan vorbea batjocoritor. Făcu o mişcare către Saul.

— Ce vrei? Avem acelaşi sânge. A curs multă apă pe sub pod de când am plecat, de când tu erai doar un ţânc în braţele grăsanului

ăluia. Simţeam că începi să te moi. Era timpul să-ţi reîntâlneşti vechiul tată, regele vagabond. *Avem acelaşi sânge.*

Saul îl ţintui de jos cu privirea.

— Nu, secătură, nu vreau nimic de la tine.

Saul se ridică în picioare.

— Vreau doar să plec.

Se duse în spatele tronului, se întoarse cu faţa la Regele Şobolan.

— Descurcă-te singur cu Flautistul. Pe mine mă vrea doar din cauza ta, înţelegi? Te-ai lăudat cu mine, zevzecule. Ţi se rupe de familia ta. Ai violat-o pe mama ca să te alegi cu o armă. Flautistul ştie asta; mi-a spus că sunt arma secretă. Ştiu ce însemn pentru tine. Ştiu că-s o cale bună de-a te răzbuna pe el, pentru că pe mine nu mă poate controla. Dar mie-mi vrea moartea doar din cauza ta. Aşa că-ţi spun ceva.

În timp ce vorbea, Saul se mişca în spate, spre strania ieşire a încăperii.

— Îţi spun ceva. Tu descurcă-te cu Flautistul cum te pricepi, iar eu o să am grijă singur de mine. De-acord?

Şi Saul se uită în ochii Regelui Şobolan, ochii aceia pe care încă nu-i putea vedea, apoi părăsi încăperea.

Sus, deasupra reţelei de canalizare: pe cer, peste acoperişurile de ţiglă. În aer. Saul îşi pipăi pielea învineţită şi o simţi întinsă, gata-gata să plesnească. Scruta Londra desfăşurată înaintea lui, lumea subpământeană ameninţând să răzbată la lumină, să străpungă suprafaţa tensionată. Era întuneric; acum, viaţa lui însemna doar întuneric. Devenea o creatură a nopţii.

Îl durea tot corpul. Îl durea capul, braţele-i erau zgâriate, iar muşchii întinşi îl ardeau, învineţiţi. Dar nu putea sta locului. Simţea un impuls irezistibil de a depăşi momentul, de-a scăpa de durere prin exerciţiu. Făcea slalom fără ţintă printre grinzi şi antene, flexibil şi elegant ca un gibon. Dintr-odată, simţi o foame de lup, dar mai rămase pe acoperişuri o vreme, alergând şi sărind peste pereţi scunzi şi luminatoare. Ţopăi peste încâlceala gării St. Pancras şi grăbi pasul pe spinarea acoperişurilor care se ridicau dincolo de ea asemenea cozii unui dinozaur.

Acela era tărâmul arcadelor. Mici afaceri dubioase îşi duceau lupta cu spaţiile goale, îndesându-se în văgăunile imposibile de sub şinele de tren. Îşi strigau identitatea prin firme grosolane.

APARATURĂ DE BIROU IEFTINĂ.

NOI NE ŢINEM DE CUVÂNT.

Saul coborî la nivelul străzii. Se lupta să canalizeze forţa exaltării care îl potopise datorită lepădării de Regele Şobolan. Era fragil, gata să izbucnească în lacrimi sau să aibă un acces de isterie. Era captivat

de Londra.

Cineva se apropie de el de după un colţ: o femeie în pantofi cu tocuri înalte, îşi dădea seama după sunet, un suflet curajos care străbătea singur zona aceea la ceas de noapte. Nu-şi dorea să o sperie, aşa că se lipi de un perete şi se lăsă să alunece la pământ, un alt beţivan care-şi pierduse cunoştinţa.

Comparaţia cu un om al străzii îl deconcertă şi, în timp ce ţăcănitul tocurilor trecu pe lângă el cu nepăsare, se gândi la Deborah şi simţi un nod în gât. Apoi îi fu uşor să se gândească la tatăl lui.

Dar nu avea timp pentru asta, decise. Sări în picioare şi se luă după miros spre tomberoanele acelui tărâm ciudat, o lume în care străzile erau golite de locuinţe, unde singurele lucruri care îl înconjurau erau magazinele bizare, rămăşiţe ale epocii victoriene.

Nu prea avea ce să aleagă din tomberoane. Neexistând resturi menajere, oferta era redusă. Saul se furişă înapoi spre King’s Cross. Îşi găsi drumul către locurile de depozitare a gunoiului alimentate încontinuu de restaurantele deschise toată noaptea şi strânse un morman uriaş de hrană. Îşi impuse o regulă, refuzându-şi pofta de a mânca pe săturate până ce nu va fi adunat tot ce-i era de trebuinţă.

Se aşeză la umbra unei bene într-o stradă înfundată, lângă un restaurant chinezesc cu servire la pachet, şi admiră resturile adunate, bucăţi de carne unsuroasă şi tăieţei.

Înfulecă pe săturate. Mâncă aşa cum nu mai mâncase de câteva zile bune. Mâncă până ce umplu toate golurile din organismul său, alungând din sine tot ce rămăsese ascuns.

Regele Şobolan îl folosise ca momeală, dar planul eşuase. Flautistul i-l dejucase.

În timp ce se îndopa, simţi un ecou al acelui flux de energie care îl străbătuse prima dată când mâncase hrană aruncată, hrană găsită, hrană pentru şobolani.

Flautistul încă îi voia moartea, desigur, acum mai mult decât oricând. Nu credea că va trebui să aştepte prea mult pentru ca acesta să vină după el.

Era un capitol nou, reflectă el. Departe de Regele Şobolan. Afară din canalizare. Mâncă până ce-şi simţi burta periculos de plină, după care urcă înapoi pe acoperişuri.

Simţea că e pe cale să explodeze, nu de la mâncare, ci de la ceva ce fusese eliberat înlăuntrul său. *Ar trebui să fiu nebun,* gândi el pe nepusă masă, *dar nu sunt. N-am înnebunit.*

Auzea sunete de pe tot cuprinsul Londrei, un murmur. Şi ascultându-l, acesta se desprinse în părţile lui componente, maşini, certuri şi muzică. Avea impresia că muzica era pretutindeni, peste tot în jurul lui, o sută de ritmuri diferite în contrapunct, o tapiserie care se ţesea sub el. Turnurile oraşului erau ace care agăţau firele muzicii şi

le înnădeau, le strângeau în jurul lui. El era un punct fix, un jalon, un cârlig pe care se înfăşură muzica. Era din ce în ce mai tare, muzică rap, şi clasică, şi soul, şi house, şi techno, şi operă, şi folk, şi jazz, şi jungle, mereu jungle, toată muzica clădită pe *drum and bass,* în ultimă instanţă.

Nu mai ascultase muzică de săptămâni întregi, de când Regele Şobolan venise după el, şi o uitase. Saul se întinse ca trezit din somn. Auzea sunetele muzicii cu urechi noi.

Îşi dădu seama că înfrânsese oraşul. Se ghemui pe acoperiş (o clădire despre care nu ştia ce hram poartă) şi se uită peste Londra într-un unghi din care oraşul nu fusese niciodată văzut. Înfrânsese conspiraţia arhitecturii, tirania prin care clădirile pe care femeile şi bărbaţii le construiseră puseseră stăpânire pe ei, le circumscriseseră relaţiile, le îngrădiseră mişcările. Acele produse monolitice ale forţei umane se întorseseră împotriva creatorilor lor şi-i biruiseră cu simţ practic, instalându-se pe nesimţite ca reguli. Erau la fel de neascultătoare ca monstrul lui Frankenstein, însă purtaseră o campanie mult mai parşivă, un război ideologic de departe mai eficient.

Saul o luă cu nepăsare la picior şi călcă pe acoperişurile şi pe zidurile Londrei.

Nu putea amâna la infinit să gândească.

Într-o doară, îşi evaluă poziţia.

Regele Şobolan nu mai era cu el. Anansi nu depindea de nimeni, făcea orice le aducea lui şi regatului lui siguranţă. Loplop era nebun, şi surd, şi poate mort.

Flautistul voia să-i ucidă pe toţi.

Saul era de unul singur. Îşi dădu seama că nu avea niciun plan şi îl încercă, în mod curios, un sentiment de pace. Nu putea să facă nimic. Aştepta ca Flautistul să vină la el. Până atunci, se putea duce în underground, putea cerceta Londra, îşi putea căuta prietenii…

Acum se temea de ei. Când îşi lăsa gândurile să meargă spre ei, le simţea dorul atât de tare încât îl durea, dar el nu mai era croit din acelaşi aluat ca ei şi se temea că nu mai ştie cum să le fie prieten. Ce le-ar putea spune acum, când trăia într-o lume diferită de a lor?

Dar poate că nu trăia într-o lume diferită. Trăia acolo unde voia, îşi spuse imediat, înfuriat. Oare nu asta-i zisese Regele Şobolan cu atâta timp în urmă? Trăia acolo unde voia şi chiar dacă nu mai trăia în aceeaşi lume cu ei, putea să le facă vizite, nu?

Saul îşi dădu seama cât de mult îşi dorea să-l vadă pe Fabian.

Îşi aminti şi că Flautistul voia să-l ucidă tocmai pentru că putea trece dintr-o lume în alta. Avu un pasager sentiment de singurătate, gândindu-se la Flautist, după care prinse de veste că în jurul lui plutea miros de şobolan, că acest miros avea să-l însoţească totdeauna. Se

ridică încet în picioare.

Înţelese că mirosul Londrei era unul şi acelaşi cu mirosul de şobolan.

Începu să ceară atenţie şâşâind şi din grămezile de gunoi se iţiră căpşoare. Dădu un ordin răstit şi rândurile de supuşi se apropiară de el, temători la început, apoi mai însufleţiţi. Chemă cu glas tare forţe de întărire şi valuri rostogolitoare de trupuri maronii se revărsară peste marginea acoperişului, şi din hornuri, şi de pe scările de incendiu, şi din colţuri dosnice, ca o cascadă curgând în sens invers. Se strânseră în jurul lui, o armată compactă, o explozie încremenită în momentul deflagraţiei, fremătând de-o violenţă reţinută, depinzând de cuvântul său.

Înţelese că nu va da piept cu Flautistul singur. Va avea de partea sa toţi şobolanii din Londra.

Douăzeci şi doi

Uneori, atunci când nu mânca, şi nu dormea, şi nu compunea *jungle,* când era în tovărăşia lui Pete, Nataşa îşi amintea alte lucruri.

— Sal’, Taşa!

Vocea era stranie, înfundată şi entuziastă. N-o recunoştea de nicăieri.

— Taşa, eşti acolo? Sunt Fingers. Am primit mesajul tău despre Terror şi da, nicio problemă. Te trecem pe afiş, facem să pară că eşti celebră. Nimeni n-o să spună că n-a auzit de tine.

Bărbatul de la telefon scoase un râs ca un nechezat de cal.

Nataşa bolborosi că nu înţelege.

Urmă o pauză lungă.

— Hei, Taşa, doar tu mi-ai trimis faxul – ziceai că vrei să cânţi la Junglist Terror… ştii, peste două săptămâni? Ei, e-n regulă. Voiam să ştiu sub ce nume cânţi, pentru că scoatem nişte afişe pe ultima sută de metri. O să facem o campanie intensă de promovare în Camden, da’ şi prin partea ta.

Ce nume? Nataşa se adunase, prinse sensul din zbor, prefăcându-se că înţelege ce se întâmpla.

— Trece-mă ca Rudegirl K.

Mai folosise acest nume. Oare asta voia el, bărbatul de la telefon? Puţin câte puţin, începea să-şi amintească; şi să înţeleagă. Junglist Terror, aproape de Elephant and Castle. Ştia. Zâmbi cu încântare. Oare ceruse să aibă ocazia de-a cânta? Asta nu-şi amintea, dar putea să cânte *Oraşul Vântului,* n-o deranja…

Fingers întrerupse legătura. Păruse tulburat, dar Nataşa promisese să vină doar în ziua pe care i-o anunţase şi fusese de acord să împrăştie vorba. Mai ţinu puţin receptorul la ureche după ce legătura se întrerupse. Zbârnâitul o nedumerea, dar apoi două mâini se întinseră tandru pe lângă tâmplele ei şi-i luară aparatul de la ureche.

Pete era acolo, îşi dădu ea seama cu un fior de plăcere. Puse receptorul în furcă şi o întoarse cu faţa la el. Nataşa se întreba de cât timp era acolo. Ridică ochii spre el, surâzând fericită.

— Am uitat să-ţi spun asta, Nataşa, zise el. M-am gândit să profităm de ocazie şi să arătăm lumii ce am compus. Aşadar, o să cântăm *Oraşul Vântului,* da?

Nataşa încuviinţă şi zâmbi.

Pete zâmbi şi el. Faţa lui; Nataşa îi văzu faţa. Părea rănită, văzu zgârieturi lungi şi subţiri pe ea, dar, cine ştie cum, nu le observă cu adevărat. Pete surâdea cu atâta fericire. Era foarte palid la chip, dar îi surâdea cu aceeaşi plăcere făţişă pe care o asocia mereu cu el. *Ce dulce e,* gândi, *atât de neprihănit.* Nataşa zâmbi.

Pete se îndepărtă cu spatele, ţinând-o de mână până ce distanţa îi despărţi.

— Hai să cântăm, Nataşa, sugeră el.

— O, da, făcu ea cu răsuflarea tăiată.

Era o idee excelentă. Puţin *drum and bass.* Se putea pierde în asta, putea descompune în gând piesele, putea să vadă cum se potriveau împreună. Poate că aveau să cânte *Oraşul Vântului.*

Ştia unde erau toţi prietenii lui Saul, mai puţin Kay. Cumpănind la bucata de hârtie pe care o ţinea în mână, golul din stomacul lui Crowley creştea, un ameţitor sentiment rău prevestitor.

Se simţea caraghios, ca un poliţist dintr-un serial american, acţionând pe baza presimţirilor, reacţionând la instincte ieşite din comun. Încercase să facă legătura dintre informaţiile oferite de cadavrul spulberat din metrou cu cele pe care le avea despre Kay, prietenul lui Saul care lipsea deja de două săptămâni.

O vreme, Crowley cochetase cu ideea conform căreia Kay se afla în spatele tuturor acestor evenimente. Ar fi fost foarte uşor să pună carnajul pe care îl văzuse pe seama celuilalt dispărut. Dar ţinea această ipoteză doar pentru sine. Refuzul de a-l considera pe Saul ucigaşul pe care îl căutau nu avea logică pentru cei din jurul său, iar el le înţelegea motivele. Doar că era ceva, era ceva… gândurile îi roiau în minte… ceva nu se lega; îl văzuse pe Saul; se mai petrecea ceva acolo.

Neliniştea lui punea în pericolul controlul investigaţiei. Ajunsese să-şi scrie singur mesaje, să schimbe favoruri cu tehnicienii de laborator, canalele uzuale fiind prea riscante pentru ideile sale. Nu putea sta cu oamenii lui la o şedinţă de brainstorming, avansând şi respingând posibilităţi, pentru că ei ştiau mult prea bine pe cine căutau. Numele lui era Saul Garamond, un prizonier evadat şi un om periculos.

Aşa încât Crowley era eliminat din discuţii, mediul în care obţinea cele mai bune rezultate. Se temea că fără asta ideile sale erau

trunchiate, semiadevăruri, pângărite de zoaiele propriei minţi pe care nimeni nu putea să le înlăture în locul lui. Dar nu avea de ales; era atomizat.

Kay era ucigaşul. Aceasta era una dintre ideile de care trebuia să de descotorosească. Kay era un personaj marginal, nu era apropiat de niciunul dintre protagoniştii acelei drame. Avea şi mai puţine motive decât Saul pentru toate acele fapte reprobabile. Era şi mai puţin impresionant din punct de vedere fizic decât Saul.

Şi, pe deasupra, grupa lui sangvină se potrivea cu a sângelui cu care fuseseră stropiţi pereţii staţiei Mornington Crescent.

Fragmentele de maxilar imposibil de analizat păreau să fie tot ale lui.

Nimic nu era sigur, nu atunci când aveai un cadavru atât de distrus. Dar Crowley credea că ştie pe cine găsiseră.

Şi încă tot nu credea că Saul era cel pe care trebuiau să-l caute.

Nu putea vorbi cu nimeni despre asta, însă.

Aşa cum nu putea împărtăşi nici mila pe care o simţea, o milă care creştea în el zi de zi, o milă care ameninţa să-i umbrească oroarea, furia, dezgustul, teama, confuzia. O milă crescândă pentru Saul. Pentru că dacă avea dreptate, dacă Saul nu era răspunzător pentru lucrurile pe care le văzuse Crowley, atunci Saul se afla *în mijlocul* unui lucru cumplit, un caleidoscop de crime bizare şi sângeroase. Şi poate că Crowley se simţea izolat, poate că el se simţea despărţit de cei din jur, dar dacă avea dreptate, atunci Saul… Saul era cu adevărat singur.

Fabian se întoarse în camera lui şi se simţi imediat rău, din nou. Singurele momente în care nu se simţea apăsat de izolare erau atunci când urca pe bicicletă şi se plimba prin Londra. În ultima vreme, îşi petrecea din ce în ce mai mult timp pe drumuri, arzând caloriile cu care se alegea mâncând nesănătos. Era un om costeliv, iar mersul pe bicicletă ore şi ore întregi începea să ia de pe el şi ultimele grame de carne în exces. Începea să devină un om numai piele şi muşchi.

Mersese pe bicicletă kilometri întregi pe frig şi pielea i se înroşea de la schimbarea de temperatură. Transpira neplăcut de la efortul depus şi simţea sudoarea rece care îl acoperea.

Drept spre sud mersese, pe Brixton Hill în jos, pe lângă închisoare, prin Streatham, mai departe spre Mitcham. Aici era adevărata suburbie, cu case tot mai scunde, cu districte comerciale din ce în ce mai plate şi fără suflet. Mersese în sus şi în jos, făcuse sensuri giratorii şi străbătuse străzi secundare: simţea nevoia să treacă prin trafic, să-şi aştepte rândul pe drum, să se uite înapoi şi să facă un semn de mulţumire cuiva care îl lăsa să intre, simţea nevoia să ia faţa acelui Porsche şi să ignore faptul că-l enervase pe şofer…

Acum, aceasta era viaţa socială a lui Fabian. Interacţiona pe asfalt,

comunica din mers cu cei care treceau pe lângă el în maşini. Acum, acesta era simulacrul lui de relaţii. Nu ştia ce se petrece.

Aşa că mergea şi iar mergea, se oprea să cumpere chipsuri şi ciocolată, poate suc de portocale, mânca în şa, stând în faţa băcăniilor mici şi a standurilor de presă pe care le frecventa acum, ţinându-şi bicicleta în echilibru lângă pancartele şterse care făceau reclamă la ciocolată şi fotocopiere ieftină.

După care pornea iarăşi la drum, se înscria iar în conversaţiile pasagere ale drumurilor, se întorcea la periculoasele flirturi cu maşini şi camioane. Societatea nu mai exista, cel puţin pentru el. Aceasta se lepădase de el, ajunsese să se milogească pentru nişte mizilicuri sociale cum ar fi semnalizarea şi stopurile de frână, mojiciile şi amabilităţile din trafic. Acestea erau, acum, singurele momente în care lumea îl mai băga în seamă, când oamenii îşi modificau comportamentul datorită lui.

Fabian era atât de singur, încât îl durea fizic.

Ledul robotului telefonic pâlpâia. Apăsă „play” şi vocea poliţistului Crowley prinse viaţă. Părea deznădăjduit, iar Fabian nu credea că asta se datora distorsiunii de pe fir. Ascultă cu dispreţul şi exasperarea pe care le simţea întotdeauna când avea de-a face cu poliţia.

„... pectorul Crowley aici, domnule Morris. Ummm... Mă întrebam dacă nu ai fi dispus să mă ajuţi din nou cu câteva răspunsuri. Voiam să vorbesc cu dumneata despre prietenul tău Kay... ei bine... poate mă suni.”

Urmă o pauză.

„Dumneata nu cânţi la flaut, aşa-i, domnule Morrison? Dumneata sau Saul aţi cunoscut pe cineva care cântă?”

Fabian înmărmuri. Nu auzi ce spuse Crowley mai departe. Vocea continuă preţ de un minut şi se opri.

O clipă, i se făcu pielea de găină din cap până-n picioare, apoi îşi reveni. Bâjbâi, cu mâna înţepenită pe butonul de derulare înapoi.

„... mă suni. Dumneata nu cânţi la flaut, aşa-i, domnule Morris?”

Înapoi.

„Dumneata nu cânţi la flaut, aşa-i, domnule Morris?”

Agonic, cu degetele amorţite, Fabian derulă înainte, află numărul lăsat de Crowley. Îl formă pe aparat. De ce vrea să ştie asta? de ce *asta?* continua să întrebe mintea sa.

Numărul era ocupat şi o plăcută voce feminină îl rugă să aştepte.

— Futu-ţi morţii mă-tii! ţipă Fabian şi trânti receptorul în furcă.

Acesta sări şi rămase agăţat în cablu, tonul de linie liberă fiind abia audibil.

Fabian tremura violent. Smuci bicicleta, o ghidă parcă împotriva ei prin holul îngust de la intrare şi o scoase în stradă, gata pentru el.

Trânti uşa în urma sa. Adrenalina şi teroarea îi dădeau o stare de greaţă. Ieşi în trombă pe drum şi porni cu viteză spre locuinţa Nataşei.

Fără socializări acum. Făcu slalom printre maşini, lăsând în urma sa o zarvă de claxoane şi înjurături. Luă curbe în unghiuri strânse, făcându-i pe pietoni să sară din calea lui.

Isuse Hristoase Isuse Hristoase, îşi spunea, *de ce vrea să ştie asta? Ce a aflat? Ce să fi făcut un cântăreţ la flaut?*

Se afla deasupra râului acum, Dumnezeu ştie cum, îşi dădu seama că-şi risca viaţa în fiecare clipă. Părea să intre şi să iasă din stări de fugă, nu ţinea minte deloc când trecuse pe străzile de până la pod.

Sângele îi curgea cu viteză prin vene. Se simţea buimac. Aerul rece îl trezea, îl lovea peste faţă.

Văzu apărând cu viteză înaintea lui un pâlc de cabine telefonice. Pe dată, îl izbi din nou cât de izolat era. Acţionă frânele, încetinind bicicleta, şi o lăsă să cadă la pământ. O rupse la fugă înainte ca aceasta să se oprească de tot. Cea mai apropiată cabină era goală şi îşi scotoci buzunarele după bani, scoţând o monedă de cincizeci de penny. Formă numărul lui Crowley.

Formează 999, tâmpitule! se admonestă imediat, dar de data aceasta telefonul lui Crowley sună.

— Crowley.

— Crowley, sunt Fabian.

Abia putea să vorbească; cuvintele se încălecau din dorinţa de a ieşi mai repede.

— Crowley, du-te acasă la Nataşa, acum. Ne vedem acolo.

— Hei, stai aşa, Fabian. Despre ce-i vorba?

— Tu du-te acolo, în paştele mă-tii! Flautul... flautul ăla blestemat!

Închise.

Oare ce-i face el Nataşei? gândi Fabian alergând spre bicicletă. Pedalele acesteia încă se învârteau, acolo unde zăcea pe jos. Netrebnicul ăla ciudat care apăruse din neant, Iisuse! Crezuse că Nataşa are o aventură cu el, că asta era explicaţia comportamentului ei bizar şi-a nedesluşitei provocări pe care Fabian o simţea clipă de clipă din partea lui Pete. Dar dacă... dacă asta nu era tot? Ce ştia Crowley?

Nu mai avea mult, gonea cu toată viteza spre locuinţa Nataşei. Luminile Londrei îl înconjurau. Nu auzea deloc zgomotul traficului, se bizuia doar pe ochii săi pentru a rămâne în viaţă.

Încă o curbă strânsă şi Ladbroke Grove apăru. Pentru o clipă îşi dădu seama că era leoarcă de sudoare. Era o zi noroasă şi friguroasă, iar pielea lui udă era rece ca gheaţa. Îi venea să plângă. Simţea că nu are absolut niciun control, ca şi când n-ar fi putut influenţa în niciun fel lumea înconjurătoare.

Viră şi intră pe strada Nataşei. Era pustie, ca de obicei. Ţiuitul din

urechile lui dispăru şi auzi în schimb *drum and bass,* coloana sonoră a locuinţei Nataşei. Diafan şi neclar, un cântec extrem de sumbru. Simţea cum se furişează în el, în spatele ochilor lui.

Coborî de pe bicicletă, lăsând-o să cadă lângă uşă.

Sună. Puse degetul pe buton şi nu-l luă de acolo până nu văzu o siluetă apropiindu-se de cealaltă parte a uşii cu sticlă fumurie.

Îi deschise Nataşa.

Fabian se întrebă un moment dacă nu era drogată: arăta atât de ştearsă, cu ochii atât de tulburi. Dar văzu cât de palidă arăta, cât de slabă, şi ştiu că nu era vorba doar de droguri.

Nataşa surâse când îl văzu şi ridică spre el ochii tulburi.

— Hei, Fabe, bătrâne, ce mai faci?

Părea obosită, dar întinse mâinile pentru a-l saluta în felul lor caracteristic, atingându-şi pumnii.

Fabian o luă de mână. Ea îl privi uşor surprinsă. El îşi apropie buzele de urechea ei.

Vocea lui, atunci când vorbi, fu nesigură.

— Taşa dragă, Pete e-aici?

Ea îl măsură cu privirea, se încruntă nedumerită, aprobă din cap.

— Mda. Exersăm. Pentru Junglist Terror.

Fabian dădu să o tragă de acolo.

— Taşa, tre' să plecăm. Vreau să vii cu mine. Promit că o să-ţi explic, dar vino cu mine *acum...*

— O, nu.

Nu părea nervoasă sau deranjată. Dar se feri de el încet şi dădu să închidă uşa.

— Trebuie să cânt nişte piese cu el.

Fabian împinse uşa. O apucă şi-i acoperi gura cu mâna dreaptă. Ea se împotrivi, cu o privire dintr-odată sălbatică, dar el o trase spre uşă.

Avea o privire sfredelitoare, iar el îi şopti:

— Taşa, te rog, nu înţelegi, el are legătură cu toate astea, trebuie să plecăm...

— Bună, Fabian! Ce mai faci?

Pete apăruse în capul scărilor. Se uita în jos la amândoi, pregătit să coboare. Surâdea afabil.

Fabian înmărmuri. La fel şi Nataşa, în braţele lui.

Fabian se holbă la chipul lui Pete. Era alb, brăzdat în zigzag de zgârieturi adânci, pe jumătate vindecate, însângerate şi încurcate. Adoptase expresia lui obişnuită de voioşie, dar ochii îl trădau acum, deschişi puţin prea tare, cu o privire puţin prea intensă.

Fabian înţelese că era extrem de speriat de Pete. Se întrebă cât mai era până la sosirea lui Crowley.

— Hei, Pete, bătrâne... murmură el. Ăă... voiam să... eu şi Taşa o ştergem puţin... ăă...

Pete clătină din cap, părând amuzat şi întristat.
— O, Fabian, nu trebuie să plecaţi. Vino să auzi ce cântam.
Fabian clătină din cap şi se mai împletici puţin în spate.
— Nataşa? zise Pete şi se întoarse spre ea.
Fluieră ceva foarte repede. Cât ai clipi, Nataşa se învârti în braţele lui Fabian şi răsuci piciorul, făcându-l să cadă la podea şi trânti uşa în spatele lui dintr-o singură mişcare. Când el se prăbuşi cu spatele lipit de uşă, ea se dădu într-o parte. Fabian o scrută cu privirea şi ochii ei reveniră la claritatea pe care o pierduseră un moment.
Cu gura deschisă, cu picioarele tremurându-i în timp ce se ridica, Fabian dibui în spate după încuietoare.
— Uite ce-i, Fabe, zise Pete raţional, coborând spre el. E simplu.
Nataşa rămase locului şi-i însoţi coborârea cu privirea.
— Nu ştiu prea bine ce ai dedus sau cum, şi sunt impresionat, chiar sunt, dar acum ce urmează? Ce să fac cu tine? Te-aş putea ucide, cum am făcut cu Kay, dar cred că am o idee mai bună.
Un sunet vlăguit de furie şi teamă ieşi din gâtul lui Fabian. Kay… ce i se întâmplase lui Kay?
— Oricum, primul pas cred că este să vii sus.
Pete făcu semn spre camera de la etaj, şi pasajele vagi de *jungle* care răzbătuseră până la parter părură să crească în intensitate, cântecul acela tânguitor pe care îl auzise de afară îi umplea dintr-odată capul. Şi era un cântec atât de frumos, încât îl vrăjea cu totul…
Îl făcea să se gândească la atâtea lucruri…
Era pe scări, îşi dădu seama, şi apoi era în dormitor, dar asta nu-l deranja cu adevărat, pentru că important era să audă cântecul acela. Avea el ceva aparte…
Cântecul se opri şi Fabian îşi recăpătă suflul, se împletici, avu impresia că se sufocă.
În cameră era linişte. Pete ţinea o mână pe butonul de închidere-deschidere al samplerului. Nataşa stătea alături de el, cu braţele pe lângă corp, cu aceeaşi expresie de debusolare în ochi. Cu mâna stângă, Pete ţinea un cuţit de bucătărie la gâtul ei. Ea ţinea bărbia ridicată într-o parte.
Fabian deschise gura, îngrozit, şi gesticulă spre cei doi care stăteau încremeniţi ca două statui de ceară reconstituind momentul crimei. Emise sunete dezarticulate.
— Da, da, da, Fabian. Răspunde sau îi tai gâtul.
Vocea lui Pete era în continuare măsurată, decentă.
— Mai vine cineva aici?
Fabian mişcă iute ochii prin cameră, încercând să evalueze situaţia. Ţipă când Pete apăsă cuţitul la gâtul ei şi-n jurul lui izvorî sângele.
— Da! Da! Vine poliţia! strigă el. Şi-or să pună-n pizda mă-tii mâna

pe tine, idiotul mamii dracului!
— Ba nu, zise Pete. Ba nu vin.
O eliberă pe Nataşa şi ea îşi atinse gâtul încet, strâmbându-se, tulburată şi nedumerită la vederea sângelui. Luă perna de pe pat şi o lipi de gât, o privi cum se înroşeşte.
Pete nu-şi dezlipi ochii de la Fabian. Apăsă câteva butoane în partea de sus a keyboardului şi porni câteva fişiere DAT.
— Taşa? zise el. Ia-ţi geanta cu discuri şi câteva plăci. Mergem la mine până la Junglist Terror.
Îi zâmbi lui Fabian.
Fabian ţâşni spre uşă. Auzi o şoaptă slabă şi în gamba lui stângă explodă durerea. Căzu strigând din toţi rărunchii. Cuţitul de bucătărie era înfipt adânc în muşchii piciorului stâng. Dibui după el cu degete însângerate şi, când reuşi să-şi umple plămânii, strigă din nou.
— Vezi, făcu Pete, părând amuzat. Pot să te fac să dansezi după cum îţi cânt, dar ducă-se dracului asta, uneori sunt bune şi alte metode.
Stătea deasupra lui Fabian.
Fabian închise ochii şi lăsă capul pe podea. Îl lua leşinul.
— O să vii la Junglist Terror, aşa-i, Fabe? zise Pete.
În spatele lui, Nataşa îşi strângea încet lucrurile.
— Poate că acum n-ai chef să dansezi, dar îţi promit că o să-ţi vină cheful. Şi poţi să-mi faci un serviciu.

Bufnetul slab de percuţie al ritmului *drum and bass* care se scurgea peste Bassett Street era neclar, făcând loc sunetului de sirene. Două maşini de poliţie frânară în faţa clădirii. Ofiţeri în uniformă ieşiră din ele şi alergară spre uşă. Crowley rămase lângă o maşină. În spatele lui, locuitorii din zonă trăgeau cu ochiul pe uşi şi ferestre.
— Aţi venit din cauza ţipetelor ălora? V-aţi mişcat repede, spuse un bătrân, apropiindu-se de Crowley.
Crowley se uită în altă parte, simţind că i se cască un gol în stomac. Sentimentul acela rău-prevestitor îi făcea greaţă.
Lângă uşă era răsturnată o bicicletă. Crowley se uită ţintă la ea, în vreme ce berbecele dobora uşa. Poliţiştii urcară scările în grup. Crowley văzu armele scoase, gata de tragere.
Se auziră paşi grei în casă, se auziră din stradă. Ritmul *jungle* slab se întrerupse brusc. Crowley intră în antreu după trupele de asalt. Urcă scările cu paşi grăbiţi şi aşteptă în faţa uşii apartamentului.
De el se apropie o femeie scundă purtând o vestă antiglonţ.
— Nimic, domnule.
— Nimic?
— Au plecat, domnule. Niciun semn. Cred că trebuie să vedeţi asta.

Îi făcu loc să intre în apartament. Era înţesat de trupuri solide. Aerul fremăta de voci autoritare, de sunetul scotocitului.

Crowley se uită în jur la pereţii goi ai livingului. Lângă intrarea în cameră era o baltă de sânge, încă lucios şi lipicios. Una dintre pernele albe de pe pat era pătată de ceva roşu-închis.

Keyboardul, instalaţia stereo, o poşetă… Totul era neatins. Crowley se îndreptă grăbit spre platan. Pe el stătea un single de 12 inci. Acul sărise, scos de pe făgaş de vibraţiile bocancilor grei ai poliţiştilor. Crowley înjură.

Când ridică vocea, aceasta era plină de venin.

— Presupun că nimeni n-a văzut în ce parte a discului era? Nu?

Toţi întoarseră ochii spre el, neînţelegând.

— Pentru că-n felul ăsta ne-am fi dat seama de cât timp au plecat.

Toţi se uitară posaci în altă parte. Data viitoare, încearcă *tu* să dai buzna peste un nebun şi să te mai opreşti să iei notiţe, domnule, spuneau ei cu fiecare privire şi fiecare gest.

La naiba cu ei, gândi Crowley furios. La mama dracului cu ei. Se uită la sângele de pe jos şi la pernă. Se uită pe geam. Poliţiştii ţineau la distanţă mulţimile tot mai mari de oameni. Bicicleta zăcea singură, ignorată.

Fabian, Fabian… gândi Crowley. *Te-am pierdut, te-am pierdut. Tu, Fabian, erai atuul meu, iar acum ai dispărut.*

Se aplecă afară şi îşi sprijini capul în palme, acolo, pe pervaz.

Fabian, Nataşa, unde aţi plecat? se întrebă el. *Şi cu cine?*

Douăzeci şi trei

Pe ziduri apăreau mesaje.

Cu grafia lor gotică şi aproximativă îi aduceau pace lui Saul. Erau gravate în cărămidă, scrise cu creionul, stropite cu aerosolul.

Pe primul, Saul îl găsi pe lateralul unui horn în care se hotărâse să doarmă.

ASCULTĂ BĂIETE, spunea acesta. SÂNGELE APĂ NU SE FACE AŞA CĂ SĂ UITĂM CEA FOST. UNDES DOI PUTEREA CREŞTE ŞTI ŞI DE FAPT DOI POT FI DIAVOLUL.

Saul îşi plimbase mâna peste zgârieturile acelea subţiri şi se uitase în jur peste acoperiş. Mirosul greu al Regelui Şobolan plutea în aer, îl simţea bine. Şobolanii care erau cu el se burzuluiseră şi se pregătiseră să muşte sau să fugă. Acum nu mai era nicicând singur, ci înconjurat mereu de un grup al cărui număr rămânea neschimbat, deşi indivizii care îl formau veneau şi plecau.

Saul şi alaiul lui se ghemuiseră pe acoperiş şi adulmecaseră aerul. În dimineaţa aceea nu dormise în hornuri.

În seara următoare se trezise în colţul de canal pe care îl găsise, şi deasupra capului său era un alt mesaj. Acesta fusese scris cu vopsea

albă, vopsea care se scursese pe perete în apa murdară, făcând cuvintele să fie abia lizibile.

IOTE CEI NU FACI NICI UN SERVICIU LU NIMENI DECÂT LU FLAUTISTU.

Fusese scris în timp ce el dormea. Regele Şobolan îl urmărea pe furiş, temându-se să-i vorbească, dar dorindu-şi cu disperare împăcarea.

Saul era furios. Uşurinţa cu care Regele Şobolan încă era capabil să se furişeze pe lângă el îl supăra. Îşi dădu seama că nu era decât un copil, un şobolănel.

Nu se putea hotărî dacă Regele Şobolan avea sau nu dreptate. Era irelevant pentru el. Se săturase de compromisuri. Regele Şobolan, violatorul şi ucigaşul, distrugătorul familiei sale, nu avea dreptul să-i cearcă ajutorul. Regele Şobolan îl asmuţise pe Flautist, Regele Şobolan îl făcuse pe Saul ceea ce era. El îl eliberase, dar îl eliberase doar într-o nouă închisoare.

Aşa că ducă-se dracului Regele Şobolan, gândi Saul. Se săturase până peste cap să fie momeală. Ştia că în Regele Şobolan nu putea avea încredere.

Aşa că, în schimb, se gândi la ce putea face pentru el însuşi.

Cu toate că se simţea eliberat, cu toate că se simţea puternic, Saul nu ştia ce să facă. Nu ştia unde îşi ducea veacul Flautistul. Nu ştia când va ataca Flautistul. Nu ştia absolut nimic, decât că el, unul, nu era în siguranţă.

Începu să se gândească din ce în ce mai mult la prietenii lui. Petrecu mult timp vorbind cu şobolanii, dar ei erau doar vicleni, nu şi inteligenţi, iar prostia lor îl făcea să se simtă singur. Îşi amintea ce gândise în noaptea în care îl părăsise pe Regele Şobolan, înţelegerea faptului că doar el hotăra dacă lumea lui se va încrucişa sau nu cu aceea a lui Fabian şi a celorlalţi.

Mai mult decât orice, îşi dorea să-l vadă pe Fabian.

Aşa că într-o seară le ceru şobolanilor să-l lase singur. Aceştia se supuseră fără să crâcnească, dispărând cât ai clipi. Saul porni să traverseze oraşul, singur din nou.

Se întreba dacă Regele Şobolan era cu el, dacă îl ţinea sub supraveghere. Atâta vreme cât zevzecul păstra distanţa, decise el, nu-i va păsa de asta.

Traversă râul pe sub Tower Bridge. Îl traversă ca o maimuţă, agăţat de grinzile care îl împodobeau pe dedesubt, desişuri convolute de cabluri şi ţevi lungi. În mijloc, exact în locul în care podul se putea desprinde şi deschide pentru ambarcaţiunile înalte, se opri şi rămase agăţat în mâini, legănându-se încet.

Priveliştea cerului îi era refuzată; masa uriaşă a podului de deasupra era tot ce putea să vadă la nivelul ochilor şi în sus. Chiar la

marginea câmpului său vizual, clădirile începeau să reapară deasupra râului. Dar în mare parte oraşul era răsturnat, reflectat în Tamisa, o oglindă ondulată, frântă. Luminile scăpărau pe apă, forme întunecate punctate de sute de puncte luminoase, turnurile oraşului, luminile îndepărtate ale South Bank Centre, mult mai reale pentru el decât dublurile lor de sus din aer.

Se uită ţintă în jos la oraşul de sub picioarele lui. Era o iluzie. Mişcarea unduitoare a luminilor pe care le vedea nu era adevăratul oraş. Erau parte din el, fără doar şi poate, o parte necesară… dar frumoasele lumini, mult mai vii decât acelea de deasupra lor, erau un simulacru. Nu făceau decât să picteze suprafaţa încordată. Dincolo de pojghiţa aceea subţire apa era tot murdară, tot periculoasă şi rece.

Saul se agăţă de lucrul acesta. Se împotrivi poeticii oraşului.

Saul merse repede, făcându-i pe trecători să-l ignore, să nu însemne nimic pentru ei. Străbătu străzile ca şi cum ar fi fost invizibil. Din când în când se oprea şi asculta, pentru a vedea dacă nu este urmărit. Nu vedea pe nimeni, însă nu era atât de naiv, încât să creadă că asta însemna ceva.

Se apropie de Brixton venind pe străzi lăturalnice, nedorindu-şi să înfrunte varietatea lui de lumini şi oamenii strânşi grămadă. Pulsul îi era accelerat. Era agitat. Nu mai vorbise cu Fabian de mult timp, se temea că nu se vor mai înţelege unul pe celălalt. Oare cum îi va părea el lui Fabian acum? Îi va părea străin, va semăna cu un şobolan?

Ajunse pe strada lui. O femeie în vârstă trecu pe lângă el, îndoită de spate, iar el era singur.

Ceva nu era în regulă. Tensiunea plutea în aer. În spatele perdelelor albe de la camera lui Fabian se mişcau oameni. Saul încremeni în loc. Se uită ţintă spre geam, văzu mişcările neclare ale celor dinăuntru. Se fâţâiau nesiguri, cercetând. Cu o groază tot mai mare, Saul şi-i imagină deschizând sertare, examinând cărţi, uitându-se la obiectele de artă ale lui Fabian. Ştia cine se mişca în felul acesta.

Îşi schimbă postura. Într-o clipă, umerii lui se gârboviră, stătea încordat într-o poziţie furişă, ceva ce puteai vedea, nu însă şi observa, deghizarea lui pentru ieşitul în lume. Apoi se detensionă şi se lăsă la pământ. Se îndoi dintr-o mişcare iute, apropiindu-se în acelaşi timp de peretele scund. Se strecură prin porţiunea mică de grădină, prin cele câteva patiouri minuscule care-i ieşiră în cale.

Acum era într-adevăr invizibil. Simţea lucrul acesta înlăuntrul lui.

Merse în lateral de-a lungul peretelui, cu mişcări bruşte întrerupte de momente de o nefirească încremenire. Nasul îi fremăta. Adulmeca aerul.

Ajunse în faţa casei lui Fabian. Fără niciun sunet, sări peste peretele scund şi ateriză pe vine sub geam. Lipi urechea de zid.

Arhitectura îi trăda pe cei dinăuntru. Voci clare se prefirau prin crăpăturile dintre cărămizi.

— … nu-mi place tabloul ăla scârbos, totuşi…

— … ştiu că şefu' îşi pierde complet minţile din cauza asta. Adică, şi le-a pierdut deja…

— … bietul Morris, de ce să-l atace?… credeam că-i este prieten…

Poliţiştii scoteau neîncetat numai banalităţi, clişee, vorbe goale. Vorbele lor nu aveau niciun scop, îşi spuse Saul cu disperare, absolut niciun scop, futu-i. Tânjea după o conversaţie, după comunicare, dar auzind cuvintele irosite în halul ăsta… îi venea să plângă.

Îl pierduse pe Fabian. Îşi îngropă faţa în mâini.

— Dus e, băiete. El cu Omu' Rău acum.

Vocea lui Anansi era blândă şi foarte aproape.

Saul se frecă la ochi fără să-i deschidă. Inspiră adânc. În cele din urmă, ridică privirea.

Chipul lui Anansi plutea chiar în faţa lui, suspendat cu susul în jos. Ochii-i ciudaţi erau foarte aproape şi se uitau ţintă în ochii lui Saul.

Saul îl privi cu calm, îi susţinu privirea. Apoi îşi lăsă ochii să urce încet, cercetându-i poziţia.

Anansi atârna de o frânghie de-ale sale, agăţată de acoperiş. O strângea cu ambele mâini, susţinându-şi fără efort greutatea, cu picioarele goale împletite pe după frânghia albă şi subţire. Sub ochii lui, picioarele lui Anansi se eliberară şi descriseră în aer un arc, încet şi silenţios. Ochii nu i se desprinseră de-ai lui Saul, deşi faţa i se răsuci la o sută optzeci de grade.

Picioarele lui atinseră betonul cu un lipăit uşor.

— Al naibii de bun eşti, să ştii, ţâcă. Nu uşor la mine să ţinut după tine-n ultima vreme.

— De ce te-ai sinchisit? Te-a trimis *tati?*

Vocea lui Saul era sleită de puteri.

Anansi râse fără sunet. Surâse leneş, ca un prădător – marele om-păianjen.

— Haide-acu'. Eu vreau noi vorbim.

Anansi arătă cu un deget lung drept în sus. Apoi, punând mână după mână, păru să alunece în sus pe frânghia care dispăru imediat, trasă cu fermitate în sus.

Saul se duse tăcut la colţul clădirii şi se agăţă de el din ambele părţi. Se ridică, îndepărtându-se de pământ.

Anansi aştepta. Şedea turceşte pe acoperişul plat. Mişca din gură ca şi când s-ar fi pregătit să spună ceva neplăcut. Încuviinţă din cap a salut spre Saul şi-l invită, tot din cap, să se aşeze în faţa lui.

Saul, în schimb, îşi împleti degetele la ceafă şi se întoarse cu spatele. Se uită peste Brixton.

Din toate părţile îi înconjurau zgomotele străzii.

— Domnu' Şobolom o ia razna tot aşteptând la tine.

Anansi rosti acestea încet.

— Nenorocitul dracului nu trebuia să mă folosească de momeală, atunci, zise Saul inexpresiv. Violatorul ăla nenorocit nu trebuia să-mi ucidă tatăl.

— Şobolom e tată la tine.

Saul nu răspunse. Aşteptă.

Anansi reluă:

— Loplop întors şi nervos la culme pe tine. El vrea să vadă la tine mort.

Saul se întoarse, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Ce mă-sa-n cur are el să fie nervos pe mine?

— Tu făcut pe el surd, ştii, şi tu făcut la el să fie iar nebun, nebun în cap.

— O, pe toţi dracii! se răsti Saul. Era să fim omorâţi amândoi. El era să mă omoare şi să fie făcut el însuşi chiseliţă. Cred că Flautistul ăla descreierat s-a săturat să se joace cu noi, ştii? Cred că acum ne vrea pe toţi morţi, pe toţi regii. Loplop ar fi murit dracului, eu i-am salvat viaţa...

— Da, amice, dar el salvat pe tine. Putea să stat şi uitat cum Flautistul ucis pe tine, dar el încercat să salvat tu şi tu distrus urechea la el...

— Astea-s bazaconii, Anansi. Loplop a încercat să mă salveze pentru că voi toţi... voi toţi... ştiţi că Flautistul nu mă poate vrăji şi voi toţi ştiţi că eu sunt singurul care îl poate opri.

Urmă o tăcere prelungă.

— Păi, Loplop tot nervos. Să nu apropii prea mult cu el acum.

— Fie, făcu Saul.

Din nou o tăcere lungă.

— Tu ce vrei, Anansi? Dar despre Fabian ce ştii?

Anansi îşi supse dinţii dezgustat.

— Tu încă *verde,* băiete, ăsta adevărat. Sigur, toţi şobolanii de partea ta, da' tu nu ştiut ce făcut cu ei. Şobolani peste tot, băiete. Păianjeni peste tot. Ei ochii tăi, şobolanii. Păianjenii mei mici spus la mine ce făcut Omu' Rău cu prietenii tăi. Tu nu întrebat niciodată. Tu nu păsat până acum.

— *Prietenii?*

Anansi se schimonosi la faţă şi se uită la Saul batjocoritor.

— El ucis băiatu' gras.

Saul duse nesigur mâinile la faţă. Rămase cu gura închisă, dar buzele îi tremurau.

— El luat băiatu' negru şi pe femeia DJ mică.

— Nataşa, zise Saul fără aer. Ce vrea de la ea...? De unde ştie cine

sunt ei…? Cum face să intre în mine?

Saul se apucă de cap cu ambele mâini, începu să freamăte pe dinăuntru de disperare. *Kay,* gândi, *Nataşa,* se lovi mai tare, *ce se întâmpla?*

Anansi veni la el. Mâini puternice îl prinseră de încheieturi.

— Opreşte acum!

Anansi era îngrozit.

Animalele nu se lovesc singure, înţelese Saul. Deci mai era o fărâmă de umanitate în el. Se scutură şi se opri.

— Trebuie să-i recuperăm. Trebuie să-i găsim.

— Cum, băiete? *Fii serios.*

Lui Saul i se învârtea capul.

— Ce i-a făcut lui Kay?

Anansi ţuguie buzele.

— El făcut băiatu' bucăţi.

Fugiră o vreme, apoi urcară o porţiune scurtă, după care se aflau pe Brixton Rec, centrul sportiv. Auzeau bubuitul slab al MTV din sala de forţă de jos. Saul stătea chiar pe marginea acoperişului, puţin mai în faţa lui Anansi. Îşi înfipse mâinile în buzunare.

— Puteai să-mi fi spus, ştii… zise el.

Se auzi şi îşi urî tonul rugător. Se întoarse din profil, trase cu ochiul la Anansi, care stătea perfect nemişcat, cu braţele împreunate peste pieptul gol.

Anansi îşi supse dinţii a dispreţ.

— Tu, băiete, încă plin de gogoşi până peste cap. Vorbeşti despre Şobolom cum că tată la tine? Eu de ce să vrut spus la tine asta?

Saul se uită la el. Anansi nu avea astâmpăr.

— Eu de ce să vrut spus la tine? Hmm? Ascultă, băiete, ţâcă, ascultă la mine. Eu *păianjen* mare, înţeles? Şobolom, el *şobolan.* Loplop, el *pasărea,* Mai Marele Păsărilor. Iar tu, tu un corcitură ciudată, ăsta adevăr, da' eu de ce să spus la tine aşa ceva? Eu spus la tine doar ce eu vrut tu ştiut. Mereu, asta garantez la tine. Gata ipocrizia acum, înţelegi, băiete? Nu-i nevoie. Animal ca mine nu-i nevoie de asta. Uită asta. Poţi avut încredere la mine să fiu *atât* de cinstit, niciodată mai mult, da' niciodată mai puţin. Tu-nţeles?

Saul nu spuse nimic. Urmări sosirea unui tren în gara Brixton şi, după un timp, plecarea lui.

— Loplop avea de gând să-i spună Flautistului unde eram? Urma ca voi toţi să veniţi după mine atunci când el ar fi încercat să mă ia? întrebă el într-un final.

Anansi ridică din umeri aproape imperceptibil.

Merseră paralel cu şinele pe linia British Rail, care urca deasupra

pieţei şi străzilor. Înaintară în tăcere, fără să-şi vorbească, îndreptându-se spre Camberwell. Saul aprecia compania, îşi dădu seama, cu toate că nu era nici pe departe ceea ce sperase atunci când plecase la drum în acea seară.

— Cum a putut să-mi găsească prietenii? întrebă el.

Stăteau pe un cadru de căţărat dintr-o curte de şcoală oarecare.

— El căutat toate cărţi şi lucruri ale tale. El găsit adrese şi alte alea, asta sigur.

Absolut, gândi Saul. *Vina mea.*

Era amorţit. Dacă încă era om, înţelese, ar fi fost în stare de şoc. Dar nu era, nu mai era; era jumătate şobolan şi se simţea imun.

Anansi păstra o tăcere de mormânt. Nu încerca deloc să-l convingă să se întoarcă la Regele Şobolan sau, la o adică, să facă orice altceva.

Saul se uită curios la el.

— Regele Şobolan ştie că eşti aici? întrebă el.

Anansi încuviinţă din cap.

— Ţi-a cerut să-mi spui ceva? Să mă duci înapoi?

Anansi ridică din umeri.

— El vrea pe tine înapoi, sigur. Tu util, ştii? Dar el ştiut că nu putut constrânge la tine să făcut orice. Tu ştii ce el vrut. Dacă tu vrut întors, tu venit.

— Tu… tu înţelegi de ce nu vreau să mă întorc la el?

Anansi îl privi în ochi. Încetişor, clătină din cap.

— Nu, băiete, deloc. Tu putut supravieţui mai bine cu el, cu noi, asta adevărat. Şi tu şobolan. Trebuit mers înapoi. Dar eu ştiut că asta nu plăcut la tine. Eu nu ştiut ce eşti tu, băiete. Nu poţi fi şobolan, nu poţi fi om. Nu înţeleg deloc la tine, da' asta nu contează, pentru că eu ştiut acum că eu niciodată nu voi înţelege la tine şi nici tu la mine. Noi nu suntem la fel.

La orele mici ale dimineţii, după ce mâncaseră, stăteau împreună la intrarea în reţeaua de canalizare. Anansi se uita în spate, plănuindu-şi traseul pe zidul depozitului de alături. Întoarse ochii spre Saul.

Saul întinse mâna. Anansi o apucă.

— Tu eşti singura speranţă, băiete. Tu întoarce la noi.

Saul clătină din cap, contrariat, incomodat de acea intensitate neaşteptată.

Anansi încuviinţă şi-i lăsă mâna să cadă.

— Mai ne vedem.

Se întoarse şi îşi aruncă o frânghie peste o consolă, dispărând cu viteză dincolo de zidul de cărămidă.

Saul îl urmări când plecă. Se întoarse şi cercetă împrejurimile. Gura de canal era într-o curte plină de maşinării mătăhăloase, care se

profilau solemn în întuneric, cu un oarecare aer jalnic. De acolo nu se vedea niciun drum şi Saul se bucura de acel moment de solitudine. Se întinse în jos fără să se uite şi săltă capacul.

Şovăi.

Ştia că nu prea avea sens să-i caute pe Nataşa şi pe Fabian. Oraşul era atât de mare, puterile Flautistului atât de monstruoase, încât acestuia nu i-ar fi fost greu să ascundă două fiinţe umane. Dar mai ştia şi că nu putea îndura să-i lase în puterea lui. Ştia că trebuia să-i caute, chiar şi numai pentru a-şi dovedi că încă era pe jumătate om. Pentru că era tulburat de pasivitatea sa, de delăsarea sa, de rapiditatea cu care le acceptase absenţa ca fiind inevitabilă, consumată, un lucru definitiv. Începea să piardă contactul cu realitatea. Moartea lui Kay era atât de ireală pentru el, dar aceasta era o reacţie omenească. Mai neliniştitoare era reacţia pe care o avea la răpirea celor mai apropiaţi doi prieteni ai săi de către Flautist.

Acceptarea inacceptabilului era un fel de stoicism reacţionar, un dinamism care îi amorţea sentimentele faţă de ceilalţi. O simţea în sine, o şiretenie crescândă, o focalizare hiperreală asupra momentului prezent. Îl înspăimânta. Nu o putea înfrunta făţiş, nu putea decide ce să simtă şi ce nu, dar o putea pune sub semnul întrebării prin acţiunile sale. O putea schimba refuzând să se comporte ca şi când asta era ceea ce simţea, şi basta. Îşi detesta propria reacţie, propriul sentiment. Era o trăsătură animalică.

Douăzeci şi patru

De îndată ce coborî în canalizare, Saul simţi că ceva nu era la locul lui.

Sunetele, sunetele printre care se obişnuise să înainteze lipseau. Când ajunse cu picioarele în apă, se lăsă pe vine, dintr-odată plin de-o energie sălbatică. Ciuli urechile. Ştia ce lipsea. Când intra în canalizare trebuia să-l întâmpine o gamă abia perceptibilă de râcâieli şi lipăituri, zgomotele supuşilor săi. Trebuia să le audă la graniţa auzului său de şobolan şi să şi le includă, să le facă parte din sine, să le folosească pentru a-şi defini timpul în întuneric.

Sunetele lipseau. În jurul lui nu era niciun şobolan.

Se lăsă jos cu uşurinţă, alunecând în noroiul organic. Nu scotea absolut niciun sunet, era cu urechile ciulite. Tremura.

Auzea clipocitul constant al apei în tunele, susurul gros al zoaielor, freamătul tânguitor al curenţilor subterani de aer cald, dar supuşii lui dispăruseră.

Închise ochii, încremeni din vârful degetelor de la picioare până în creştetul capului. Încheieturile îi încetaseră să mai funcţioneze; alungă susurul sângelui prin vene, îşi încetini bătăile inimii, se dispensă de toate micile sunete ale trupului său. Deveni una cu pardoseala canalului, şi ascultă.

Linişţea din tunele îl îngrozea.

Lipi încet o ureche de pardoseală. Simţi vibraţii de pe tot cuprinsul oraşului.

Şi undeva, la mare depărtare, desluşi un sunet.

Un sunet ascuţit.

Saul sări în picioare. Transpira şi tremura violent.

Flautistul venise acolo? Era oare în canalizare?

Saul străbătu tunelele în fugă. Nu ştia încotro fugea. Fugea ca să alunge tremuratul din picioare, teroarea pe care o simţea.

Oare ce căuta el acolo?

Trecu în goană pe lângă o scară. Poate era mai bine să plece, poate venise timpul să iasă din canalizare şi să alerge pe străzile de sus, gândi, dar fir-ar să fie, acela era *spaţiul* lui, sanctuarul lui… nu putea îndura să-i fie luat.

Dintr-odată, se opri şi înclină capul, ascultând din nou.

Sunetul de flaut era puţin mai aproape şi se auzea un zgrepţănat în jurul lui, ca un sunet de gheare pe cărămidă.

Flautul urca şi cobora, o sumedenie de triluri care se urmăreau reciproc în direcţii nebănuite. Flautul şi ghearele erau în mod ciudat statice. Nu se apropiau şi nici nu se îndepărtau.

Era ceva ciudat la sunetul acela, îşi dădu seama Saul. Ascultă. Inconştient, se lipi de peretele tunelului, întinse braţele, unul deasupra, unul în lateral, cu picioarele uşor depărtate, fiecare urcând pe povârnişul uşor al tunelului cilindric. Era încadrat de pasaj.

Flautul îşi continua trilul şi acum Saul mai auzea ceva, o voce puternică, suferindă.

Loplop. Cârâind, emiţând ciripituri fără sens, disperate.

Saul avansă, urmărind sunetele prin labirint. Acestea rămaseră pe loc. Îşi croi drum prin întuneric către ele. Loplop continua să cârâie intermitent, dar strigătele lui nu erau de durere, nici de chin, ci de jale. Vocea lui Loplop se ridica deasupra râcâielii – o râcâială ordonată, îşi dădu seama Saul, un zgrepţănat cu o cadenţă nepământeană.

Doar câţiva pereţi subţiri îl mai despărţeau de acele sunete şi ştiu că ajunsese, că mai avea de dat un colţ şi va fi în mijlocul congregaţiei. Reîncepuse să tremure. Se strădui să se controleze. Teroarea îl strângea tare în chingi. Îşi aminti viteza ameţitoare cu care se mişca Flautistul, forţa loviturilor lui. Durerea pe care o simţise, durerea pe care izbutise să o dea uitării, să o ignore se trezi din nou la viaţă şi îi străbătu tot corpul.

Saul nu voia să moară.

Dar ceva nu era la locul lui în sunetul acela.

Saul se lipi tare de perete şi înghiţi de mai multe ori. Înaintă puţin

câte puţin spre joncţiunea cu tunelul din care veneau sunetele. Se temea foarte tare. Trilul înnebunitor al flautului, strigătele dezordonate ale lui Loplop şi, peste toate, zgrepţănatul constant şi ordonat pe cărămidă – totul continuă ca până atunci. Se auzea tare şi atât de aproape, încât îl îngrozea.

Se uită înapoi. Nu ştia unde se află. Adânc, undeva, îngropat în vastul sistem de canalizare.

Se îmbărbătă şi scoase încet capul, fără sunet, pe după colţul de cărămidă.

La început nu reuşi să desluşească decât şobolanii.

Un câmp de şobolani, milioane de şobolani; o masă care începea la câţiva paşi de intrarea în tunel şi creştea, trupuri peste trupuri, şobolan peste şobolan, o pantă abruptă de burţi şi piepturi şi picioare mici şi vioaie. Un munte mişcător, cei care cădeau fiind înlocuiţi de alţii, sfidând forţa gravitaţiei pentru a nivela laturile imposibil de abrupte. Şobolanii forfoteau unul peste celălalt.

Se mişcau la unison, se mişcau împreună.

Toţi deodată se opinteau în laba dreaptă din faţă, apoi toţi deodată în cea stângă. Apoi labele din spate, iarăşi la unison. Se zgâriau cu ghearele, îşi sfâşiau pielea unul celuilalt, călcau peste cei tineri şi muribunzi – dar formau un corp comun. Se mişcau deodată, în ritm cu muzica aceea oribilă.

Flautistul nu era nicăieri. De cealaltă parte a muntelui de şobolani Saul îl vedea pe Regele Şobolan. Nu-i vedea însă faţa. Dar corpul lui se mişca în tandem cu corpurile supuşilor lui răsculaţi şi dansa cu aceeaşi intensitate dezinteresată, cu trupul rigid zvâcnind într-un sincron perfect.

Loplop striga iar şi iar, şi Saul îl zări, o figură disperată în faţa Regelui Şobolan, lovind inutil cu pumnii în pieptul acestuia. Se împingea în Regele Şobolan, încerca să se dea în spate, dar Regele Şobolan îşi vedea mai departe de dansul lui ţeapăn, ca de zombi.

Şi-n spatele tuturor ceva atârna din tavan… ceva ce ieşea, văzu Saul, dintr-un puţ care ducea spre străzile de sus. O cutie neagră, atârnând într-un unghi imposibil, cu mânerele legate de o frânghie murdară…

Un casetofon.

Uimit, Saul căscă ochii.

Jivina nici măcar nu trebuie să fie aici, gândi.

Se împletici în tunel şi se apropie de masa forfotitoare. Flautul era dezgustător, tare şi grăbit şi dement ca o piesă irlandeză cântată în iad. Saul avansă pas cu pas. Începu să treacă pe lângă şobolanii care se zvârcoleau. Casetofonul se legăna uşor. Saul pătrunse în masa de şobolani. Deja erau foarte mulţi, peste tot în jurul lui, şi el mai avea cel puţin şase paşi de făcut. Părea că toţi şobolanii din canalizare

veniseră acolo; bestii monstruoase lungi de treizeci de centimetri şi pui plângăcioşi, negri şi maronii, zdrobindu-se reciproc, omorându-se unii pe alţii cuprinşi de frenezie, dornici să ajungă la muzică. Saul înaintă îndârjit, simţindu-le trupurile mişunând în jurul lui. O mie de gheare dădeau să-l zgârie, niciodată cu intenţii belicoase, ci doar în extazul dansului. Sub şobolani vedea straturi care viermuiau, vietăţi ostenite, în pragul morţii; iar sub acestea erau şobolani care nu se mai mişcau deloc. Saul mergea afundat până la genunchi în leşuri.

Regele Şobolan nu se întoarse, rămase pe poziţie, dansând iarăşi în fruntea supuşilor săi. Loplop îl văzu pe Saul. Strigă şi veni pe după Regele Şobolan, aruncându-se prin zidul viu către Saul.

Era o ruină. Costumul lui era mizerabil şi tot numai zdrenţe. Faţa-i era contorsionată, străbătută de furie şi confuzie.

Avansă doi, trei paşi, apoi se împiedică în masa de corpuri împletite. Căzu, scufundându-se în masa fremătătoare. Saul îl ignoră, dezgustat de el.

Dar şi lui îi era greu să se mişte; înainta forţat, ucigând, era sigur, la fiecare pas, fără voie, dar inevitabil. Se clătină, îşi recăpătă echilibrul. Flautul trăncănitor era de-a dreptul asurzitor. Saul căzu pe nepregătite într-un genunchi şi şobolanii îl folosiră ca pe o trambulină, săriră de pe el, încercară să ajungă din zbor la casetofonul agăţat de tavan.

Saul înjură, se strădui să-şi recâştige poziţia, căzu la loc. Furia îl potopi, sări în picioare, împrăştiind şobolanii în toate direcţiile. Câţiva paşi mai încolo vedea imaginea deplorabilă a trupului lui Loplop tresăltând sub suprafaţa compactă formată de şobolani, încercând şi nereuşind să se ridice.

Saul se scutură şi corpuri maronii zburară prin aer. Nu ajungea la casetofon. Încercă să păşească, dar picioarele lui păreau înfipte în nisip mişcător. Răcni, dintr-odată livid, se luptă cu masa de şobolani, se împletici din nou, îşi smulse picioarele din masa compactă şi înaintă anevoie, trecând de Regele Şobolan, spre locul unde şobolanii se răreau şi casetofonul atârna la doi metri de podea.

Întinse mâna spre el şi-l văzu pe Regele Şobolan. Se opri, şocat, locului.

Regele Şobolan era ca hipnotizat, cu faţa lipsită de expresie, cu braţele legănându-se moarte, golit de demnitate, cu un fir de salivă curgându-i şi desprinzându-i-se de pe barbă. Saul se uită la el fascinat şi oripilat.

Îl ura pe Regele Şobolan, ura ce făcuse el, dar ceva din fiinţa lui era îngrozită să-l vadă aşa vulnerabil.

Saul se întoarse şi prinse casetofonul, trase tare, rupând sfoara.

Dădu tare cu el de perete.

Muzica încetă în momentul impactului. Bucăţi de metal şi plastic

săriră din carcasa crăpată. Mai dădu de două ori cu el de perete. Difuzoarele săriră din locurile lor. O casetă zbură prin aer.

Saul se întoarse şi se uită la armata strânsă acolo.

Toţi stăteau nemişcaţi, confuzi.

Înţelegerea şi amintirea părură să se reverse peste toţi deodată. Panicaţi, îngroziţi, şobolanii scoaseră un singur şuierat şi dispărură, împiedicându-se unul de altul, încurcaţi de cei care cădeau.

Muntele se nărui şi se făcu nevăzut. Şobolani schilodiţi şi mutilaţi încercară să-şi urmeze semenii. Primul val plecase; apoi al doilea val, şchiopătând după primii; şi al treilea val, muribunzii, se târâră, alunecând pe sânge.

Pământul era plin de cadavre. Un covor gros, două, trei straturi de corpuri neînsufleţite. Regele Şobolan se holba la Saul. Saul îi susţinu privirea un moment, apoi îşi întoarse atenţia la casetofonul distrus. Scormoni în noroi până când găsi caseta.

O şterse, examină eticheta.

Flaut 1, spunea. Era scrisă de mână. Caligrafia Nataşei.

— *O, futu-i,* strigă Saul şi îşi adăposti capul în scobitura braţului. O, futu-i, o, lasă-i în pace, jigodie, şopti el.

Îl auzi pe Regele Şobolan apropiindu-se. Saul ridică brusc ochii. Regele Şobolan părea tulburat. Se mişca într-un fel abătut, cu gura schimonosită de indignare. Era intimidat, înţelese Saul.

Saul încuviinţă din cap.

— Pentru mine nu-i decât *zgomot,* şopoti el şi înclină iar din cap când văzu ochii Regelui Şobolan deschizându-se mari. Doar zgomot.

Loplop îl zări pe Saul şi scoase un ţipăt, alergă spre el cu zdrenţele fâlfâindu-i în urmă şi fluturând din braţe, împleticindu-se.

Regele Şobolan tresări. Saul se feri abil din calea lui Loplop şi-l privi pe Mai Marele Păsărilor cum aluneca în noroi, aterizând la pământ cu o mişcare controlată şi izbindu-se cu capul de perete.

Saul gesticulă spre Regele Şobolan, făcu câţiva paşi graţioşi în spate.

— Ţine-l sub control pe nerodul ăla! strigă el.

Loplop continua să urle, continua să scoată ţipetele acelea incoerente în timp ce încerca să se ridice. Regele Şobolan se duse cu paşi mari spre locul unde Loplop viermuia în noroi şi-l apucă de guler. Îl smuci, îl trase pe podeaua alunecoasă a tunelului. Loplop se împotrivi şi scânci. La intrarea în tunel, Regele Şobolan se lăsă pe vine în faţa lui, ridică degetele înaintea ochilor. Saul nu-şi dădea seama dacă vorbea cu Loplop sau doar îl ţinea locului cu ochii aceia fermecători. Între ei avea loc un soi de comunicare.

Loplop se uită pe lângă Regele Şobolan la Saul. Părea speriat şi nerăbdător. Regele Şobolan îi reţinu privirea şi păru să spună ceva, gesticulând. Ochii lui Loplop se întoarseră la Saul şi-i umplu aceeaşi

furie de dinainte, dar apoi se dădu în spate, se îndepărtă prin tunele, dispăru.

Regele Şobolan se întoarse la Saul.

Avansând printre cadavrele şobolanilor, Saul văzu că Regele Şobolan îşi recăpătase pasul furişat. Îşi recâştigase controlul.

— Te-ai întors, deci? întrebă Regele Şobolan pe un ton neutru.

Saul îl ignoră. Se uită în sus la puţul din care trăsese casetofonul. La câţiva metri mai sus se vedea grilajul unei guri de canal şi, dincolo de el, întunericul străpuns de dâre portocalii, sumbre, al nopţii care căzuse peste oraş. Ceva era ataşat de peretele puţului îngust.

— Şi-atunci de ce te afli aici, băiete? întrebă Regele Şobolan, prefăcându-se, cabotin, indiferent.

— Du-te dracului, replică Saul încet.

Se ridică pe vârfurile degetelor, cu mâinile sus, în tunelul vertical. Simţea un colţ de hârtie fâlfâind în curentul de aer. O apucă, trase încet de ea, dar nu izbuti decât să-i rupă colţul.

Se uită scurt în jos. Regele Şobolan stătea aproape de el, cu mâinile duse nesigur la piept.

Saul se uită la cadavrele din jur.

— Încă o dovadă a deosebitelor tale abilităţi de conducător, aşa-i, *tată?*

— *Să te ia dracu', rahat cu ochi, corcitură mucoasă ce eşti, îţi iau gâtul...*

— O, mai slăbeşte-mă, moşule, zise Saul dezgustat. Ai nevoie de mine, ştii asta aşa cum o ştiu şi eu, aşa că termină cu ameninţările astea prosteşti.

Îşi întoarse atenţia spre tunel. Sări şi prinse hârtia din partea de sus, trăgând-o cu el când ateriză.

Rămase cu ea în mâini. O despături.

Era un afiş.

Fusese compus de cineva care deţinea Adobe Illustrator, simţ estetic şi prea mult timp la dispoziţie. Ţipător şi haotic, un amalgam de fonturi cu dimensiuni variabile, informaţii îngrămădite laolaltă şi amănunte luptându-se pentru spaţiu.

Un desen executat din linii ocupa cea mai mare parte a colii: un bărbat grotesc de musculos, cu ochelari de soare, stând impasibil în spatele a două turnichete. Stătea cu braţele împreunate pe piept, iar scrisul haotic exploda în jurul lui.

JUNGLIST TERROR!!! exclama.

O noapte întreagă de drum an' bass extrem!

Intrarea 10 lire, exclama şi era oferită adresa unui club din Elephant and Castle, în pustietatea din sudul Londrei; şi o dată, o seară de sâmbătă la începutul lui decembrie.

Vor cânta Cream of da Crop, Three Fingers, Manta, Ray Wired,

Rudegirl K, Natty Funkah...

Rudegirl K. Asta era Nataşa.

Saul scoase un strigăt scurt. Rămas fără suflu, se îndoi puţin de mijloc.

— Ne dă de veste, şopti el spre Regele Şobolan. Ne invită.

Ceva era mâzgălit în partea de jos a afişului, o addenda într-o caligrafie înflorată, ciudată. *Va fi prezent şi un invitat special!* proclama. *Fabe M!*

Iisuse, ce jalnic e! gândi Saul. Se lăsă încet jos pe lângă perete, strângând hârtia în mâini. Fabe M! *Uite, încearcă să se joace cu noi,* gândi Saul, *dar ăsta nu e mediul lui, nu ştie ce să facă, nu ştie să se joace cu vorbele astea...*

Iar asta îi dădu, într-un fel obscur, un sentiment reconfortant. Chiar şi chinuit de faptul că prietenii lui se aflau în mâinile acelei creaturi, ale acelui monstru, ale acelui spirit nesătul, simţi un dram de izbândă în faţa inepţiei cu care duşmanul său se folosea de jargon. Încerca să fie nonşalant, mâzgălind un mesaj suplimentar în stil *drum and bass,* dar limbajul îi era străin şi se poticnise. Fabe M! Suna înfiorător de prost şi de fals. Voia ca Saul să ştie că-l avea pe Fabian, că Fabian se va afla acolo, la club, dar nu era pe teritoriul lui, iar afectarea stângace de care dădea dovadă demonstra asta.

Saul se trezi chicotind – aproape îndurerat.

— Nemernicul nu mai poate să se joace. Mototoli hârtia şi i-o aruncă Regelui Şobolan, care aştepta înfrigurat, iritat, şi o prinse din aer. Nerodul ne spune să mergem şi să-i recuperăm, zise Saul, în timp ce Regele Şobolan desfăcea hârtia.

Saul trecu pe lângă el, croindu-şi drum, nervos, printre trupurile şobolanilor morţi.

— Acţionează ca un personaj negativ dintr-o poveste cu James Bond, fi-i-ar numele blestemat, spuse el. *Pe mine* mă vrea. Ştie că voi merge la el dacă mă ademeneşte cu prietenii mei.

— Şi ce ai de gând să faci? întrebă Regele Şobolan.

Saul se întoarse şi-l scrută cu privirea. Înţelese subit că ochii lui erau la fel de umbriţi pentru Regele Şobolan precum erau ochii Regelui Şobolan pentru el.

— Ce am de gând să fac? repetă Saul întrebarea încet. Capcana e capcană doar dacă nu ştii de ea. Dacă ştii de ea, e doar o provocare. O să-i urmez invitaţia, desigur. Mă duc la Junglist Terror. Să-mi salvez prietenii.

Auzi atunci partea aceea din el care îl mai deranjase înainte spunând: *Pe morţii mă-sii, nu te duce, asta nu mai e problema ta.*

Acela era sângele Regelui Şobolan. Saul nu voia să-i dea ascultare. *Sunt ceea ce fac,* îşi spuse îndârjit.

Între ei se lăsă o tăcere prelungă.

— Ştii ce? zise Saul într-un târziu. Cred că ar trebui să vii şi tu. Şi cred că vei veni.

Douăzeci şi cinci

Batalioane de şobolani se împrăştiau prin Londra. Saul le ţinea peroraţii pe alei fetide, în spatele uriaşelor tomberoane de plastic. Îi învrăjbea împotriva Flautistului, le spunea că ziua lor venise.

În linii strânse, şobolanii trepidau de animaţie. Mişcau din nas; simţeau mirosul victoriei. Vorbele lui Saul se răsfrângeau asupra lor ca valurile, îi luau pe sus. Le vorbea pe un ton autoritar; ei ştiau că sunt *comandaţi* şi, după secole de stat în umbră, ascunşi, curajul se trezea în ei, le insufla cu o fervoare milenară.

Saul le comandă să se pregătească. Le comandă să-l caute pe Flautist, să-i aducă informaţii, să-i găsească prietenii. Le oferi descrierea lor, negrul şi femeia minionă pe care Flautistul îi ţinea ostatici. Şobolanilor nu le păsa de prizonieri. Aceştia nu reprezentau decât o sarcină pe care Saul le-o trasa.

— Voi sunteţi *şobolani,* le spuse Saul, răsfrângându-şi buza de jos şi lăsând capul pe spate ca Mussolini.

Ei îl scrutau cu privirea, o masă mişcătoare de discipoli, uitându-se din toate ungherele şi crăpăturile de pe şantierul în care se adunaseră.

— Voi sunteţi cei care se furişează nevăzuţi, voi sunteţi cei care puteţi intra oriunde. Să nu-mi spuneţi că vă temeţi că veţi fi văzuţi, să nu-mi spuneţi că vă temeţi de răzbunarea Flautistului. De ce să vă vadă el? Voi sunteţi *şobolani...* dacă vă vede înseamnă că sunteţi mai prejos de specia pe care o reprezentaţi. Staţi în ascunzători, furişaţi-vă în spaţiile intermediare şi găsiţi-l, şi spuneţi-mi unde este.

Şobolanii se simţeau inspiraţi. Tânjeau să-l urmeze. El îşi încheie discursul cu o fluturare din mână şi ei se împrăştiară animaţi de-o dârzenie de scurtă durată.

Saul ştia că odată ce nu-i vor mai auzi vocea, şobolanii vor simţi imediat cum teama le pătrunde din nou în oase. Ştia că vor ezita. Ştia că vor încetini pasul în timp ce vor urca pe pereţi, se vor uita speriaţi în urmă, aşteptând ca el să le comande să meargă mai departe, şi că vor eşua. Ştia că se vor întoarce în canale şi se vor ascunde până ce el îi va dibui şi-i va îndemna să iasă din nou la suprafaţă.

Dar poate că unul dintre ei va fi curajos sau norocos. Poate că unul dintre şobolanii lui va urca pe pereţii care despărţeau ascunzătoarea Flautistului de lumea exterioară şi-şi va croi drum prin sârma ghimpată, se va furişa de-a lungul ţevilor şi cablurilor, traversând pustiul, şi-l va găsi.

Undeva, pitit într-un apartament cu aer condiţionat de la ultimul etaj al unei clădiri de birouri din The City, sau într-o văgăună cu intrarea acoperită de bitum, sub un pod feroviar din zona suburbană,

sau într-o încăpere fără geamuri dintr-un spital părăsit de dincolo de Neasden, sau în seifurile high-tech ale unei bănci de la vest de Hammersmith, sau în podul unei săli de bingo din Tooting, Flautistul îi ţinea prizonieri pe Nataşa şi Fabian, aşteptând să se scurgă săptămâna care îi despărţea de Junglist Terror.

Saul bănuia că Flautistul se va ascunde de privirea şobolanilor, a păianjenilor şi a păsărilor. Nu se temea de adversarii săi, dar nu avea niciun rost să-şi divulge poziţia. Îşi lansase provocarea, le anunţase noaptea în care vor muri. Flautistul le trimisese invitaţii la propria lor execuţie.

Poate că îl preocupa doar Saul, corcitura, omul-şobolan pe care nu-l putea controla, însă în mod sigur bănuia că la locul de întâlnire vor fi prezenţi şi Anansi, şi Regele Şobolan şi Loplop. Aceştia nu erau nici curajoşi, nici mândri. Ei nu se ruşinau să refuze o provocare. Dar ei ştiau că Saul era singurul pe care Flautistul nu-l putea controla, că Saul reprezenta singura lor şansă şi mai ştiau şi că trebuiau să-i fie alături, pentru a-i da o mână de ajutor. Dacă el nu supravieţuia, nu supravieţuia nici speranţa lor.

Şobolanii se răspândiră pe tot cuprinsul Londrei.

Saul rămase singur în mijlocul molozului şi al schelelor.

Stătea în mijlocul unui peisaj distrus, întins, un colţ devastat al Londrei care se ascundea după garduri, la distanţă mică de Edgware Road. O curte de doisprezece pe doisprezece, plină de cărămidă şi piatră veche sfărâmată, şi înconjurată de spatele clădirilor. Într-o latură a curţii, un gard de lemn nefinisat ascundea strada care flanca şantierul, iar deasupra gardului se înălţau zidurile vechi de cărămidă ale magazinelor şi caselor antice. Saul ridică ochii spre acestea. În partea aceea, geamurile erau înconjurate de cadre mari din lemn, putrede, dar împodobite, făcute spre a fi admirate.

În toate celelalte părţi, zidurile care îl îngrădeau erau vulnerabile. Reprezentau pântecele clădirilor, moliciune sub carapacea estetizată. Nevăzându-le faţadele, era împrejmuit de întinderi mari şi plate de cărămidă, geamuri care se deschideau la voia întâmplării pe întinderea pereţilor anonimi. Văzut din spate, luat prin surprindere, oraşul îşi expunea latura strict funcţională.

Acea perspectivă era periculoasă atât pentru observator, cât şi pentru oraş. Doar când o vedea din acel unghi începea să creadă că Londra fusese clădită cărămidă cu cărămidă şi nu ieşită de-a gata din propria ei raţiune. Oraşului însă nu-i plăcea să fie descoperit. Chiar în timp ce-l vedea clar drept produsul care era, Saul simţi cum acesta se burzuluia la el. El şi oraşul se înfruntau faţă în faţă. El vedea Londra dintr-un unghi împotriva căruia oraşul nu avea frontul deschis, într-un moment în care oraşul era cu garda jos.

Saul mai simţise asta înainte, atunci când îl părăsise pe Regele

Şobolan, când ştiuse că scăpase din chingile oraşului; şi atunci ştiuse că-şi făcuse din el un duşman. Geamurile care îl priveau de sus îi aminteau de lucrul acesta.

În colţul curţii stăteau la pândă obscure utilaje de şantier, mormane de materiale de construcţie şi târnăcoape, saci de ciment acoperiţi cu folie de plastic albastru. Păreau să aibă un aer defensiv şi copleşit. În faţa lor se ridicau rămăşiţele clădirii care fusese demolată. Nu mai rămăsese decât o porţiune de faţadă, o pojghiţă groasă cât latul unei cărămizi, cu goluri căscate, fără sticlă, acolo unde fuseseră geamurile. Părea o minune că încă mai stătea în picioare. Saul străbătu terenul accidentat spre ea.

În câteva dintre camerele care dădeau spre el se vedea lumină şi, în vreme ce păşea fără zgomot, Saul surprinse chiar şi mişcare ici şi colo. Nu se temea. Nu credea că cineva îl putea vedea; avea sânge de şobolan în vene. Iar dacă totuşi îl vedea cineva, acela ar fi fost surprins de imaginea unui om care păşeşte hotărât la lumina felinarelor pe teritoriul interzis al unei clădiri în construcţie, dar cui ar fi putut spune asta? Şi dacă cineva s-ar fi gândit, în mod incredibil, să sune la poliţie, Saul putea pur şi simplu să urce şi să dispară. Avea sânge de şobolan în vene. *Spune-le poliţiştilor să cheme Deratizarea,* gândi el. *Poate că ei ar avea mai multe şanse.*

Se opri sub faţada terminată. Întinse braţele în sus, pregătit să străbată şi el oraşul în goană, să se alăture emisarilor săi în operaţiunea de căutare. Nu credea că-i va găsi pe Fabian, pe Nataşa sau pe Flautist, dar nu putea totuşi să nu-i caute. A se conforma planurilor Flautistului ar fi însemnat să abdice de la propria sa putere, să devină complice. Dacă va fi să-l întâlnească pe Flautist pe terenul pe care acesta îl specificase, va ajunge acolo doar târât, nu din proprie voinţă. Şi va fi furios la culme.

Auzi un zgomot deasupra lui. O siluetă apăru în cadrul gol al unui geam. Saul rămase nemişcat. Era Regele Şobolan.

Saul nu era surprins. Regele Şobolan îl urmărea deseori, aştepta până ce plecau rozătoarele, apoi îi lua peste picior strădaniile, îl ridiculiza cu o insolenţă furibundă, bâlbâindu-se din cauza furiei stârnite de comportamentul şobolanilor care, odinioară, îi dăduseră ascultare lui.

Regele Şobolan se prinse de pervazul mic cu mâna dreaptă. Se ghemui cu mâna stângă atârnată între picioare, cu capul plecat spre genunchi. Văzându-l aşa, Saul se gândi la un erou de benzi desenate. Batman sau Daredevil. Reliefat în fereastra spartă, Regele Şobolan semăna cu un cadru general de secvenţă de la începutul unui roman grafic de aventuri.

— Ce vrei? zise Saul în cele din urmă.

Cu o mişcare ageră, Regele Şobolan se lăsă să cadă de la geam şi

ateriză la picioarele lui. Îndoi genunchii la aterizare, apoi se ridică încet.

Era schimonosit la faţă.

— Ce jocuri prosteşti mai pui la care acum, tinere?

— Du-te dracului, zise Saul şi se întoarse cu spatele.

Regele Şobolan îl apucă şi-l răsuci înapoi. Căscând ochii de uimire, Saul îl lovi peste mână. Urmă un moment oribil, stânjenitor, când Saul şi Regele Şobolan se sfidară din priviri, cu umerii drepţi, cu pumnii gata de atac. Încet şi chibzuit, Saul ridică mâna spre pieptul Regelui şi-l împinse puţin în spate.

Furia crescu în el şi-l împinse pe Regele Şobolan din nou, mârâi şi încercă să-l facă să cadă. Îi trase fără veste un pumn, tare, şi imagini cu tatăl lui îi goniră prin minte. Simţi o dorinţă disperată de a-l ucide pe Regele Şobolan. Îl uluia cât de repede putea să pună furia stăpânire pe el.

Regele Şobolan se împletici puţin pe terenul accidentat şi Saul se întinse să ridice o jumătate de cărămidă. Îl atacă pe Regele Şobolan, lovind brutal cu acea armă.

O avântă spre capul Regelui Şobolan, lovindu-l şi trimiţându-şi adversarul la pământ, iar Regele Şobolan şuieră de furie, căzând. Se rostogoli rănit pe pământul plin de gropi şi lovi cu picioarele, doborându-l pe Saul. Lupta deveni o violentă mişcare entropică, un potop de braţe şi picioare, unghii şi pumni. Saul nu ţintea, nu-şi plănuia mişcările; lovea cu mânie, încasând lovituri şi zgârieturi, simţind cum i se umflă şi i se rupe pielea.

După o lovitură năprasnică sub ochi îi explodă sângele, iar capul i se bălăngăni. Avântă iar cărămida, dar Regele Şobolan nu era acolo şi arma lui se lovi de piatră şi se transformă în pulbere.

Se rostogoleau şi se luptau la pământ. Regele Şobolan se furişă de sub priza lui Saul şi sări în sus ca un tăun, spintecându-l cu o sută de zgârieturi animalice şi ieşind graţios din raza de contact, evitând riposta.

Pe Saul îl copleşi frustrarea. Întrerupse dintr-odată atacul nebunesc, înjurând cât îl ţineau rărunchii. Se îndepărtă, călcând pe moloz.

Încă o luptă aprigă terminată remiză. Nu îl putea ucide. Regele Şobolan era prea rapid, prea puternic şi nu se angaja cu totul în luptă, nu putea risca să-l ucidă pe Saul. Regele Şobolan avea nevoie de Saul în viaţă, cu toată ura crescândă pe care o stârneau în el respectul de care se bucura în rândul şobolanilor, şi refuzul acestuia de a-l asculta.

Regele Şobolan strigă cu dispreţ după el. Saul nici măcar nu auzi.

Simţea că i se umple faţa de sângele care-i curgea din zgârieturile adânci şi se şterse, rupând-o la fugă cu paşi siguri, în pofida terenului accidentat. Se aruncă spre unul dintre zidurile care se ridicau

deasupra lui, se căţără pe suprafaţa lui netedă, trecând pe lângă ferestrele goale, lăsând în urma lui, pe cărămizi, o dâră lungă de sânge şi mizerie.

Aruncă o privire scurtă în spate. Regele Şobolan şedea cu un aer trist pe mormanul de ciment. Saul îşi întoarse ochii de la el şi porni la drum peste acoperişurile Londrei. Se uita în jurul său din alergare, iar uneori se oprea şi rămânea încremenit locului.

Pe acoperişul unei şcoli, undeva dincolo de Paddington, văzu lumina puternică a reflectoarelor de pază scoţând în evidenţă o pânză de păianjen suspendată mai jos de balustrada care înconjura acoperişul clădirii. Ţesătura aceea fragilă era goală, de mult părăsită, dar el se lăsă jos şi se uită în jur. Văzu alte pânze, mai mici, sub ea, încă locuite, mai puţin vizibile, căci nu strânseseră încă praful zilelor.

Apropie gura de acele pânze şi vorbi cu o voce detaşată şi intimă, ca a Regelui Şobolan. Păianjenii nici nu se clintiră.

— Trebuie să faceţi ce vă spun, şopti el. Trebuie să-l găsiţi pe Anansi, să-l găsiţi pe şeful vostru. Spuneţi-i că-l aştept. Spuneţi-i că vreau să mă întâlnesc cu el.

Micile creaturi rămaseră neclintite mult timp. Păreau să ezite. Saul se lăsă iarăşi jos.

— Duceţi-vă, le spuse, răspândiţi vorba.

Mai ezitară un moment, apoi păianjenii, şase sau şapte la număr, minusculi şi ameninţători, plecară în aceeaşi clipă. Îşi părăsiră pânzele împreună, pornind pe fire lungi, miniaturale forţe speciale care dispărură în jos, pe peretele clădirii.

Fabian plutea în derivă pe valuri.

Era blocat foarte adânc în propria sa raţiune. Corpul i se făcea simţit din când în când, trăgând un vânt sau înregistrând o durere sau o mâncărime, dar în cea mai mare parte a timpului putea să uite complet de el. Nu era conştient aproape de nimic, cu excepţia unei bâţâieli continue, neobosite. Nu era sigur dacă şi corpul sau numai mintea sa era legănată de acea mişcare fluidă.

Mişcarea aceea hipnotică era însoţită, pe fundal, de-un ritm *drum and bass.* Coloana sonoră nu se oprea niciodată, aceeaşi piesă sumbră, diafană pe care o auzise venind din apartamentul de la etaj al Nataşei.

Uneori vedea faţa ei. Se apleca asupra lui, încuviinţând încet în ritm cu muzica, cu ochii nefocalizaţi. Alteori apărea faţa lui Pete. Simţea un lichid şiroindu-i pe gât în jos şi în jurul gurii, şi înghiţea docil.

În cea mai mare parte a timpului stătea pe spate şi lăsându-se pradă mişcării din craniul său. Putea să vadă aproape orice atunci

când doar stătea pe spate şi asculta muzica *jungle* filtrată de undeva din apropiere, înfăşurându-se în jurul lui într-o cămăruţă întunecată, opresivă, puţind a putreziciune.

Îşi petrecea mult timp uitându-se la opera sa de artă în lucru. Nu era mereu sigur că aceea se afla acolo, dar când se gândea la ea şi se relaxa în braţele ritmului, aceasta apărea invariabil, iar atunci el croia planuri, mâzgălea cu cărbunele câte ceva în fiecare colţ. Era atât de uşor să modifice pânza aceea! Nu-şi amintea niciodată prea bine momentul în care desena, dar modificările apăreau, clare şi perfecte.

Devenea din ce în ce mai ambiţios în modificările sale, revenind asupra tuşelor vechi, rescriind textul din mijlocul lucrării. Cât ai zice peşte totul era schimbat de nu-l mai recunoştea, neted şi perfect asemenea unei grafici pe computer, iar el stătea cu ochii pironiţi la legenda pe care nu-şi amintea să o fi ales. *Oraşul Vântului,* spunea aceasta.

Fabian înghiţea mâncarea cu care se trezea în gură şi asculta muzica.

Nataşa îşi petrecea aproape tot timpul cu ochii închişi. Nu simţea deloc nevoia să îi deschidă. Degetele ei cunoşteau fiecare centimetru al keyboardului şi îşi trecea timpul cântând *Oraşul Vântului,* modificându-l în moduri imperceptibile, subtile, pentru a se potrivi exigenţelor dispoziţiei ei sufleteşti.

Din când în când, deschidea ochii şi vedea cu surprindere că se afla într-un loc nefamiliar, că era în mijlocul unui spaţiu slab luminat, urât mirositor, că Fabian dansa pe orizontală, întins în apropiere, cu mâncare uscată pe obraji, şi că nici pomeneală să aibă keyboardul în faţă. Dar când jongla cu *Oraşul Vântului,* piesa oricum se modifica, făcea ceea ce voia ea, aşa că închidea ochii şi continua, cu degetele ei zburându-i peste clape.

Uneori venea Pete şi-i dădea să mănânce, iar ea îi cânta ce compusese până atunci, cu ochii tot închişi.

Şobolanii, copleşiţi de teamă şi confuzie, renunţaseră. Numărul mare de soldaţi care plecaseră la începutul nopţii se redusese simţitor, se retrăseseră toţi în canalizare, însă ici şi colo cei mai curajoşi continuau căutarea, aşa cum Saul sperase că se va întâmpla.

Pe străzile din Camberwell scotoceau catacombele vechilor biserici. Pe Isle of Dogs alergau pe lângă Blackwall Basin şi cutreierau decrepitul parc financiar. Şobolanii îşi croiau drum de-a lungul uriaşului tunel al extensiei Jubilee Line, trecând pe lângă maşinăriile mătăhăloase ce brăzdau pământul chiar prin miezul lui.

Numărul lor scădea. Pe măsură ce noaptea avansa, din ce în ce mai mulţi cedară foamei, fricii şi uitării. Nu reuşeau să înţeleagă de ce alergau cu atâta înflăcărare. Nu-şi mai aduceau aminte cum arătau

cei pe care îi căutau. Unul câte unul se refugiară înapoi în canale. Unii căzură pradă câinilor şi maşinilor.

În scurt timp, căutarea rămase doar în seama unei mâini de şobolani.

— Un pasăre mic zice la mine că tu vrut vorbit cu mine, băiete.

Saul ridică ochii.

Anansi cobora de pe creanga unui copac de deasupra lui. Se mişca elegant, sfidându-şi dimensiunile şi greutatea, alunecând uşor pe o frânghie de-ale sale, având un control perfect.

Saul se sprijini cu spatele de o lespede funerară, simţindu-i greutatea rece.

Stătea liniştit într-un cimitir mic din Acton. Era un spaţiu restrâns situat de ambele părţi ale liniei feroviare supraterane, pitit în spatele unei mici proprietăţi industriale. Era privit de sus, din toate laturile, de hâda funcţionalitate, o serie de fabrici şi depozite suburbane grotesc aplatizate, nelalocul lor în acea zonă rezidenţială.

Saul hoinărise o vreme prin vestul Londrei şi intrase în cimitir ca să mănânce şi să se odihnească, acolo, în mijlocul morţilor înghesuiţi ai oraşului.

Lespezile erau anodine, plângătoare.

Anansi atinse solul în linişte la câţiva paşi de el, veni pe lângă pietrele funerare mici, cenuşii, şi se lăsă pe vine lângă el.

Saul ridică ochii şi înclină din cap în semn de salut. Nu-i oferi niciunul dintre fructele vechi pe care le culesese de prin gunoaie. Ştia că Anansi nu ar fi primit.

Saul rămase aşezat şi continuă să mănânce.

— Ei, chiar o păsărică să fi fost, ’Nansi? întrebă el pe un ton blând. Ce face Loplop?

Anansi mişcă iute din cap.

— El încă strigă de nervi, băiete. El şi nebun. Ele nu înţeleg pe el, păsările. El pierdut iar un regat, crede că tu luat de la el.

Anansi ridică din umeri.

— Aşa că nu avem păsări. Numa’ păianjenii mei mici şi şobolanii, şi tu şi cu mine.

Saul muşcă din mărul mălăieţ.

— Şi Loplop? întrebă el şi tăcu. Şi Regele Şobolan? Or să fie şi ei acolo cu noi? Or să fie acolo când o să-l înfruntăm?

Anansi ridică iar din umeri.

— Loplop este *nimic,* fie că el acolo, fie nu. Regele Şobolan? Asta spune tu la mine, băiete. El tatăl *tău…*

— O să fie acolo, spuse Saul în surdină.

O vreme şezură amândoi. Apoi, Anansi se ridică dintr-odată şi se duse la balustrada din faţa lor, uitându-se în jos, la şinele de tren.

— Am trimis şobolanii să-l găsească pe Flautist, spuse Saul, dar au ratat misiunea. Probabil că acum se îndoapă toţi cu mâncare. Probabil că au uitat ce le-am cerut să facă…

Surâse fără umor.

— O să dăm piept cu el în condiţiile stabilite de el.

Anansi nu rosti nimic. Saul ştia la ce se gândea.

Anansi trebuia să meargă la Junglist Terror, pentru că Saul avea să fie acolo. Saul era singura şansă pe care o avea el să-l înfrângă pe Flautist, dar ştia că era o şansă slabă; ştia că intra benevol într-o capcană, că prezenţa lui acolo răspundea cerinţei Flautistului. Dar nu avea de ales. Pentru că dacă nu era prezent, şansele lui Saul de a-l înfrânge pe Flautist erau şi mai mici, iar dacă Saul eşua, Flautistul avea să-i nimicească pe toţi, Flautistul avea să-l vâneze pe Anansi şi să-l ucidă.

Era un paradox. Anansi, Regele Şobolan, ei erau animale. Supravieţuieşte, asta era întreaga lor filozofie de viaţă. Şi tocmai filozofia aceasta îi făcea să meargă la Junglist Terror. Adică la o moarte aproape sigură. Pentru că Saul trebuia să meargă datorită prietenilor săi oameni, pentru că Saul refuza să se comporte ca un animal.

Saul avea să-l ucidă pe Anansi.

Ştiau amândoi asta. Saul avea să-i ucidă pe Anansi, şi pe Loplop şi pe Regele Şobolan, şi Saul avea să moară, totul în încercarea de-a dovedi că nu era fiul tatălui său şobolan.

Anansi se uită înapoi la Saul şi clătină uşor din cap.

Saul îi întoarse privirea.

— Hai să vorbim despre ce-o să facem, ’Nansi, propuse el. Hai să facem nişte planuri… hai să nu lăsăm totul să meargă după placul neisprăvitului ăluia.

Aveau păianjenii de partea lor, aveau şobolanii de partea lor… îl aveau pe Saul.

Flautistul va trebui să facă o alegere. Una dintre armate va fi înfrântă imediat ce intra în luptă, dar Flautistul trebuia să facă o alegere. Anansi şi soldaţii lui aveau o jumătate de şansă de-a se elibera de sub jugul Flautistului. La fel şi şobolanii.

O mână de şobolani continua să colinde Londra după… ceva…

Nu-şi aminteau exact ce anume.

Aceştia erau mândria naţiunii. Aceştia erau cei curajoşi, cei mai graşi, şi mai puternici, şi mai alunecoşi, conducătorii grupului.

Netezi ca focile prin apa pe care o străbăteau.

Un şobolan gonea ca un glonţ durduliu de-a lungul lui Albert Embankment.

Ieşise la lumină din bucătăriile spitalului St. Thomas, de lângă

Waterloo, pe malul sudic al râului. Furase mâncare pentru a-şi spori puterile, cercetase podurile şi pivniţele. Alergase ca o nălucă prin spital, lăsându-şi urmele paşilor în praful gros, murdărind obscure şi uitate aparate de diagnosticare.

Străbătuse teritoriile altora, însă era un animal mare şi se afla în misiune *regală.* Ceilalţi nu-l provocau.

Nu găsise nimic. Aşa că îşi croi drum afară din clădire.

La câmp deschis, o zbughi pe malul râului către Facultatea de Medicină.

Tamisa scânteia ameninţător alături de el, curgând impetuos prin oraş. Pe malul opus se înălţa Palatul Westminster, absurd de crenelatul sălaş al puterii londoneze. Puzderia lui de lumini pâlpâia pe spinarea râului.

Şobolanul se opri.

Lambeth Bridge se ridicau deasupra apei înaintea lui, întunecând zoaiele Tamisei.

O formă nedesluşită tresălta încet pe apele de sub el. O barjă bătrână, una dintre multele epave care aglomerau râul, neîngrijită şi ignorată. Sărea încet pe curentul de apă, valuri mici lovindu-i scândurile unsuroase ca pe-un copil neascultător. Cadavrul unei ambarcaţiuni, cu lemnul negru atacat de lepră şi putreziciune, cu o prelată mare aruncată peste el ca un linţoliu.

Şobolanul avansă agitat, apoi se opri, nesigur.

Ciuli urechile. Auzea ceva vag şi sinistru. Sunete ieşind de sub pânza grea, impermeabilă.

Barja se balansa înainte şi înapoi. Apa o molfăia. Dar înainte să o înghită, înainte ca lemnul să se fărâmiţeze şi să se dizolve în Tamisa, cineva era înăuntru, profanând-o, întrerupându-i moartea lungă.

Două odgoane vechi încă o ancorau la mal. Unul descria o curbă elegantă dincolo de suprafaţa apei, dar celălalt era aproape întins. Cu reţinere, şobolanul păşi pe dană. Ca un umblător pe sârmă, alergă pe deasupra apei.

Când se apropie de barcă, încetini pasul. Un presentiment rău îi inundă creierul mic şi ar fi făcut cale întoarsă, rupând-o la fugă, dacă ar fi putut, dar odgonul era prea îngust. Şobolanul nu avea încotro, trebuia să-şi dovedească măsura curajului impetuos.

Odgonul era întins ca un colier, cu mărgele uriaşe concepute să împiedice înaintarea unui şobolan. Dar neputându-se întoarce şi temându-se de apă, şobolanul continuă dârz. Sări peste piedici până ce nu mai rămase decât un metru de odgon.

Ager, silenţios, şobolanul continuă. Sunetul din barjă era mai clar, un bufnet surd, repetitiv, un vaier subţire, sfâşietor, scârţâitul lemnului sub corpuri care se mişcau. Uşor ca un fulg, şobolanul puse piciorul pe barjă.

Se furişă pe-o parte, căutând o spărtură în prelată. Simţea în lemn vibraţii care nu aveau nimic de-a face cu apa.

Strecurându-se sub buza bărcii, şobolanul găsi un loc unde materialul era ros, pe unde se putea furişa prin tunelele formate de pliurile pânzei grele.

Îşi croi drum prin acel labirint până când auzi murmure slabe. Simţi prelata deschizându-se în jurul lui.

Mişcând iute din nas, şobolanul avansă, trase cu ochiul pe furiş înăuntrul barjei.

Se simţea o miasmă incredibilă. Un amestec de descompunere, mâncare, corpuri şi smoală foarte veche. Prelata era întinsă peste un cadru pentru a transforma barja într-un cort plutitor. Şobolanul vedea la lumina slabă a unei lanterne agăţate de cadru. Raza era îndreptată în jos, iar lumina era slabă în rest, totul era o părere, ceva întrevăzut, observat pentru scurt timp, când legănarea bărcii mişca lanterna într-o parte, apoi pierdut, când oscilaţia o ducea în cealaltă parte.

În acel spaţiu restrâns răsuna o bătaie joasă, foarte slabă, de bas.

Într-un colţ, un bărbat zăcea pe podea. Părea înfrigurat, îşi mişca braţele şi picioarele ca şi când ar fi dansat, răsucindu-şi neîncetat faţa dintr-o parte în cealaltă.

Aproape de el se afla o femeie, stând cu spatele. Avea ochii închişi. Aproba din cap şi mişca mâinile într-un fel ciudat înaintea ei, degetele ei executând un zbor, desenând mişcări complicate.

Hainele lor erau murdare şi erau traşi la faţă.

Şobolanul se uită ţintă la ei un moment. Descrierile oferite de Saul erau neclare în mintea sa, dar ştia că cei doi erau importanţi, ştia că trebuia să-i anunţe lui Saul descoperirea. Se întoarse cu intenţia de a fugi.

Un picior căzu brusc de-a curmezişul căii lui de evadare, blocându-i drumul prin prelată.

Şobolanul tresări, îngrozit.

Alergă prin încăpere, totul devenind o ceaţă întunecată, printre picioarele femeii care stătea dreaptă, pe sub braţele bărbatului care stătea întins pe jos, zgâriind înnebunit pânza din jurul lui, teama îngheţându-i sângele în vene.

Apoi auzi un fluierat grăbit, o piesă săltăreaţă de marş, şi se opri din alergat, plin de mirare. Fluieratul făcu treptat trecerea spre sunete de natură sexuală şi spre plescăitul unei mâncări bogate şi grase căzând la pământ, iar şobolanul se întoarse şi porni vioi în direcţia acelor sunete, nerăbdător să găsească toate acele bunătăţi.

Atunci fluieratul încetă.

Şobolanul se uita drept în ochii unui om care îl strângea tare. Ieşit din minţi, muşcă până la sânge, sfârtecă degetele care îl strângeau, dar acestea nu se desfăcură.

Ochii îl scrutau cu o intensitate nebunească. Şobolanul începu să chiţăie de groază.

Urmă o mişcare scurtă şi fulgerătoare.

Flautistul izbi şobolanul cu capul de podeaua din lemn iar şi iar, până ce acesta nu mai semăna deloc cu un cap, ci deveni doar un apendice flasc, indistinct.

Ridică micul cadavru la nivelul feţei şi ţuguie buzele.

Se aplecă după casetofonul mic de pe podea şi reduse puţin volumul. *Oraşul Vântului* încă se mai auzea, dar acum la un nivel aproape subliminal.

Fabian şi Nataşa se întoarseră deodată, se uitară la el confuzi şi surprinşi.

— Ştiu, ştiu, spuse el liniştitor. Va trebui să ascultaţi cu toată atenţia. Trebuie să-l dau puţin mai încet. Atragem atenţia. Şi încă nu vrem să facem asta, aşa-i? Zâmbi. Păstrăm asta pentru club. Aşa-i?

Cu piciorul împinse casetofonul mai aproape. Peste tot în jur zăceau aruncate baterii goale care se mişcau odată cu Tamisa.

Nataşa şi Fabian îşi reluară poziţiile de dinainte.

Fabian se lăsă pe spate şi începu să picteze.

Nataşa continuă să cânte *Oraşul Vântului.* Amândoi ciuleau puţin urechile şi auzeau ceea ce voiau să audă.

Cu mare băgare de seamă, Flautistul ridică un colţ al prelatei. Ochii lui palizi scrutară întunericul din jurul bărcii.

Nimeni nu trecea pe Albert Embankment; Pete vedea asta la luminile din Casa Parlamentului.

Întinse mâna şi lăsă trupul şobolanului să cadă în Tamisa.

Micul cadavru se învârti, un punct de beznă murdară între multe altele de pe suprafaţa apei. Apoi curentul îl trase încet, purtându-l dincolo de Westminster, departe spre răsărit.

Partea a şasea

Junglist Terror

Douăzeci şi şase

Noaptea Junglei.

Se simţea în aer. Tinerii în haine ţipătoare care se strângeau în Elephant and Castle îi simţeau gustul pe limbă.

Norii erau joşi şi se mişcau foarte repede, arămii la lumina felinarelor stradale, îngrămădindu-se pe cer deasupra acoperişurilor. Londra arăta ca un oraş cuprins de flăcări.

Maşinile de poliţie roiau pe străzi, rulând încet pe lângă celelalte maşini, care se îndreptau spre Lambeth cu muzica bubuind în difuzoare. Frânturi de *dancegall* şi *rap,* sincopate şi languroase, şi peste tot *drum and bass,* febril şi ferm, sălbatic şi impenetrabil.

Şoferii stăteau cu braţele scoase pe geamurile deschise şi mişcau leneş din cap pe ritmul muzicii. Maşinile acelea erau pline ochi, gata să explodeze de tineri îmbrăcaţi în haine de firmă şi ritmurile de bas. Pentru cei ieşiţi cu maşina, seara începea la zebre şi semafoare, când puteau opri, cu motorul la ralanti, cu boxele vuind, vizibili în toate podoabele lor. Conduceau de la o intersecţie la alta, căutând locuri unde să adaste.

O sută de sloganuri bubuiau din o sută de geamuri de maşină, sample-uri şi declaraţii strigate ale pieselor clasice, o sută de preludii ale serii.

Mr. Loverman, veneau strigătele, şi *Check yo’self. Gangsta. Jump. Fight the Power. There is a Darkside.*

I could just kill a man.

Six million ways to die.

Nu aveau ochi decât unul pentru celălalt în noaptea aceea. Conduceau şi se plimbau pe străzi ca nişte conchistadori în haine Karl Kani, Calvin Klein şi Kangol. În valuri de parfum, băieţii şi fetele, plăpânzii şi voinicii dominau străzile la sud de Waterloo, trecând hotărâţi pe lângă riveranii intimidaţi ca şi când ar fi fost nişte umbre.

Atingându-şi pumnii şi ţâţâind, acel front comasat se apropia de bulevard. Băieţi irlandezi şi fete caraibe, puşti pakistanezi ferchezuiţi, gangsta în haine largi bodogănind la telefoane mobile, DJ cu genţi pentru discuri, copii precoce imitând nonşalanţa studiată a celor mai mari decât ei…

Toţi îşi croiau drum în Junglă.

Ici şi colo, poliţiştii stăteau la pândă în colţuri. Uneori erau învredniciţi cu priviri dispreţuitoare, un rânjet, înainte ca semaforul să se schimbe şi şoferii să apese pedala de acceleraţie. Poliţiştii îi priveau, şopteau coduri în aparatele de emisie-recepţie. Aerul fremăta de şuşotelile lor electronice, avertismente şi profeţii, neauzite de mulţimi, acoperite de *breakbeaturile* urbane.

Noaptea era grea, plină de priviri prea mult susţinute.

Pe străzile întunecate, depozitul strălucea. Lumina se revărsa din

crăpăturile lui ca şi când acesta ar fi fost o biserică.

Cozile se întindeau la intrare. Bodyguarzii, bărbaţi masivi în jachete umflate, stăteau cu braţele încrucişate asemenea unor gargui groteşti. Ierarhii feudale le dădeau putere: plebea de la coadă, făcând larmă la porţi, holbându-se cu invidie la DJ şi la tehnicieni, cei care făceau legea pe scena *drum and bass,* care treceau cu nepăsare pe lângă ei şi le şopteau ceva paznicilor. Pentru cei mai nobili dintre ei, până şi verificarea listei cu invitaţi era inutilă.

Roy Kray şi DJ Boom, Nuttah şi Deep Cover, cunoscuţi de pe o sută de coperte de CD şi postere, erau poftiţi să intre fără crâcnire. Până şi bodyguarzii ridicol proporţionaţi îşi arătau respectul, impasibilitatea lor devenind pentru moment mai studiată. În noaptea aceea, *droit du seigneur* funcţiona bine mersi în Elephant and Castle.

Dacă vreunul dintre cei strânşi acolo ar fi ridicat privirea, ar fi zărit ceva alergând, aparent fără control, pe cer. Un ghem de zdrenţe mare cât un stat de om, străbătând aerul. Nu stătea la mila vântului: niciun vânt nu-şi schimba direcţia atât de violent sau atât de repede ca forma aceea difuză, niciun vânt n-ar fi putut transporta ceva atât de mare.

Loplop, Mai Marele Păsărilor, se arcuia şi gonea pe deasupra străzilor, uitându-se în jos la harta mizeră de sub el, ridicând apoi ochii spre noaptea străpunsă de portocaliul luminii difuze, căzând, ridicându-se, auzind un ţiuit în urechi.

Nu putea să audă oraşul. Nu putea să audă huruitul sălbatic al maşinilor. Nu putea să audă *bum-bum-bum*-ul care ieşea din depozit. Reţeaua complexă de păr şi oscioare din urechile sale fusese spulberată, iar canalele erau blocate de sânge uscat.

Lui Loplop nu-i mai rămăseseră decât ochii şi căuta cât putea de bine, hoinărind în linişte printre clădiri, cocoţându-se pe giruete şi sărind spre cer.

Văzduhul se umplea încet de păsări. Cele câteva care erau treze atunci când Loplop trecuse în goană pe lângă ele prinseseră glas, îşi declaraseră credinţa, dar el nu le auzise. Confuze, acestea se ridicaseră de pe streşini şi de pe crengile copacilor, îl urmaseră, strigând la el, speriate de zborul lui sălbatic şi de felul în care le ignora. În jurul lui zburau corbi mari, greoi. Loplop îi văzu şi strigă incoerent, apelând la autoritatea pe care şi-o pierduse.

Păsările îşi împleteau elegant zborul, din ce în ce mai multe la număr. Ochii lor săreau dintr-o parte în alta, confuzi. În mijlocul stolului, Loplop se ridica şi prindea viteză şi zigzaga şi plonja – un reper imprevizibil.

Păsările nu puteau da ascultare generalului lor.

Peste tot în Londra începeau să se adune şi alte armii.

Pereţii şi colţurile caselor se goleau. Din crăpături şi găuri de pe tot cuprinsul oraşului, păianjenii curgeau. Fojgăiau cu milioanele, pete mici mişunând pe podele murdare şi prin grădini, coborând pe fire de pe acoperişuri. Se târau unul peste celălalt, o neaşteptată masă fremătătoare de trupuri negre şi maronii.

Ici şi colo, aceste batalioane erau văzute. În camerele copiilor şi pe străzile lăturalnice, noaptea era străpunsă de strigăte.

Mulţi mureau. Zdrobiţi, înghiţiţi, rătăciţi. Semnele trecerii lor erau aripi chitinoase strivite şi corpuri stropşite.

Ceva scânteia adânc în micile creiere ale păianjenilor. O senzaţie care nu se regăsea în obişnuitul lor arsenal: foame, teamă, vid. Trepidare? Surescitare? Răzbunare?

Luminile oraşului scăpărau minuscule în ochii lor faţetaţi. Apropiaţi şi impenetrabili, reci şi dezinteresaţi ca ai rechinilor… mai puţin în noaptea aceasta…

Păianjenii fremătau.

În sălbăticiile din sudul Londrei, Anansi supraveghea totul de pe acoperişuri. Simţea schimbarea în aer. Simţea pe limbă prezenţa soldaţilor săi.

Canalele forfoteau de şobolani aduşi în pragul frenezei.

Prinţul moştenitor trecuse prin mijlocul lor. Saul împrăştiase vorba. Le comandase, îi controlase, îi trimisese la atac.

Şobolanii se rostogoleau prin tunele ca o viitură. Afluenţi mai mici se vărsau în cursul principal, trupuri peste trupuri, rotofeie şi agere.

Se revărsau pe sub străzi şi peste acoperişuri. Sus, în bolta oraşului, în aerul rarefiat, şobolanii săreau peste pereţi şi între partiţii, fojgăiau pe ţigle şi în spatele hornurilor.

Râul nu reprezenta un obstacol: îşi găsiră drumul peste el aproape fără să stea pe gânduri.

Pământ diferit, grupuri diferite, o sută de mirosuri diferite… toate triburile din Londra alergând spre sud, ronţăind reziduuri uitate şi fremătând de adrenalină, gata de luptă. Ani de zile, în genele lor fusese înscris un mare sentiment al greşelii, care îi rodea pe dinăuntru asemenea cancerului, şi pentru prima dată simţeau mirosul leacului.

Şobolanii ieşiră valvârtej dintr-o sută de mii de găuri şi se îndreptară spre ţinuturile pustii din sudul Londrei, o masă zgrepţănătoare, muşcătoare, înfometată şi speriată, încercând să dea dovadă de curaj.

Insidioşi, pe furiş, şobolanii se strânseră în jurul depozitului şi aşteptară.

Depozitul era ca o bujie. Pârâia încărcat de energie. Era înconjurat de cercuri invizibile, valuri şi valuri de şobolani şi păianjeni deasupra

cărora, zburând în cer, tronau păsări, iar peste tot erau oameni.
Era un magnet.
Loplop continua să privească de sus.
Anansi scruta acoperişurile.

— Unde mă-sa o fi femeia aia?
Three Fingers, vânos şi arţăgos, adresă această întrebare unuia dintre bodyguarzi. Uriaşul bărbat clătină din cap. Frustrat, Fingers sări de pe un picior pe celălalt. În spatele lui, bubuitul lichid al basului creştea. Avea impresia că se putea lăsa pe spate, sprijinindu-se pe sunet fără să cadă, amortizat, susţinut în aer.
Stătea la intrarea în depozit scrutând cu privirea mulţimea strânsă în curte. Stătea în capul scărilor deja de câteva minute bune, aşteptând-o pe Nataşa. Toţi ceilalţi DJ veniseră. Fingers deja trebuise să reorganizeze puţin graficul intrării pe scenă, în caz că Nataşa nu-şi făcea apariţia. Coborî scările cu paşi grei, se îndreptă spre spărtura din gardul de plasă şi se uită de-a lungul străzii, în ambele direcţii.
Tineri care se bălăngăneau în paşi de dans continuau să apară de peste tot, venind spre depozit. Cu un aer absurd de mohorât, câţiva localnici trecură pe lângă Fingers, holbându-se la el şi apoi aruncând ocheade timide spre depozitul puternic luminat şi zgomotos, monstruos în lumina slabă a asfinţitului.
O siluetă înaltă dădu colţul şi o luă spre el. Imediat după apărură alte două siluete, un bărbat slab, de culoare, şi o femeie scundă. Fingers tresări, se uită atent. Era Nataşa.
— Unde mă-ta ai fost? strigă el, zâmbind strâmb, amabil, dar enervat la culme.
Porni pe stradă în jos către Nataşa şi însoţitorii ei.
Femeia părea năucă. Avea părul ridicat într-o coadă răsucită. Purta un top minuscul, roşu-fosforescent, şi pantaloni atât de strâmţi, încât păreau pictaţi direct pe picioare. Nu purta jachetă, nimic pe braţele subţiri sau la mijloc. Probabil că îngheaţă de frig, gândi Fingers. Se cutremură: războiul modei nu acceptă sacrificii în numele confortului. Dar asta îl surprindea. Peste tot pe unde o mai văzuse cântând înainte, Nataşa era îmbrăcată bine în haine largi, comode şi impersonale. Nu şi în noaptea aceasta. Avea aur scânteietor la urechi şi în jurul gâtului.
Fingers se opri, aşteptă să vină ea la el.
Femeia se apropia cu un pas ciudat, îşi dădu el seama, un hibrid straniu, deopotrivă ţanţoş-arogant şi dezlânat-nesigur. Observă că purta un walkman, la fel ca şi tipul de lângă ea, Fabian. Fingers îl mai întâlnise o dată. Era îmbrăcat la fel de fistichiu ca Nataşa, şi mergea în acelaşi fel semiconştient. Lui Fingers îi trecu deodată prin gând că amândoi puteau fi drogaţi, şi scrâşni din dinţi. Dacă Nataşa era muci şi

nu putea să evolueze…

Bărbatul înalt ajunse primul şi-i întinse mâna. Fingers se holbă bine la ea, apoi o strânse fără tragere de inimă. Mă-sa ştie unde-l agăţase Nataşa şi pe ăsta, gândi el. Un surâs stingher, părul blond legat în coadă, evident împotriva voinţei lui, şi haine care proclamau indiferenţa faţă de modă. Cu totul nepotrivit, faţa lui era plină de zgârieturi subţiri, pe jumătate vindecate. Dacă nu ar fi fost însoţit de Nataşa, n-ar fi trecut nici în ruptul capului de bodyguarzi.

— Tu probabil că eşti Fingers, spuse el. Eu sunt Pete.

Fingers încuviinţă scurt din cap şi se întoarse spre Nataşa. Voia să o muştruluiască fiindcă întârziase, dar când deschise gura, chipul ei trecu din umbră în lumina slabă a unui felinar şi nemulţumirile lui muriră nerostite.

Machiajul fetei era imaculat şi excesiv, ca de vampă, dar nu reuşea să ascundă cât de slabă şi palidă arăta. Nataşa ridică ochii spre el, ochi care nu se focalizară complet, şi îi zâmbi distrat. Cu siguranţă droguri, îşi spuse el din nou.

— Taşa dragă, spuse el stingherit, eşti OK?

În spatele lui se auzeau bubuiturile din depozit, asigurând un fundal sonor vorbelor sale.

Ea înclină din cap, scoase casca dintr-o ureche. El repetă întrebarea.

— Categoric, bătrâne, zise Nataşa şi el se simţi puţin mai liniştit.

Vocea fetei părea fermă şi controlată.

— Suntem gata de lucru.

Fingers observă că Fabian mişca uşor din cap în ritm cu muzica din căşti, cu ochii nefocalizaţi.

Nataşa urmă privirea lui Fingers.

— Aia o s-o auzi mai târziu, spuse ea încet. Poţi să intri şi tu pe piesă. Jur că o să-ţi placă la nebunie. Ai un player DAT acolo? Pete l-a adus pe-al meu, pentru orice eventualitate.

Avu o ezitare, zâmbi şters.

— E musai să auzi ce am compus. E special, Fingers.

Urmă o linişte pe care Fingers nu ştiu cum s-o umple. În cele din urmă, le făcu semn să-l urmeze, se întoarse şi porni înapoi spre depozit.

Drumul i se păru foarte lung.

În timp ce mergea, auzi un sunet scurt, un foşnet ca de cearşaf scuturat în vânt. Se răsuci, dar nu văzu nimic. Pete se uita spre cer, tot numai un zâmbet.

Ameţit de emoţie şi teroare, Loplop se rotea în aer, trecând prin pasajele înguste dintre clădiri, căutându-l pe Anansi. Îi zări bustul gol pitit în streşina unei clădiri. Loplop pluti înaintea lui ca un colibri,

ţipând incoerent. Anansi înţelese. Se încruntă şi rosti ceva pe muţeşte.

E aici. Flautistul e aici.

Loplop încuviinţă, trase un chiot, dispăru.

Anansi şopti în palmă şi eliberă păianjenul mititel pe care îl ţinea acolo. Acesta se furişă pe peretele clădirii în jos, la baza burlanului de scurgere, unde-l aşteptau alţi cinci camarazi. Îl mângâiară pe nou-venit cu picioarele lor lungi şi puternice, se apropiară şi se priviră reciproc în ochi. Apoi toţi şase se întoarseră şi dispărură, drumurile lor alcătuind un asterisc tot mai larg, până când fiecare păianjen întâlni alţii din neamul lui, aşteptând, şi urmă o altă scurtă consfătuire, şi alţi mesageri se alăturară îmbulzelii, exponenţial, din ce în ce mai repede, şi vorba se împrăştie între păianjeni ca o molimă.

Un milion de găuri mititele se deschideau în pereţii depozitului. Sub jgheaburile de scurgere erau pasaje şi linii de fractură, ferestrelor din spate le lipseau câteva geamuri. Clădirea nu era perfect sigilată.

Loplop îi dădu ocol, neliniştit, sesizând toate locurile pe unde putea intra. Pornea în zbor iute către unul dintre ele, pregătit de pătrundere, pregătit de atac – iar apoi, când clădirea se profila aproape, frâna pe aer şi se ferea cu o eschivă violentă, reluându-şi ocolul.

Tortura asta îl făcu să scoată un ţipăt. Câteva păsări nefericite îi răspunseră, dar glasul lor rămase neauzit.

Loplop era în stare să conducă un stol, era în stare să fie vârful de lance al unui nor de atac, împins înainte de coloanele combatante. Cu un popor întreg în spate, spaimele lui îşi pierdeau relevanţa.

Dar acum era surd şi lipsit de putere, şi era singur.

Mai încercă o dată să penetreze zidurile, eşuă din nou şi se retrase nefericit. Mintea i se umplea de amintirea înfrângerilor suferite în faţa Flautistului. Rememoră duhoarea şi tumultul, zimţii durerii din urechile sfărâmate, bucuria golită de viaţă resimţită sub jugul flautistului.

Cu o armată în spate, ar fi putut să intre. Mânia şi determinarea ar fi triumfat atunci când şi-ar fi comandat trupele, s-ar fi scăldat în puterea conferită de neam şi autoritate.

Dar singur, prizonier în propria-i minte, izolat în năvala aducătoare de teroare a sângelui prin propriu-i trup, înconjurat de păsări pe care nu le putea comanda, Loplop dezertă. În jalnica lui trădare, lansă un hohot tânguitor şi se arcui înălţându-se într-un zbor iute, încărcat de ruşine, pe deasupra oraşului, către nord, peste râu, departe de pericol, în noaptea vastă.

Vizavi de depozit se ridica un zid roşu înalt, graniţa unei fabrici moarte de mult. Dincolo de el era o mică zonă împădurită, iar mai departe un bloc turn făcut din lespezi cenuşii, care domina cu statura lui depozitul şi curtea acestuia.

Pe acoperişul plat al blocului, ceva se mişca sub un morman de cartoane vechi. Mâini agere cu unghii mizerabile se furişară încet de dedesubt şi eliberară fără grabă un spaţiu mic. Doi ochi neclari se uitară de acolo în vreme ce Nataşa, Fabian şi Pete îl urmau pe Fingers pe scările depozitului în sus, pe lângă bodyguarzi şi înăuntrul clădirii.

Cartoanele se ridicară, apoi căzură la loc când Saul se opinti în picioare.

Nu se mişcă un moment, respiră adânc, calmându-se, încetinindu-şi bătăile inimii.

Vechile lui haine, furate din închisoare, fâlfâiau în urma sa.

Închise ochii o clipă, se clătină pe călcâie, apoi luă poziţia de drepţi şi scrută cerul în căutarea lui Loplop, dorindu-şi să nu-l vadă.

În parte datorită unui astfel de atac se ascunsese, dar asta nu era chiar tot. Nu putea vorbi cu Anansi, nu mai putea face alte planuri. Surâse strâmb. De parcă ar fi făcut vreunul.

Asta era noaptea în care aveau să se întâmple toate. Asta era noaptea în care el avea să-şi câştige libertatea sau noaptea în care avea să moară. Şi voia să fie singur în Londra, să folosească oraşul ca pe-un cadru personal de căţărat, să se impună înainte să vină noaptea după el.

Şi aşa cum ştiuse că se va întâmpla, noaptea venise.

Era timpul să acţioneze.

Saul se aplecă înainte, prinse jgheabul cu ambele mâini şi îl zgâlţâi tare, încercându-i rezistenţa.

Îndoi puţin picioarele pentru a-şi lua avânt, făcu o pauză, după care sări peste marginea clădirii.

Se răsuci în aer, ajutându-se de mâini, punându-le una în faţa celeilalte, opri balansul acela acrobatic şi adoptă o mişcare laterală precisă, înaintând sincopat de-a lungul jgheabului către burlanul de scurgere.

Alunecă pe el în jos ca şi când ar fi fost un pompier pe bară, cu mâinile şi picioarele mişcându-i-se cu o rapiditate imperceptibilă pentru a evita buloanele cu care acesta era ancorat de perete.

Ajunse cu picioarele pe pământul uscat şi trecu prin porţiunile rare de păpădie şi iarbă către umbra peretelui.

Acolo, pocni poruncitor din degete. Imediat, o duzină de căpşoare maronii se iţiră din ascunzători, dindărătul vechilor cărămizi, din gropile din pământ, din spărturile din zid. Şobolanii îl priviră, fremătând de emoţie şi teamă.

— E timpul, spuse el. Spuneţi-le tuturor să se pregătească. Ne vedem înăuntru.

Făcu o pauză şi rosti ultimele cuvinte cu o emoţie controlată, cu un fior fatalist.

— Înăuntru cu voi.

Şobolanii o zbughiră.

Saul fugi cu ei. Îi ajunse din urmă, alergă printre ei ca un simbol al victoriei. Sări peste zid, invizibil. Traversă drumul nevăzut, când la umbra unei maşini, când lipit de o clădire, când adoptând postura unui trecător; în rigolă şi afară, peste perete şi de-a lungul depozitului, pe lângă mulţimile care aşteptau, fără să le ofere şansa unei a doua priviri. Aerul era greu de aburi alcoolici şi miresme felurite, dar Saul nu se lăsă îmbătat de ele.

Îşi feri nasul de alte mirosuri, concentrându-se doar asupra mirosului armatei sale.

Sui pe un garaj scund şi peste acoperişul lui prăbuşit, apoi peste o rampă spre zidurile năruite de cărămidă ale locului de întâlnire, agăţându-se de cuie uitate şi de pervazurile geamurilor masive şi vechi. Prinse cu mâinile de marginea acoperişului uşor înclinat şi îndoi genunchii lângă perete. Simţea vibraţia basului în cărămizi. Apoi, aşa cum Regele Şobolan făcuse cu mult timp în urmă, în prima noapte a lui Saul printre bestii, înainte ca el să mănânce din mâncarea lor, când încă era om, Saul se împinse în picioare şi se răsuci într-un cerc perfect, aterizând dintr-o mişcare pe acoperişul depozitului.

Se furişă repede pe ţigle în sus către luminatoarele uriaşe. Sticla lor era crăpată peste tot, îi trebuiră câteva secunde ca să forţeze una şi să o împingă într-o parte, deschizând calea spre un pod, o podea de lemn prăfuit care trepida sub bătaia basului de jos, ca şi când însăşi clădirea ar fi fremătat de dorinţa de-a dansa pe muzica din măruntaiele ei.

Saul ezită. Simţea în aer mişcarea maselor. Simţea migraţia corpurilor mici, compacte, era conştient de exodul soldaţilor lui de pe străzi, din canale şi dintre mizerii, către clădirea care radia de lumină. Auzea zgrepţănatul ghearelor pe beton, căutarea înflăcărată după puncte de trecere şi spărturi în zidărie.

Şobolanii şi Saul părăsiră siguranţa relativă a Londrei pe timp de noapte şi intrară în depozit, în fălcile vorace ale *drum and bass,* pe domeniul fumului, al luminilor stroboscopice şi *hardcore*-ului, în bârlogul Flautistului, în inima Întunericului, adânc în Junglă.

Duşumeaua trepida sub picioarele lui Saul: firele de praf refuzau să se aşeze, plutind în schimb într-o pâclă indistinctă în jurul gleznelor sale. Se furişă pe toată lungimea podului. În colţul acelui mare spaţiu întunecat se afla un chepeng.

Se culcă la podea şi trase de el foarte încet, ridicându-l din cadrul de lemn. Muzica, lumina colorată şi mirosul dansatorilor se revărsară în sus prin deschizătura de care el îşi apropie ochiul.

Jos, luminile se mişcau şi îşi schimbau culoarea, dezvăluind şi

ascunzând, reflectându-se în globuri suspendate şi disipându-se prin toată sala. Străbăteau întunericul, bulversând ochiul chiar în timp ce îi clarifica imaginea.

Foarte jos se afla ringul de dans. Era o viziune halucinantă, licărind şi metamorfozându-se ca un ţipar fractalic, trupuri agitate mişcându-se într-o mie de feluri diferite. În colţuri pândeau băieţii răi, încuviinţând din cap, doar atât, fără altă reacţie la muzica atotstăpânitoare. Pe ring, dansatorii experimentaţi, legănându-şi braţele, îndoind picioarele în unghiuri imposibile şi cu mişcări sincopate; şi cei drogaţi cu *speed* şi cocaină, străduindu-se din răsputeri să ţină ritmul, zvârcolindu-se ca nişte descreieraţi; fetele, cu braţele depărtate, unduind încet din şolduri pe linia basului, un baraj de culori, haine şi nuditate. Ringul de dans era înţesat de corpuri, decadent şi vibrant, palpitant, social şi brutal.

În timp ce privea se porni un stroboscop, transformând încăperea pentru un moment într-o serie de tablouri încremenite. Saul putu cerceta indivizii aproape pe îndelete. Îl izbi multitudinea de expresii de pe chipurile de jos.

Ritmul *drum and bass* părea capabil să ridice acoperişul în aer, să-l arunce către cer. Era necruţător, un asalt punitiv de bătăi *hardcore* primordiale.

Puţin mai jos de el, o pasarelă de fier trasa marginea sălii. Era pustie. Într-un colţ se afla o scară mobilă, pitită sub pasarelă şi legată cu lanţuri. Era concepută pentru a face legătura cu o altă punte, asemănătoare, de mai jos. Acel nivel inferior era plin de trupuri, oameni care priveau dansatorii la trei metri mai jos.

Saul îşi plimbă privirea prin sală. În colţul opus zări o urmă de mişcare.

Lumini roşii şi verzi se învârteau în jurul unei forme negre suspendate de tavan. Anansi se legăna încet pe una dintre frânghiile lui. Îşi ţinea braţele şi picioarele strâns lipite. Încheieturile degetelor erau abia vizibile, nemişcate şi încordate de la cum strângea frânghia.

Se legăna dintr-o parte în alta, împins de vibraţiile sonice. Saul ştia că armata lui Anansi era cu el, în jurul amândurora, invizibilă şi gata de atac.

Direct sub Anansi, Saul văzu scena ridicată deasupra ringului de dans. Respiraţia i se acceleră puţin: acolo, încadrate de două difuzoare colosale, erau pupitrele cu platane.

În spatele scenei era agăţat un banner uriaş: acelaşi DJ grotesc de pe afiş şi legenda, *Junglist Tenor!!!,* scrisă foarte mare. Incredibil de mic faţă de silueta imposibilă de pe pânză, DJ-ul din spatele pupitrelor făcea drumuri grăbite la cutia lui cu discuri, cu o pereche de căşti uriaşe lipite de-o singură ureche. Făcea mişcări controlate, energice. Saul nu-l recunoştea. În timp ce-l privea, omul făcu abil trecerea între

două piese. Se pricepea.

În spatele lui, Saul simţi pe mână atingerea reţinută a unei limbi de şobolan. Nu mai era singur.

— Prea bine, şopti şi mângâie căpşorul acela fără să se întoarcă. Prea bine.

Deschise chepengul. Vârî capul jos, în sală, pătrunzând dincolo de tensiunea de suprafaţă a muzicii şi scufundându-se în ea. Se lăsă încet jos, pe grilajul de fier. Ritmurile erau copleşitoare. Se răsfrângeau în toate crăpăturile încăperii. Avea senzaţia că se mişcă sub apă. Aproape că-i era frică să respire. Cu colţul ochiului văzu că Anansi îl observase şi ridică o mână.

Era zăpuşeală în sală, umezeala plutea în aerul greu ca într-o pădure tropicală. Condensul căldurii dansatorilor îl învăluia. Îşi dădu jos cămaşa. Praful uleios se aşeză pe el. Îşi dădu seama că trecuseră săptămâni bune de când nu-şi mai văzuse propriul corp. Cămaşa devenise blana lui.

Îşi aminti atingerea şobolanului de sus şi se întinse pentru a fixa o mânecă a cămăşii sub balamaua chepengului deschis. Trase de cealaltă mânecă până se întinse perfect, apoi o legă de balustrada care închidea pasarela. Aproape imediat, doi şobolani lipăiră pe acea punte de pânză mizerabilă şi săriră pe balustradă.

Aveau să li se alăture şi alţii, îşi spuse Saul în timp ce îi privea cum alergau de-a lungul pasarelei, căutând o cale de a coborî.

Transpiraţia îi şiroia pe corp, săpând făgaşe în mizeria de pe el. Nu se simţea deloc ruşinat. Standardele lui se schimbaseră.

Se lipi de perete şi se furişă înainte către pupitrele cu platane, ţinând continuu sub supraveghere scena de sub el. Pe măsură ce înainta, se lăsa tot mai jos. Când ajunse la jumătatea lungimii peretelui, se târa pe fierul rece ca un şarpe. Apropie faţa de golurile din grilaj, mişcând repede ochii dintr-o parte în alta. Se târî încet înainte.

Chiar şi prin norii omniprezenţi de parfum, transpiraţie, droguri şi sex, Saul simţea mirosul şobolanilor. Soldaţii soseau în forţă, aşteptând semnalul său.

Se uită în sus. Anansi apărea şi dispărea în luminile stroboscopice.

În partea din spate a scenei se deschise o uşă.

Saul împietri. Nataşa ieşi din pântecele clădirii şi intră în baia de sunet şi agitaţie. Saul îşi ţinu răsuflarea. Strânse grilajul pe care se târa până îl durură degetele. Nataşa arăta senzaţional. Dar era slabă, mult prea slabă, şi se mişca de parcă ar fi fost într-un vis.

Unde era Flautistul? Oare fata să fi venit acolo neconstrânsă de nimeni? Saul se uită consternat la ea. Văzu că avea căşti pe urechi şi, un moment, se întrebă cum putea asculta la Walkman în mijlocul unui club? – apoi înţelese. Îşi ţinu respiraţia, o privi cum încuviinţa din cap,

mişcându-se pe un alt ritm faţă de ceilalţi dansatori. Ştia ce asculta, ştia a cui era muzica aceea.

Într-o mână ţinea o valijoară plină de discuri, în cealaltă o cutie pătrăţoasă, piese de aparatură electronică, cabluri care atârnau. Nu reuşea să vadă ce anume era. Nataşa îl atinse pe DJ pe umăr. Acesta se întoarse şi o salută, atingându-şi pumnii, strigându-i vesel ceva la ureche. În timp ce el vorbea, ea îşi făcu de lucru cu acea cutie, cuplând-o la sistemul de sonorizare, aprobând rar din cap, în semn de răspuns sau ca reacţie la muzica din căşti, Saul nu-şi dădea seama.

DJ-ul îşi dădu jos căştile uriaşe şi le puse pe urechile Nataşei, aşteptând puţin ca ea să-şi dea jos căştile mici de Walkman. Când Nataşa refuză, el ridică din umeri, le aşeză pe cele mari peste ele şi râse. Dispăru pe uşa pe care apăruse Nataşa.

Nataşa căută printre discurile pe care le adusese, scoase unul, îl roti cu eleganţă şi suflă praful de pe el. Îl aşeză pe platan şi se aplecă în faţă, răsucindu-l, curăţându-l cu degetele, ascultând *peste* piesa de la Walkman, mixând ritmurile, după care se îndreptă de spate cu degetele pe poziţie şi făcu un pasaj de pian să răsune de pe discul ales peste piesa care se apropia de sfârşit.

Era imposibil să-ţi dai seama unde începea una şi unde se sfârşea cealaltă, mixajul era fără cusur. Trase discul înapoi, îl lăsă iar să curgă puţin, îl trase înapoi, frecându-l în joacă asemenea unui rapper de modă veche. În cele din urmă, ridică mâna şi opri lin prima piesă, dezlănţuind noua linie de bas.

Se dădu în spate fără cea mai mică urmă de zâmbet pe buze.

Saul ştia că trebuia să ajungă la ea, că trebuia să-i ia căştile de la urechi şi s-o facă să înţeleagă pericolul care o pândea. Dar probabil că tocmai asta îi pregătise lui Flautistul. Bucata de caşcaval din cursa lui.

Uşa se deschise din nou şi apărură alte două figuri. Primul era Fabian. Saul fu îngrozit, aproape sări în picioare. Fabian era şi mai emaciat şi avea un aer şi mai istovit decât Nataşa. Hainele lui ţipătoare nu puteau ascunde asta. Şchiopăta. Asemenea Nataşei, şi el purta căşti de walkman. Ritmul acela, piesa pe care doar el o putea auzi era cea care îl făcea pe Fabian să înainteze.

În spatele lui era Flautistul.

Când intră în sală, se opri, inspiră adânc, zâmbi larg. Depărtă braţele ca şi când ar fi vrut să îmbrăţişeze toţi dansatorii de mai jos.

Fabian stătea foarte aproape de el.

Saul ridică ochii spre Anansi. Acesta se legăna pe frânghie, tensiunea care-l cuprinse brusc fiind vizibilă în tot corpul lui.

Să-l grăbim?

E bine să-l grăbim? gândi Saul înfrigurat.

Ce e de făcut?

Anansi şi Saul erau paralizaţi, prizonierii privirii unui şarpe. Iar

Flautistul nici măcar nu-i putea vedea.

Nataşa se întoarse şi îi văzu pe cei doi tovarăşi ai săi. Întinse mâna, Flautistul scoase ceva din buzunar şi îi aruncă obiectul. Când acesta descrise un arc prin aer reflectă un moment o rază de lumină albă. Păru să încremenească, permiţându-i lui Saul să-l examineze în voie. Scânteia, o carcasă mică de plastic, ca o casetă, dar mai mic, mai pătrat...

Un DAT.

Un Digital Audio Tape. Pe aşa ceva îşi înregistra Nataşa piesele.

Saul strigă şi sări în picioare tocmai când mâna Nataşei se strânse pe casetă.

Acel spaţiu cavernos era plin de sunete, nu era loc pentru chiţăitul lui vlăguit. Nici măcar el nu-l auzi în larma de ritmuri şi linii de bas. Dansatorii îşi văzură mai departe de dans, nederanjaţi, Nataşa se întoarse spre pupitre, Fabian îşi continuă rotaţiile mici, târşâite... dar Flautistul întoarse capul dintr-o mişcare spre acel sunet imperceptibil, se uită în sus, prin încrengătura de raze luminoase, pe lângă trupurile agitate ale celor de pe pasarela inferioară, sus spre umbra acoperişului, privindu-l pe Saul direct în ochi.

Flautistul flutură vesel din mână şi rânji. Sentimentul victoriei îl mistuia pe dinăuntru.

În timp ce Flautistul râdea pe scenă, Saul înaintă pe pasarelă. Dansatorii nu aveau habar de nimic. Ritmul păru să încetinească, totul era încetinit, Saul vedea masa de corpuri de sub el aplecându-se şi ridicându-se anevoie.

Bocăni pe fier către colţul în care atârna Anansi, paralizat. Se uită prin grilaj la Nataşa, care se îndrepta încet spre playerul DAT pe care îl conectase, întinzând mâna în care ţinea caseta. Când se apropie de Anansi, care se legăna dintr-o parte în alta, iar şi iar, un pendul fără rost, Saul ridică ochii.

Nu se oprise din strigat. Urla ca din gură de şarpe, alergând. Anansi ridică ochii spre el. Când Nataşa introduse caseta în locaşul ei şi strânse o cască lângă umăr, Saul apucă balustrada cu mâna stângă şi se desprinse de sol, mişcându-se atât de încet încât se putu uita bine la feţele de sub el, la toţi indivizii care alcătuiau acel grup săltăreţ. Ateriză cu ambele picioare deodată pe balustradă, se lăsă în jos şi îşi luă avânt, sărind prin aer, zburând pe deasupra dansatorilor ca un supererou.

Anansi căscă ochii văzându-l pe Saul că sare spre el, lovind din braţe, cu picioarele strânse la piept ca un săritor la groapa cu nisip. Saul depărtă larg braţele şi picioarele şi se agăţă de Anansi, la doisprezece metri deasupra scenei.

Rămase agăţat de el, strângându-l cu forţă. Simţi că se mişcă aiuritor înainte şi înapoi prin aer, îl auzi pe Anansi că-i strigă ceva.

Frânghia care îi ţinea pe amândoi vibra, periculos de întinsă. Saul striga şi el în urechile lui Anansi.

— *Jos! Lasă-te jos!*

Atunci, Saul simţi că plonjează şi stomacul îi urcă în gât. Manipulând frânghia, Anansi controlă coborârea şi, mai lin ca orice alpinist specialist în rapel, omul-păianjen şi povara lui se apropiară iute de scenă.

În timp ce plonjau, Saul şi Anansi se rotiră în jurul centrului lor de greutate şi încăperea se învârti în jurul lor. Saul zări imagine după imagine cu dansatorii, încremeniţi, zgâindu-se la oamenii care cădeau din tavan. Unii păreau înspăimântaţi sau confuzi, dar majoritatea râdeau, vrăjiţi de acest nou număr de spectacol.

— Fugiţi! Căraţi-vă dracului de aici! striga Saul, dar muzica *jungle* era necruţătoare şi nimeni nu-l auzi, cu excepţia lui Anansi.

Saul se uită în jos, la doi metri şi jumătate deasupra scenei, îşi dădu drumul şi căzu de lângă Anansi ca o bombă.

Era ţeapăn, victima lui fiind drept pe direcţia sa de aterizare. Chiar şi peste ritmurile *drum and bass,* lui Saul i se păru că aude un suspin general. Strânse din dinţi când căzu, îndreptă picioarele, dar Flautistul fusese atent şi se feri sprinten într-o parte, departe de ghetele lui vătămătoare, lăsându-l pe Saul să ia contact cu scena de lemn.

Saul se clătină, dar rămase în picioare. Pupitrele erau atât de bine ancorate, încât discul care cânta nu sări la aterizarea lui. Privi îngrozit cum mâna Nataşa apucă butonul de volum al playerului DAT, încruntată, cu căştile pe urechi, pregătindu-se să mixeze de pe disc pe casetă, aşteptând momentul potrivit.

Sprintă spre ea, pregătit să o îndepărteze de pupitre, să o rănească, dacă era nevoie, furia şi frica umplându-l, dar când se apropie de ea, ceva îl izbi din spate şi el ateriză lat la pământ, într-o parte a scenei. Nataşa nici măcar nu întoarse capul.

Saul se rostogoli pe jos, se răsuci şi se ridică iute în picioare.

Fabian se apropia de el cu avânt.

Prietenul lui nu se uita la el, avea privirea aţintită peste umărul său, aşa cum făcuse Loplop în noaptea aceea, în apartament. Se îndreptă spre el hotărât, cu braţele ridicate drept în faţă, ca un zombi dintr-un film.

În spatele lui Fabian, Saul îl văzu pe Anansi aterizând pe scenă, dar Flautistul îl lovi imediat puternic peste gură, trântindu-l la sol. Atenţia lui Saul fu reţinută însă de o mişcare abia perceptibilă: mâna Nataşei ridicând încet volumul.

Saul îl placă pe Fabian, încercând să treacă prin el, să-l răpună, dar prietenul lui îi ţinu piept, se răsuci când Saul încercă să alerge pe lângă el. Se prăbuşiră amândoi la pământ, Saul cu mâna întinsă, la doi centimetri de pantoful Nataşei.

Ea aprobă din cap satisfăcută şi cuplă pe DAT.

Totul încremeni.

Fu un moment sublim. Toţi stăteau perfect nemişcaţi: dansatorii, oamenii care săriseră pe scenă pentru a restabili ordinea, Saul, înţepenit de disperare.

Măsurile care ieşeau insidios din difuzoare erau toate pe o notă ascuţită, cinele, fără linie de bas. Un fragment scurt de pian cânta cu jale.

Flautul era însă cel care reţinea atenţia.

O explozie fulminantă care prevestea cântecul, un tril care erupsese în conştiinţa colectivă a celor din sală şi golise minţile ascultătorilor. Sub ochii lui Saul, Nataşa îşi dădu jos căştile şi puse walkmanul deoparte. Nu mai avea nevoie de ele acum. Acesta era cântecul pe care îl ascultase până atunci. În spatele lui, Fabian se ridică şi îi urmă exemplul.

Pasajul de flaut se impusese dansatorilor, făcându-i docili, iar acum se estompa, lăsând doar ecouri şi sunete de bruiaj radio, fantoma posturilor moarte rostogolindu-se peste ritm şi pianul fără suflet. Linia de bas lipsea în continuare. Saul nu reuşea să se ridice. Văzu dansatorii începând să scuture din cap şi să iasă de sub vraja flautului, şi atunci în sală se mai auzi o explozie şi, cu o sincronizare comică, cei adunaţi acolo ridicară la unison ochii, hipnotizaţi.

Şi apoi din nou. Din nou.

Flautistul se uită ţintă la Saul, cu expresia binevoitoare a feţei trădată de înspăimântătorii lui ochi mari, sălbăticiţi de plăcere.

— Ai pierdut, îi spuse lui Saul pe muţeşte.

Saul îl săgetă cu o privire veninoasă. Ridică braţele teatral şi, opintindu-se în picioare, reţinu privirea lui Anansi. Scuturându-se, Anansi îl imită.

Împreună, lăsară braţele jos.

— *Acum!* strigă Saul.

Şobolanii se revărsară de sub scândurile duşumelei şi din conducte. Armata încropită de Saul dădu buzna în sală, alergând lacomă spre scenă printre picioarele înţepenite ale dansatorilor. Pereţii erupseră când păianjenii ţâşniră din porii clădirii şi se vărsară asemenea lichidului către Flautist.

În acel moment, linia de bas a *Oraşului Vântului* răsună în sală, simplă şi minimală. Iar peste ea, navigând pe deasupra înaltelor şi joaselor măsurii şi basului, se auzea flautul.

Dansatorii se mişcară deodată.

Se mişcară la unison, dansând din nou, o coregrafie incredibilă, ridicând toţi piciorul drept, lăsându-l jos, apoi piciorul stâng, un *hardstep* languros ciudat, cu braţele legănându-se, cu picioarele

rigide, sus şi jos pe ritmul melodiei, dând ascultare flautului. Şi fiecare pas îndreptat spre un şobolan.

Se declanşase războiul.

Şobolanii ripostară, sărind peste corpuri şi spinări. Unitatea nepământeană a dansatorilor se dizolvă încetul cu încetul, luptându-se cu duşmanii lor mici şi aprigi, fără ca expresia aceea distantă să le dispară din ochi.

Păianjenii ajunseră atunci la scenă, în ariergarda şobolanilor, şi ambele armii porniră în pas alergător spre Flautist. Anansi se ridică înapoia lui şi sări în faţă, lovindu-l peste spinare cu braţele, dar puterea lui fu redusă de bărbaţii care săriră să-l reţină. Aceştia nu se uitau la el. Ţineau capetele întoarse pe-o parte, pentru a auzi muzica, şi făceau ce le spunea muzica să facă. Cu o forţă străină de ei, îl azvârliră pe Anansi în spate, în perete. Anansi le strigă oştenilor lui, gesticulă.

Saul se târî pe scenă către pupitre, către playerul DAT, către sursa muzicii. Imediat, Nataşa se întoarse şi-l călcă pe mână cu tocul ei cui. Saul urlă de durere, se târî înapoi, încercă să treacă de ea, dar Nataşa îl călcă iar şi iar, din ce în ce mai repede, până când fu o minune că mai stătea în picioare.

Cineva îl prinse pe Saul din spate şi îl trase în sus, iar el, cu o furie neaşteptată, îi trase un cot în faţă. Capul individului sări în spate şi se bălăngăni, corpul i se împletici, dar, cine ştie cum, muzica îl ţinu în picioare. Saul se întoarse cu mâinile transformate în gheare şi furia i se risipi, înlocuită fiind de groază. Atacatorul avea în jur de şaptesprezece ani, un asiatic durduliu îmbrăcat în cele mai bune haine de club ale sale, acum toate mânjite cu sânge. Nasul îi era o ruină în mijlocul feţei, dar tânărul încerca totuşi să se mişte pe ritm.

Saul îl împinse tare în lături.

Îşi dădu seama că dansatorii se apropiau încet de scenă, luptându-se şi zgâriind, izbind şobolani şi păianjeni de pereţi, sfâşiindu-i cu dinţii, în tot acest timp stând cu capetele înclinate atent pentru a auzi notele *Oraşului Vântului.* Flautul ăla nesuferit!

Era stratificat, alienant, înspăimântător, un fundal dizarmonic.

Din ce în ce mai mulţi dansatori săreau pe scenă, cu hainele îmbibate de sânge, sânge de şobolan şi de om, cu bucăţi de blană, cu feţele ferfeniţite de gheare mici. Saul simţea mirosul sângelui de şobolan în aer şi asta făcea să-l inunde adrenalina.

Păianjenii şi şobolanii acopereau scena, mişunau pe picioarele lui Fabian şi ale dansatorilor. Fabian trăgea de corpurile grase ale şobolanilor şi-i arunca sub picior, unde lăbuţele şi spinările şi craniile lor pârâiau, după care se târau undeva ca să-şi dea duhul. Se lovea singur cu palmele şi ţopăia de pe un picior pe celălalt, mânjind duşumeaua cu păienjeni stropşiţi.

Saul auzea urletele lui Anansi.

Se întoarse şi porni iar spre pupitre. Fabian îl lovi în vintre din spate şi Nataşa dădu să-l calce pe umăr. Se mişcă, ferindu-se de înţepătură, dar mai multe mâini îl apucară de picioare şi-l traseră violent peste podeaua care mustea de sânge de şobolan şi păianjeni stâlciţi, îl traseră departe de Nataşa şi de playerul DAT, izbindu-l de un perete. Peste el căzură trupuri, genunchi inuman de puternici îi zdrobiră spatele, fu pironit de zeci de braţe şi picioare.

Însă tot mai auzea ţipetele lui Anansi.

Se uită în sus, îl văzu pe Flautist aplecat deasupra prietenului său, omul-păianjen, care era ţinut la pământ de mai mulţi dansatori. Cu ţeasta lipită de duşumea, Saul nu putea să vadă pe ringul de dans decât capetele săltăreţe ale dansatorilor.

Era o viziune infernală, şobolani, păianjeni şi sânge curgând peste cei damnaţi.

Fabian se împletici în câmpul său vizual şi Saul ridică ochii spre el, după care îi mută înapoi spre Nataşa. Erau invizibili sub un al doilea strat de piele compus din păianjeni, o masă groasă, fojgăitoare. Valul de păianjeni se revărsa spre Flautist. Anansi continua să ţipe.

Flautistul se uită în sus, surprinse privirea lui Saul, după care aruncă un ochi spre păianjenii care se apropiau de el.

— Să-ţi arăt noul meu truc de petrecere? spuse el. Vocea lui se auzea de aproape, şuşotind intim în urechea lui Saul, o şoaptă peste muzica *jungle* şi flaut.

Flautistul se uită fugitiv spre pupitre.

Ceva se modifică la flaut.

Sample-urile erau îmbucate şi suprapuse şi, ascultând, Saul îşi dădu seama că la un anumit nivel sunetul creştea în intensitate, se schimba, căpăta accente de staccato şi se încorda. Anansi tăcu imediat.

Ajungând la picioarele Flautistului, valul de păianjeni se opri dintr-odată în loc.

Schimbă muzica! Îşi schimbă opţiunea! gândi Saul. *Se concentrează asupra păianjenilor!*

Dar dansatorii continuau să danseze, iar păianjenii începură să se mişte deodată, incredibil, unduindu-se în ritmul muzicii. Cercul de păianjeni din jurul picioarelor Flautistului se lărgi, făcându-i loc.

Dar dansatorii tot nu se opreau. Păianjenii de pe ei se lăsară să cadă şi veniră pe scenă. Nataşa şi Fabian ieşiră la iveală; pielea lor era plină de mici umflături, iar păianjenii morţi le cădeau de pe haine şi din gură. Îşi reluară războiul împotriva şobolanilor.

Flautistul începu să ţopăie, din ce în ce mai sus, de pe un picior pe celălalt, fără să-şi desprindă ochii de la ai lui Saul. Saul coborî privirea spre picioarele lui. În timp ce sărea, câte un grup mic de păianjeni se

apropiau pe ritmul muzicii şi se aşezau sub el, aranjându-se după forma tălpilor lui. Aşteptau placizi cât timp el sărea în sus şi-i distrugea cu precizie, măcelul fiecărui pas fiind organizat chiar de păianjeni, care stăteau la rând ca să moară.

— Vezi, Saul? şopti Flautistul din cealaltă parte a scenei alunecoase. Asta-i partea frumoasă la *jungle.* O muzică stratificată… pot cânta la flaut de câte ori vreau şi în *acelaşi timp…*

Dansatorii îşi continuau dansul şi păianjenii continuau să-şi aştepte moartea.

Anansi se ridică în şezut; peste ochi i se aşezase pâcla încântării stârnită de muzica pentru păianjeni din *Oraşul Vântului.* Buzele i se lăţeau într-un zâmbet idiot. Braţul stâng îi lipsea de la umăr, partea aceea a corpului fiind năclăită de sânge, umărul însuşi fiind transformat într-o masă de carne vie şi os.

Flautistul scrută faţa lui Saul.

— Da, e crud să smulgi picioarele păianjenilor, ştiu, dar ăsta mi-a ridicat la probleme de le-am pierdut şirul.

Împinse capul lui Anansi înapoi pe scândurile scenei.

Strigătul lui Saul fu înghiţit de *drum and bass* şi flaut. Se zbătu violent, dar fu ţinut bine de dansatori. Îi simţea cum se mişcau uşor pe muzică, aşa cum stăteau sprijiniţi de el.

Flautistul sări, trase genunchii la piept şi, aterizând, lovi cu picioarele cât putu de tare.

Ţeasta lui Anansi fu zdrobită.

Saul se prăbuşi, urlând.

Scândurile scenei se curbară. Ceva sări printre ele în faţa Flautistului. Saul zări pentru un moment spatele cuiva, braţe subţiri lovind ca sfoara unui bici şi strângând gleznele Flautistului, apoi trăgând tare şi dispărând înapoi sub scenă.

Flautistul dispăruse şi el. Muzica răsuna în continuare, Saul era tot pironit, şobolanii luptau, muşcau şi zgâriau în continuare, dansatorii continuau să riposteze, să masacreze şobolani şi să danseze, dar Flautistul dispăruse.

Saul simţea vibraţiile unei lupte aprige care se purta sub el. Smuci de braţele care îl ţineau. Erau neobişnuit de puternice şi cât se poate de imobile. Îl strângeau tare, dar nu-l pedepseau pentru zbaterile lui inutile.

Lemnul de sub burta lui săltă când ceva fu aruncat în el. Ceva mai într-o parte auzi un bubuit ritmic, ceva care izbea iar şi iar lemnul. Aşchii din scândurile de pe marginea găurii rămase în scenă se scuturară leneş în întunericul de jos.

Păianjenii dădură buzna în gaură şi Saul văzu spatele unui dansator care se apleca în întuneric.

Atunci, Saul lovi tare în lemnul de sub el şi vârî degetele în spărtura mică dintre două scânduri, ignorând pielea pe care o lăsa în urmă. Nu avea o poziţie prea bună, era într-un unghi greşit, dar adrenalina îi dădea puteri şi el smuci, încercând să rupă scândurile. Înfipse degetele şi mai adânc în fanta aceea mică şi se strădui să strângă mâna. Se opinti, trăgând în sus, simţind rezistenţa scândurii, apoi cuiele vechi, desprinse, ieşiră din locaşurile lor şi scândura zbură prin aer.

Vârî capul în întuneric.

Acolo, rostogolindu-se în praf, cu ochii înnebuniţi şi livizi, cu venele pulsându-i de furie, era Flautistul. Şi agăţându-se de el ca o lipitoare, cu podul palmei drepte îndesat în gura Flautistului, cu dinţii dezveliţi şi muşcându-l pe Flautist unde apuca, zgâriindu-l cu ghearele, cu haina veche înfăşurându-se în jurul amândurora ca o fiinţă vie, era Regele Şobolan.

Mâna îi şiroia de sânge din locul de unde Flautistul îl muşca, însă refuza să o scoată din gura lui. Păianjenii roiau pe el. În spatele său, silueta neclară a unui dansator, îndoit de spate în spaţiul de sub scenă, îl lovea cu braţele. Regele Şobolan se rostogolea de pe o parte pe alta ca să-l evite, dorindu-şi cu disperare să nu-l ajungă.

Regele Şobolan ridică ochii spre Saul. Acei ochi implorau ajutor.

Saul văzu braţele dansatorului înfăşurându-se pe după gâtul Regelui Şobolan, începând să-l tragă inexorabil în spate.

Trase şi el disperat de acele mâini, opunându-se cu toată forţa, arcuindu-şi spatele. Îl împinseră în jos, aşa încât el *se lăsă* dintr-odată, rostogolindu-se puţin şi înghesuindu-se prin despicătura îngustă din lemn, împins spre libertate de cei care încercau să-l reţină, până când căzu brusc şi ateriză peste picioarele Flautistului.

Strigă victorios şi se întoarse.

— *Ajută-mă,* şuieră Regele Şobolan printre dinţii încleştaţi.

Avea capul tras în spate într-un unghi grotesc, braţele lui pierdeau priza asupra Flautistului şi trebuia să se lupte din ce în ce mai vârtos pentru a ţine mâna peste gura acestuia. Bărbatul din spatele lui câştiga puţin câte puţin, animat de-o forţă supranaturală datorită muzicii care îi înconjura.

Saul trecu valvârtej prin puzderia de păianjeni care dansau şi trase un pumn puternic în faţa celui care îl ţinea pe Regele Şobolan.

Văzu că era Fabian de-abia când îl atinse.

Saul îl lovise tare, cu toată forţa lui de şobolan, iar capul lui Fabian se clătină pe umeri periculos de repede, dinţii i se sparseră în gură, însă tot nu-i dădu drumul Regelui Şobolan şi continuă să-l tragă.

Flautistul dădea să scape, sfâşiind cu dinţii mâna Regelui Şobolan, urlând victorios şi făcând sângele să bulbucească în jurul gurii sale.

— *Ajută-mă,* repetă Regele Şobolan.

Cu disperare, Saul îl apucă pe Fabian, îl smuci dintr-o parte în alta cu toată puterea. Flautul intrase însă în sufletul prietenului său şi nimic nu-l putea face să se clintească. Dacă pumnul acela nu rezolvase lucrurile, Saul ştia că va trebui să-l ucidă pe Fabian pentru a-l îndepărta.

— *Ajută-mă,* mai spus o dată Regele Şobolan.

Saul stătuse însă prea mult pe gânduri şi Fabian reuşi să-l desprindă pe Rege de Flautist.

— *Da!* făcu acesta şi se ridică în faţa lui Saul, mizerabil, zgâriat şi tremurând, împrăştiind păianjeni în toate direcţiile.

Îl apucă pe Saul de guler, îl săltă cu braţele acela incredibil de puternice, îl aruncă prin gaura din scenă înapoi în căldura, şi larma şi sângele din club.

Saul ateriză debusolat, patină pe lemnul sfărâmat.

Flautistul sări după el, trăgându-l pe Regele Şobolan de păr.

Oraşul Vântului se repeta iar şi iar. Saul era sigur că ocupa toată caseta DAT, poate chiar o oră întreagă.

— Aţi pierdut! strigă Flautistul. Tu şi tăticuţul tău şi unchii păianjen şi păsărar, aţi pierdut, pentru că acum pot să cânt la flaut cât de mult vreau. Prietena ta, Saul, mi-a arătat cum se face…

Flutură din mână spre pereţii unde păianjenii dansau în cercuri mici. Gesticulă spre ringul de dans unde dansatorii ţopăiau pe *Oraşul Vântului,* plini de sânge, călcând pe şobolani muribunzi.

Îl predă pe Regele Şobolan în braţele dansatorilor de pe scenă. Regele se împletici, slăbit şi înfrânt.

Saul era epuizat. Simţi multe mâini apucându-l. Flautistul se apropie de el cu pas ţanţoş şi se lăsă pe vine, la o distanţă sigură.

— Vezi tu, Saul, şopti el, n-o să mă mulţumesc să te ucid. Înainte să mori, o să te fac să dansezi pentru mine. Te crezi foarte special, aşa-i? Ei bine, eu sunt Lordul Dansului, Saul, şi, înainte să mori, o să dansezi pentru mine. De ce crezi că am permis jalnicei tale armate să lupte până la ultima suflare?

Arătă spre ringul de dans, unde încă se mai purtau bătălii apatice, unde şobolanii derutaţi erau distruşi sistematic pe ritmul muzicii.

— Vezi tu, eu am vrut să-ţi explic, Saul. Vezi că pot face să danseze oamenii şi păianjenii, deopotrivă? Vezi că am reuşit? Ei bine, pot face şi şobolanii să danseze, Saul. Iar tu eşti faimoasa corcitură, aşa-i? Ei? Băiatul-şobolan? Ei? Iată, deja cânt pe placul oamenilor, Saul, aşa că jumătate din tine dansează, chiar dacă tu nu simţi asta. Aşa că, atunci când o să încep să cânt pentru şobolani, o să cânt pentru ambele laturi ale tale, da? Înţelegi? Înţelegi, mucosule? N-am ştiut peste ce o să dau când m-am uitat în agenda ta cu adresa, încercând să te găsesc. Era alături de caietul ăla cu bazaconii… şi să vezi surpriză. Prietena ta, Nataşa, care mi-a arătat cum să-mi fac flautul să se

multiplice…

Flautistul rânji şi mângâie tandru faţa lui Saul, apoi se duse către pupitre. În spatele lor stătea Nataşa, cu hainele mânjite, cu faţa acoperită de un strat de sânge gros ca untdelemnul.

Ringul de dans era în continuare în fierbere, însă pe scenă se lăsase un calm straniu.

— O să cânt pentru amândouă jumătăţile tale, Saul, spuse el. O să te fac să dansezi.

Se uită în sus, ridică degetul ca un dirijor şi muzica se schimbă din nou.

Ritmul continuă ca înainte, linia de bas era neschimbată, bruiajul şi pianul ezitant merseră mai departe… dar flautul începu să crească în intensitate.

Deasupra trilurilor dulcege şi pointiliste ale flautului care seduceau dansatorii şi păianjenii, un al treilea nivel de sunet se făcu auzit. O tulburătoare, forfotitoare democraţie de semitonuri şi note joase, pauze punctate de ireale explozii de sunet, muzică ce-i făcea pielea de găină. Muzică pentru şobolani.

Peste tot pe ringul de dans, şobolanii care nu fugiseră şi cei care nu muriseră încremeniră subit.

Cu coada ochiului, Saul îl văzu pe Regele Şobolan rămânând stană de piatră, cu ochii împânziţi spre ceva invizibil. Şi văzând asta, Saul însuşi sări în picioare, atent la muzică, ascultând-o cu un fior de uimire, uitându-se cu ochii larg deschişi la exploziile de lumină din jurul său, pătrunzând cu vederea prin difuzoare şi pereţi, simţindu-şi mintea cum se deschide.

La mare depărtare auzi un râset piţigăiat, îl văzu pe Flautist lăsându-se pe spate, fiind purtat prin sală pe braţele ridicate ale dansatorilor, dar asta nu-l mai deranja acum. Mâinile care îl reţinuseră se retrăseseră. Saul păşi spre mijlocul scenei. Nu se putea concentra decât la muzică.

Era ceva la care nu putea să ajungă…

Nu putea să ajungă… la un belşug de mâncare…

Îi simţea mirosul… simţea gustul ei în aer. Şi la sex. Simţi cum i se întăreşte mădularul, cum i se adună saliva în gură. Picioarele îl purtau de la sine, nu era nevoie să se gândească încotro să meargă, responsabilitatea îi fusese luată de pe umeri, dădea ascultare muzicii, două piese în acelaşi timp, cea pentru şobolani şi cea pentru oameni, cea languroasă şi cea zbuciumată, încălecându-se una pe cealaltă, umplându-i mintea.

Era vag conştient de Regele Şobolan, lângă el, păşind dintr-o parte în alta, călcând greoi, dar entuziast.

— *Dansează!*

Porunca veni din cealaltă parte a sălii, unde Flautistul stătea pe braţele mulţimii ca un sportiv, ca un erou, ca un dictator.

Supunerea veni de la sine pentru Saul. Dansă.

Dansă *hardstep.*

Acum, că luptele încetaseră, toţi cei din sală puteau să danseze, oamenii, păianjenii şi şobolanii rămaşi în viaţă, toţi se mişcau la unison, se scălâmbăiau deodată, în timp ce Flautistul râdea de încântare. Saul era vag conştient că simţea plăcere, mişcându-se într-un cerc strâns, tânjind după hrană şi sex şi muzică, mândru că făcea parte din mulţimea aceea, din acea uriaşă structură psihică.

Flautistul făcuse triumfal turul sălii, purtat pe braţele dansatorilor, un tur de onoare, şi printr-o ceaţă extatică văzu silueta lui înaltă păşind uşor înapoi pe scenă.

Saul dansă mai cu foc, deschise larg braţele. Aceasta era epifania lui, era pătruns de muzică, două soiuri de muzică, avea mintea relaxată, plutea, picioarele lui dănţuiau cu exaltare. Se uita în sus şi-n jur la trupurile care ţopăiau peste tot, la chipurile adoratorilor… Saul era în culmea extazului.

Flautistul zâmbi. Saul îi zâmbi şi el.

Desluşi vag câteva cuvinte, simţi că picioarele îl purtau înainte pe scena cea mare, către Flautistul care-l aştepta cu ceva lung şi scânteietor în mână.

— La mine… auzi Saul printre bătăile muzicii. Dansează pentru mine… vino…

Păşi înainte, mişcându-se în ritm cu cele două piese pe care le auzea, bucurându-se de vraja dansului.

Dar ceva nu era bine.

Un moment, ceva îl perturbă. Saul şovăi.

Cele două linii de flaut erau în disonanţă.

Saul puse piciorul pe scenă şi încercă să danseze, dar un gând îi întunecă o clipă mintea, ca o umbră trecătoare.

Flautele nu prea se îmbucă.

Sesiză dintr-odată puternicul lor dezacord. Foamea şi dorinţa ardeau la fel de tare ca oricând în el, dar nu mai putea să vadă, era orbit, tras în direcţii diferite, zguduit de antifaza estetică a celor două flaute.

Şi în timp ce asculta, aflându-se dintr-odată de cealaltă parte a muzicii, uitându-se înăuntru, dorindu-şi cu disperare să facă iar parte din ea, simţi marea prăpastie dintre flaute.

Şi forţându-se să iasă prin falie, vibrând în măruntaiele lui, omniprezent, fundament al muzicii, început şi sfârşit al stilului *jungle,* se auzi basul.

Saul rămase ţeapăn, imobil, în mijlocul scenei.

Flautul şi basul creşteau înlăuntrul său.

Liniile de flaut îl învăluiau, încercând să se infiltreze perfid dincolo de apărarea sa, seducându-l, îndemnându-l la dans, gâdilându-i mintea de şobolan şi pe cea de om pe rând. Dar ceva în sine lui se călise. Saul tânjea spre altceva. Ciulea urechile după bas.

Prin mintea lui roiau cuvinte dintr-o sută de sloganuri, imnuri *jungle* şi *hip hop* repetate la nesfârşit, până la banalizare.

DJ! Where's the bass?

Bass! How low can you go?

R-r-r-roll the bass…

Da bass too dark…[9]

Iată basul.

Iată cât de jos poate ajunge basul.

Mă… mă voi lăsa în voia basului.

Pentru că basul e instinct curat…

Pentru că basul e-un instinct prea curat pentru asta, gândi Saul imediat, cu o claritate şocantă, basul e-un instinct prea curat pentru a îndura asta, înaltele nărăvaşe, *ducă-se dracului înaltele, ducă-se dracului tot ce-i pasager, ducă-se dracului flautul,* şi când gândi asta, liniile de flaut se stinseră în mintea sa, deveniră nimic altceva decât nişte cacofonii şubrede şi contradictorii, *ducă-se dracului înaltele,* gândi el, pentru că atunci când dansezi pe *jungle* urmezi de fapt doar *basul…*

Saul se redescoperi. Ştia cine era. Dansă din nou.

Acum era diferit. Era aprig, mişca braţele şi picioarele ca nişte arme. Dansă pe linia de bas, se lăsă în voia bătăilor… ignoră flautele.

Basul era cel care impunea cursul. Basul era cel care făcea cântecul. Basul era cel care-i unea pe junglişti, care le cimenta comunitatea, care umplea sala de dansatori, ceva mult mai puternic decât acea conştiinţă de stup.

Flautistul încă îl aştepta. Saul văzu că buzele i se lăţeau într-un nou zâmbet. Îi observase ezitarea. *Ai vrut să dansez, aşa-i?* gândi Saul. *Voiai să vin la tine în paşi de dans, să merg spre moarte valsând… şi acum, că dansez, crezi că acutele tale au câştigat, aşa-i?*

Saul dansă din ce în ce mai aproape de Flautist. Acesta ţinea flautul pe lângă corp, lipit de el ca o sabie de samurai. Avea braţele încordate.

Două flaute nu sunt de-ajuns, gândi Saul, fremătând de putere. Dansă mai departe, apropiindu-se de duşmanul său. Flautistul surâse şi ridică mâna dreaptă, cea în care ţinea flautul, o ridică sus, trepidând, gata să lovească.

Saul ajunse destul de aproape încât să-l poată atinge.

---

9 *DJ! Unde-i basul?/ Basul! Cât de jos poate el ajunge?/ L-l-l-lasă basul să curgă…/ Basu-i instinct curat…*

— Acum dansează pe loc, guzgane, zise Flautistul încet.

Coborî flautul.

Lovitura fu leneşă, cavalerească şi desincronizată, Flautistul aşteptându-se ca prada să vină pe traiectoria năprasnicei lui bâte argintii.

În schimb, Saul pătrunse dincolo de raza loviturii ucigătoare.

Se mişcă aiuritor de repede, ca un şobolan, canalizându-şi toată frenezia panicii şi puterii, arzând caloriile hranei de demult. Păşind înainte, se întoarse şi ridică mâna dreaptă. Apucă flautul şi îl răsuci, descriind un cerc complet. Trase de metalul rece, smulgându-l din degetele prea încrezătoare ale Flautistului. În acelaşi timp, ridică prin răsucire braţul stâng. Întorcându-se, se uită peste umărul stâng şi-i aplică Flautistului o lovitură cu cotul în gât.

Flautistul se împletici în spate. Ochii îi ieşiră din orbite, holbându-se neîncrezător la Saul. Tuşi, se ţinu cu mâinile de gât, se luptă să tragă aer. Saul se ţinu după el, cu flautul în mână. Ritmul *drum and bass* îi bubuia în urechi. Acum nu mai era cântecul Flautistului; acum auzea tobele, tobele şi basul.

— Unu plus unu egal *unu,* jigodie, zise el şi-l lovi pe Flautist, tare, cu flautul în barbă, printr-o mişcare de upercut.

Flautistul se împiedică în spate, dar nu căzu.

— Eu nu sunt şobolan plus om, pricepi? Sunt mai mare decât oricare dintre ei *şi sunt mai mare decât amândoi laolaltă.* Sunt ceva nou. *Nu poţi să mă faci să dansez.*

Lovi cu flautul în tâmpla Flautistului, făcându-l pe lungan să străbată scena în piruete, împrăştiind sânge, către locul unde Regele Şobolan continua să danseze.

Flautistul se răsuci dezordonat, dar tot nu căzu.

Saul avansă spre el, lovindu-l iar şi iar cu flautul, brutal şi nemilos. Îşi punctă atacul cu declaraţii.

— Trebuia să mă ucizi direct. Eşti prea puternic pentru mine, dar a trebuit să faci pe breazul. Ei bine, eu sunt o făptură nouă, neisprăvitule! Sunt mai mult decât suma părţilor mele. Nu ştii tu cântecul care-mi merge la suflet, iar flautul tău nu înseamnă nimic pentru mine.

Sub ultima lovitură, Flautistul căzu în umbra Regelui Şobolan. Picioarele îl lăsară şi se prăbuşi greoi în fund, cu spatele lipit de peretele din cărămidă. Îngrozit şi înfrânt, ridică ochii spre Saul. Faţa lui era strivită şi buhăită. Sângele i se scurgea pe argintul flautului. Ochii îi erau înflăcăraţi de agonie şi afront, de ofensa adusă de cel care refuza să danseze după cum îi cânta el.

Respiraţia îi hârâia grotesc în gât. Se strădui să vorbească, dar nu reuşi.

Saul se uită în sus. Figurile dansatoare care umpleau sala se mişcau mai lent. Flautul suferea schimbări, se plia în sine. Nu se putea susţine fără voinţa Flautistului. Oamenii aveau expresii confuze pe feţe, capetele li se bălăngăneau ca într-un somn agitat. Şobolanii şi păianjenii se zbăteau morbid în vreme ce liniile de flaut care-i vrăjiseră făceau implozie.

Regele Şobolan căzu la podea şi se zvârcoli agonic, ieşind de sub vrajă.

Cel mai puternic până la capăt, gândi Saul.

Întoarse privirea spre Flautistul prăbuşit la pământ. Cu buzele umflate şi dinţii plini de sânge, acesta zâmbi.

Saul apucă flautul ca pe un pumnal, îl ridică deasupra capului.

Din adâncul pereţilor se auzi un huruit infernal. Scena se cutremură. Saul se clătină pe picioare.

— Ce morţii mă-sii…? zise el.

Podeaua se hurducă, se zgudui violent. Saul căzu pe spate.

În perete, deasupra capului Flautistului, apăru o crăpătură subţire şi nenatural de dreaptă, parcă tăiată cu o lamă uriaşă. Scena se cutremură până când toţi dansatorii căzură. Doar pentru că era înregistrat pe DAT, ferit de influenţele externe, *Oraşul Vântului* nu se întrerupse.

Crăpătura se lărgi şi se întinse în jos, despicând cărămizile din spatele Flautistului. Fanta din perete se deschidea spre o beznă adâncă.

Flautistul îl ţintuia pe Saul cu surâsul lui strâmb.

Bezna se lărgi şi absorbi aerul din sală. Ca şi când ar fi explodat un hublou într-un avion, hârtii, şi haine, şi bucăţi din cadavrele păianjenilor se învârtoşară prin aer, sfârşind în întunericul acela.

Dacă înainte a putut deschide un munte, gândi Saul imediat, acum poate să deschidă un perete. Pleacă acasă.

Flautistul rămase neclintit în vreme ce crăpătura se căsca în spatele lui, ochi al unei tornade care umplea sala. Saul îşi înfipse picioarele depărtate în podea şi se ridică în genunchi, ferm hotărât să nu-i permită Flautistului să fugă din lumea lui.

Apoi, când îşi recăpătă echilibrul şi strânse iar flautul în mână, gata să lovească, din văgăuna care se deschidea auzi un tânguit subţire, disperat.

O voce de copil.

Saul înmărmuri, înspăimântat. Flautistul nu se mişca. Nu slăbea privirea lui Saul. Nu renunţa la surâs. Despicătura din spatele lui era lată de treizeci de centimetri acum şi el începu să se strecoare prin ea, susţinând continuu privirea lui Saul. Vaietul acela sfâşietor se opri brusc.

Şi, la fel de brusc, din întuneric se revărsă un cor al terorii, sute de

voci firave strigând din toţi rărunchii, înnebunite de teamă.

Copiii rătăciţi din Hamelin vedeau lumina.

Saul fu paralizat de groază.

Gura îi era larg deschisă, dar din ea nu ieşeau decât sunete slabe. Se întinse spre fanta din perete, lipsit de vlagă, neputincios.

Flautistul îl văzu cum se schimonoseşte şi-i făcu cu ochiul.

Mai încolo, rosti el pe muţeşte şi flutură din mână, după care apucă marginile deschizăturii.

Mârâind, o făptură se izbi de Saul cu o viteză năucitoare şi-i smulse flautul din mâini.

Regele Şobolan strânse flautul în amândoi pumnii şi sări într-un unghi imposibil din poala lui Saul până alături de Flautist. Avea dinţii încleştaţi, abia reţinându-şi răcnetul sălbatic. Mantaua lui fâlfâia în vârtejul de vânt. Flautistul ridică ochii spre el, tâmp şi confuz.

Răcnetul Regelui Şobolan scăpă, deveni un lătrat de turbare şi el îşi trase braţele în spate, ţinând flautul ca pe o suliţă.

Îl înfipse în trupul Flautistului cu o forţă sălbatică.

Flautistul scoase un strigăt de uimire, ridicol pe fundalul muzicii şi al tânguielilor copiilor din spatele său.

Flautul îl împunse ca pe un balon, înfipt adânc în pântecele său. Sângele i se scurse din obraji şi-l prinse pe Regele Şobolan de braţe, agăţându-se de ele cu toată tăria, ţinând aproape de el mâinile care strângeau flautul, uitându-se direct în ochii Regelui Şobolan.

O clipă, totul încremeni. Totul atârna în echilibru.

Flautistul căzu pe spate în întuneric.

Regele Şobolan căzu odată cu el.

Saul nu văzu decât curbura spatelui său, care ţâşni în faţă şi se opri brusc. Fanta se închidea încet în jurul lui; vocile copiilor erau din ce în ce mai tânguitoare şi mai îndepărtate.

Spatele Regelui Şobolan se mişcă spasmodic şi braţele-i apărură deasupra capului, ţinând deschisă uriaşa ruptură încă o jumătate de secundă, timp în care îşi adună puterile şi se împinse de la perete, căzând peste Saul.

Cele două margini ale rupturii se întâlniră şi se lipiră cu un scrâşnet slab.

Flautistul dispăruse. Plânsetul copiilor dispăruse.

Doar ritmul *drum and bass* se mai auzea.

Douăzeci şi şapte

Saul stătea nemişcat, epuizat, ascultând respiraţia Regelui Şobolan.

Se dădu la o parte prin rostogolire şi se târî mai încolo pe scenă. Scrută sala.

Luminile disco se învârteau în continuare, pâlpâind fără rost.

Dezastrul din sală nu părea real. Era un carnagiu de sânge şi sudoare, şobolani morţi, păianjeni striviţi, dansatori căzuţi la podea. Pereţii erau împodobiţi cu o mie de pete diferite. Pardoseala era alunecoasă şi scârboasă. Dansatorii se bălăngăneau dintr-o parte în alta asemenea unor cadavre readuse la viaţă, răniţi, cu ochii închişi, mutându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt, în vreme ce *Oraşul Vântului* se derula monoton, iar flautul continua să-şi piardă forţa. În toată sala, dansatorii cădeau din picioare.

Saul se împletici spre pupitre şi smulse capacul playerului DAT. Difuzoarele amuţiră. Într-o clipă, în toată sala, dansatorii se prăbuşiră, leşinând acolo unde se aflau, rămânând nemişcaţi ca nişte morţi. Arăta ca după un masacru.

Păianjenii şi şobolanii care încă mai dansau când se opri muzica rămaseră un moment în loc, apoi o zbughiră care încotro. Părăsiră depozitul şi dispăru în noaptea londoneză.

Saul se uită prin sală, căutându-şi prietenii.

Acolo, sub trupul mătăhălos al unui dansator, zăcea Nataşa. O scoase, susurându-i vorbe liniştitoare.

— Taşa, Taşa, şopti el, ştergându-i sângele de pe faţă.

Era zgâriată şi rănită, cu pielea umflată de otrava unui milion de păianjeni mici, plină de vânătăi şi muşcături de şobolan, dar respira. O strânse tare în braţe acolo, pe loc, şi închise ochii.

Trecuse atât de mult de când nu-şi mai ţinuse în braţe un prieten.

O puse cu atenţie jos, îl căută pe Fabian.

Îl găsi încercând să iasă buimac prin gaura pe care Regele Şobolan o făcuse în scenă. Aproape îi dădură lacrimile, văzându-l. Era într-o stare deplorabilă, cu faţa răvăşită, cu pielea distrusă ca a Nataşei.

— E-n viaţă.

Auzind vocea aspră a Regelui Şobolan, Saul ridică brusc ochii.

Regele Şobolan stătea aplecat deasupra lui, susţinându-şi greutatea pe piciorul stâng, şi îl privea cum se îngrijea de Fabian.

Saul coborî imediat ochii înapoi la prietenul lui.

— Ştiu, spuse el. Îi bate inima. Respiră.

Vorbea greu. Avea gâtul strâns de emoţie. Se uită în sus la Regele Şobolan, făcu un gest spre perete.

— Copiii… începu şi altceva nu mai fu în stare să spună.

Regele Şobolan încuviinţă cu o mişcare precisă a capului.

— Puturoşii ăia mici ai căror părinţi ne-au izgonit din oraş, rosti el cu dispreţ.

Saul se schimonosi la faţă. Nu putea să vorbească, nu putea să se uite la Regele Şobolan. Tremura de furie şi dezgust, ţinea pumnii încleştaţi. Încă mai auzea strigătele acelea sfâşietoare răsunând din întuneric.

— Fabian, şopti el. Mă auzi, bătrâne?

Fabian se mişcă uşor, dar nu răspunse. *E mai bine aşa,* gândi Saul atunci. *Acum nu pot să-i vorbesc, aici, nu pot să-i explic toate astea. Trebuie dus de aici. Nu trebuie să vadă asta.* Saul nu putea îndura singurătatea. Îşi dorea atât de mult susţinerea prietenului său, dar ştia că trebuie să aştepte.

Va fi timp destul în curând, îşi spuse şi încercă să fie tare.

Se ridică în picioare, şontâcăi până la Regele Şobolan. Se priviră unul pe celălalt cu un aer trist, apoi căzură, prinzându-se reciproc de antebraţe, strângându-se reciproc. Nu era nici pe departe o îmbrăţişare sau un semn al împăcării, dar era un moment de atingere reciprocă. Ca doi boxeri istoviţi care se sprijină unul pe celălalt, încă duşmani, dar fiecare oferindu-i celuilalt o clipă de răgaz, şi fiecare fiind recunoscător pentru asta.

Saul inspiră adânc, păşi în spate.

— L-ai ucis? întrebă.

Regele Şobolan rămase tăcut. Se întoarse cu faţa în altă parte.

— *L-ai ucis?*

— Nu ştiu…

Cuvintele zăboviră în liniştea din sală.

— Aşa cred… flautul era înfipt adânc în el, gâtul era distrus… nu ştiu…

Saul îşi trecu mâinile prin păr, îşi examină pieptul masiv, mânjit cu mizeriile luptei. Sub imperiul anticlimaxului şi nesiguranţei, simţea că nu are aer. *Şi totuşi,* îşi spuse imediat, *pentru mine nu contează asta. Pe mine nu mă poate atinge. E mort, sau pe moarte, sau bătut măr şi rănit, iar dacă se va întoarce vreodată, eu voi fi ceea ce sunt acum, doar că infinit mai puternic. Pe mine nu mă poate atinge.*

— Pe tine nu te poate atinge, zise Regele Şobolan şi îşi umezi buzele.

Corpul lui Anansi nu era nicăieri. Asta nu-l surprinse pe Regele Şobolan. Se uită dintr-o parte în alta peste covorul de păianjeni striviţi de pe scenă şi ringul de dans.

— N-o să-l găseşti niciodată, spuse el meditativ.

Saul se uită la el, apoi îşi plimbă privirea prin sală. Tremura violent. Izul sângelui de şobolan se simţea tare în aer şi la fiecare pas Saul călca pe trupurile morţilor lui Anansi. Câţiva dansatori începeau să se foiască.

Sângele decora pereţii ca o pictură abstractă.

— Trebuie să ies de aici, şopti Saul.

Fără alte cuvinte, Saul şi Regele Şobolan urcară în pod. Regele Şobolan deschise drumul. Saul îşi desfăcu cămaşa de închisoare şi o scoase peste cap, înainte să sară şi să apuce marginile chepengului, trăgându-se afară de acolo.

Se mai uită o dată înapoi, aplecând capul în sala uriaşă, tăcută.

Lumini roşii, verzi şi albastre se învârteau pe axe complicate, pâlpâind la întâmplare acum, că ritmul dispăruse. Podeaua era plină de corpuri, câteva zvâcnind încet. Saul se uită la scena unde-i aşezase pe Fabian şi pe Nataşa. Arătau ca şi când ar fi dormit liniştiţi, umăr lângă umăr. Nataşa îşi mişcă încet braţul, lăsându-l să cadă peste pieptul lui Fabian.

Saul îşi ţinu răsuflarea. Nu mai îndura să se uite.

Merse după Regele Şobolan, ieşi clipind prin luminator şi trase în piept aerul rece şi proaspăt. I se părea că trecuseră zile lungi de când intrase pe acolo, dar cerul era tot întunecat şi străzile la fel de pustii ca oricând.

Erau orele mici ale aceleiaşi nopţi. Londra dormea, îmbuibată, şi periculoasă, şi ferice în neştiinţa a ceea ce se întâmplase în Elephant and Castle. Ignoranţa oraşului îi dădea forţe proaspete. Mergea mai departe orice-ar fi fost, îşi spuse. Ăsta era un lucru extrem de reconfortant.

El şi Regele Şobolan abia aşteptau să lase clădirile în urmă. Se mişcară cât de repete puteau, sărind de pe un acoperiş pe altul, trăgându-şi după ei picioarele învineţite şi crispându-se de durere, dar euforici şi învioraţi. Când ajunseră la câteva case distanţă de depozit, Saul se opri.

Voia să cheme ajutor pentru cei rămaşi la club. Dumnezeu ştia câte oase rupte, şi câţi plămâni perforaţi, şi câte alte nenorociri se aflau în sala aceea, iar el se temea foarte tare de infecţiile pe care le puteau contracta de la soldaţii lui. Nu putea să conceapă ca vreunul să moară. Nu după noaptea aceea. Să supravieţuiască unei asemenea întâmplări, înnebuniţi, posedaţi şi dansând, doar ca să moară în pat de muşcătura unui şobolan… nu suporta să se gândească la asta.

Stătea la mică distanţă de Regele Şobolan, pe acoperişul plat al unei legătorii. În jurul lor se ridicau case de locuit anodine, scunde. Pe Saul îl încânta banalitatea peisajului, cenuşiu de ardezie, panourile publicitare decolorate, decojite şi depăşite, enigmatice graffiti. Undeva, la distanţă nu foarte mare, auzea un tren.

Regele Şobolan stătea cu faţa la el.

— Aşadar, pleci? întrebă el.

Saul izbucni în râs. Că drumurile lor se despărţeau era o afirmaţie absurd de simplistă.

— Da.

Aprobă din cap.

Regele Şobolan aprobă şi el. Părea foarte distrat.

— *Eu* l-am ucis, să ştii, spuse el ca din senin. *Eu* l-am eliminat. Nu tu, tu ai împietrit. Tu l-ai fi lăsat să o şteargă, dar eu, nu! Am sărit cu

colţii mei ascuţiţi şi l-am eliminat pe ticălos!

Saul nu spuse nimic. Regele Şobolan îl cercetă cu privirea, entuziasmul său scăzând.

— Dar niciun şobolan n-a fost acolo ca să vadă, spuse el încet. Niciunul dintre copiii mei. N-au văzut nimic, dansau toţi cu minţile aiurea, morţi sau pe moarte.

Tăcerea se prelungi.

Regele Şobolan arătă scurt cu degetul spre Saul.

— Or să creadă că tu ai făcut-o.

Saul încuviinţă din cap.

Regele Şobolan începu să se cutremure. Se strădui să se controleze, îşi vârî mâinile în gură, se muşcă de latul palmelor, însă nu reuşi să înăbuşe suferinţa şi emoţia.

Îl apucă pe Saul de braţe cu mâini tremurânde.

— *Spune-le tu,* îl imploră. *Pe tine or să te creadă. Spune-le ce am făcut eu.*

Saul se uită intens la silueta aceea întunecată şi murdară. De unde stătea, în spatele Regelui Şobolan, Londra era invizibilă. Nu vedea decât acel chip supt, nedefinit, înconjurat doar de cer, de stelele palide şi de norii smoliţi. Regele Şobolan era o insulă în câmpul său vizual, acţionând după propriile-i reguli. Spaţiile negre în care se ascundeau ochii aceia erau arzătoare, refuzau să-l elibereze. Norii din spatele capului Regelui Şobolan erau brăzdaţi de roşu, pătaţi de oraş.

Regele Şobolan se ruga pentru iertarea păcatelor. Îşi voia regatul înapoi.

Lui Saul nu-i trebuia. Nu voia să fie prinţul moştenitor al şobolanilor. El nu era şobolan mai mult decât era om.

Dar uitându-se la chipul Regelui Şobolan, vedea un act de-o cruzime nemăsurată comis pe o alee. Vedea un om solid care îl iubise căzând din cer într-o ploaie mortală de cioburi.

Saul închise ochii şi îşi aminti de tatăl lui. Îi era dor de el. Simţea un dor necuprins de-a vorbi cu el.

Niciodată nu avea să o mai facă, însă.

Fără să deschidă ochii, spuse foarte încet:

— O să le zic oştenilor *mei* cum te-ai umilit şi ai implorat îndurare în faţa Flautistului, şi cum i-ai promis viaţa tuturor şobolanilor pe care şi-i dorea, şi cum planul ar fi mers strună dacă eu nu m-aş fi împotrivit ţie cu dârzenie şi nu i-aş fi dat brânci în iad, înfipt în flautul lui. O să le spun tuturor ce Iuda mincinos, laş şi fricos ai fost.

Deschise ochii când Regele Şobolan începu să chirăie.

— Dă-mi regatul! ţipă el şi încercă să-l zgârie pe Saul pe faţă. *Căcat* cu ochi, te omor…

Saul se împletici în spate din calea ghearelor ameninţătoare şi-l

împinse pe Regele Şobolan în piept.

— Şi ce ai de gând să faci? şuieră el. Să mă omori? Pentru că ştii ce? Nu-s sigur că l-ai ucis pe Flautist! Şi dacă se va întoarce vreodată, o să te omoare ca pe-un rozător nenorocit şi o să te facă să dansezi şi să-l implori înainte să mori, dar pe mine nu mă poate ucide...

Regele Şobolan se potoli, zbaterile lui nebuneşti cuminţindu-se. Se îndepărtă de Saul cu umerii căzuţi, distrus.

— Înţelegi? Pe mine nu mă poate atinge... şopti Saul. Îl împunse pe Regele Şobolan cu degetul în piept. Tu m-ai târât în lumea asta, ucigaşule, violatorule, tată, tu mi-ai ucis tatăl, tu l-ai dezlănţuit pe Flautist împotriva mea... Eu nu te pot ucide, dar tu poţi să-ţi iei adio de la regatul ăla nenorocit. E-al meu şi *tu* ai nevoie de *mine*, în caz că el se va întoarce vreodată. Nu poţi să mă *o*mori, pentru orice eventualitate. Saul râse dispreţuitor. Ştiu cum operezi tu, animal descreierat. Tu eşti mai presus de toţi. Omorându-mă pe mine e ca şi cum te-ai sinucide. Deci ce vrei? Ei?

Saul păşi în spate şi deschise larg braţele. Închise ochii.

— Omoară-mă. Să te văd de ce eşti în stare.

Aşteptă, ascultând respiraţia Regelui Şobolan.

În cele din urmă, deschise ochii şi-l văzu pe Regele Şobolan ezitând, mişcându-se de colo-colo, venind spre el şi apoi îndepărtându-se, încleştând şi descleştând pumnii.

— Nenorocitule, şuşoti el cu disperare.

Saul râse din nou, trist şi obosit. Îi întoarse spatele şi se duse la marginea acoperişului. Când începu să coboare, Regele Şobolan îi şopti din nou.

— Fii cu ochii în patru, căcărează mică, zise el. Fii cu ochii în patru.

Saul coborî pe un zid curbat de cărămidă veche şi dispăru în labirintul din spatele unui pasaj, străbătu o alee sinuoasă şi ieşi în sudul Londrei.

Colindă străzile până găsi un gang întunecat cu vânzători de kebab, standuri de presă şi magazine de pantofi, şi acolo, în capătul lui, o cabină telefonică scăpată de vandalizare. Formă 999 şi trimise poliţia şi ambulanţe la depozit. Dumnezeu ştie ce vor crede despre scena care îi aştepta, îşi spuse.

După ce efectuă apelul, Saul ţinu receptorul la bărbie mult timp, încercând să se decidă dacă să-şi asculte sau nu instinctul. Voia să mai dea un telefon.

Sună la Informaţii şi obţinu numărul secţiei de poliţie din Willesden. Îi răspunse centralista şi el îi spuse că aparatul i-a blocat o monedă de o liră şi că mai trebuie să dea un telefon urgent. Centralista consimţi cu o voce plictisită care trebuia să-i spună lui Saul că n-o duce pe ea de nas.

Îi răspunse un sergent morocănos din schimbul de noapte.

Saul bănuia că inspectorul Crowley nu era disponibil. La ora aceea? Era nebun? Îl putea ajuta sergentul cu ceva? Era urgent?

Saul îi ceru să-i facă legătura cu robotul telefonic al lui Crowley. Când auzi tonul calculat al inspectorului, Saul avu un *déjà vu* şi se crispă. Nu-l mai auzise de când se născuse din nou, din noaptea de după uciderea tatălui său.

Îşi drese vocea.

— Crowley, aici Saul Garamond. De-acum trebuie să fi aflat de măcelul din Elephant and Castle. Te sun doar ca să-ţi spun că am fost şi eu acolo şi să nu te chinui să-i întrebi pe cei de la faţa locului ce s-a întâmplat, pentru că niciunul nu ştie. Habar n-am ce-o să scrii în raport… La naiba, scrie că a fost o reprezentaţie artistică, ceva care a luat-o razna rău de tot. Ştiu şi eu? Oricum, vreau să-ţi spun că nu mi-am ucis tatăl. Că nu eu ţi-am ucis ofiţerii. Că nu eu l-am ucis pe paznicul de la depou, şi nici pe Deborah, şi nici pe prietenul meu Kay. Vreau să-ţi spun că vinovatul principal a plecat. Nu cred că-l vom mai vedea vreodată. Dar mai este un vinovat pentru o parte din asta, Crowley, şi nu pot scăpa de el, nu încă. O să-l ţin totuşi sub supraveghere. Îţi promit. Vreau să mă întorc, Crowley, dar ştiu că nu pot. Lasă-i pe Fabian şi pe Nataşa în pace. Ei nu ştiu nimic şi nici nu m-au văzut. În noaptea asta le-am făcut un serviciu tuturor, Crowley. Asta n-o să ştii niciodată pe de-a întregul. Dacă avem amândoi noroc, acum ne auzim pentru ultima oară. Baftă, Crowley.

Închise.

Vorbeşte-mi despre tatăl tău, îl îndemnase Crowley cu atâtea săptămâni în urmă. *Ah, Crowley,* gândi Saul, *tocmai asta nu pot să fac.*

N-ai înţelege.

Plecă pe străzile întunecate. Plecă spre casă.

Epilog

Adânc sub Londra, într-o încăpere goală în care se intra dintr-un tunel de metrou abandonat de cincizeci de ani, în care se putea ajungea din sistemul de canalizare şi prin conductele a o sută de clădiri, Saul le spunea şobolanilor povestea Marii Bătălii.

Aceştia erau vrăjiţi. Stăteau în jurul lui în cercuri concentrice, şobolani din toată Londra, aici o supravieţuitoare a acelei nopţi, lingându-şi ostentativ rănile, acolo altul, fudulindu-se cu faptele lui de vitejie, iar alţii ţinându-i isonul, chiţăind. Era un loc uscat şi nu foarte friguros. Erau mormane de hrană pentru toată lumea. Saul stătea în mijloc şi le spunea povestea, arătându-şi rănile pe cale de vindecare.

Le spuse celor adunaţi acolo despre Trădarea Regelui Şobolan, când se umilise în ţărână şi oferise viaţa tuturor şobolanilor din Londra numai ca Flautistul să i-o cruţe pe a sa. Le spuse cum el însuşi auzise strigătele muribunzilor şi risipise vraja Flautistului, cum îl împinsese în gol cu flautul acela infernal înfipt în el şi le spuse cum călcase cu dispreţ pe Regele Şobolan când făcuse asta.

Şobolanii ascultau şi clătinau din căpşoare.

Saul le spuse să fie prevăzători, să fie cu ochii în patru după Flautist şi să se ferească de minciunile şi linguşelile Marelui Trădător, Regele Şobolan.

— Încă e în canalizare, îi puse el în gardă. E pe acoperişuri, e peste tot în jurul nostru şi va încerca să vă câştige de partea lui, vă va spune minciuni şi vă va implora să-l urmaţi.

Şobolanii ascultau cu băgare de seamă. Nu se vor lăsa înşelaţi.

După ce Saul termină povestea, se ridică în genunchi şi se uită la cercul de feţe. Rând după rând de ochi nerăbdători, privindu-l, cerându-i să-i conducă. Îl împovărau.

Atât de multe îşi dorea Saul să facă! Avea în buzunar o scrisoare pentru Fabian. În curând, Fabian avea să iasă din spital şi aceasta avea să-l aştepte, câteva încercări de expunere a problemei, o explicaţie aluzivă şi promisiunea de a-l contacta când lucrurile se vor fi calmat.

Saul voia să-şi găsească o bază permanentă. În Haringey era un turn gol pe care voia să-l cerceteze.

Trebuia să facă nişte cumpărături. Pusese ochii pe un computer portabil Apple Mac foarte arătos. Când lăsai în urmă lumea oamenilor, lucrurile deveneau categoric mai uşoare în privinţa banilor.

Dar nu putea acţiona în felul acesta atâta timp cât şobolanii aşteptau de la el fiecare poruncă, îl urmau pretutindeni, dornici să-i facă pe plac. Răzbunarea sa pe Regele Şobolan îl făcuse prizonierul a nesfârşite batalioane de discipoli devotaţi, de care dorea cu ardoare să scape. Şi mai exista şi varianta ca şobolanii să înceapă la un moment dat să-i dea ascultare Regelui Şobolan. Acesta era acolo,

undeva, stătea la pândă, complota, distrugea. Saul trebuia să se asigure că răzbunarea lui va dura.

Trebuia să schimbe regulile.

— Trebuie să fiţi mândri de voi înşivă, spuse el. Neamul nostru a înregistrat o mare victorie.

Congregaţia fremăta de plăcere.

— Acesta e un nou început pentru şobolani, le spuse. A venit vremea ca şobolanii să-şi dea seama de puterea lor.

Emoţia străbătu adunarea. Ce anunţ era acesta?

— Şi din acest motiv am hotărât să abdic.

Panică! Şobolanii alergară de colo-colo, rugându-l. *Condu-ne,* îi spuseră cu ochii, şi cu gura, şi cu ghearele, *ia-ne.*

— Ascultaţi-mă! De ce nu râvnesc să-i iau Regelui Şobolan acest înalt titlu? Ascultaţi-mă! Abdic pentru că şobolanii merită *mai mult* decât un rege. Câinii au regina lor, pisicile regele lor, păianjenii îşi vor alege un alt suveran, toate naţiunile se ploconesc înaintea conducătorilor lor, dar să vă spun ceva tuturor… Fără ajutorul vostru, eu nu l-aş fi putut înfrânge pe Flautist. Nu aveţi nevoie de campioni. E timpul revoluţiei.

Saul se gândi la tatăl lui, la discursurile lui înflăcărate, la cărţile lui, la devotamentul lui. *Asta e pentru tine, tată,* îşi spuse cu puţină ironie.

— E timpul revoluţiei. Aţi fost conduşi ani la rând de un monarh care v-a adus în braţele dezastrului. Apoi au venit ani de anarhie, teamă, căutări după un nou conducător, teama care vă diviza şi vă făcea să nu aveţi încredere în naţiunea voastră.

Un fior străbătu grăbit spinarea lui Saul. Se simţi pe dată alarmat, *Iisuse,* îşi spuse, *oare ce dezlănţui?* Dar era prea târziu să se oprească, aşa că merse mai departe cu capul înainte. Simţea că scrie istorie.

— Aşadar, acum ştiţi de ce sunteţi în stare, şobolanii nu se vor mai pleca *niciodată* în faţa capriciilor regilor. Eu nu abdic în favoarea altcuiva.

Saul făcu o pauză teatrală.

— Declar acesta Anul Unu al Republicii Şobolanilor.

Haos. Şobolani alergând bezmetic prin încăpere, îngroziţi, surescitaţi, eliberaţi, înfricoşaţi. Şi deasupra zarvei şi confuziei, vocea lui Saul continuă discursul ajuns aproape de sfârşit:

— Toată lumea este egală, toţi muncesc împreună, respectul e al celui căruia i se cuvine, nu aceluia care îl pretinde şi atât… Libertate, Egalitate… şi hai să arătăm că suntem în stare şi de Fraternitate, conchise el cu un rânjet.

În felul ăsta, gândi, *poate am şi eu parte de puţină pace.*

Ridică vocea peste larma generală:

— Eu nu sunt Prinţul Şobolan, eu nu sunt Regele Şobolan…

Trădătorul n-are decât să se agaţe de acest titlu vetust dacă asta pofteşte, năzuind jalnic după trecut. De acum încolo nu mai există regi, zise Saul. Sunt doar unul dintre voi. Sunt Cetăţeanul Şobolan.

* * *

Singur din nou.
Am mai trecut prin asta.
Nu poţi să mă ţii sub obroc.
Fii cu ochii în patru, băiete.

Sunt cel mereu prezent. Sunt cel care dăinuie. Sunt detronatul, mă voi întoarce. Sunt motivul pentru care nu ai somnul liniştit. Sunt cel care te-a învăţat tot ce ştii, am şi alte trucuri în tolbă. Sunt cel tenace, cel care strânge din dinţi, care nu se dă bătut, care nu uită niciodată.

Sunt supravieţuitorul.

Sunt Regele Şobolan.